

The background of the cover is a painting of a woman in a long, flowing pink and white floral dress, seen from the side, holding the hand of a man in a white shirt with thin black vertical stripes. They are standing in a grassy field. In the distance, there is a small white church with a steeple and a row of trees. A large, light pink oval with a rope-like border is centered on the lower half of the cover, containing the title.

Răpirea Predicatorului

The logo for Life Publishers, featuring a stylized 'L' and 'P' in blue and red, with the word 'life' in blue and 'PUBLISHERS' in smaller blue capital letters below it.

life
PUBLISHERS

KAREN WITEMEYER

Autoarea romanului de succes *Mireasă trasă la sorți*

Un cowboy care
vrea să fie predicator.
Fiica unui om certat
cu legea care vrea
să îi schimbe planurile.

ÎN DRUM SPRE UN INTERVIU pentru un post la o biserică din Piney Woods, Texas, lui Crockett Archer nu îi veni a crede că e silit să se dea jos din tren de către un răufăcător și prezentat fiicei bărbatului ca predicatorul pe care ea îl ceruse de ziua ei de naștere. E hotărât să dea bir cu fugiții, lucru mult mai lesne dacă și-ar putea lua gândul de la Joanna Robbins și de la cererea ei neobișnuită.

Luni la rând, Joanna se rugase pentru un pastor. Un om care să readucă la viață biserica abandonată din sânul comunității în care trăia. Un om care să îi fie alături în împlinirea promisiunii făcute mamei aflate pe patul de moarte. Dar, tocmai când se părea că rugăciunile îi erau ascultate, se vedește că pastorul se afla acolo împotriva voinței sale și că visează să își urmeze chemarea în altă parte.

Să fie oare vreo cale prin care să îl poată convinge pe Crockett că a ajuns tocmai în locul unde îi era destinat să fie?

Cu amestecul tipic de umor, istorie și ficțiune western plin de savoare, finalista în două rânduri a RITA Award și autoarea de succes Karen Witemeyer ne oferă o poveste de dragoste din Texas care are toate șansele să vă fure inima.

22,00

LIFE PUBLISHERS ROMANIA
www.liferomania.ro

ISBN 978-973-7908-94-0

9 789737 908940

Autoarea romanului de succes *Mireasă trasă la sorți*

Răpirea Predicatorului

KAREN WITEMEYER

Originally published in English under the title: *Stealing the Preacher*
By Bethany House Publishers, a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
Copyright © 2013 by Karen Witemeyer
All rights reserved.

Drepturile de autor pentru ediția în limba română:
© 2017 Life Publishers International
Springfield, Missouri, SUA
și Life Publishers International
Str. Ioan Corneli nr. 4, Oradea, România
Tel.: 0359 177 636; RDS: 0771 746 787; Mobil: 0744 624 236
E-mail: edituralife@gmail.com, Website: www.liferomania.ro

Toate drepturile rezervate.

Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, copiată sau transmisă prin orice fel de mijloace—electronice, mecanice, fotocopiere, înregistrare, sau oricare altul—cu excepția unor citate scurte incluse în articole de critică sau recenzii tipărite, fără permisiunea prealabilă a editurii.

Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu.

Traducerea: *Amalia Moldovan*
Editarea: *Nurisa Țiulete*
Tehnoredactarea: *Daniel Ardelean*
Adaptare copertă: *Georgian Rădulescu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WITEMEYER, KAREN

Răpirea predicatorului / Karen Witemeyer. - Oradea : Life, 2017

ISBN 978-973-7908-94-0

821.111-31=135.1

Romanian Edition.
Printed in Romania.

Tuturor pastorilor care proclamă adevărul lui Dumnezeu
cu îndrăzneală și cu grijă pentru oile lui,
cu bunătate plină de iubire.

Vă mulțumim că ați răspuns chemării lui,
chiar și atunci când calea pe care vă îndrumă
nu este cea pe care ați așteptat-o.

*Inima omului se gândește pe ce cale să meargă,
dar Domnul îi îndreaptă pașii.*

PROVERBE 16:9

BURSELON COUNTY, TEXAS—1885

Crockett Archer își întinse picioarele pe culoar în timp ce trenul se depărta de gara din Caldwell. Rămânea numai o oprire scurtă în Somerville înainte să sosească în Brenham—locul în care lucrarea vieții sale avea să înceapă. Un zâmbet larg i se întinse pe chip, cum sta cu gândul la viitorul lui.

Oare așa se simțise și Avraam pe drumul spre Canaan? Emoția făcea să îi zvâcnească sângele prin vene. Certitudinea unui rost în viață îi sporea cu fiecare bătaie a inimii. Acel sentiment unic de satisfacție pe care omul îl simte numai când răspunde chemării directe a Domnului.

– Mamă, nenea cela râde de pălăria ta.

Un copilandru se zgâia peste scaunul din fața lui Crockett, arătând cu un deget acuzator spre el. Mama pufni și întinse mâna să își aranjeze partea de dinapoi a pălăriei—de parcă pălăria ar fi fost rănită în amorul propriu.

– Unii oameni n-au maniere, bombăni ea, aruncând o privire aprigă peste umăr, în timp ce își trăgea băiatul de braț, în încercarea de a-l face să se întoarcă.

– N-am vrut să arăt lipsă de respect față de pălăria dumneavoastră, doamnă. Crockett se întinse în față să se scuze dar, de fapt, în timp ce se gândea mai bine la fapta cumplită, săvârșită împotriva articolului de galanterie în discuție, pornirea de a râde amenința să îi rămână în gât. Pene albastre se șteau din toate colțurile, de

parcă o familie de gaițe o folosiseră pe post de stinghie în timp ce își schimbau penele.

Stăpânindu-și pornirea de a râde, își disciplină trăsăturile ca să compună o mină serioasă.

– Gândurile mele erau cu totul în altă parte, vă asigur.

– Atunci de ce zâmbeați cu gura până la urechi?

Bănuiala se întrezărea în tonul băiatului. Și nu era de mirare. Dacă exemplul din fața lui era un semn al gustului obișnuit al femeii în materie de podoabe pentru cap, bietul băiat se lupta probabil pentru onoarea mamei sale într-ale galanteriei în mod frecvent.

– Mă gândeam pur și simplu la toate lucrurile extraordinare care mă așteaptă la capătul acestei călătorii și care mă fac fericit. Crockett făcu semn cu ochiul băiatului. Ești nerăbdător să ajungi la destinație?

Băiatul ridică din umeri.

Nu chiar. Ne ducem s-o vedem pe mătușa mea de-a doua, Ida. Se uită la Crockett pus în încurcătură. Miroase ciudat.

Andrew Michael Bailey! Cum ai putut spune așa ceva? Și încă unul strălăn.

Mama lui Andrew îl smuci să se întoarcă în față, iar Crockett se trase iute îndărăt, lăsându-se pe scaun, în vreme ce femeia lăsa morală fiului ei în șoapte tăioase. Cel puțin aceasta părea să li uitat de incidentul cu pălăria. Crockett hotărî să se socotească binecuvântat. Dacă draga de bătrână mătușă Ida locuia în Brenham, era cel mai nimerit ca nepoata ei să se preocupe mai mult de gura slobodă a fiului ei, decât de păreriile legate de pălărie ale pastorului cel nou.

„Pastorul cel nou.” Inima îi creștea în piept. După cei trei ani de ucenicie pe lângă ministerul din Palestina, Texas, localitate aflată în apropierea fermei unde crescuse, și după ce ținuse cuvântări ca invitat în orice biserică din zonă, unde îi era îngăduit la amvon, i se oferea până la urmă șansa de a ține predici cu normă întregă.

Oh, mai era un confrate care concura pentru aceeași misiune, însă Crockett știa în inima lui că vremea lui sosise. Domnul îl

pregătise pentru ziua aceea, încă din vara în care împlinise cincisprezece ani și de când fratele său mai mare, Travis, i-a propus să se ocupe de pregătirea spirituală a familiei sale.

La început fusese pur și simplu o sarcină ca oricare alta, dar curând a devenit un misionariat. Cu părinți decedați, cu vieți izolate și nesigure, cei patru frați Archer aveau nevoie de o credință mai profundă decât binecuvântarea ocazională de la cină. Aveau nevoie de o credință care să pătrundă fiecare aspect al vieții lor.

Crockett își asumase răspunderea de a avea grijă de sufletele familiei sale, dar pe măsură ce el și frații lui ajungeau la vârsta maturității, o dorință tot mai arzătoare de a merge mai departe de laturile casei îi dădea un imbold de a-și lărgi orizontul. Din câte se pare, se lărgise tocmai spre Brenham.

Bărbatul se rezemă cu cotul de geanta pusă pe scaunul de alături și rememorează punctele cheie ale predicii pe care o scrisese și repetase pentru serviciul religios de a doua zi. Se concentrează la cele sufletești, iar peisajul ce se întindea la fereastra sa pieri în ceață.

Rosti în șoaptă un verset din 1 Petru dar, înainte să încheie citatul, vagonul se zgâlțâi puternic. Se prinse cu mâna de spătarul scaunului din față în ultima secundă, scăpând ca prin urechile acului și evitând să fie aruncat înainte pe culoar cu toată greutatea. Roțile locomotivei scrâșneau pe șine. Călătorii se clătinau haotic prin vagon. Femeile stăteau cu gura căscată. Copiii plângeau. Trenul încetini treptat în scrâșnetul continuu.

– Ce se-ntâmplă, mamă?

Andrew se tânguia în timp ce mama își strângea trupul protector în jurul fiului.

– Pesemne-i ceva pe șine.

Crockett ridică tonul să acopere vacarmul.

– De-ndată ce trenul se oprește, echipajul va elibera liniile și ne vom continua drumul. Nu tre' să-ți fie teamă, bărbățele.

Dar, chiar în timp ce rostea vorbele acestea, fiorul unei neliniști se strecură între umerii lui Crockett. O femeie aflată cu câteva rânduri mai în față scoase un țipăt strident și arătă spre ceva dincolo de geamul ei. Bărbatul de alături se întinse să vadă mai

bine, apoi strigă singurul cuvânt care avea să bage negreșit spaima în inima oricărui călător.

– Bandiți!

Crockett duse mâna instinctiv la șold, ca să descopere doar că nu avea pistolul. Își lăsase armele la fermă. Mai bine de zece ani lucrase pe pământul familiei Archer, având mereu o pușcă la îndemână, ori un pistol prins la brâu. De obicei le avea pe amândouă.

Iată-l acum dând față cu o bandă de hoți de tren, fără nimic la el decât ascuțimea minții, de vreme ce mentorul său îl încredințase că navetiștii erau singurii predicatori care călătoreau înarmați. Ar fi trebuit să îl asculte pe Travis, fratele care îl sfătuisese să își pună o armă în bagaj. Poate atunci nu mai stătea acolo, în tren, fără nicio apărare.

El însă dorise prea mult să facă o impresie bună. Totuși, nefiind omul care să stea cu mâinile în sân, Crockett sări în picioare și se țină bine să nu cadă în timp ce trenul încetinea. Mergând aplecat pe culoar, se prinse bine cu mâinile de două spătare și se lăsă peste geanta cu produse a unui vânzător ca să vadă ce era dincolo de geamul murdar. Numără patru bărbați. Erau cu puștile la vedere. Aveau fețele acoperite. Căi parcurgeau cu repeziciune distanța dintre ei și tren.

– Doamne ajută-ne, se rugă Crockett în barbă.

În timp ce trenul încetinea aproape să se oprească, bandiții ajunseră în rând cu vagonul de pasageri. Unul dintre călăreți rămase în urmă, dispărând de sub ochii lui Crockett. Ceilalți trei o luară înaintea. Se auzi o bufnitură în spatele vagonului. Primul hoț era în tren.

Crockett își ocupă iar locul. Tocmai când ușa din spate se trânti violent în lături, alți doi bandiți se năpustiră în vagon prin partea din față.

– Toată lumea să-și pună mâinile să le văz!

Șeful scoase un al doilea pistol din tocul stâng. Cu câte o armă în fiecare mână, ochi ambele laturi ale vagonului, măsurând cu privirea pasagerii bărbați care păreau mai curajoși să sară la bătaie. Între timp, trenul se opri cu totul, zgâlțâind pasagerii pentru ultima

oară. Postura șefului rămase neclintită. Stătea la fel de nemișcat precum un corsar bătrân pe puntea unui vas.

Murmure înspăimântate se auzeau prin vagon, tonalitatea ascuțindu-se tot mai tare până ce una dintre femei sări în picioare.

– Tre’ să ies. Lăsați-mă să plec!

Arma din mâna stângă a șefului fu deodată îndreptată spre pieptul ei.

– Stăpânește-ți mai bine femeia, domnule. Ochii lui aprigi se îngustară pe deasupra măștii de pânză neagră ce îi acoperea gura și nasul. N-am de gând să-mpușc pe careva, da’ socotelile se pot schimba cât ai bate din palme.

Partenerul femeii o prinse din spate și o făcu să se așeze la loc, pe scaun. Ea se plânse, dar își îngropă fața la adăpostul brațului bărbatului și nu mai scoase niciun cuvânt.

Mulțumit, răufăcătorul își îndreptă atenția spre ceilalți călători.

– N-aveți niciun motiv să vă aprindeți, oameni buni. De-ndată ce căpătăm ce dorim, ne ducem pe drumu’ nostru.

Făcu un pas pe culoar; și încă unul. Banditul care intrase odată cu el stătea lângă soba cu cărbuni, în partea de dinainte a vagonului. Crockett aruncă o privire bărbatului din spate. Acesta bloca ieșirea cu arma pregătită. Crockett își întoarse atenția spre lider. Ceva nu era în regulă la bandiții aceștia.

Din povestirile pe care le citise și din istorisirile pe care le auzise, jafurile erau de regulă puse la cale de tinerei ce făceau pe vitejii, dornici să arate că se pricepeau la mânuirea armelor. Banda aceasta părea prea calculată. Arăta prea multă stăpânire de sine. Prea... *în vârstă*. Crockett se uită la ei mai cu luare aminte.

Cel de lângă sobă se întoarse să se uite pe fereastră și Crockett îi zări părul încărunțit la guler, pe sub pălărie. Cel din mijloc avea o piele groasă, cât se vedea pe deasupra măștii. Ridurile adânci din jurul ochilor trădau o viață trăită în aer liber, cu ochii mijiți la soare. Și, deși privirea-i era aspră înadins, postura ușor adusă de spate a omului, din partea de dinapoi, îi aminti lui Crockett de mentorul său în vârstă de șaizeci de ani, când îl chinuiau durerile de încheieturi de la prea mult lucru în grădină.

Crockett își continua observațiile când un bărbat în costum închis la culoare întinse mâna cu un ceas de lux din aur, ținând lanțul atârând din pumn.

– Poftim. Ia-l și plecați.

Șeful privi încruntat ceasul, de sus, ca și cum era jignit.

– Țineți-vă lucrurile de preț, mârâi el. Nu pentru ele am venit.

Atunci de ce să sechestreze un vagon de călători dacă nu aveau de gând să jefuiască pasagerii? Stăteau oare doar cu ochii pe ei în vreme ce al patrulea scotocea prin vagonul cu bagaje? Crockett se aplecă în față, numai cât să vadă pe geamul din partea cealaltă.

Al patrulea bărbat adunase caii pe latura dinspre apus a șinelor și stătea cu pușca ațintită spre motor.

– Atunci *pentru ce* ați venit? întrebă omul cu ceasul. Spune-ne ca să-ți putem da și să isprăvim cu tine și cu gașca ta.

Liniile din jurul ochilor răufăcătorului se adânciră în timp ce bărbatul cerceta vagonul din priviri după ce căuta. Când ochii îi ajunseră la Crockett, rămaseră preț de o clipă asupra lui, apoi se îndreptară în altă parte. Crockett își simți gura uscată. Bărbatul ridică nemulțumit din sprâncene până la încheierea căutării. În câteva secunde, răcnește în tot vagonul intenția cu care venise.

– Am venit după predicator!

Crockett înlemni.

„Venise după... ce?” Minteă îi juca feste negreșit. Nu era cu puțință ca omul să fi spus ce credea că auzise. Răufăcătorul aruncă o privire mânioasă la călători și flutură puștile dintr-o parte în alta.

– Care dintre voi e pastoru’? Să nu crezi că mă poți păcăli numa’ pentru că nu porți guler alb. Știu că-i în trenu’ ăsta și n-am să plec până ce nu dau de el.

Crockett aproape duse mâna la cravata în formă de șnur de la gât, dar se opri înainte de a se trăda. Nu purtase niciodată un guler clerical. Fratele Ralston spunea mereu că nu hainele, ci caracterul ar trebui să poarte mărturia chemării sale.

Faptul că a călcat pe urmele mentorului său îi salvase probabil viața.

– Tu! lătră răufăcătorul la comis-voiajorul din partea cealaltă a vagonului. Tu pari predicator, cu ȝoalele tale arătoase și mâinile nelucrate.

– N... n... nu, domnule.

Bărbatul care ridicase mâinile în semn de predare în clipa în care bandiȝii urcaseră în tren își ascundea acum palmele, îngrijorarea făcându-i riduri pe frunte în timp ce își privea atent palmele netede.

– Eu sunt d... d... doar comis-voiajor. Vedeȝi? Își desfăcu încet geanta de drum. Leacuri patentate.

– Pfui! Tălharul se depărtă scârbit și se întoarse cu faȝa la Crockett. Ochi ca de oȝel, de un albastru deschis, îl cercetau. Obișnuit să încrucișeze privirea cu străinii nedoriȝi după anii în

care își păzise ferma de intruși, Crockett rezistă privirii bărbatului, deși misiunea i-ar fi fost mult mai ușoară dacă el ar fi fost cel care să țină pușca.

Ochii banditului se îngustară mult, apoi și-i îndreptă spre costumul lui Crockett. O sprânceană se ridică până la borul pălăriei negre a bărbatului care studia atent ținuta îngrijită a lui Crockett dar, când îi zări mâinile asprite de muncă, banditul mormăi nemulțumit și trecu mai departe cu pași hotărâți.

Crockett nu fusese niciodată mai recunoscător pentru bătăturile și cicatricile lui. În timp ce răufăcătorul își continua căutarea prin vagon, Crockett își făcu propria cercetare a călătorilor. Care să fie predicatorul pe care bandiții îl căutau?

Cel din față care își oferise ceasul? Cel cu două rânduri mai în față îmbrăcat ca un fermier, dar care stătea cu capul plecat, de parcă se ruga? Coincidența ca hoții să pună stăpânire tocmai pe trenul acela, în căutarea unui pastor, cădea greu pe umerii lui Crockett. Cu toate acestea, era sigur că nu avea cum să fie el cel căutat.

Nu pusese niciodată piciorul prin locurile acelea. Măi să fie. Până în urmă cu vreo câțiva ani, el nici nu fusese vreodată *undeva*. Nimeni nu știa că se afla în trenul acela în afară de familia lui, de fratele Ralston și de bătrânii bisericii din Brenham.

– Îmi pierd răbdarea, oameni buni. Șeful mârâi avertismentul, făcând cale îtoarsă pe culoar, cu pași îndesați. Dacă pastoru' nu se dă pe față, mă fac foc și pară. Și io când mă oțărăsc, îmi tremură deștiu' pe trăgaci.

– Mamă, nenea o să ne-mpuște? Vocea stinsă a lui Andrew îi trecu lui Crockett ca un fier ars prin inimă.

– Șșșșt, Andy, șuieră mama lui, ținându-l mai bine sub brațul ei.

Crockett strânse din dinți. „Nu era cinstit.” Să chinuiască femei și copii. Ceva trebuia făcut.

– De unde știi că omul pe care-l cauți e măcar în trenul ăsta?

Crockett se ridică încet, având grijă să țină mâinile sus. Ochi de Oțel răspunseră provocării fără a clipi.

– Citește-i înștiințarea.

El dădu ordinul peste umăr pe un ton răstit, făcând un gest scurt din bărbie.

Bărbatul de lângă sobă băgă mâna în jachetă și scoase o foaie împăturită de hârtie. Ținând-o de o margine, el o flutură să se desfacă.

– „Întâmpinați...” Se opri, își dresă vocea o dată, apoi ținu înștiințarea mai departe de față și miji ochii. „Întâmpinați predicatorii. Primiți-i cu căldură pe cei doi can... di... dați în gara din Brenham, sâmbătă după-amiază. Vor ajunge cu trenul de amiază de la Houston și de două și un sfert de la Milano. Se vor servi fursecuri și limonadă.”

O greutate se lăsă pe pieptul lui Crockett, în timp ce cuvintele bombastice ale nelegiuitului se înfingeau în el precum cuiele într-un coșciug. „Cum...?” Cum să fie el predicatorul pe care îl căutau? Negarea vuia în sinea lui, dar se scutură de ea și îndreptă umerii. *De ce nu conta. Ce conta era să dea jos bandiții din tren.*

– Eu sunt omul vostru.

– N-ai tu față de pastor. Șeful agită arma spre el. Stai jos.

Crockett nu se clinti.

– Vezi ce am în geantă. Ai să găsești Biblia și în coperta din față e o pagină împăturită cu notițe din predici.

Ochi de Oțel își trecu pistolul în mâna dreaptă și apropie țeava la o distanță de câțiva centimetri de pieptul lui Crockett.

– Dă-te la o parte, tinere.

Crockett făcu ce îi cerea, ieșind pe culoar. Cu ochii ațintiți asupra lui Crockett, banditul puse arma din mâna stângă în toc și se întinse după geantă. Crockett se gândi serios să îi smulgă pistolul din mână, în clipa în care acesta își plecase privirea spre geanta pe care voia să o deschidă, numai că omul nu îi dădu prilejul nicio clipă.

Odată ce puse mâna pe geantă, o aruncă confratelui din spatele vagonului și făcu toate acestea fără a-și dezlipi ochii de la față lui Crockett.

– Aicea-i, șefule, confirmă cu glas tare cel de-al treilea bandit. Biblia. Însemnările. Are chiar și niște ziare pe dedesubt—toate cu nume bisericesti.

– Ei bine, oameni buni, anunță Ochi de Oțel. Se pare c-am găsit ce căutam. Îl prinse pe Crockett de braț și îl strânse ca într-o menghină. Acum, domnule Predicator, hai să te dăm jos din tren

pentru ca oamenii ăștia cumsecade să se poată bucura de restul călătoriei.

Crockett se supuse escortei forțate, cu țeava pistolului care îl ținea la respect înfiptă în spate. Răufăcătorii puteau deține controlul pentru moment, dar va fi răbdător până s-o întoarce roata. Odată departe de femei și de copii, Crockett nu mai trebuia să își facă griji că vreun om nevinovat va fi prins în schimbul de focuri. Va trece la fapte, la timpul convenit.

Trebuia să ajungă la o întâlnire și să obțină o slujbă. Nicio bandă de hoți de tren uitați de uitați de lume nu avea să-i strice planurile.

După o oră de alergat în galop, șeful le strigă într-un final să se oprească lângă albia unei ape. Crockett reușise să se țină în șa în timpul galopului istovitor, deși mâinile îi erau legate la spate. Umerii îl ardeau de la postura incomodă și coapsele îl dureau, după ce încercase din răspuțuri să stea pe cal. Cu toate acestea, durerea îl ținuse treaz și cu mintea la cap.

Bărbatul care rămăsese cu caii în timpul asaltului coborî primul.

– Încă suntem în putere, 'șai, Silas? Îl măsură din ochi pe șeful bandei. N-ai parte de așa fior la mânatu' vitelor, zic bine?

Își trase masca până la grumaz și trase o dușcă zdravănă din ploscă, fără să-i pese, din câte se părea, că Crockett îi vedea fața.

– Sunt cam bătrân pentru asemenea fiori.

Bărbatul din dreapta lui Crockett scoase un geamăt teribil când se ridică în scară.

– Nu trebuia să sari în tren, Carl. Jur că n-o să mai pot umbla bine o lună după ce m-am dat cu șoldu' de vagon.

Își frecă locul dureros și se arătă a șchiopăta grozav, în timp ce își ducea calul la apă.

– Lasă văicăreala, Frank.

Silas ținu strâns de frâiele calului lui Crockett când sări din șa. Le avusese în mâini tot drumul, neîncrezător că prizonierul îl va urma supus. Deștept personaj. Crockett își dădea deja seama că aveau nevoie de el pentru un scop anume și că, oricare ar fi fost

acela, îi va împiedica pesemne să îi tragă un glonț în spate, de cumva încerca să o rupă la fugă.

Era însă puțin probabil să se poată țină în șa, la un galop întins, cu mâinile legate la spate, chiar dacă Silas lăsa frâiele. Astfel, alese să își petreacă timpul plănuiind ce să facă atunci când se vor opri. Acum că momentul sosise, era vremea să treacă la acțiune. Tot ce îi trebuia era ca Ochi de Oțel să se apropie nițel. Silas veni, însă numai până în dreptul capului calului lui Crockett. Se opri ca să mângâie botul calului. Crockett își stăpâni dezamăgirea.

– Jasper, adu plosca ta pastorului. Pare un pic cam sleit.

Al treilea bandit făcu ce i se cerea, dar, pe când se apropia, Crockett surprinse în treacăt privirea aspră pe care acesta o trimise șefului.

– Asta-i o nebunie, șefu’.

Vocea-i stinsă abia se auzi, dar, în liniște de-o tăiai cu cuțitul, Crockett reuși să audă cuvintele șoptite.

– Ai făgăduit domniței Martha că te lași de hoții. Nu te știu să-ți calci vreodată cuvântu’. Mai ales față de nevastă-ta. Am dus o viață cinstită prea multă vreme, ca acum să punem în primejdie totul, cu o nebunie ca asta.

– Nu mi-am călcat cuvântul, răspunse Silas pe un ton apăsător, cu fața roșie ce vădea că se căznea să își stăpânească furia. Martha a fost lucru’ cel mai bun ce mi s-a-ntâmplat vreodată și n-aș întina amintirea ei, încălcând un legământ făcut în fața ei. N-am furat nici cât negru sub unghie azi și știi asta.

– Ai furat pastoru’.

Jasper înclină capul în direcția lui Crockett, deși niciunul nu se uită spre el. Ceea ce era de bine—fiindcă, altfel, îl puteau observa cum își scotea cizmele din scară, ori cum slăbea legăturile când le forța pe șa.

– Nu l-am furat, stăruie Silas. L-am împrumutat numa’. O să-l lăsăm să plece după ce Joe isprăvește cu el.

Jasper oftă și clătină din cap, mustața lui căruntă și lungă neputând să îi mascheze dezamăgirea.

– Știu că-ți iubești copilu’, Si. Toți îl iubim. Da’ asta nu-i a bine.

– Eu o să hotărăsc ce-i bine pentru familia mea.

Silas smulse plosca din mâna lui Jasper și merse țăntos la stânga lui Crockett. Carl și Frank adăpau caii la câțiva metri mai încolo. Jasper era întors cu spatele. Nu se putea ivi un prilej mai bun. Crockett ridică genunchiul, înfipse cizma stângă în pieptul bărbatului și îl împinse cu toată puterea. Plosca se izbi zgomotos de pământ. Silas se poticni îndărăt, răcnetul lui trăgând semnalul de alarmă.

Crockett sări din șaua calului și reuși să își elibereze mâna dreaptă din legături. Lovi cu pumnul în maxilarul lui Silas, înainte ca omul să își recapete echilibrul. Nelegiuitul se clătină îndărăt, cu frâiele calului încă încurcate printre degete. Calul necheză din pricină că era bruscat și se smuci, încercând să scape.

Pastorul se folosi de această tulburare și o luă la fugă spre copaci. Silueta unei clădiri se profila înspre apus. O casă însemna oameni. Oamenii însemnau ajutor. Se ruga numai să fi avut dreptate în privința bandiților care nu voiau să tragă un glonț în el.

Se auzi un foc de armă, urmat de strigăte mânioase care îi cereau să stea pe loc. Dar, din vreme ce niciun plumb nu pătrunse în el, Crockett fugea mai departe. Se încovoie când trecu pe sub crengile câtorva stejari, făcând zigzag de la un copac la altul, profitând de orice pavază pe care i-o dădea terenul.

Se apropia tot mai mult de clădire. Să fie o șură? Trebuia numai să se țină pe picioare. Auzea niște copite lovind pământul dinapoia lui. Inima lui Crockett bătea de trei ori mai iute. Îl ajungeau din urmă. Și el se depărta de adăpostul copacilor.

O pajiște se întindea între el și pășunea împrejmuită. Galopul printre copaci nu îi îngăduia decât întârzierea capturării, nu și scăparea. Singura lui salvare era să sară gardul și să spere că Silas și banda lui nu ar risca să fie demascați, în încercarea de a-l urmări pe terenul ce aparținea cuiva.

Cu plămânii arzând, Crockett o zbughi dinspre pâlcul de copaci în direcția gardului. Zgomotul copitelor dinapoia lui se întezi. Un vâjâit ușor îi ajunse la urechi cu o secundă înainte ca un lasou să îi cadă peste cap și peste umeri. Crockett prinse funia cu disperare,

însă până să o poată apuca între degetele mari, lațul se strânse în jurul pieptului și îl trase cu putere îndărăt.

Într-o fracțiune de secundă căzu la pământ, cu ochii ațintiți la cer. Tocmai fusese prins în lasou, precum un vițel de lapte la vremea marcatului. În timp ce stătea întins, nemișcat, cu capul zvâcnind în locul unde se lovise de pământ, Crockett se ruga să nu fie vorba și de vreun fier înroșit când Silas îl va prezenta fiului său. Apoi, oricine era acest Joe, trebuia să fie cam țicnit, la fel ca toți ceilalți amestecați în farsa aceea.

Cine știa ce planuri avea băiatul? La urma urmei, el fusese cel care își convinsese tatăl certat cu legea să fure pastorul, întâi de toate.

3

Silas Robbins nu știa ce era de făcut cu bărbatul prins în funia lui Jasper. Toți moraliștii peste care dăduse până atunci erau bărbați delicați, studioși, îndrăgostiți de propria lor voce. Silas își mângâia bărbia învinețită cu o mână, foindu-se în șa și privind amenințător la predicatorul care se căznea să se ridice. Predicatorul acesta numai delicat nu era.

– Am crezut că de-alde voi sunteți de părere că tre’ să-ntorci obrazu’ celălalt.

Șaua scârțâi sub Silas când acesta se aplecă în față. Costumul negru, elegant al pastorului era plin de praf, pălăria era căzută cu fața în jos, la câțiva metri mai departe, și brațele îi erau lipite de corp, într-un laț ce nu slăbea defel. Cu toate acestea, bărbatul îl privi în ochi fără nicio urmă de frică.

– Regele David a fost un războinic vajnic, răspunse predicatorul, iar Biblia îl numește un bărbat după inima lui Dumnezeu. Dacă își poate trece prin sabie dușmanii și să stea dinaintea Domnului cu conștiința curată, cred că mă pot apăra și să fac la fel.

Silas stătu mai drept, un respect amestecat cu invidie arzându-l ca pișcătura unui țânțar. În alte împrejurări se putea vedea plăcându-l pe acest individ. Dar să placă un pastor? Mai degrabă fugea desculț peste un rând de cactuși, decât să dea mâna prietenește cu un astfel de prefăcut sfințit.

– Orice-ți îngăduie să dormi bine noaptea, Pastore. Dumnezeu știe că singuru’ om care-i mai priceput decât un avocat la măsluirea adevărului, ca să slujească propriului interes, e pastoru’.

Silas încrucișă mâinile pe cornul șeii, în așteptarea reacției bărbatului. Va scoate acesta o tiradă de negări? Va blestema? Își va apăra tenace stirpea? Nu. Tot ce făcu omul fu să ridice o sprânceană și să facă o remarcă pe un ton potolit.

– Pare straniu să faci atâta tărașoi ca să pui mâna pe un om al bisericii, când ai atât de puțin respect pentru ocupația lui.

Straniu? Era nefiresc în mod categoric. Dar ce alege un om să facă pentru ai săi nu era treaba bisericosului ăștia.

– O luăm spre casă, băieți.

Silas dădu semnalul de plecare. Își mână la trap calul de culoarea cenușii la locul unde pălăria predicatorului era căzută jos. Fără a încetini, scoase pușca din manșon, se lăsă tare spre dreapta și ridică obiectul de la pământ, înfigând țeava puștii în deschizătura pentru cap. Mânând calul cu genunchii, el luă pălăria neagră, turtită din țeava puștii și o trânti pe capul pastorului. Trebuia să îl facă pe om să arate respectabil pentru Jo.

Se simțea satisfăcut să dețină iar controlul. O fi predicatorul mai tânăr cu vreo câțiva zeci de ani și mai iute de picior, numai că Silas Robbins mai avea niște ași în mânecă. De data asta, Regele David din fața lui nu avea să-l mai ia pe nepregătite.

– Vrei să-l sui iar pe cal, șefu?

Jasper înfășură capătul frânghiei pe după cornul șeii și se pregăti să descalece, dar Silas îl opri făcând un gest din cap.

– Părea atât de al naibii de grăbit să fugă pe pășunea noastră, că mă gândesc să-i împlinim voia.

Ochii pastorului se întoarseră iute să-i întâlnească pe ai lui Silas, ca apoi să se întoarcă la șură, apoi iar la Silas. Uluirea ce i se citea pe chip era neprețuită. Bietul om crezuse că fugea spre libertate și, când colo, el o luase drept spre bârlogul hoților unde se pregătea să își afle scăparea.

Dacă nu era o mică problemă să strice surpriza lui Jo, Silas l-ar fi lăsat să plece, doar ca să îi vadă expresia feței când ajungeau în curte și îl întâlneau la ușa șurei. Ar fi meritat să încaseze un pumn în falcă de la pastor.

Silas își mână calul la pas domol în timp ce înconjurau pășunea. Bărbatul legat de calul lui Jasper își ascundea bine oboseala, dar trebuia să fie sleit de puteri după goana aceea nebună printre copaci. De altfel, se știa că predicatorii se pricepeau la un singur lucru—la vorbe. Era de la sine înțeles că dacă Jo voia un pastor, își dorea să aibă o conversație cu el.

Ce fel de dar va fi prefăcutul dacă sufla atât de greu încât, atunci când o întâlnea, nu putea scoate niciun cuvânt? Dacă Silas trecuse prin tot balamucul, numai ca să o surprindă cu darul acela, era o nebunie să strice totul înainte ca ea să primească ce dorea. Dar oare ei îi va fi pe plac?

Neliniști de ultim moment îi știrbeau încrederea. Martha fusese mereu cea care alegea de fiecare dată cadourile pentru ziua lui Jo. În anul ce trecuse, durerea lor era prea mare după moartea Marthei pentru a mai sărbători ceva. Anul acela însă, Jo împlinea douăzeci și unu de ani. Merita ceva grandios, ceva deosebit, ceva ce nu visase vreodată că ar primi cu adevărat.

„Ah, Martha”. Când ajunseră pe drumul ce ducea spre ferma lui, Silas ridică ochii la cer. „Mi-e tare dor de tine, dragostea mea. Tu ar trebui să pregătești lucrurile pentru Jo. Nu eu.”

Jasper avea dreptate. Martha nu ar fi agreat niciodată metodele lui, cumva însă el credea că ea s-ar fi învoit cu darul acela. Întotdeauna i-au plăcut predica și mersul la biserică. Și Jo călca pe urmele mamei sale.

Când o întrebase în săptămâna de dinainte ce voia de ziua ei de naștere și răspunsul ei fusese că voia un pastor, Silas îi citise adevărul cuvintelor în ochii ce semănau atât de mult cu ai mamei. A râs după aceea și a încercat să se prefacă, de parcă totul era o glumă, numai că el știa altceva.

Jo a lui suferea și, dintr-un motiv anume, ea credea că un pastor ar face-o să se simtă mai bine. Silas nu avea nicio aplecare spre religie, dar, dacă Jo își dorea un predicator, Dumnezeuule mare, el îi va aduce unul.

Abia când ajunseră în curtea fermei și ușa casei se deschise scârțâind, lui Silas îi trecu prin minte că poate ar fi trebuit să facă

și o fundă din sfoara ce lega mijlocul pastorului, pentru a-l face să arate mai degrabă ca un cadou și mai puțin ca un prizonier.

Joanna Robbins ieși din casă, cu privirea la tatăl său ca de obicei. Calul sur cu picățele pe care acesta îl călărea sărea în ochi printre caii de culoare maronie precum a căpriorului, la fel cum se remarcă și el printre oamenii săi. Mama spunea că avea harul conducerii și Joanna trebuia să fie de acord.

Emana autoritate, însă dedicarea lui neclintită față de cei mai apropiați era calitatea ce le câștiga loialitatea. Oamenii lui l-ar fi urmat oriunde îi ducea. La fel și ea. Cu toate acestea, în lucrul ce conta mai presus de toate, ar fi vrut ca el să o urmeze pe ea, iar el nu voia. Dar era tatăl ei și îl iubea.

Astfel, când un zâmbet încreți colțurile ochilor lui când sări de pe cal și desfăcu larg brațele în semn de invitație, Joanna alungă grijiile și fugi la el. Brațele lui vânjoase o cuprinseseră cu dragostea și sinceritatea pe care i le arătase toată viața. Ea se bucură și îi cuprinseseră mijlocul, răspunzându-i cu dragostea ei și cuibărindu-și capul la pieptul lui.

– Trei zile e multă vreme, tati. Mi-a fost dor de tine.

– Și mie mi-a fost dor de tine, dragostea mea. Strânsoarea lui slăbi și el se trase înapoi. Da' ți-am adus ceva cu adevărat deosebit.

– De ziua mea? O așteptare plină de nerăbdare fierbea înlăuntrul ei, de parcă era o copilă ce împlinea doisprezece ani, nu douăzeci și unu. Dar erau oameni care se uitau la ei, așa că Joanna își stăpâni entuziasmul. Șaua din piele scoase un zgomot înfundat, făcând-o pe Joanna să își îndrepte atenția spre Jasper Mullins, mâna dreaptă a tatălui său.

Își trecu un picior peste spinarea calului și desfăcu o sfoară de pe cornul șeii. Își luă pălăria de pe cap, descoperind un rotund încrețit în părul lui cărunț, apoi se aplecă înainte și o sărută pe obraz. Gâdilatul mustății lui moi o făcu să zâmbească, dar sfoara pe care el i-o puse în mână o făcu să se încrunte.

– La mulți ani, domnișoară Jo.

– Mulțumesc, Jasper.

Frank Pickens și Carl Hurst îi strigară urări asemănătoare, înainte de a se depărta urmându-l pe Jasper la șură. Numai după ce aceștia își duseră caii văzu ea limpede cine stătea captiv la capătul funiei.

– Mi-ai adus un... hoț de cai?

Bărbatul înalt era îmbrăcat mai bine decât orice alt hoț pe care îl văzuse vreodată—nu că ar fi văzut vreunul cu adevărat. Ea își închipuia însă că aceștia purtau ceva mai comod la tâlhării. Blugi, poate. Și o cămașă de lucru din bumbac. Nu un costum la modă și cravată. Deși haina *era* destul de șifonată, iar pantalonii acoperiți cu un strat gros de praf.

– Nu-i hoț de cai, Jo.

Vocea guturală a tatălui o puse pe gânduri. Îl privi cu ochi întrebători. Făcu și el un efort să o privească în ochi, dar nu reuși. Răsufând greu, își luă pălăria de pe cap și o lovi de coapsă.

– Fir-ar, fato. Ziceai că vrei un pastor, așa că asta adusu-ț-am.

„Un pastor?”

Joanna aproape că nu își mai simțea genunchii. Aruncă frânghia de parcă era un șarpe și își apăsă palma goală pe burtă. Un pastor. Cu câtă ardoare se rugase pentru un om al lui Dumnezeu care să apară în calea ei, unul care să o ajute să își împlinească destinul. Trebuia să fie un moment de mare bucurie și de recunoștință. În schimb, i se făcea rău.

– L-ai furat? Se abținu să nu scoată un geamăt. Tati, cum ai putut face asta?

– Nu l-am furat, îi răspunse el cu glas tare, în timp ce ea se ducea grăbită la pastor și începea să îi desfacă legătura. L-am îndemnat numa' să-ți facă o vizită de ziua ta. Asta-i tot.

Joanna nu zise nimic. Nici nu privi predicatorul în ochi. Se concentra numai asupra nodului de la brâul lui.

– Am avut mare grijă să nu-i fac vreun rău, ceea ce nici pe departe nu aș putea spune despre el. A fost cât pe ce ca pastoru' să-mi rupă falca!

La cuvintele acestea fata ridică fruntea.

– Asta ai făcut? întrebă ea pe un ton scăzut.

Bărbatul ridică din umeri.

– A părut un lucru chibzuit la momentul acela. Încercam să scap de o bandă de hoți nemiloși.

Doamne îndură-te, dar omul acela era chiar frumos. Ochii lui aveau exact aceeași nuanță ca pigmentul maro caledonian din trusa ei de pictură, chiar dacă emanau o lumină ce ar fi fost cu neputință de reprodus pe o pânză.

Linia feței lui era puternică și ușor pătrată. Nasul era proporționat perfect față de restul obrazului. Artista din ea începuse să catalogheze poziția urechilor și linia gâtului când el se smuci să scape din legături, amintindu-i de lucruri mai grăbnice.

– Îmi pare tare rău, spuse ea, chinuindu-se iar cu nodul. Într-un sfârșit, acesta se desfăcu îndeajuns ca să poată lărgi bucla și să îi elibereze mâinile.

El își scoase de îndată lasoul peste cap și își roti umerii. Ea se dădu instinctiv îndărăt, neștiind ce să facă. Sunetul făcut de trăgaciul ce se ridica al unei arme, chiar dinapoia ei, îi dădu semnalul că nici tatăl ei nu risca nimic.

Dar pastorul părea netulburat de demonstrația de forță. Continua pur și simplu să își frece brațele și să își miște degetele în strădania de a-și repune sângele în mișcare. Straniu. Cei mai mulți dintre bărbații pe care îi cunoștea nu aveau tăria de a sta în calea tatălui ei când acesta era într-o dispoziție proastă, chiar și fără o armă îndreptată asupra lor.

În schimb, predicatorul acesta, dacă era cu adevărat un om al bisericii (ea începea să aibă îndoieli), se purta de parcă prezența într-o curte, sub amenințarea armei, era un lucru firesc.

– Cum te numești?

Joanna nu realizează că rostise gândul cu glas tare, până ce el se întoarse cu fața spre ea. Bărbatul își luă repede pălăria de pe cap, scoțând la iveală un păr roșcat și tuns îngrijit.

– Crockett Archer, domnișoară.

El plecă fruntea politicos. Ea veni mai aproape.

– Eu sunt Joanna Robbins.

– Ei bine, domnișoară Robbins. Oricâtă plăcere mi-a făcut acest drum ocolitor și oricât de încântat sunt să am onoarea de a te felicita de ziua ta, eu chiar tre’ s-o iau din loc. Mă tem că am un angajament de dinainte care e de o importanță capitală. O congregație așteaptă sosirea mea în Brenham.

Privirea lui nu avea nicio răutate, iar zâmbetul părea destul de sincer, însă ea simți o urmă tăioasă în cuvintele lui.

– Nu te duci nicăieri, pastore. Tatăl fetei veni lângă ea, cu arma la mai puțin de o jumătate de metru de pieptul domnului Archer. Nu înainte ca draga mea Jo să primească ce vrea de la tine.

Joanna închise ochii îngrozită. Ceea ce *draga lui Jo* voia în clipa aceea era ca pământul să se despice și să o înghită cu totul.

Se pare că mă aflu la dispoziția dumitale, domnișoară Robbins. Crockett nu se strădui deloc să își ascundă nemulțumirea și simți numai un mic fior de vinovăție când fiica celui care îl răpise tresări. Oricum, pentru numele lui Dumnezeu, ce voia fata de la un pastor?

Avea vreun soț pregătit și legat în casă care aștepta să fie cununat? Bietul nefericit fusese probabil și el răpit. Cu un căluș în gură și legat cu lanțul de sobă, fără îndoială. Nu din pricină că o astfel de femeie avea nevoie de lanțuri ca să câștige atenția unui bărbat în împrejurări firești. Pielea ei albă ca laptele, ochii galeși și bogăția aceea de cârlionți de un roșcat auriu, ce îi dădeau un aer de zână, ar îndeplini o asemenea misiune.

Dar cu un tată hoț de trenuri și cu o bandă trăind liber la ferma ei, împrejurările erau departe de a fi normale. O parte din el își dorea ca ea să fi fost cu adevărat acel *Joe* pe care și-l închipuise. Măcar atunci putea să se bată ca să scape. Dar faptul că era femeie complica lucrurile. Iar situația aceea ridicolă era deja destul de încurcată. Joanna Robbins ridică fruntea, privirea ei întâlnind-o pe a lui preț de numai o secundă, înainte de a luneca repede undeva pe lângă bărbia lui.

– Dacă domnul Archer este de acord să mă-nsoțească la o plimbare scurtă, aș fi fericită să-i împrumut un cal ca să poată face drumul până în Deanville mai târziu, în seara asta. De acolo poate aranja un transport până în Caldwell ca să-și vadă de treburi.

Arma îndreptată spre pieptul lui Crockett coborî câțiva centimetri când Silas se întoarse să își privească atent fiica.

– Asta-i tot ce vrei, Jo? O plimbare?

Până și lui Crockett îi veni cu greu a crede. Dar glasul ei se auzise cu o sinceritate tăcută pe care nu o putea tăgădui. Ea ridică încet capul. Ochii ei de un gri-albăstrui îl implorau.

– Nu e tot ce vreau, dar asta-i tot ce-ți cer.

Cum putea un bărbat să o refuze? Crockett oftă în sinea lui. Avea tot dreptul să nu răspundă cererii ei. Totuși, numai la gândul acesta se simțea mic și neputincios. Nu. Fusesse chemat pentru un țel mai înalt, pentru o cale mai îngustă. De altfel, dacă o plimbare cu fata l-ar mulțumi pe tatăl ei și, în felul acesta, și-ar câștiga libertatea, merita să facă o concesie.

Trebuia să ajungă într-un oraș cât mai curând posibil și să trimită o telegramă bătrânilor bisericii din Brenham. Or fi auzit deja cele întâmplare și, cu siguranță, erau îngrijorați. Și, deși voia să le alunge temerile, și mai mult dorea să le alunge pe ale sale, găsind altă zi pentru prezentarea sa.

Bătrânii bisericii îi comunicaseră dorința lor de a lua o decizie și de a avea un pastor permanent în funcție, cât mai curând posibil. Întârzierea din ziua aceea, indiferent cât de scandaloase erau împrejurările, nu avea să îi facă vreun favor.

– Aș fi încântat să te-nsoțesc oriunde dorești să mergem.

Crockett schiță o plecăciune scurtă, apoi își puse pălăria pe cap și îi oferă brațul. Joanna strânse din gene și obrajii prinseră culoare, dar șovăi numai o clipă înainte de a-și strecura degetele pe sub brațul lui. Un zâmbet timid apără pe buzele ei.

– Îți mulțumesc.

Se suci pe călcâie și se întoarse cu fața la tatăl ei.

– Vom face o mică plimbare până în curtea bisericii și-napoi, tati. Nu stăm mult.

– Nici nu veți fi de capu' vostru, bombăni Silas. Am de gând să stau cu ochii pe voi.

El vorbise fiicei lui, dar Crockett nu avea nici urmă de îndoială spre cine era lansată amenințarea din spatele cuvintelor.

– Nu.

Greutatea acelui singur cuvânt îl făcu pe Crockett să se întoarcă și să privească femeia pe care o crezuse supusă.

– Am nevoie de intimitate în conversația mea cu pastorul. Curtea bisericii se vede de la lucarnele din podul casei. Ne poți urmări de acolo dacă simți că trebuie. Poți să-ți folosești chiar și binoclul. Dar mergem neînsoțiți.

Silas luă mâna cealaltă a Joannei și o trase ușor depărtând-o de Crockett.

– Nu-mi place povestea asta, Jo. E un necunoscut.

– Tu l-ai adus aici, tati.

Crockett își ascunse zâmbetul. Poate că Joanna nu folosea un Colt. 45 la fel ca tatăl ei, însă priceperea în a-și atinge scopul se vădea fără tăgadă. Bătrânul arăta de parcă înghițise o pară cu ghimpi.

– E predicator, îi aminti ea tatălui în timp ce se elibera ușor, dar hotărât, din strânsoarea lui. Voi fi bine.

Joanna se duse lângă Crockett și îl luă iar de braț.

– Mergem?

Zâmbetul ei era doar de formă. Își putea da seama după tremurul degetelor pe mâneca hainei lui și după felul în care privirea ei fugea de la ochii lui la urechea stângă. O lăsă anume să aștepte răspunsul, până ce ochii fetei îi întâlneau din nou pe ai săi. Apoi îi făcu semn cu ochiul, simțindu-se mai stăpân pe sine decât fusese în ultimele ceasuri. Ea înălță sprâncenele și făcu ochii mari. Apoi colțul gurii ei se arcui într-un început de zâmbet sincer.

Neliniștea pe care o simțise de când fusese obligat să coboare din tren se ridică de pe umerii lui Crockett, așa că el se trezi că îi răspunde cu un zâmbet.

– Ia-o înainte, domnișoară Robbins.

– Ț-ai luat cuțitu'? strigă Silas din spatele lor.

Joanna oftă, dar întoarse capul să răspundă.

– Da, domnule.

Crockett se uită peste umăr la rându-i și se trezi amenințat pe loc de o privire cruntă ce făgăduia urmări teribile, de cumva se întâmpla vreun rău domniței de alături.

– Știe să folosească un cuțit, Pastore. Silas își scoase cuțitul din tocul prins de cureaua puștii și trecu degetul mare de-a lungul lamei ascuțite. Eu am învățat-o. Ai face bine să ții minte asta în timp ce vă preumblați.

– Un lucru liniștitor, într-adevăr, remarcă sarcastic Crockett, mai cu seamă că sunt neînarmat. Fără-ndoială o voi lăsa în fruntea apărării de cumva ne ies niște bandiți în cale.

Silas îi aruncă o privire urâtă la vorbele tăioase, dar Crockett nu luă seama. Joanna Robbins era probabil în stare să mânuiască multe feluri de arme, cu o pricepere ce i-ar face de rușine pe cei mai mulți bărbați, numai că Crockett știa în sinea lui că ea nu era felul de femeie care să le folosească dacă nu era nevoită. Și, cu cât îl urmărea pe Silas interacționând cu fiica lui, cu atât pastorul se convingea că omul semăna mai mult cu un câine care latră, dar nu mușcă.

De fapt, îi amintea foarte tare de fratele său, Travis. Oh, dacă era forțat de împrejurări, trecea la fapte și era dur. Totuși, până în clipa aceea, Silas doar arunca amenințări sumbre care îi treceau prin minte.

– Sunt cu ochii pe voi, pastore.

Cu un gest iute din încheietura mâinii, Silas își vântură cuțitul. Vârful lamei se înfipse în pământ, la numai două degete de cizma lui Crockett. Acesta din urmă își simți sângele zvâcnind la ceafă, dar rezistă instinctului de a sări îndărăt.

Ridicând privirea de la mânerul cuțitului, la fața lui Silas, Crockett citi văpaia triumfului în ochii adversarului său. Pesemne câinele cel bătrân avea colți până la urmă.

– Și, Joanna, zise Silas amenințând cu degetul, dacă nu ești înapoi într-un ceas, vin după tine, fie că-i o problemă care te privește ori ba. Pricepi?

– Da, tati.

Se părea că zâna provocase îndeajuns dragonul în ziua aceea.

Simțindu-se ca prinsă într-o clepsidră cu nisip, ce amenința să o îngroape dacă nu rostea toate cuvintele într-un ceas, Joanna începu o tiradă a dorințelor în clipa când ajunseră la drum și la o distanță sigură de urechile tatălui ei.

– M-am rugat să vină un pastor.

Domnul Archer încetini puțin pașii, dar reveni degrabă la mersul de dinainte.

– De ce ai nevoie de unul?

Ea își trase mâna de sub brațul lui și rămase cu privirea la pământul din fața ei, în timp ce mergeau. Faptul că îl atinge însemna o distragere pe care nu și-o îngăduia în clipa aceea. Și chiar dacă glasul lui suna prietenos și curios din politețe, ea se simți deodată foarte necoaptă și pusă pe nebunii.

Oare de ce gândurile și planurile erau mereu mai clare în hotarele minții omenеști decât atunci când erau rostite cu buzele?

– Ca să salvez sufletul tatălui meu.

Zgomotul făcut de pașii pastorului încetă. Dar Joanna își continuă drumul, fiind convinsă că el își va reveni din stupoare, dintr-o clipă în alta. De altfel, îi venea mai ușor să își continue drumul, decât să vadă expresia uluită pe care sigur el o avea pe chip.

– E un om cu inimă bună. Ea se grăbi să adauge „cu adevărat”, înainte ca el să poată contesta cele spuse. S-ar putea ca tata să nu se arate multora așa cum e, dar atunci când face acest lucru, se dăruiește cu totul. Ar fi trebuit să vezi cum a iubit-o pe mama. Ea îl îmblânzea, spunea el. Îl făcea să râdă. Îl făcea un om mai bun. Înclin să cred c-a fost mereu un om bun; avea numai nevoie de cineva care să creadă în el. Pierderea ei aproape că l-a distrus.

Treceau pe sub umbra unui stejar impunător și Joanna se lupta cu mâhnirea ce își făcea simțită prezența în timp ce se gândea la mama ei.

– Și-a făcut un scop din a se ține puternic pentru mine. Pentru oamenii lui. Pentru ferma noastră. Nu-i omul care să dezamăgească oamenii care depind de el.

– Dar tâlhărește trenuri.

Picioarele lungi ale fratelui Archer o ajunseră din urmă în scurt timp. Ea îi aruncă o privire cu coada ochiului. Fruntea lui încrețită trăda mai mult un bărbat care se căznea să priceapă lucruri care se băteau cap în cap, decât unul care să manifeste o dezaprobare tacită.

Mulțumind Domnului pentru micile miracole, ea continuă cu dezvăluirile.

– E un fermier cinstit de șaisprezece ani.

Joanna lovi o pietricică aflată pe drum, în fața ei, aprinzându-se în apărarea tatălui său.

– În tinerețe o fi jefuit niște poștalioane și vreo câteva trenuri, dar s-a-ndreptat.

– Cer iertare, domnișoară, o întrerupse pastorul. Hazul pe care ea îl simțea în vocea lui o duru. Dar omul pe care l-am întâlnit azi a ținut un vagon întreg cu călători în gura puștii și l-a răpit pe unul dintre ei. Nu pare un om atât de-ndreptat, după mine.

Joanna se întoarse iute să îl privească, cuvintele amestecându-se în mintea ei ca puii șerpilor cu clopoței în cuib.

– Nu înțelegi c-a făcut tot ce-a făcut numai din dragoste? Ea despică aerul cu mâna. Nu-i aprob metodele, dar motivele lui au fost curate. N-avea habar ce voiam de la un pastor. Dacă știa, poate nu te aducea niciodată. Tot ce știa era că mi-era dor de mama. Din vreme ce eu și mama mergeam totdeauna împreună la serviciul religios, trebuie să fi sperat că, dacă aş avea un pastor prin preajmă, mi-ar trece un pic durerea. Asta l-a îndemnat. Nu o nevoie trăsniță de a pune lumea pe jar.

Domnul Archer nu scotea niciun cuvânt. Se uita pur și simplu lung la ea, de parcă fata era o ciudățenie într-un magazin de curiozități. Poate chiar asta era. Dumnezeu îi era martor Joannei că așa se simțea în cele mai multe zile. Ciudata Joanna Robbins.

Fata care prefera să se ascundă în podul casei tatălui său, cu acuarelele ei, în loc să meargă la un dans în hambar. Cea care nu știa niciodată ce să spună ori cum să fie la fel ca ceilalți. Cea a cărei piele era prea albă, care avea prea mulți pistrui și ai cărei ochi erau prea lipsiți de culoare pentru a pune mâna vreodată pe un cavaler.

Părul ei semăna cu firele de aramă abia desfăcute de pe bobină, cârlionții ițindu-i-se în toate direcțiile, oricâte ace își înfigea în păr.

Îndârjirea îi slăbi puțin. Dar, la ce să se aștepte? Ca străinul acela pe care tatăl ei îl ținuse sub amenințarea armei și îl târâse pe toate părțile să fie impresionat de pledoaria ei arzătoare? Omul făcea o plimbare cu ea numai ca să își atingă un scop.

Își voia libertatea și ea era prețul pe care era forțat să îl plătească. Chiar dacă era un om al lui Dumnezeu, tot om se chema, unul care avea tot dreptul să aibă resentimente față de ea și de familia ei.

Joanna se întoarse cu spatele și o luă printre copaci. Din fericire, el o urmă. Îi auzea cizmele zdrobind iarba uscată și rămurelele moarte dinapoia ei. Traseul obișnuit dintre casă și biserică lua cam douăzeci de minute și, chiar dacă locuia mai aproape de clădire decât oricare dintre vecinii ei, în ziua aceea distanța se dovedi prea mare. Să meargă de-a curmezișul câmpului deschis le-ar scurta drumul cu vreo cinci minute.

Din vreme ce tatăl le număra fără îndoială fiecare secundă pe ceas, până să poată porni în goană după ea, cinci minute se puteau dovedi cruciale. Curând se întrezări partea din spate a bisericii vechi. O ușă dosnică dădea spre camerele personale ale fostului preot, pe care acesta le adăugase bisericii, ca să nu fie o greutate pentru familiile din zonă, care s-ar fi simțit obligate să îl primească în casele lor deja prea aglomerate.

Ulmi americani se înălțau de o parte și de alta a clădirii acoperite cu șindrile, fructele lor mici, de un mov închis acoperind pământul. Joanna trecu pe lângă ei cu pași apăsați și făcu colțul spre intrarea cu clopotniță, aflată în partea de dinainte.

Dacă domnul Crockett Archer era răspunsul direct la rugăciunile ei, ori doar un nefericit pe care tatăl ei se nimerise să îl răpească, omul era acolo, și ea nu avea de gând să scape ocazia ce i se oferise. Așteptă până ce însoțitorul ei apăru de după colț, apoi arătă cu mâna spre clădirea aflată în paragină.

– Vezi biserica asta, domnule Archer?

Străinul cu picioare lungi puse o cizmă pe una din treptele din fața lui și se rezemă cu brațul pe coapsă. Arătă un interes sincer

în a studia clădirea veche, lăsând capul pe spate ca să vadă vârful clopotniței.

– Da, domniță. O văd.

Joanna trase o gură de aer ca să prindă curaj, puse mâna pe balustradă și înălță bărbia.

– Vreau s-o readuc la viață.

S-o readuci la viață? repetă Crockett, destul de convins că tovarășa lui de plimbare vorbea mai mult despre spoirea unui strat nou de vopsea și dorind să audă amănuntele din gura ei. Renunțase să mai facă presupuneri când venea vorba de clanul Robbins.

– Da.

Joanna îl privi cu ochi pătrunzători, ca și cum se aștepta să îl vadă râzând, însă Crockett nu simți o astfel de pornire. Ceea ce simțea era o curiozitate tot mai mare. Dacă nu se înșela, domnișoara Joanna Robbins avea sufletul unui misionar. Cum se putuse întâmpla așa ceva, fiind crescută de un om certat cu legea și de banda lui, Crockett nu reușea să priceapă. Cu toate acestea, îi simțea pasiunea. O respecta. Nu avea să îi ia visul în derâdere.

Crockett se îndreptă de spate și întoarse capul spre ea.

– Sunt numai urechi.

Provocarea din ochii ei se domoli, la fel și atitudinea. Își desprinse degetele de pe balustrada de care se folosi ca de un ax să își ia elan pe treptele bisericii. După ce urcă trei, ea își netezi fusta bleumarin la spate și se așeză pe una din scândurile ușor deformate ce fusese, cândva, o treaptă bună.

Joanna se mușcă de marginea buzei de jos și ridică ochii la cer, ca pentru a găsi firul cu care să înceapă povestea. În timp ce el o aștepta să își afle cuvintele pe care le căuta, Crockett puse piciorul pe prima treaptă, se rezemă cu spatele de balustradă și întinse picioarele de-a latul scărilor.

– Mama era o femeie evlavioasă care credea că prima îndatorire a vieții ei era să-și ducă membrii familiei la Cristos.

Vocea scăzută a însoțitoarei lui îl făcu pe Crockett să se întoarcă. Privirea Joannei nu mai era ațintită la cer, ci stăruia în poală, unde palmele-i erau întinse, precum o carte ce cuprindea o poveste pe care numai ochii ei o puteau citi.

– Când a murit anul trecut, răspunderea aceasta a căzut în seama mea. Un fior îi tăie respirația când se opri să tragă aer. Mă tem că nu-s în stare de misiunea asta.

Crockett simți deodată pornirea de a o îndemna să creadă contrariul, uimindu-l cu forța ei. De ce ar trebui el să simtă nevoia de a o apăra împotriva autocriticii, nu își putea da seama. Tocmai întâlnise fata, nu știa mai nimic despre ea. Și, totuși, povara pe care ea o căra era palpabilă, până într-acolo încât era aproape vizibilă pe umerii ei firavi.

Nu puterea ei sau lipsa acesteia era problema. Sufletul ei istovit implora ca cineva să îi ia povara—măcar pentru câteva minute. Dumnezeu îl pusese în locul acela pentru a fi acel om.

Crockett se abținu să vorbească și așteptă ca Joanna să continue. Va lua asupra lui cât de mult va putea, pentru câtă vreme va putea, iar, la plecare, dacă Dumnezeu va fi milostiv, va lua povara cu el.

– M-a rugat să nu renunț la tati. Să continui să arunc sămânța și să mă rog ca Domnul să o poarte pe pământ roditor ca să poată prinde rădăcini. Joanna pufni ușor și ridică iar fruntea spre cer, clipind la soarele după-amiezii. Ori la o lacrimă nedorită. Am încercat. Domnul știe cât de mult am încercat. Dar n-am răbdarea mamei. Și fără ea alături, deznădejdea se face prea grea.

În cele din urmă ea îl privi în ochi.

– Am nevoie de ajutor, domnule Archer. Am nevoie de un pastor care să readucă la viață biserica asta veche. Unul care să poată însufleți o comunitate să își trezească credința adormită și care să ajungă dincolo de baricadele ridicate în jurul inimii unui om care a fost certat cu legea, ca să îi salveze sufletul captiv chinuit.

Frânturi din cuvântarea pe care o pregătise pentru biserica din Brenham veniră în mintea lui Crockett. Chemarea lui înfocată la

evanghelizare. Îndemnul lui de a căuta suflete pierdute în rândul celor aproape de casă. Să fie mărturie prin fapte, la fel ca prin vorbe. Cum nu e cu putință ca vreun suflet să nu poată primi îndurare.

Crockett ridică o mână și se scărpină să facă să dispară fiorul de la ceafă.

– Înțeleg că ai o altă misiune, așa că n-am să-ți cer să îmbrățișezi misiunea aceasta, zise Joanna. Dar sigur cunoști alți pastori–oameni care ar putea fi interesați de o asemenea slujbă. Tot ce-ți cer e să spui mai departe de nevoia noastră. Iar de crezi de cuviință, pune o vorbă pentru mine.

– Să pun o vorbă bună?

Pe Crockett îl luase gura pe dinainte până să se poată abține. Joanna prinse curaj, își îndreptă umerii și scoase bărbia în față.

– Și de ce nu? O fi pășunea noastră mică, dar oile noastre-s la fel de vrednice de un păstor ca oricare. Sau ești de felul celor care condamnă o comunitate întreagă pentru greșala unui singur om?

– Greșală? Nu-i ca și cum ce mi s-a-ntâmplat a fost un accident, domnișoară Robbins. Tatăl dumitale și-a plănuit acțiunile din timp și, din câte-mi dau seama, nu simte niciun dram de remușcare.

– Din pricină că motivele lui erau curate!

Crockett ridică mâinile împăciuitoare.

– Bine. Voi admite că acțiunile lui au fost mâinate de dorința de a face pe plac fetei, dar asta nu le îndreptățește. Cum pot să pun sincer o vorbă bună pentru o slujbă unui confrate aici? Singurii oameni pe care i-am întâlnit în locul ăsta sunt hoții de tren și răpitorii.

– „Nu cei sănătoși au trebuință de doctor, ci cei bolnavi” cită Joanna.

Cuvintele lui Cristos pătrunseră în inima lui Crockett și îi slăbiră apărarea.

– „N-am venit să chem la pocăință pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși.”

Cuvintele citatului veniră pe buzele lui și îi arseră conștiința asemenea unui bici.

– Iartă-mă, domnișoară Robbins. Ai dreptate, negreșit. *Pot* face o recomandare. Cu prevedere, desigur, dar și cu sinceritate.

Și dacă Domnul îl ducea în direcția în care Crockett credea, chiar putea exista un pastor tânăr care s-ar bucura de un post nou, odată ce bătrânii bisericii din Brenham se hotărau. Va avea grijă să îi vorbească despre posibilitatea aceasta.

– Îți mulțumesc, frate Archer. Mă voi ruga ca Dumnezeu să ne trimită omul potrivit. *Fără* ajutorul tatălui meu de data aceasta.

Zâmbetul apăru iar pe chipul ei și Crockett se trezi răspunzându-i la fel. El râse din toată inima și încordarea de dinlăuntru și orice urmă de resentiment se risipiră. Chicotele discrete ale Joannei îi țineau isonul și, pentru prima oară, Crockett chiar era bucuros să se afle în locul acela.

– Ia, zi-mi, cum de a ajuns biserica asta veche să fie abandonată? Întrebă el ridicând privirea de-a lungul conturului clădirii lăsate în paragină.

– Acum câțiva ani, oamenii din Deanville au oferit o biserică la oraș pastorului nostru. Aveau deja o mașină de egrenat, o moară și planuri pentru școală. Se mutau familii noi. A fost prilejul potrivit pentru el și nu-l învinovățesc că a profitat de el.

– Dar v-a lăsat fără pastor.

Ea dădu aprobator din cap și plecă iar ochii la mâini.

– Unii credincioși care locuiesc mai departe, înspre apus, fac un drum la oraș, duminica, pentru serviciile religioase. Dar cei mai mulți de prin părțile astea sunt de părere că drumu-i prea lung. Sunt vreo șaisprezece kilometri buni până în Deanville de la ferma noastră și mulți locuiesc și mai departe. Joanna puse mâna pe balustrada de lângă coapsa ei și o mângâie de parcă era brațul unui prieten drag. Clădirea asta veche se află chiar în mijlocul celei mai mari adunări de gospodării și ferme. Nimeni din împrejurimi n-are de făcut un drum mai lung de opt kilometri ca să ajungă la ușa ei. Ne mai strângem aici ca să fim împreună cu diferite ocazii, dar nu ne-am mai adunat pentru închinare de peste doi ani. Mi-e dor de asta.

Nostalgia din glasul ei atinse o coardă cunoscută lui. Oare nu tânjise și el după același lucru? După o comunitate de credincioși alături de care să se închine, în afară de cei din familia sa? Frații lui fuseseră biserica sa de mai mult timp decât își putea aduce aminte și chiar dacă îi iubea și găsea neprețuite încurajarea și sprijinul lor, ceva în sufletul său dorea cu ardoare o comunitate mai largă. Pentru păreri și viziuni diferite. Pentru prietenie. Pentru povățuire. Pentru rugăciune.

Atunci când Amos Ralston îl luase pe Crockett sub aripa sa și îl prezentase congregației din Palestina, avu sentimentul că era invitat la un ospăț. Ce gol ar rămâne dacă i s-ar lua acest lucru. Crockett se aplecă și atinse mâna Joannei.

– Te voi ajuta să găsești alt predicator. Îți făgăduiesc.

Ea îl privi cu luare-aminte o clipă, apoi dădu din cap.

– Te cred.

Joanna puse îndată bărbia în piept și își trase mâna dintr-a lui. Se ridică și, politicos, Crockett făcu la fel. Atenția lui era însă în altă parte, fiind atins de pasiunea din ochii ei și de hotărârea ce o făcea să ridice sprânceana.

În ultimii trei ani, întâlnise multe femei, tinere, în vârstă, frumoase, șterse, credincioase, înșelătoare. După ce trăise numai printre bărbați ani la rând, descoperirea că îi plăcea compania femeilor. Felul lor grațios de a fi, delicatețea lor, siluetele lor încântătoare.

Dar nu simțise niciodată ceva mai profund decât o admirație superficială. Poate din cauza faptului că se concentra prea mult asupra pregătirii sale. Cu toate acestea, după numai câteva minute, Joanna Robbins atinsese o coardă din adâncul ființei sale, așa cum numai un spirit de același fel putea.

Ea simțise chemarea Domnului în viața ei, negreșit la fel de palpabil ca el. Și, în vreme ce el fusese chemat să slujească multora, ea fusese chemată pentru unul singur. Cine era el să spună că chemarea ei era mai puțin însemnată decât a sa? De fapt, devotamentul ei față de cel aflat în grija ei îl smerea, îi oferea o perspectivă pe care nu o avusese. În alte împrejurări, își putea imagina cu ușurință

că se lega o prietenie între ei doi. Poate că, după ce s-ar stabili în Brenham, i-ar putea scrie, ar putea-o încuraja. Un lucru era sigur. Își va ține promisiunea. Un Archer nu își încălca niciodată cuvântul. Joanna Robbins va avea predicatorul. Doar că nu va fi el.

– Atunci bănuiesc că îți datorez un cal de care să te folosești. Ea ridică privirea zâmbindu-i, în timp ce bătea din palme, scuturându-le de praf. Ți-ai respectat partea de înțelegere, la urma urmei.

Crockett pișcă borul pălăriei.

– Oricâtă plăcere mi-a făcut să ne plimbăm, chiar trebuie să-mi văd de drum. Sunt convins că enoriașii din Brenham își fac griji pentru siguranța mea.

Ea îl conduse la o cărare ce șerpuia îndărăt, spre drum.

– Acolo ești predicator?

– Am ținut o cuvântare acolo cu două prilejuri, răspunse Crockett. Măine urma să fie a treia. Nădăjduiesc să fiu ales pentru o slujire definitivă acolo.

– Și întreruperea prost aleasă de tata ți-a pus slujba în primejdie, așa e? Ea tăcu, pe chipul ei întipărimdu-se amărăciunea. Îmi pare sincer rău.

Crockett veni în același pas cu ea și îi făcu semn să meargă mai departe.

– Nu te neliniști, domnișoară Robbins. Viitorul meu e în mâinile Domnului. Totul va fi bine.

– Aș vrea să am credința ta, răspunse ea, fără a se clinti încă.

– Iar eu aș vrea calul tău.

El îi făcu semn cu ochiul ca să știe că glumea. În mare parte. Joanna zâmbi larg, apoi își continuă ascultătoare drumul spre casă. Crockett mergea alături, bucurându-se de compania ei, acum că încordarea dintre ei se risipise. Ea îi povestea ceva despre pârâul care curgea prin spatele vechii biserici când, deodată, simțurile lui se ascuțiră.

Cineva stătea cu ochii pe ei. Crockett întoarse capul, scrutând cu privirea drumul din spate pe care nu era nimeni și apoi cercetând copacii unul câte unul, așa cum făcea la fermă când stătea de

pază. O mișcare îi atrase atenția. Una furișată, amenințătoare. În apropiere de stejarul pe lângă care tocmai trecuseră, de pe partea stângă a drumului.

Mușchii i se încordară și, pentru a doua oară în ziua aceea, duse mâna la tocul pe care nu îl avea. O siluetă se ivi într-un salt de după copac. Luciul țevii unei puști îi fu de-ajuns. O cuprinse pe Joanna, ignorându-i țipătul de spaimă și împotrivirea. O strânse la piept și o acoperi cu trupul lui mare, făcându-i scut împotriva atacului.

– Ia-ți labele de pe femeia mea, dom'le, or' Ț-oi croi altă creștătură în Țoalele dumitale de fală.

6

Joanna se zbătu să scape din brațele protectoare ale pastorului. Recunoscu vocea aceea supărătoare. Și, de îndată ce se va elibera, avea să sugrume gâtul acela uscățiv din care a ieșit.

Ea se împinse în pieptul fratelui Archer, un piept destul de vânjos și de musculos care nu ar fi cedat niciodată eforturilor ei slabe, era sigură, dacă ea nu făcea pe un ton scăzut un comentariu răutăcios pe seama inteligenței acelui individ, ce până la urmă păru să îl convingă că nu exista un pericol real pentru ei.

Odată eliberată, Joanna ocoli repede pastorul, se feri de pușca care era coborâtă în grabă și îl pâlî scurt pe Jackson Spivey în cap.

– Auuu, Jo, se văietă băiatul de doisprezece ani, trăgându-se îndărăt. De ce-ai făcut asta? El a pus mâna pe tine.

– Nu până n-ai sărit tu la noi ca un coiot turbat. Ce te-a apucat, să fluturi pușca așa? Puteai răni pe careva!

Joanna respira greu și își înfigea unghiile în palmă încercând să se stăpânească.

– Nu-i treaba ta să mă iscodești, Jackson, sau să ai pretenții caraghioase asupra mea.

Băiatul cu păr de culoarea nisipului făcu o grimasă a răzvrătire și se înălță cât era de lung, ajungând cu creștetul capului la cel puțin câțiva centimetri mai sus decât al ei. Cum putea Joanna să îi tragă o săpuneală bună când trebuia să îl ajungă de jos pentru asta?

– Nu-s caraghioase, Jo. Ochii lui îndrăzneți o provocau să îl contrazică. De cum oi fi destul de mare să-ți ofer de toate cele, o să

am. Ț-am mai zis asta. Și n-am să rabd un cocoș în nădragi făloși să umble pe teritoriul meu în vremea asta.

Ochii lui Jackson se îngustară și privi la dreapta Joannei, unde fratele Archer venise să stea. Putea oare umiliința să facă moarte de om? Fiindcă, în clipa aceea, Joanna se simțea primejdios de aproape să își dea duhul.

– Mergi des la vânătoare, Jackson?

Vocea gravă a predicatorului se auzi pătrunzător alături de ea, dar întrebarea lui o luă prin surprindere. Atât de detașată și de... ei bine... ca de la bărbat la bărbat.

Jackson îi aruncă o privire urâtă.

– Din când în când.

– Winchester e o pușcă bună. A ta e o Carabină 73?

Pastorul păși înainte, cu ochii la pușcă.

– Mda.

– Eu prefer pușca de vânătoare. Țeavă mai lungă, mai multe cartușe. Dar carabina e mai ușoară. Mai potrivită pentru om când e fără cal. O cureți după fiecare ieșire la vânătoare?

– Da, domnule.

Joanna aproape rămase gură-cască. Cu câteva întrebări simple, fratele Archer scosese toată îmbătoșarea din băiat. Jackson chiar îi întindea pușca pastorului ca să o inspecteze.

– E bună. Pastorul zâmbi și puse mâna pe umărul băiatului în semn de apreciere. Pe fața lui Jackson se așternu un fel de mândrie.

– Ai grijă s-o ungi mereu chiar și atunci când nu mergi la vânătoare. La un bărbat, arma îi poate salva viața. Nu poți neglija întreținerea ei.

– Nu, dom'le. Totdeauna o curăț foarte bine. Și p-a lu' tata când e... îi... îi e rău.

Jackson lăsă privirea în pământ, în timp ce lovea cu piciorul un bulgăre de lut. Joannei îi părea rău de stânjeneala lui Jackson. O fi el o pacoste și pricina mai multor dureri de cap decât îi venea a socoti, doar că el se purta astfel numai din pricină că tânjea după atenție. Tatăl lui era un bețivan netrebnic, care stătea mai mult la cârciuma din Deanville decât acasă.

În realitate, Jackson crescuse singur în ultimii cinci ani, de când mama își luase lumea în cap. Acesta era motivul pentru care, de regulă, Joanna nu făcea prea mare caz când el îi dădea târcoale și nu îi dădea pace. De data aceasta însă, mersese prea departe. Totuși, fratele Archer nu părea ofensat. În schimb, el zâmbea băiatului, de parcă Jackson nici nu îi ochise spatele chiar cu arma despre care vorbeau și nu amenințase să îl rănească.

Din câte își dădea seama Joanna, pastorul nici n-avea de gând să tragă la socoteală băiatul pentru isprava lui. Dar poate că următorul bărbat pe care Jackson îl va lua la țintă nu avea să fie la fel de iertător. *Cineva* trebuia să pună băiatul la punct și, după cum se vedea, acea misiune cădea în seama ei.

– Tatălui tău îi e rău des? întrebă fratele Archer înainte ca Joanna să reia firul conversației.

Jackson ridică din umeri, tot cu ochii în pământ.

– Destul de des.

– A trebuit vreodată să folosești arma ca să alungi necazul când se simțea rău?

Băiatul îndrăzni să ridice ochii în care se oglindea tristețea.

– Câteodată.

– Un necaz pe două picioare?

Fața senină a pastorului nu trăda nimic din gândurile lui. Vocea îi rămânea calmă, fără a da vreun semn că simțea vreun fior din spaima ce creștea în sânul Joannei. Știa că Jackson ducea o viață grea, dar nu și-l închipuise niciodată luptând cu problemele atât de aprig, încât să aibă nevoie de arme.

– O dată sau de două ori.

Tonul firesc al băiatului o conduse pe Joanna la concluzia că nu spunea cât de des.

– De ce nu mi-ai spus, Jackson? Joanna întinse mâna spre el, dar el se trase, aruncându-i o privire amenințătoare, ce îi arăta limpede că nu primea bucurosi mila ei. Trebuia să ceri ajutorul. Tata ar fi putut...

– Eu mă ocup de problemele mele.

– Cu ce? Cu o pușcă?

El se zbârli la ea, dar ei nu îi păsa. Puștiul avea doisprezece ani, pentru Dumnezeu. Nu trebuia să mânuiască ceva mai periculos decât o praștie. Fratele Archer își lăsă mâna pe mijlocul ei. Atingerea fu atât de scurtă, încât ea abia simți căldura degetelor lui, înainte să dispară, dar surpriza gestului îi tulbură gândurile.

– Câteodată-i nevoie de pușcă.

Uluirea tăie respirația Joannei. Cum putea sta el acolo spunând un asemenea lucru? Era un om al lui Dumnezeu. Un om al păcii.

– E doar un copil!

Ea îi aruncă acuzația, dar aceasta se lovi de umerii lui de neclintit, fără a lăsa vreo urmă.

– Unii băieți devin bărbați treptat, zise fratele Archer, cu ochii la Jackson, ca și cum răspunsul ar fi fost mai mult pentru acesta decât pentru Joanna. Alții au vârsta bărbăției pusă pe umerii lor fie că-s pregătiți pentru ea, fie că nu. Aveam unsprezece ani când tata a murit, lăsându-ne pe mine și pe fratele meu, Travis, să ținem ferma, să avem grijă de cei doi frați mai mici și să ne apărăm casa de cei care credeau că ne-o puteau lua. Am crescut repede pentru că am fost nevoiți. Am folosit armele din același motiv. Dar, în toți anii aceia, teama că într-o zi s-ar putea să fiu nevoit să ucid un om m-a bântuit. Nimic nu lasă urme în sufletul cuiva ca luarea unei vieți, fie că e-ndreptățită, fie că nu.

Joanna simți un fior șerpuindu-i în jos pe spate. Ce fel de predicator era acesta? Nu trebuia ca pastorii să fie niște ființe miloase, blajine, care preferau cuvintele în locul armelor? Crockett Archer vorbea mai degrabă ca tatăl ei certat cu legea decât ca un pastor. Pesemne era un lucru bun că avea alte obligații pastorale care îl împiedicau să pună pe picioare biserica ei.

– Ș-a trebuit vreodată să faci asta? Tonul scăzut al lui Jackson era răgușit de emoție. Să omori un om?

Joanna își ținu respirația, așteptând răspunsul.

– Nu, mulțumesc Domnului.

Fratele Archer ridică fața spre cer și închise ochii pentru un moment, înainte de a se întoarce spre Jackson.

– Totuși, de fiecare dată când îndrepti arma spre cineva, ești în primejdia asta. Se opri ca să se uite cu înțeleș la carabina din mâna băiatului. Un om înțelept scoate arma numai în împrejurările cele mai amenințătoare.

Jackson înghiți cu greu, simțind un nod în gât. Dar încuviință din cap, învoindu-se cu maturitatea unui tânăr, nu a unui băiat. Și, deodată, pentru Joanna nu mai conta dacă Crockett Archer semăna cu ceilalți predicatori.

El avea darul de a ajunge la oameni. Un dar care îl putea face mai prețios pentru ea decât oratorul cel mai entuziast sau decât învățatul cel mai rafinat.

– Numele meu e Crockett, fiindcă veni vorba, zise pastorul, cu un zâmbet ce i se întindea pe față și care alunga aerul solemn dintre ei trei. Crockett Archer.

Întinse mâna și Jackson prinse arma cu cealaltă ca să o poată strânge.

– Crockett? Ca Davy Crockett?

– Așa-i. Lumina pe care Joanna o zărise mai devreme în ochii pastorului se reaprinse. Mama a pus nume la toți băieții după bărbații care au luptat la Alamo.

Jackson strâmbă din nas.

– Și de ce nu ți-a zis Davy?

Fratele Archer râse și sunetul plăcut pătrunse în pieptul Joannei asemenea melasei în terciul fierbinte de ovăz.

– Crockett nu-i așa de rău. Fratele meu mai mic s-a pricopsit cu Bowie.

– Te ții de bancuri.

– Nu. Țsta-i numele lui. Deși lui tata i-a fost milă de el până la urmă și i-a mai dat numele Jim. Dar noi folosim numai Bowie când vrem să-l necăjim.

Vorbea despre frații lui cu atâta drag, încât Joanna se trezi că vrea să afle mai multe despre istoria clanului Archer. Până își aduse aminte că era pe picior de plecare.

– Jackson, zise ea, simțindu-se puțin băgăcioasă, când două perechi de ochi de sex opus se ațintiră asupra ei, ca și cum tocmai

le-ar fi amintit de prezența sa. Domnul Archer trebuie să se-ntoarcă la fermă. Are de făcut un drum cu calul la Deanville, înainte de lăsarea nopții.

– Care-i graba? N-are să rămâie la cina de ziua ta?

Pentru un băiat care încercase să îl alunge pe bietul om, cu câteva minute în urmă, prea părea doritor ca pastorul să stea.

– Are o obligație mai veche.

Jackson încreți fruntea.

– Dacă-i așa de însemnat, de ce-a venit aicea întâi de toate?

– Oo! Pastorul zâmbi generos și îl coti pe Jackson în coaste. Tatăl ei, băiete...

– i-a *întrerupt* planurile de călătorie și l-a convins pe domnul Archer să vină într-o vizită scurtă în onoarea zilei mele de naștere de mâine.

Joanna îi aruncă o privire lui Crockett, prin care îl implora să țină amănuntele pentru sine.

– Din păcate, din cauza unei întâlniri ce nu suferă amânare, el n-o să rămână la cina din seara asta. Dar mă aștept să te văd acolo, Jackson. La ora șase fix. Auzi?

– O să ai și tort?

– De ciocolată, făcut azi-dimineață.

Fața băiatului era toată numai un zâmbet.

– Voi fi acolo.

Joanna își ascunse bucuria în timp ce băiatul o luă înainte pe câmp. Bănuiala ei se adevărase. Îl întrebaseră zilele trecute, sub pretextul de a o ajuta să se hotărască ce desert să pregătească pentru a sărbători ziua ei de naștere, sperând să descopere preferatul *lui*. Mama ei făcea mereu plăcintă cu mere, știind că Joanna prefera prăjiturile cu fructe, în locul tortului. Dar să facă o plăcintă fără mama nu părea un lucru potrivit, așa că alesese să sărbătorească făcând ceva nou. Să îl vadă pe Jackson savurându-i tortul va fi un dar în sine.

– De ce m-ai întrerupt mai devreme? Întrebarea pastorului o readuse pe Joanna în prezent. Aveam pregătită o poveste grozavă.

Ea prefera mai curând buna lui dispoziție din momentul acela, în locul indignării pe care el și-o stăpânise cu greu și pe care o manifestase când tatăl i-l prezentase la început, dar nu îl putea lăsa să îi pună în primejdie familia, chiar și cu o poveste aparent nevinovată.

– Jackson nu știe de trecutul tatălui meu. Nimeni din afara fermei nu știe.

– Dar...

Vocea lui se stinse. Joanna își ținu replica ce îi veni pe limbă. Fratele Archer nu avea niciun motiv să se arate atât de surprins. Doar nu era ca răufăcătorii îndreptați să umble cu povești despre faptele lor glorioase pe la petreceri ca să binedispună vecinii.

– Ți-am spus deja că duce un trai cinstit ca fermier, de șaisprezece ani. Oamenii din partea locului îl cunosc ca proprietarul fermei Lazy R. Asta-i tot ce trebuie să știe. Acesta e el.

Ea încrucișă brațele peste mijloc, hotărâtă să susțină cele spuse când, deodată, realizează că exista încă un risc pe care nu reușise să îl întrevadă.

Crockett Archer.

El știa adevărul despre tatăl ei, îl trăise pe pielea lui. Când va ajunge în Deenville, șeful de poliție din oraș neîndoielnic avea să îl tragă de limbă cu niște întrebări. Brațele îi slăbiră și se desfăcură de la sine.

– O să-l dai pe mâna legii?

Ea se apropie de el, vrând să îl prindă de reverul hainei, dar în schimb strânse pumnii în poală.

– Te rog. N-a vrut să-ți facă rău. Ai fost pus într-o situație grea (imaginea în care el era legat, precum un vițel la marcatul cu fier încins, trecu prin mintea ei, apăsându-i conștiința), ai fost tratat rău într-o anumită măsură, bănuiesc, dar negreșit nu până acolo încât să nu poți ierta un om care pur și simplu încerca să ofere un dar ficei sale.

Ochii căprui ai pastorului se întunecară, dar când palma sa cuprinse umărul Joannei, blândețea atingerii o făcu să capete speranță.

– Nu voi minți ca să acopăr ceva, domnișoară Robbins, zise, dar nici nu voi căuta pedeapsa. Ai cuvântul meu.

– Și dacă șeful de poliție stăruie să îi dai amănunte?

– Voi face tot posibilul să nu spun mai nimic, însă nu-mi voi dezonora chemarea mințind. Păcatul are urmări. Și, în vreme ce un om ar putea scăpa de pedepsele lumești, sufletul lui nu poate scăpa de cele veșnice. Nu fără un Mântuitor.

– Știu, murmură Joanna, cu inima strânsă dureros în piept. De aceea tata are nevoie de mai mult timp. Te rog să i-l îngădui.

Fratele Archer strânse mai tare palma pe umărul ei un moment, apoi se depărtă.

– Voi face ce pot.

Dar să fie de ajuns?

Crockett nu părea în stare să și-o scoată pe Joanna Robbins din minte, pe drumul spre Deenville. De fiecare dată când încerca să compună în gând un mesaj pentru o telegramă destinată bătrânilor bisericii din Brenham sau să își amintească notițele din predici, amintiri cu o anume roșcată îi invadau mintea.

Femeia era un șir de contradicții. La prima impresie o văzuse ca pe o ființă timidă, retrasă care, cu toate astea, își apăra tatăl cu o patimă înfocată. Iar când i se dăduse ocazia de a cere ajutor pentru misiunea ei, găsisese timp în care să fie singură cu un străin căruia să îi ceară ajutorul.

Părul ei bogat și trăsăturile de zână erau mai degrabă ale unei copile decât ale unei femei când venea vorba de farmecele femeiești; dar când ochii ei scânteiau de haz, ori de entuziasm, chipul ei se lumina într-un fel ce îi tăia respirația. Și, chiar dacă se rățoise la Jackson Spivey, de parcă era o năpastă în viața ei, trecuse peste orice resentimente și îl invitase acasă la ea de aniversare.

Da. Joanna Robbins era genul de femeie pentru care un bărbat putea avea nevoie de o viață întreagă ca să încerce să o descopere. El însă nu era în cărți pentru o asemenea enigmă. Avea destule lucruri care să îl pună pe gânduri, ce priveau consolidarea postului din Brenham.

Totuși, poate reușea să treacă pe la ea, după ce își lua slujba în primire. La urma urmei, legaseră un soi ciudat de prietenie în timpul scurtei lor întâlniri. Apoi, s-ar putea dovedi un lucru ciudat pentru oricare predicator pe care ea l-ar găsi să vină la amvonul bisericii aceleia vechi a ei. Cel mai nimerit era să stea cu gândurile la prezent și să lase ziua de mâine să se îngrijească de ale sale.

Deanville era o localitate mică în comparație cu Palestina ori Brenham, dar se lăuda cu toate cele de trebuință unui oraș în plină expansiune: un magazin universal, o școală, o mașină de egrenat, o cârciumă și două biserici. Se întreba care dintre cele două era păstorită de pastorul care abandonase biserica Joannei.

Crockett lăsă calul la grajdul de închiriat și plăti pentru șederea lui, spunând îngrijitorului că animalul va fi luat de un om care avea să vină de la ferma Lazy R., într-o zi sau două. Apoi, după ce își dezlegă geanta de călătorie pe care tatăl Joannei i-o înapoiase aruncându-i și o privire urâtă, întrebă unde se afla telegraful.

Trecând drumul pe partea cealaltă, Crockett se feri să nu dea peste un țăran care se opintea să pună doi saci cu merinde în căruță și trase de borul pălăriei, salutând o femeie de vârstă mijlocie care ținea un coș pentru piață și care se oprise să se uite lung la el, în fața vitrinei unui magazin, pe tăblia căruia scria *Magazinul lui Dean*.

– Doamnă.

Îi dăruie femeii unul din zâmbetele lui cele mai cuceritoare. Aceasta îi răspunse cu un gest din cap, dar el îi simți privirea sfredelitoare și dezaprobatoare urmărindu-l, în timp ce își continua drumul. Se depărtase de magazin cu câțiva pași, iar zgomotul unei uși și sunetul discret al unui clopoțel anunțară sfârșitul privirii ei iscoditoare și continuarea cumpărăturilor.

Pesemne el era o apariție stranie în haina lui de costum șifonată și cu pantalonii murdari cu pământ. Numai Domnul știa ce impresie trebuie să își fi făcut femeia despre el. O baie fierbinte și un schimb de haine ar face minuni, dar acestea vor trebui să se lase așteptate. Trebuia să ajungă la biserica din Brenham.

Telegraful era la numai câțiva metri nord de magazinul universal, o clădire cu aspectul unei barăci modeste, cu fire întinse de la niște pari din lemn, înfiți dinapoia ei. Crockett intră și merse cu pași mari la ghișeu. Un bărbat scund, ce purta mâneci protectoare negre, stătea aplecat asupra unui birou, scriind de zor în timp ce mașina de lângă el scotea un șir de semnale scurte și lungi. Când clichetele încetară, lucrătorul bătău la mașină un răspuns scurt, apoi se ridică.

– Ce pot face pentru dumneata, domnule?
Mustața individului tremura în timp ce vorbea.
Crockett zâmbi.

– Trebuie să trimit o telegramă în Brenham.

Telegrafistul îi împinse un carnet peste masă și duse mâna deasupra urechii să scoată un creion.

– Scrie mesajul.

– Mulțam.

Crockett scrisese mesajul, apoi șterse cât mai multe cuvinte posibil. Înapoie carnetul operatorului și puse o monedă de cincizeci de cenți pe masă.

RĂPIT DIN TREN.

ELIBERAT.

ÎN DEANVILLE.

VOI AJUNGE MÂINE TÂRZIU.

În timp ce telegrafistul citea în fugă mesajul, sprâncenele lui se arcuiau până sus, pe frunte.

– Am auzit de răpirea asta azi-dimineață. Telegrafu' sună privitor la asta de ceasuri întregi. Îmi spui că *dumneata* ești omu' pe care bandiții aceia l-au răpit din tren?

Privirea lui Crockett deveni tăioasă. Dacă răspundea la o singură întrebare nu făcea decât să rupă zăgazul unui potop de alte întrebări.

– Trimite numai telegrama, te rog. D-lui Lukas Hoffmann.

– Cum ai scăpat?

Omulețul se rezemă cu coatele pe masă și ridică ochi insistenți la el, aproape salivând în așteptarea unei povești, pe care Crockett nu avea de gând să i-o spună. Conținutul telegramelor trebuia să rămână secret, numai că ceva îi spunea că acest lucrător anume savura mesajele picante prea mult ca să le țină numai pentru el.

Crockett se lăsă cu palmele pe masă, lângă coatele telegrafistului, și se aplecă îndeajuns ca să dea răspunsul pe un ton gros, la urechea bărbatului.

– Trimite telegrama.

Omul se trase brusc îndărăt.

– Nu-i nevoie să-ți sară țandăra, domnule. Eram numa' curios. Duse carnetul înapoi la birou. Vrei s-aștepți răspunsul?

– Mă-ntorc după ce mă pun la rând un pic. Asta dacă mă poți îndrepta spre un loc unde omu' își poate plăti o baie.

– La Frizeria lu' Harold de peste drum. Și pensiunea e după colț, dacă vrei un loc unde să stai peste noapte.

– Mulțam.

Crockett făcu un semn din cap lucrătorului, în semn de salut, și se întoarse la ușă, știind în sinea lui că vestea despre sosirea lui se va răspândi prin tot orașul, înainte ca apa din baie să se răcească. Poate se înșela. Poate că micul operator cu mustață mare chiar ținea lucrurile pentru sine. Poate voia numai să își potolească propria curiozitate.

Dar, când Crockett se apropie de frizerie, zări în vitrină reflexia unui bărbat cu apărători negre pentru mâneci, care mergea cu pași repezi pe drum. Crockett oftă. Poate era mai bine să facă o baie scurtă. Un sfert de ceas mai târziu, îmbrăcat în pantalonii de schimb și într-o cămașă albastră din batist curată, Crockett își puse costumul murdar sub braț și deschise ușa micii săli de baie. Un bărbat cu o stea de cositor la reverul hainei de un gri închis stătea în așteptare, de partea cealaltă.

– Seara, străine!

– Seara!

Crockett strânse mai bine geanta și afișă un zâmbet pentru omul legii când trecu pe lângă el.

– M-am gândit că ți-ar plăcea să bem o cafea la post ca să ne putem cunoaște mai bine.

Bărbatul nu puse mâna pe el, dar autoritatea din voce dădea propunerii greutatea unui ordin. Crockett încetini pașii.

– E un gest de mare prietenie din partea dumitale, domnule șef de post, dar am avut o zi istovitoare. Ne-am putem vedea mâine?

– Nu va dura mult, tinere.

Omul legii cu pieptul larg păși înainte, luă hotărât bagajul lui Crockett și îi scoase hainele de sub braț.

– Harold va pregăti o cameră pentru dumneata la pensiunea lui Bessie și se va asigura că lucrurile duminale sunt trimise acolo.

El dădu geanta și hainele frizerului, un om firav cu părul dat cu un strat bun de pomadă. Scoase apoi o monedă din buzunarul de la vestă și o puse în mâna frizerului.

– Harold, cere domnișoarei Bessie să curețe și să calce costumul oaspetelui nostru. Plătesc eu.

– Da, dom'le șef de post Coleson. Mă ocup eu de asta.

Harold se întoarse pe călcâie și se îndreptă spre ieșirea frizeriei în timp ce șeful de poliție făcu un gest către o ușă din lateral.

– După dumneata, domnule.

Neavând de ales, Crockett dădu din cap și merse către ieșire.

– Bineînțeles.

Odată ajunși afară, șeful de post îl îndrumă înapoi, în direcția grajdului, spre o clădire din piatră ce se mândrea cu o fereastră deloc prietenoasă cu bare, în partea de sus a zidului dinspre sud. Fereastra cu geamuri din față promitea o primire mai călduroasă, numai că Crockett simțea o strânsoare în piept, în timp ce făgăduința făcută Joanei îi tot venea în minte.

Interiorul biroului șefului de poliție era întunecos, dar ordonat, biroul bărbatului era gol dacă nu se punea la socoteală o călimară și o farfurie cu mâncare pe jumătate goală. Crockett se încruntă. Omul își lăsase cina pentru a fugi după el. Un astfel de om nu putea fi ușor de clintit.

– Cum te numești, tinere? întrebă șeful de post, în timp ce trăgea un scaun de lângă perete mai aproape de biroul lui.

– Crockett Archer, domnule.

– Brett Coleson. Îi întinse mâna și o strânse puternic pe a lui Crockett. Ocupă loc, Archer.

Vârsta bărbatului și manierele îi amintiră lui Crockett de Silas Robbins și un sentiment ciudat de familiaritate îl cuprinse, în timp ce se așeza. Coleson trecu pe lângă el, să ajungă la soba din spatele biroului, unde aștepta un ibric de cafea.

– Mulțumesc că v-ați ocupat de rufele mele, tulbură Crockett liniștea tot mai apăsătoare. Nu trebuia să faceți asta.

Omul legii umplu o cană mare, ciobită, din ceramică, o puse pe birou în fața lui Crockett, apoi o luă pe a sa care era pe jumătate plină și turnă puțină cafea proaspătă pentru a încălzi zațul.

– Sunt bucuros să mă ocup. Ai avut o zi plină de peripeții, la urma urmei. Șeful de post se uită la el cu subînțeles peste marginea ibricului în timp ce repeta cuvintele de mai devreme ale lui Crockett. Una despre care mi-ar plăcea să aud mai multe.

Crockett prinse mânerul cunii și o ținu între masă și buze.

– Ce v-ar plăcea să știți?

– E adevărat că tu ești omu' pe care bandiții l-au luat din ruta Gulf, Colorado și Santa Fe azi-dimineață?

– Da.

Coleson se lăsă în scaun și luă o sorbitură adâncă din cană, de parcă avea toată noaptea la dispoziție pentru a primi răspunsurile dorite.

– Ce voiau de la tine?

Un zâmbet trist apăru pe chipul lui Crockett.

– Nu m-ați crede dacă v-aș spune.

– Pune-mă la-ncercare.

Crockett scutură din cap, apoi privi în ochii șefului de post fără să tresară.

– Trebuia să fiu un cadou de ziua cuiva de naștere.

Coleson îl privi în ochi, cântărind cele auzite. Liniștea se prelungi, însă Crockett nu își feri privirea. Se arăta cât de sincer posibil, sperând să dezarmeze copoiul cu sinceritatea lui, astfel încât răspunsurile vagi, pe care urma să fie obligat să le dea mai târziu, să poată trezi mai puține bănuieli.

În cele din urmă, Coleson clipi din ochi.

– Îi știi pe indivizi?

– Nu. Am fost la fel de mirat ca oricare când m-au forțat să cobor din tren. Îmi mulțumesc Domnului c-au ajuns la concluzia că nu aveau nevoie de mine până la urmă și că m-au lăsat să plec. Trebuie s-ajung mâine în Brenham.

– Așa e, zise Coleson, ridicând cana. Din câte mi-au povestit martorii am aflat că indivizii căutau un predicator. Pare o cerere oarecum ca nuca-n perete, pentru o bandă de tâlhari.

– Nu-i așa? Nici măcar n-au furat lucrurile cuiva, chiar dacă pasagerii le-au oferit. Vă spun eu, aventura asta are să fie o poveste interesantă de spus la o predică. Isus ne-a prevenit că se va întoarce precum un hoț noaptea. Am văzut cum e unul în plină zi, dar, cu siguranță, n-a fost mai puțin surprinzător. Se întâmplă pentru a ne arăta că omul trebuie să fie totdeauna pregătit să îl întâlnească pe Creatorul său.

– Cred și eu. Coleson își trase pălăria la loc pe frunte. Auzi nume sau vezi vreo față pe care le-ai putea recunoaște?

– Purtau măști de pânză pe față.

Lucru adevărat, cel puțin în prima parte a întâlnirii. Crockett încerca să schimbe direcția conversației înainte ca șeful de post să ceară alte amănunte.

– Apreciez corectitudinea dumitale, domnule șef de post, dar nu voi face nicio acuzație. Crockett puse cana pe birou, dădu scaunul în spate și se ridică. Oamenii m-au lăsat să plec și, în afară de oareșicare neplăcere, nu mi-au făcut niciun rău. De altfel, ce fel de pastor aș fi dacă aș predica iertarea la amvon, dar n-aș fi în stare să iert celor care-mi greșesc?

– Fără acuzații, zici? Coleson se ridică la rândul-i, cu ochii îngustați puțin, ca și cum vedea chiar prin împletitura conversației. Atunci, bănuiesc că-i dreptu' tău. Totuși, cei de la calea ferată ar putea fi de altă părere, așa că tot se cere mărturia ta.

– Desigur. Crockett se îndreaptă către ușă. N-o să uit să las adresa mea de acasă la proprietara pensiunii, în caz că primiți vești de la căile ferate. Rugându-se ca spusele acestea să se dovedească de ajuns, Crockett ridică mâna luându-și rămas-bun. Mulțam pentru cafea.

– Să știi, Archer, strigă Coleson înainte ca Crockett să ajungă la ușă, că și dreptatea e un concept biblic. Omul tre' să dea socoteală pentru fărădelegile lui. Să îndrepte răul. Ori nu crezi că Exodul se potrivește și azi?

Crockett avu grijă să își păstreze o expresie greu de citit, în ciuda faptului că fiecare terminație nervoasă din corpul lui părea să tragă semnale de alarmă spre creier.

Coleson ieși de după birou.

– Mă enervez la culme când un răufăcător scapă de justiție. Îmi amintesc de o bandă pe care am tot urmărit-o prin împrejurimile Texasului, în primii doi ani când eram agent de poliție. Erau singurii nelegiuți pe care îi căutam care nu cădeau niciodată pradă lăcomiei. Dezghețați la minte, într-adevăr, din vreme ce lăcomia îi duce pe cei mai mulți hoți la pierzare. Nu se aruncau niciodată la convoaiele de căruțe ale armatei, după nave ale statului, ori bănci. Bănuiesc că din pricină că erau prea bine păzite. Păreau a se mulțumi cu furțișaguri de la călătorii din poștalioane și din câte un vagon, din când în când. Și, pentru că nimeni n-a fost vreodată rănit în jafurile astea, cei mai mulți oameni ai legii îi vedeau mai mult ca pe o pacoste, decât ca pe o amenințare adevărată.

El veni mai aproape și îl privi drept în ochi pe Crockett.

– Și-au luat catrafusele și-au dispărut acuși vreo cinșpe ani. E straniu cum răpirea ta mi-a amintit deodată de toate astea. Ridică o sprânceană. Mereu mi-a stat pe suflet că brutele alea n-au plătit pentru nelegiuirile lor. Să furi e greșit, nu contează cât de puțin ai luat.

– Aveți dreptate, domnule șef de post, se grăbi Crockett să aprobe. Dar să nu uitați că, deși cu toții vom fi trași la răspundere pentru greșeli în Ziua Judecății, dreptatea nu se face totdeauna prin strădaniile oamenilor.

– Mmm, murmură copoiul rezervat. Martorii au avut sentimentul că răufăcătorii pe care i-ai întâlnit erau bărbați mai înaintați în vârstă.

Era limpede că șeful de post nu era dispus să renunțe la idee deocamdată.

– Păr cărunt, mers țeapăn. Ce ai observ...

Ușa se dădu în lături, întrerupând întrebarea lui Coleson.

– Sal'tare, dom'le șef de post.

Lucrătorul de la telegraf dădu buzna prin ușă, fără să aibă habar de încordarea ce domnea în încăpere. Lui Crockett îi venea să îl pupe pe turnătorul acela mic—ori măcar să îl strângă în brațe cât putea de tare.

— A sosit un răspuns din Brenham pentru dumneata, domnule Archer. M-am gândit că ai vrea să-l vezi de-ndată.

Crockett întinse mâna după bilețelul din mâna telegrafistului și creuși să se strecoare pe după individ, punându-l pe omul cel mic tocmai între el și șeful de post.

– Ești un trimis al lui Dumnezeu, prietene.

Dădu telegrafistului o monedă pentru întreruperea picată la ȋanc și se întoarse iar spre Coleson.

– Mă tem că e ceva destul de grabnic, domnule șef de post. Binevoiți să mă scuzați?

Întinse mâna pe la spate căutând ușa, arzând de nerăbdare să își ia tălpășița. Coleson încrucișă mâinile pe piept, cu o expresie deloc mulțumită.

– Chiar s-ar cădea să faci o plângere, pastore. Dacă nu pentru dumneata, atunci pentru amărățul pe care vor alege să îl răpească data viitoare. Vrei să-ți pătezi mâinile cu soarta lui?

Amintindu-și de felul în care Joanna își luase tatăl în primire pentru escapada din ziua aceea, Crockett era sigur că Silas Robbins nu ar încerca să răpească alți popi. Pastorii care călătoreau cu trenul prin locurile acelea ar trebui să fie la adăpost.

– Preocuparea dumneavoastră e bine intenționată, domnule șef de post, dar nu-i nevoie.

Crockett se retrase cu totul spre ușă, bucuros că omul legii nu schiță vreun gest să îl oprească.

– Întâmplările de azi au fost pricinuite de o neînțelegere care de atunci a fost lămurită. Oamenii nu mai reprezintă o amenințare.

Prin urmare, stăruiesc să iertăm mai mult. N-o să fac acuzații. O zi bună!

Crockett șovăi puțin, dar, în clipa în care șeful de post mormăi și îi făcu semn cu mâna să plece, ieși repede pe ușă și se îndreptă către pensiune. Pe drum îndesă bilețelul în buzunar, de teamă că, dacă se oprea să citească în clipele acelea, Coleson îl putea încolți iar. Mai bine era să aștepte până ajungea să fie singur în cameră.

Dâre portocalii și roșiatice se întindeau pe cerul dinspre apus, anunțând apropierea grabnică a serii. Crockett lungi pașii când o luă pe după colț, spre frizeria învăluită deja în întuneric și se uită după orice fel de placardă care să indice pensiunea.

Drumul lateral se mândrea numai cu trei case, niciuna foarte mare. Dar a doua din partea stângă avea un felinar aprins pe terasă. Precum un vas aflat în căutarea unui port sigur, Crockett se îndreptă spre lumina primitoare, sperând ca bătaia lui în ușă să nu întrerupă cina unei familii.

O femeie destul de înaltă să îl privească în ochi deschise ușa.

– Da?

El își luă pălăria de pe cap.

– Seara bună, doamnă. Caut pensiunea domnișoarei Bessie.

– Ai găsit-o.

Ea se întoarse și o luă înaintea pe hol, lăsând ușa larg deschisă în urma ei.

– Șterge-ți cizmele înainte să intri. Nu rabd mușterii care-mi aduc tină pe preșuri.

Vocea femeii ajunse la urechile lui și îl făcu să se supună, ca și cum ar fi fost lovit cu o lingură de lemn peste nodurile degetelor. Crockett se duse în graba mare la marginea terasei. Își lustruise cizmele în ziua de dinainte, până să urce în tren și, în afară de niște praf, supraviețuiseră aventurilor sale destul de acceptabil. Dar nu voia să riște să își supere gazda, așa că le răzui oricum temeinic pe marginea unei scânduri și apoi o luă cu pași repezi după domnișoara Bessie, având grijă să închidă ușa în urma lui.

– Vei sta în camera dinspre vest. Poftim.

Femeia îi indică o ușă în partea stângă a holului, dar trecu prin fața acesteia, fără a se opri.

– Harold ți-a pus lucrurile în cameră. Frizeria-i la dreapta.

Crockett abia zărea în treacăt camerele, în strădania lui de a ține pasul.

– Acum pregătesc cina, spuse ea când intrară în bucătărie. Micu' dejun e la șase jumate. Mâncarea rămasă se aruncă în găleată la șapte, așa că nu întârzia.

– Da, doamnă.

Femeia merse la sobă și umplu un polonic cu un fel de supă de pe fundul unei crăticioare. În timp ce o turna într-un bol, el se gândi că avea miros de pui. Dar când femeia trânti bolul pe masa cioplită grosolan, tot ce putu desluși erau câteva bucățele portocalii despre care bănuia că puteau fi morcovi și una sau două boabe verzi. Nimic care să semene cu carnea nu plutea în fiertura străvezie.

– Nu iau masa cu clienții, așa că nu pierde vremea.

Ea deschise ușa cuptorului încălzit și scoase o tavă cu pâinici ce miroseau îmbietor. Într-adevăr omul nu trăiește numai cu pâine, dar Crockett bănuia că chiflele îl vor sătura mai mult până dimineața decât supa aceea apoasă. *Nu era un gând bun.* Crockett alungă duhul de nemulțumire și își forță mintea să nutrească gânduri mai creștinești. Domnișoara Bessie nu se așteptase la companie. Lungise probabil porția ei mică de supă ca să o împartă cu oaspetele trimis pe nepusă masă la ea. Se cădea să fie recunoscător pentru mărinimia ei.

Femeia acoperi chiflele cu un prosop de bucătărie și le puse pe masă, alături de un dram de unt. O lingură și un cuțit zăngăniră lângă bol. Când, în cele din urmă, îi aruncă o privire, îl arse cu focul ei tulburat.

– Nu sta acolo numa' să suflă. Pune-te pe mâncat.

– Da, doamnă. Crockett apucă scaunul cel mai apropiat de el și îl trase de sub masă. Înainte de a se așeza, totuși, îi oferă gazdei un zâmbet fericit. Vă mulțumesc pentru o masă pe cinste, domnișoară Bessie.

Femeia mormăi și îi întoarse spatele.

– Să nu cumva să uiți să lași plata pentru o noapte pe masă; are să fie doi dolari.

După aceea, fără alt cuvânt, femeia se făcu nevăzută în ceea ce el putea numai presupune că era un dormitor din spate și închise ușa trântind-o zdravăn, o bufnitură urmată de un clic ce suna destul de mult cu al unei chei întoarse în broască. Credea ea oare că el îi va face vreun rău? Sau își păzea pur și simplu intimitatea? El bănuia că precauția nu era cu totul una lipsită de temei. Un bărbat lipsit de scrupule putea încerca să profite.

Chiar și așa, Crockett și-o închipuia pe domnișoara Bessie în stare să țină piept celor mai mulți. Probabil ar scoate în șuturi pe ușa din dos, legat fedeleș, orice individ lipsit de respect, înainte ca el să poată măcar strănuta. Femeia era una cu care nu te puteai purta necuviincios, de cum intrai, și părea foarte pricepută la a ține oamenii la distanță. Nici măcar nu îl întrebase o dată cum îl cheamă.

Cu toate acestea, ea îi oferise un acoperiș deasupra capului, mâncare pe săturate și un loc unde să pună capul. Dacă ar fi vrut conversație, putea rămâne cu șeful de post. Crockett lăsa pălăria pe colțul mesei și se așează. După ce mulțumi pentru masă, rugându-l pe Domnul să o binecuvânteze pe domnișoara Bessie și mulțumind lui Dumnezeu că a avut grijă de el pe tot timpul nebuniei cu Silas Robbins, își rezervă câteva minute pentru a se ruga Atotputernicului pentru Joanna.

„Dă-i omul potrivit pentru misiune, Doamne. Lucrează prin el să refacă grupul de credincioși și fii alături de Joanna în strădaniile ei de a-și recâștiga tatăl. Înmoaie inima lui Silas să primească mesajul tău. Fă-l să cunoască adevărul tău”.

În timp ce își încheia rugăciunea în minte, își aminti că nu pomenise de congregația din Brenham. Adăugând un post-scriptum scurt, se rugă ca bătrânii bisericii din Brenham să primească înțelepciune în hotărârile lor și ca membrii să fie binecuvântați în urma acestora.

Cu memoria împrăștiată, Crockett scoase telegrama din buzunarul de la pantaloni și puse hârtia mototolită lângă lingură.

Prea flămând ca să mai reziste aromei pâinicilor, întinse unt pe una din ele, o înghiți din două guri, apoi mai făcu una înainte de a desface mesajul.

RĂMÂI ÎN DEANVILLE.

BĂTRÂNII BISERICII SE VOR ÎNTÂLNI ȘI VOR TRIMITE ÎNDRUMĂRI.

Crockett se opri din mestecat. Ochii lui citiră cuvintele a doua oară. Să stea în Deenville? Chiar așa? Se așteptase să îl îndemne să ajungă la ei cât mai degrabă cu putință. Ei bine, dacă era să fie sincer pe de-a-ntregul, se așteptase ca ei să organizeze un serviciu religios mai târziu după-amiaza, pentru a întâmpina sosirea lui întârziată.

O așteptare cam deșartă, cumpănind lucrurile în clipa aceea. Oamenii trebuiau să se ocupe de ferme, să aibă grijă de familiile lor. Ar fi lipsit de realism să le ceri să stea în oraș o zi întreagă sau să facă un drum lung de întoarcere. Și, adevărat vorbind, nici nu ar fi în interesul lui. Cu siguranță, numai o mână de membri ar participa la serviciul de seară. Voia el sincer să fie luată o decizie când majoritatea credincioșilor îl ascultaseră numai pe primul candidat?

Crockett își reluă mestecatul, chiar dacă abia mai simțea gustul pâinii cu unt. Minte îi era cu totul prinsă în a găsi argumente convingătoare, cum că nu ar trebui să se simtă amenințat ori descurajat de telegramă. În timp ce sorbea din supă, își vorbea despre felul cum Dumnezeu deținea controlul și cum știa El ce era mai bine.

În timp ce mânca a treia și a patra chiflă, își imagină scenarii în care așteptarea unei alte zile pentru a vorbi se va dovedi, de fapt, benefică. Poate că un membru cu influență considerabilă în congregație nu se afla în oraș la acel moment. Poate un serviciu de

după-amiază ar însemna să predice în plânsetul copiilor mici care nu își făcuseră somnul. Ori poate Domnul știa că un copac avea să cadă peste acoperișul bisericii la ora 3:42 fix, în după-amiaza următoare, și ținându-l departe însemna că îi salva viața, ca și pe a zecilor de membri ai congregației. În regulă, ideea aceasta din urmă era puțin cam prea de tot. Dar lucruri mai ciudate se petrecuseră. Ca de pildă, faptul că un pastor fusese răpit din tren, în loc să fie furate ceasurile și bijuteriile. Cine ar fi crezut că s-ar întâmpla așa ceva?

Crockett se ridică de la masă și duse vasele la spălător. Când bolul și tacâmurile lunecară în apa închisă la culoare, aruncă o privire la ușa zăvorâtă din dreapta. Să spele el vasele putea să însemne mult ca să îmbuneze ospitalitatea domnișoarei Bessie, dar, pesemne, o faptă bună, chiar mărunță, putea să îi ușureze puțin viața.

Puse puțină apă caldă din ibricul din spatele sobei, își suflecă mânecile și se apucă de treabă—să spele nu doar vasele lui, ci și alte câteva pe care le găsi pe fundul spălătorului. După ce isprăvi cu spălatul, le șterse, apoi le puse unele peste altele pe bufet, agăță ștergarul umed și își trase în jos mânecile. După aceea, acoperi pâinicile lăsate pe masă și luă telegrama.

Aruncând o privire prin bucătărie să se asigure că o lăsa la fel de curată precum o găsisese, puse doi dolari argintii lângă tava de pâine, unde gazda avea să îi găsească negreșit, își luă pălăria și se îndreptă către camera lui.

Geanta de călătorie îl aștepta la picioarele unui pat prea mic, pe o învelitoare maro, făcută din petice care se cerea a fi cârpită. Își trecu degetul peste un pătrat zdrențuit care era descusut la o margine. Domnișoara Bessie i-ar pune sigur pielea în băț dacă l-ar agăța de o cataramă de la geantă și l-ar rupe mai tare.

Își puse pălăria pe stâlpul patului și mută geanta de pe pat pe un mic birou aflat sub singura fereastră a încăperii. O lampă simplă cu o sticlă ușor înnegrită de fum se zgâlțâi, scoțând un clinchet când geanta fu pusă pe birou și flacăra mică pâlpâi.

Crockett potrivi fitilul să dea mai multă lumină în camera întunecoasă, apoi desfăcu cataramele genții și scoase Biblia. O

pagină cu notițe din predici lunecă de sub coperta din față și zbură pe dușumea. Crockett se aplecă după ea. Atunci îi veni o idee. Una ce ar bucura o tânără anume, cu prilejul zilei de naștere și, în același timp, ar spori șansele lui de a primi postul din Brenham. O idee atât de strălucită, că trebuia să fi venit de sus.

Lăsând aerul să iasă din străfundul plămânilor în încercarea de a-și potoli bătaile inimii, ce deveniseră deodată prea repezi, Crockett își puse notițele în ordine, luă Biblia în mână și începu să predice pe șoptite dinaintea rândului de perne decorative, cu dantelă, ce se găseau pe patul domnișoarei Bessie.

9

Joanna pufni și își privi în oglindă părul ce îi cădea rebel. De ce se mai căznea măcar? Buclele ei nu stăteau niciodată unde le potrivea.

De ce nu putea avea șuvițe blonde, încântătoare, asemenea lui Holly Brewster? Părul *ei* nu scăpa niciodată din ace, nici nu se încrețea într-un rotocol portocaliu. Ba chiar Joanna o auzise odată pe Holly, plângându-se lui Becky Sue că îi lua un ceas să îl perieze seară de seară, de când crescuse și îi trecuse de coapse.

Joanna abia îl putea crește pe al său destul de lung cât să îi ajungă mai jos de umeri. Puțin mai lung și greutatea acestuia, când îl prindea sus pe creștet, i-ar fi dat dureri de cap. Poate se cădea să renunțe la încercarea de a arăta ca o lady și să îl poarte pur și simplu într-o împletitură groasă la spate. Cerul știa că ar fi mai ușor de purtat.

Dar, oarecum, gândul de a renunța la aranjatul părului îi dădea sentimentul că renunța la șansele de a-și găsi un soț. În ziua aceea împlinea numai douăzeci și unu de ani. Cu siguranță aniversarea nu o califica încă pentru statutul de fată bătrână. Îndreptând spatele, Joanna mai înfipse un ac în cocul ciufulit de la ceafă.

Apoi, aproape ca și cum mama ei se afla în încăpere, Joanna auzi ecoul unei voci suave ce alina lacrimi de demult.

„Părul e frumusețea unei femei, Joanna. Și al tău e cu adevărat splendid.”

Joanna închise ochii, reamintindu-și senzația pe care o avea când mama îi trecea peria prin cosițele dese, când stăteau amândouă pe pat.

„E strălucitor ca un soare-răsare. Neîmblânzit ca peisajul cel mai frumos. Îmi amintește de tatăl tău, sălbatic, dar plin de dragoste. Părul tău e un dar de la Dumnezeu, Joanna. Nu-l disprețui pentru că e altfel. Vezi frumusețea din darul acesta.”

Deschise ochii și se uită lung în oglindă. Mama o învățase să cerceteze lumea prin ochii unui artist, să afle splendoarea într-un peisaj, în vreme ce alții vedeau doar lut și pietre. Sub tutela înțeleaptă a mamei, Joanna învățase să transforme fundul secăt al unui pârâu într-un far al speranței prin atingerea unei pensule, zăgrăvind ce putea fi în loc de ce era.

Totuși, când își studia chipul în oglindă, pregătirea se dovedea fără folos.

„E un dar, Joanna.” Se încruntă la femeia din oglindă. „Să îl disprețuiești ar însemna să superi Creatorul.” Se uită iar. Dincolo de buclele neascultătoare. Dincolo de lungimea nepotrivită. Dincolo chiar și de culoarea nedefinită ce pendula undeva între brun-roșcat și cafeniu-deschis. Își făcu ochii să vadă ca prin ceață ca să nu o distragă detaliile.

Trecu un minut. Apoi altul. Până ce își dădu seama că perspectiva i se schimbase. Nu își văzu cosițele strălucitoare, ci tonurile mai închise, roșcate din părul tatălui ei. Și nu doar pe ale lui, fiindcă mintea îi aduse dinainte și buclele de un castaniu deschis ale mamei. Părul pe care tatăl ei îndrăgea mereu să îl atingă, să și-l învârtă pe după deget când cei doi se cuibăreau pe canapea, în serile liniștite. Mama stătea cu capul pe umărul lui, iar tatăl o cuprindea cu brațul său.

Joanna clipi, privirea nedorind să se concentreze asupra prezentului. „Văd darul acum, Doamne. Îți mulțumesc.”

Ștergând sentimentalismul din colțul ochilor, Joanna pufni ușor și se duse de la oglindă. Netezi crețurile de la rochia ei bună

de duminică—o muselină de culoarea merișorului, cu un imprimeu indigo—și luă Biblia de pe măsuta de lângă pat.

Poate că nu avea un predicator încă, dar avea un Domn care merita închinarea ei și, chiar dacă tatăl și oamenii lui se făcuseră nevăzuți în clipa în care masa de dimineată luase sfârșit, avea de gând să își înceapă cel de-al douăzeci și unulea an într-o stare de spirit pozitivă.

Nu va avea loc o citire tăcută din Biblie în salon, pentru ea, în duminica aceea. Nu, sosise vremea să trezească biserica cea veche cu cântări și să scuture praful de pe strane. Joanna își aranjă pălăria de paie favorită pe cap, cea decorată cu buchețele de brebenoci ce îi făceau ochii să pară mai mult albaștri decât gri, apoi legă panglicile sub bărbie și trase mânușile de la mama sa pe mâini.

În ziua aceea, avea să meargă la biserică.

Pe când Joanna se apropia de biserică, cerul însorit și dimineata liniștită o făcuseră să își recapete buna dispoziție. Nu întâlnise nici țipenie de om pe cale, chiar dacă o luase pe drum, în loc să aleagă scurtătura prin câmp. Dar singurătatea nu o deranja. De fapt, îi plăcea. Nu se pricepuse niciodată să facă o conversație de formă. Prefera mai curând să fie singură cu gândurile sale. Fără oameni prin preajmă pe care să încerce a-i impresiona. Fără nimeni care să îi întrerupă meditațiile. Nimeni care să audă vreun cântec ce îi venea din senin pe buze.

Zâmbind în sinea ei, Joanna dădu glas imnului pe care îl intona în mintea ei, de când plecase de acasă.

*Pentru acest frumos pământ,
Pentru cerul înstelat.*

Timidă la început, intonația ei plină de emoție se înălța ușor în aerul dimineții. Întoarse capul să se uite înapoi, să fie sigură că nimeni nu era la distanța de la care să o audă.

*Pentru dragoste și cânt
Ce de mici Tu ni le-ai dat.*

Vocea Joannei deveni mai puternică la intrarea în curtea bisericii. Cuvintele îi amintiră de mamă, la fel ca de Dumnezeu ei și îi crescuseră inima când ajunse la refren.

*Doamne noi Îți mulțumim,
Și prin imn Te preaslăvim.*

Privirea ei mângâia copacii de lângă zidurile bisericii în timp ce cânta strofa a doua, iar versurile proclamau slava lui Dumnezeu în creația sa. Glasul Joannei deveni mai puternic pe măsură ce urca scările. Luată de val, ea se întoarse și înălță cântecul spre cer din toată inima.

Și pentru fericire, pentru frați, copii, părinți,

...Dragoste, încredere și prietenii iubiți.

Se auzi o voce melodioasă, masculină intonând din urmă. Joanna rămase cu gura căscată și se suci pe călcâie. Crockett Archer, cu ochi scânteietori, stătea în ușa bisericii. Obrajii ei se învăpăiară. Oare se va pune mereu în situații stânjenitoare dinaintea acestui bărbat? Și cum de apăruse el acolo?

O mulțime de întrebări îi vuiau prin minte, dar toate i se topeau pe limbă, în timp ce pastorul cel arătos nu lua seama la tulburarea ei și cânta mai departe, vocea lui profundă de bariton trimițând fiori prin trupul ei.

*Doamne noi Îți mulțumim,
Și prin imn Te preaslăvim.*

Se aștepta ca el să se oprească după refren, însă el continuă netulburat până la ultimul vers și se întoarse către ea, îndemnând-o fără cuvinte să i se alăture. Neputând rezista și nedorind sincer să îl

refuze, Joanna i se alătură timid cu cântecul ei, întorcând ochii la cer, ferindu-se de privirea prea sfredelitoare a fratelui Archer.

*Pentru flori, lună și stele
Văi, păduri și ape.*

Glasul ei deveni tot mai puternic până ce ținu isonul cu el, descoperind o libertate uimitoare în a cânta fără opreliști. Când ajunseră la ultimul refren, melodia căpătase pe buzele ei un ton armonios. Închise ochii și lăsă amestecul de note să îi cuprindă sufletul.

*Doamne noi Îți mulțumim,
Și prin imn Te preaslăvim.*

Nota de final pluti în aer între ei, amintirea sunetului umplând liniștea. Niciunul dintre ei nu vorbi un moment îndelung, apoi fratele Archer murmură un „Amin” plin de evlavie, abia auzit. Domnul o binecuvântase cu încă un dar, realizează Joanna. Un moment desăvârșit pe care să îl poarte în inima sa. Fratele Archer se întoarse atunci spre ea, cu un zâmbet pungaș întins pe buze.

– Surpriză.

Aceasta ca să o spună delicat. Joanna îi aruncă un zâmbet, uimită cât de firesc ajunsese să se simtă alături de el, în timp ce cântau. De obicei, întâlnirile cu bărbatii o făceau să resimtă puternic ce îi lipsea, în ciuda strădaniilor acestora de a fi politicoși. Dar fratele Archer era altfel. În loc să se prefacă amabil că nu-i vede defectele, se purta de parcă era cu totul neștiutor de ele.

– Ce faci aici? întrebă deodată Joanna, simțind nevoia să schimbe direcția gândurilor sale înainte de a le putea cerceta mai profund. Pastorul îi făcu semn din ochi.

– Împlinesc o dorință de ziua ta.

Joannei i se tăie respirația. „Vrea să spună că...? Zicea că... rămâne?” Inima ei bătea nebunește în piept până ce rațiunea se trezi. Pe om îl aștepta o slujbă. Oricare erau motivele întoarcerii

sale, era o nebunie din partea ei să se bazeze prea mult pe ele. Fratele Archer o luă de braț și o conduse la mica intrare.

– După ce am trimis telegrama bătrânilor bisericii din Brenham, au răspuns cerându-mi să rămân în Deanville, până ce se vor întâlni să hotărască un plan nou. Așa că, din vreme ce n-o să-mi țin predica acolo în dimineața asta, m-am gândit c-ar putea fi bine să o țin în altă parte. Cuiva care ar putea-o aprecia mai mult decât pernele din camera mea de la pensiune.

Îi zâmbi cu un aer atât de sincer și cu atâta voie-bună încât Joanna se simți vinovată la junghiul dezamăgirii ce o străbătu la auzul vorbelor lui. Se întrecuse pe sine pentru a-i oferi un dar de preț. Măcar atât putea face, să îi arate un dram de apreciere.

Încropi un zâmbet și făcu tot posibilul să îl afișeze cât mai radios.

– Dar, de unde ai știut că voi fi aici? Întrebă ea. De obicei, îmi fac închinarea de duminică acasă, în salon.

Privirea fratelui Archer lunecă timid spre podea, unde o bucată de sfoară era aruncată într-un colț.

– Aveam de gând să trag clopotul pentru chemarea la rugăciune, dar sfoara cu care se trage pare să fi putrezit.

El își frecă mâinile ca pentru a le scutura de firele rămase.

– Eram pornit să iau calul și să vin acasă la tine când glasul tău m-a atras în fața bisericii. Sunt convins că Floarea Soarelui se bucură de ocoliș.

La auzul numelui iepei sale, ieșind de pe buze atât de bărbătești, Joanna se amuză și se trezi încercând să se abțină să nu râdă. Crockett Archer părea genul de bărbat care să călărească un armăsar pe nume Hercule ori Samson, nu o iapă care avea numele după florile galbene ce îmbrăcau toamna vastele întinderi din Texas.

Dar, din vreme ce ea îi oferise un cal, nu crezuse nimerit să îi dea unul din caii tatălui. Astfel, îi împrumutase iapa de culoarea spicului, ce avea coama și coada albe. Iapa era robustă și puternică și avea destulă forță încât să dea de furcă chiar și unui bărbat precum Crockett Archer.

– N-am văzut-o când am sosit.

Dacă o vedea, nu se apuca deloc de cântat. Totuși, trebuia să recunoască, chiar îi plăcuse când pastorul o acompaniase cu vocea lui. Aproape făcuse să merite stânjeneala. Aproape.

– Am priponit-o dinapoi. Uite... O luă de braț și o conduse pe culoarul dintre strane. Am șters de praf primele rânduri din față. N-am știut unde stăteau de obicei.

– În rândul al treilea din stânga, răspunse ea rotind ochii prin bisericuță.

Omul muncise de zor. O mătură stătea rezemată de marginea pervazului unei ferestre de la peretele din partea opusă, lângă o grămadă de frunze, de pământ și de ceva ce părea a fi un cuib. Joanna se rugă să fie al unei păsări și nu al vreunei creaturi mici, blănoase a lui Dumnezeu.

Deodată liniștea din clădire se făcu simțită. Pașii îi sunau tare în urechi când o luă de-a lungul culoarului. Sărăcia absolută a locului îi pătrunse în oase și o făcu să îi simtă răceala. Abandonată. La fel ca strana în care stătea alături de mama sa.

Fratele Archer o pofti în strană și Joanna lunecă pe marginea băncii și își ocupă locul, adunându-și curajul în fața singurătății ce avea să o cuprindă în momentul în care el o lăsa ca să meargă la locul lui de pe podium. Dar pastorul nu plecă. În schimb, el își strecură corpul lui masiv în strana de alături. Senzația de frig dispăru.

– Când mă rugam acasă, împreună cu frații mei, zise el, întinzând mâna peste spătarul stranei din fața lor, pentru a lua o carte subțire, Neil conducea cântările. Fiind cel mai tânăr, vocea lui era ultima care avea să se schimbe.

Joanna zâmbi, văzând cu ochii minții o versiune mai tânără a lui Crockett Archer, vocea lui de adolescent care făcea falsete sub ochii fraților mai mari.

– Când, într-un sfârșit, a devenit mai groasă, nu s-a îngroșat la fel de mult ca la ceilalți. Din vreme ce era singurul Archer care putea cânta ca un tenor respectabil, i-a rămas slujba asta.

– Îl deranjează?

– Pe Neill? Deloc. I-a plăcut muzica dintotdeauna. S-a apucat de cântat la vioara lui tata când nici nu era prea mare. A scos un scârțâit așa de supărător încât Travis l-a alungat în șură. Acum însă lumea îl plătește să cante la petreceri.

Fratele Archer scutură din cap, de parcă un asemenea lucru era greu de crezut, dar o lucire clară de mândrie îi luminează ochii închiși la culoare.

– Îi dă prilejul să scape de la fermă din când în când, lucru care probabil îi prinde bine.

Pastorul se făcu iar comod în strană, umărul lui atingându-l pe al ei atât de ușor, încât Joanna se îndoi că el își dăduse măcar seama de atingere, în ciuda faptului că ei îi venea greu să fie atentă la orice altceva.

– Am găsit câteva cărți dintr-astea în spatele amvonului.

El șterse coperta culegerii de imnuri, pe care o luase, de cracul pantalonului, o privi atent puțin, apoi o puse în mână ei.

– Nu-s un trubadur, dar aș cânta bucuros cu tine un imn sau două înainte de predică. Dacă ți-ar face plăcere.

Ea luă cartea, răfoi paginile, bucuroasă că avea motiv să se uite oriunde în altă parte decât la fața lui. Aceasta din vreme ce, sincer vorbind, cum era de așteptat să poarte o conversație, dând impresia de stăpânire de sine, când bunătatea caldă din ochii lui căprui o făcea să se topească pe dinăuntru?

– Acesta, reuși ea să spună pe un ton pițigăiat, în timp ce netezea paginile deschise.

El făcu semn din cap, trase aer în piept și o conduse pe melodia cunoscută a lui Charles Wesley „Iubirea divină întrece toate iubirile.” Ea acompanie vocea lui de bariton cu alto-ul ei, cântare după cântare. Joanna s-ar fi încărcat sufletește doar stând în strana aceea, alături de el și cântând toată dimineața. Dar nu trecu mult și el puse cartea cu imnuri deoparte, apoi merse cu pași lungi în partea de dinainte a locașului.

– Frați și surori, începu el, plimbându-și privirea asupra congregației nevăzute, ca apoi să o lase asupra ei cu o otheadă, cât de binecuvântați suntem să ne adunăm în această Zi a Domnului,

sfințită prin sângele lui Cristos. Sunt însă alți oameni dincolo de pereții aceștia ale căror suflete pier. Bărbați și femei, vecini, prieteni, chiar și membri ai familiilor noastre, care au nevoie disperată de apa vie pe care numai Cristos o poate oferi. Sufletele lor sunt arse și se ofilesc, dar nu își recunosc setea.

Ochii predicatorului străluceau de compasiune când îi întâlneau pe ai ei; totuși, durerea pe care Joanna o simțea de obicei când se gândea la starea în care era sufletul tatălui ei nu se simți. Aceasta fiindcă era și patimă în ochii lui Crockett Archer—un foc mistuitor ce o umplea de nădejde, de țeluri. El nu vorbea cu retorica religioasă menită a impresiona și a-l pune mai sus în postura de emisar sfânt al lui Dumnezeu. Nici nu ridica tonul condamnând ori amenințând cumplit pentru a înspăimânta auditoriul și a-l supune. Nu, Crockett Archer vorbea în același fel fermecător care o făcuse să îl îndrăgească cu o zi înainte, când îl dezarmase pe Jackson Spivey, tachinându-l prietenește și acordându-i o atenție sinceră. Glasul lui emana autoritate dar, mai mult decât aceasta, avea autenticitate. Și aceasta din urmă o subjugă.

Ea îi urmă indicațiile, deschise Biblia la 1 Petru și citi în același timp cu el când cita din versete ce puneau evanghelizarea într-o lumină nouă, mai personală. În capitolul doi el insistă asupra faptului că toți membrii poporului lui Dumnezeu sunt slujitori împărătești ai bisericii, nu doar pastorii din amvon ori misionarii de pe tărâmurile străine.

Prin urmare, ei sunt chemați să ducă vieți sfinte pentru ca ceilalți să vadă și să fie atrași. Asemenea soțiilor din capitolul trei care și-au recâștigat soții, nu prin cuvinte, ci prin comportament cuviincios și respectuos. Totuși, în versetul cincisprezece, se pomenea de nevoia de a fi mereu pregătit pentru a oferi un răspuns limpede la motivul speranței din viața cuiva.

Vorbele predicatorului mergeau la inima ei într-un mod atât de personal, atât de profund, ca și cum Dumnezeu însuși rostea adevărul în sufletul ei. O fi scris Crockett Archer cuvântul acela pentru o biserică aflată la zeci de kilometri depărtare, dar în clipa aceea Joanna știa că Domnul trimisese mesajul pentru ea.

10

Silas Robbins trase de frâiele surului, descălecă și duse calul în grajd. El și Jasper rămăseseră căznindu-se să scoată o junincă dintr-o groapă cu mâl, în pășunea aflată la distanță mare, spre vest. Din pricina refuzului animalului îndărătnic de a coopera, le luase mai mult decât se așteptaseră să scoată nefericita junincă din noroi, întârziase la cină și Silas era acoperit cu mai mult pământ decât un porc care s-a bălăcit în mâl.

Ce mai tată grozav se dovedea a fi. Mai întâi, cadoul lui de aniversare o luase la sănătoasa spre Deenville, fără să împlinească dorința fetei lui, apoi el își luase tălpășița în dimineața aceea, să nu dea ochii cu fiica pe care o iubea mai mult decât pe propria viață. Silas strânse din dinți când ridică șaua de pe spinarea lui Marauder și o trânti pe jumătatea de zid care indica marginea primului staul.

După ce trase și păturile, luă un ștergar și masă calul. De ce nu putuse el sta pur și simplu în salon cu ea de data aceasta, să o lase să îi citească vreo câteva din versetele acelea nesuferite pe care fata puna atâta preț? Doar nu aveau să îl jupoaie de piele ori să dea foc urechilor lui păgâne. Nici măcar nu trebuia să o asculte, cu adevărat. Trebuia doar să stea acolo și să se prefacă vreo câteva minute. Era ziua ei de naștere, pentru numele Domnului. Putea face lucrul acesta măcar o singură dată. Desena cercuri mici, ferme cu cârpa pe trupul lui Marauder, ștergând calul de sudoare și dorind să își poată înlătura sentimentul de vinovăție la fel de ușor.

Jo cerea atât de puțin de la el. Atât de puțin și, totuși, atât de mult. Mai mult decât putea ea înțelege. Nici Martha nu înțelegea. Pesemne din cauză că el nu avusese vreodată curajul să explice. Ea vedea atâta bunătate în toată lumea, mai ales în oamenii de la biserică. I s-ar fi rupt inima să afle adevărul. Că oamenii aceia sfinți, ce stăteau alături de ea în strană, în fiecare duminică, erau chiar la fel de răi pe sub spoiala lor strălucitoare, precum orice bețiv sau hoț. Ba mai rău.

Nu, nu avusese tăria să distrugă iluziile soției. Și același lucru era valabil și pentru fiica lui. Crezuse că putea face pace cu amintirile de dragul lui Jo. Doar de ziua ei. Dar, peste masa unde serveau micul dejun, el citise invitația din ochii ei, înainte de a-i da glas. Și, în clipa aceea, o stare de rău i se zvârcolise atât de violent prin măruntaie, încât aproape vărsă ce avea în stomac pe platoul din lemn cu pâine prăjită, pe care Frank tocmai i-l dăduse. Cinci minute mai târziu fugea călare.

Silas își termină treaba cu calul și îi dădu drumul liber prin țarc. Apoi, îndreptându-și umerii, scrâșni din dinți și se duse hotărât spre casă. Silas deschise ușa din spate, intră în spălător, se dezbracă repede de cămașa mânjită cu noroi și își scoase cizmele pline de mizerie din picioare. Pantalonii vor trebui să aștepte intimitatea dormitorului.

Se spală pe mâini, pe față, pe piept și își trecu degetele prin părul de culoarea ruginii înainte de a intra în bucătărie. Picioarele peste care avea trași ciorapi lungi nu făceau zgomot când merse târșăit pe podea ca să ridice capacul și să se uite curios în oala cu tocană pe care Jo o lăsase la foc mic, pe sobă.

În timp ce trăgea pe nas aroma ispititoare de carne de vită, de ceapă și cartofi, sunetul unor voci venind pe hol îi ajunse la urechi. Atât de sigur era că o va găsi pe mica și pe tăcuta lui Jo așteptându-l oarecum supărată și nefericită din pricina plecării lui furtunoase, încât fu mirat peste măsură să îi audă vocea răsunând atât de vioaie prin toată casa. Până și râsul ei reținut îi ajunse la urechi, luminându-i chipul cu un zâmbet. Dar zâmbetul acela se șterse în clipa în care un râset de bărbat se auzi în eter. Silas duse mâna la pistolul de la șold.

Jasper și ceilalți erau încă afară la treabă cu vacile. Asta însemna că în salon se găsea un necunoscut. Singur cu Jo, Silas trase cocoșul armei și se năpusti pe holul mic, scoțând un mârâit din piept. Dădu buzna prin ușa deschisă, fără a-și face timp de altceva decât să afle din ochi bărbatul înalt de lângă cămin.

– Pune mâna pe fata mea și Ț-oi săpa groapa înainte de a trece ziua, străine.

– Tati!

Jo rămase cu gura căscată și sări protector în bătaia focului, în același moment în care bărbatul se întorcea de la citirea unui pasaj despre Marta. Recunoașterea personajului îl lovi pe Silas precum un pumn bine Țintit.

– Domnule Robbins, exclamă predicatorul, înclinând calm din cap în semn de salut, ieșind de după scutul făcut de Jo. Se pare că sunt un pic cam prea bine îmbrăcat pentru cina de duminică.

Archer își trecu mâinile de-a lungul reverelor hainei, făcându-l pe Silas și mai conștient că nu purta cămașă.

– Ce cauți în salon la mine, pastore? întrebă Silas.

Ținea arma pregătită, hotărât să își recapete controlul ce părea a i se scurge printre degete. Nu avea să îl lase pe tinerelul cu pricina să îl pună la zid. Totuși, înainte ca omul să răspundă, Joanna se proțapi dinaintea tatălui, obligându-l să lase arma jos.

– Fratele Archer a venit cu calul din Deanville azi-dimineață ca să țină o predică de aniversare pentru mine, îi aruncă ea vorbele. Un dar pe care tu l-ai pregătit, am să-ți mulțumesc de-ți vei aminti. L-am invitat să cineze cu noi, așa cum orice persoană ospitalieră ar face. Acum lasă cearta și pune niște haine pe tine. Mâncarea va fi pe masă într-un sfert de ceas.

Acestea fiind spuse, ea își făcu o ieșire furtunoasă. Silas se uită mânios la pastor, convins că acesta purta o vină oarecare pentru schimbarea în privința loialității ficei sale. Archer îl privi la rândul-i, cu un grad supărător de nepăsare.

Silas își puse revolverul în teacă, scrâșnind din dinți. Se părea că viața cinstită îl văduvise de dibăcia de a băga spaima în oameni, cum se cădea.

– Credeam că te grăbeai să pleci, pastore. De ce ai făcut cale-ntoarsă?

Silas încrucișă brațele peste piept și crăcăna picioarele. O fi având el patruzeci și șase de ani, dar nu avea nici urmă de carne căzută pe trup. Nu avea nevoie de o armă de foc ca să își impună voința. Archer ar fi înțelept să ia seama. Pastorul strânse mai tare de revere, însă privirea bărbatului nu se abătu deloc. Silas avu impresia că Crockett Archer făcea tot ce îi stătea în putință să reziste ispitei de a-și scoate haina ca să se ia la trântă cu el.

Straniu. Pastorii, din câte știa, făceau totul să evite confruntarea și o luau în calcul numai când nu aveau de ales. Individul acesta, Archer, părea tocmai opusul. Bărbatul ardea de nerăbdare să aibă prilejul de a-i mai tăia din lungul nasului.

Silas își mișcă maxilarul, amintindu-și de lovitura pe care pastorul i-o dăduse cu o zi în urmă. Dar omul se afla la strâmtorare atunci. Ce îl împingea acum?

– Din pricină că drumul meu a fost întrerupt ieri, îl lămurii pastorul, am pierdut întâlnirea din Brenham.

Ah, deci individul avea pică pe el. *Oho!* Putea el propovădui iertarea, dar era la fel de prefăcut ca restul de teapa lui.

– De vreme ce a trebuit s-aștept să mi se stabilească alta, m-am gândit să-mi petrec timpul cu o îndeletnicire mai de folos. Și nu m-am putut gândi la ceva mai vrednic decât să țin o cuvântare, în dar de ziua nașterii fiicei dumitale.

Archer lăasă reverele și întinse mâna lui Silas.

– Chiar se cuvine să-ți mulțumesc, domnule. Mi-ai dat destulă bătaie de cap ieri, e adevărat, dar ai adus și o binecuvântare în viața mea. Fiica dumitale are o inimă curată și un sentiment al unei meniri spirituale care mă smerește. Sunt un om mai bun fiindcă am cunoscut-o. Îți mulțumesc că mi-ai dat șansa asta.

Silas privi încruntat la mâna întinsă a predicatorului. Ce joc juca el? Ridică ochii să îi cerceteze pe ai lui Archer, căutând orice urmă de sarcasm ori de evlavie prefăcută. Nu găsi niciuna. Poate că predicatorul se pricepea pur și simplu mai bine să își ascundă motivele decât cei mai mulți.

Un lucru era sigur, totuși, nu îi va da lui Archer satisfacția de a se crede împăciuitorul. Silas desfăcu brațele și strânse mâna predicatorului. Tensiunea creștea în timp ce amândoi își întăreau strânsoarea. Privirile li se încrucișară, provocarea creștea. În cele din urmă, Archer dădu drumul mâinii lui Silas, dar acesta din urmă nu se păcăli a crede că el făcuse gestul din pricina lipsei de vigoare. Strânsoarea omului era ca o menghină. Îi dăduse drumul fiindcă aceea îi era voia.

Ce îl supăra pe Silas era faptul că nu știa ce anume îl îndemnase pe Archer să facă alegerea aceea.

– Cred că mă duc să văd dacă pot da o mână de ajutor la bucătărie.

Pastorul zâmbi și trecu pe lângă el, ocolindu-l. Silas rămase cu ochii țintă la preșul din salon, de unde Archer tocmai plecase. Ceva legat de omul acesta îi mânca ficații. Purta haine de predicator și vorbea ca unul mai tot timpul, dar sub hainele acelea elegante stătea un om care se purta mai degrabă ca un văcar călit.

În timp ce Silas se retrăgea cu pași grei spre dormitor ca să își schimbe pantalonii plini de noroi, el se tot gândea la enigma Crockett Archer. Nu se potrivea așteptărilor lui Silas. Nu era delicat ori erudit peste măsură. Deși bărbatul avea, într-adevăr, mai multe cărți și reviste decât haine în geanta de călătorie, pe mâini i se vedeau bătături și pielea îi era arsă de soare.

Mai mult decât atât, vorbea ca o persoană obișnuită, nu cu o grămadă de cuvinte bombastice care nu însemnau nimic pentru nimeni, decât pentru sine. Omul era zdravăn și pregătit să își apere cauza, dar nu era plin de înfumurare și nici nu făcea pe sfântul.

Își luase tălpășița în ziua de dinainte ca să îndeplinească o misiune personală, dar se întorsese în dimineața aceea să-i ofere un dar lui Jo. Silas scrâșni din dinți în timp ce își trăgea o cămașă de lucru curată peste cap. Omul nu se potrivea cu niciuna din ideile sale cunoscute despre preoți. Era o enigmă. Iar lui Silas nu îi plăceau enigmaticele. Erau încurcate, neprevăzute. Și obligau un om să reconsidere lucruri pe care mai bine le lăsa așa cum erau.

Silas îl voia dus.

După ce răbdă povara atitudinii dezaprobatoare a lui Silas pe toată durata mesei gustoase la care se servea tocană de vită, turtă de mălai și tort de ciocolată, rămas de mai devreme, Crockett hotărî că stătuse destul ca invitat așa că plecă.

Joanna vru neapărat ca el să o păstreze pe Floarea Soarelui pentru drum, așa că Archer și mica iapă luară drumul de întoarcere spre Deanville, unde ajunseră în scurt timp. Închinarea alături de Joanna Robbins fusese o experiență unică. Aparte la început, dar incredibil de intimă pe măsură ce timpul trecea.

El nu fusese niciodată omul care să creadă că dimensiunea unui public era un semn al reușitei. Măi să fie, ani la rând congregația lui fusese formată numai din cei trei frați. Dumnezeu putea ajunge la inimile credincioșilor, indiferent de mărimea congregației. Și inima Joannei era mai însetată decât a oricărei alte persoane întâlnite.

În timp ce el stătea în amvonul abandonat de multă vreme, făcuse efortul de a nu se uita ținută la ea pentru mai mult de câteva secunde o dată, nedorind să o stânjenească. Cu toate acestea, fusese permanent atras de ea, de fața ei încântătoare, înălțată să îl privească, de ochii ei care îl urmăreau și care nu se fereau.

Predicase îndeajuns pentru a ști când un credincios se gândea mai mult la cina de duminică decât la învățătură și recunoștea cu ușurință aerul somnolenței ce amorțea atenția oamenilor, după o noapte de sâmbătă prea lungă. Interesul plin de entuziasm al Joannei îl inspirase, aducându-i cuvinte pe buze pe care nu le

repetase și dându-i o energie care continua să vibreze în trupul lui chiar și în clipa aceea.

Existaseră momente în trecut când simțise Duhul lucrând în el, dându-i cuvinte mai presus de cele pregătite, însă nu se simțise niciodată precum un vas în mâna Domnului, ca atunci când stătuse dinaintea Joanei Robbins. Fusesse un simțământ destul de copleșitor, dar care îl și însuflețea în același timp.

Cu gândul încă la cele petrecute în dimineața aceea, când mergea de la grajdul cailor către pensiunea domnișoarei Bessie, Crockett aproape că nu zări mâinile agitate ale telegrafistului care trecea în fugă drumul spre el.

– Domnule Archer! Domnule Archer!

Omulețul se feri de două trăsurici și o căruță trasă de măgar, până să ajungă într-un sfârșit la Crockett.

– Da?

Cu răsuflarea ușor tăiată, bărbatul se rezemă de stâlpul unde se priponeau caii, în timp ce îndesa mâna în buzunarul de la vestă.

– Vă aștept de o veșnicie, pufni el. Telegrama asta v-a sosit acum un ceas. E de la biserica aceea din Brenham cu care corespondam. Părea chiar urgent și mi-am făcut griji că nu vă găseam. Domnișoara Bessie a zis c-ați plecat devreme, în dimineața asta, dar că lucrurile dumneavoastră erau încă în cameră. Speram să-nsemne asta că vă veți întoarce.

Crockett se încruntă și întinse mâna după hârtie.

– Apreciez că m-ai căutat.

– Zice să vă-ntâlniți cu omu' acela în Caldwell în seara asta.

– Da. Văd.

Crockett ridică ochii de la mesaj ca să privească urât la telegrafistul băgăcios. Domnul Hoffmann lua trenul de după-amiază de la Brenham la Caldwell și îi cerea lui Crockett să se întâlnească la restaurantul hotelului, ca să cineze la ora șase și să discute despre hotărârea luată de bătrânii bisericii.

O greutate nedorită îl apăsa pe Crockett în adâncul măruntaielor. De ce trimiteau pe cineva să îi vorbească? De ce să nu îi ceară pur și simplu să meargă în Brenham?

– Cât e de lung drumul până în Caldwell?

Crockett puse telegrama în haină și lăsă o monedă în mâna întinsă a telegrafistului.

– Aproape paispe kilometri dacă o apucați pe drumul dinspre nord-est. Aveți vreme berechet să ajungeți dacă iapa dumneavoastră nu-i prea înceată.

– O să-nchiriez un cal odihnit de la grajd.

Nu voia să scoată calul Joannei din Deanville. Ea fusese amabilă să îi împrumute Floarea Soarelui și nu va abuza de generozitatea ei. De altfel, nu era sigur că se va întoarce. În ciuda nodurilor ce i se strâneau prin măruntaie, exista posibilitatea să ia trenul spre Brenham împreună cu domnul Hoffmann, după întâlnire.

Trebuia să își strângă lucrurile și să pornească la drum.

– Mulțam de ajutor, domnule... Crockett întinse mâna, căutând în minte un nume care să se potrivească omulețului cu mustață mare.

– Stallings. Ed Stallings. Telegrafistul îi strânse mâna și pași îndărăt. Mai bine ați porni la drum, domnule Archer.

– Ai dreptate.

Crockett zâmbi, simțindu-se ceva mai îngăduitor față de individul băgăcios. Își luă rămas-bun făcând cu mâna domnului Stallings și se îndreptă către pensiune cu pași lungi, grăbiți. Domnișoara Bessie trebuie să îl fi văzut venind, fiindcă ușa de la dormitorul ei era închisă bine, ea aflându-se deja în spatele ușii, pe când ajunsese în bucătărie. Clătinând din cap, Crockett trecu prin bucătărie și ridică vocea ca să se audă prin bariera din lemn.

– Eu plec, domnișoară Bessie. Mulțumesc pentru cameră.

El se întoarse să plece, dar scârțâitul unei balamale îl opri.

– O să vii-napoi?

Gazda lui însingurată apărură prin ușa întredeschisă, având pe chip o expresie greu de citit.

– Bănuiesc că nu, dar nu se știe niciodată.

După cum credea el, din Caldwell va lua un tren ce mergea într-una din două direcții—fie spre Brenham, fie spre casa din Palestina.

– Bine. Domnișoara Bessie își făcea de lucru cu șorțul, ferindu-se să îl privească în ochi. De mai treci pe aici, vei avea o cameră pregătită.

O urmă de roșeață păta obrajii domnișoarei care ieși repede pe ușă ca să se apuce de treabă prin bucătărie. Strânse oalele și tigăile de pe blatul unde erau puse la uscat și le stivui pe brațe, în ceva ce semăna cu o armură improvizată.

– De nu cumva-s pline toate, bun înțăles.

– Firește.

Crockett zâmbi larg și se întreba ce ar face domnișoara Bessie dacă i-ar da o sărutare în semn de mulțumire drept pe mijlocul obrazului. Săraca femeie ar face pesemne o criză de inimă. Alese în schimb să încline pălăria.

– Mulțumesc pentru invitație, doamnă. O să trec negreșit pe aici dacă mai ajung prin Deanville.

Ea îl salută cu un gest din cap, apoi se întoarse cu spatele, dându-i de înțeles că spusese ce avea de spus și că nu voia să lungească vorba. Venindu-i ciudat de greu să își ia rămas-bun, Crockett își puse frâu limbii când ieși din bucătărie.

Îi trebuiră numai câteva minute ca să își strângă lucrurile de prin cameră și să prindă cataramele genții. Aruncă încă o privire înapoi spre bucătărie, în drumul spre ieșire, însă gazda nu își făcu apariția. Odată ajuns pe drum, totuși, se uită peste umăr la căsuță și surprinse mișcarea unei perdele ce cădea la loc, la una dintre ferestrele salonului.

– La revedere, domnișoară Bessie, șopti Crockett, un zâmbet trăgându-i colțurile buzelor în sus.

Cu siguranță nu ar fi fost alegerea lui să fie răpit dintr-un tren de o bandă de tâlhari ieșiți la pensie, dar măcar atinsese o viață sau două pe parcursul micii lui călătorii pe ocolite. Se arăta astfel numai felul în care Domnul putea scoate la lumină partea bună a oricărei situații. Și îi amintea că Dumnezeu lui era acela care avea puterea să rezolve lucrurile și cu seniorii din Brenham.

Crockett înălță o rugăciune spre cer când intră în sala de mese a hotelului, unde îl zări pe fratele Hoffmann la o masă de lângă fereastră.

„Fii cu mine, Doamne. Până la capăt.”

Bătrânul bisericii din Brenham îl văzu și se ridică să îl salute în timp ce Crockett se apropia.

– Frate Archer. Mă bucur să te revăd.

Crockett salută cu un gest din cap și strânse mâna bărbatului.

– Domnule Hoffmann. E frumos din partea dumitale să faci o călătorie până aici ca să vorbești cu mine, deși eram bucuros să te întâlnesc în Brenham.

– Știu că erai, dar oricum aveam de venit aici pentru niște afaceri, așa că n-a fost un deranj.

Omul în vârstă îi făcu semn să ocupe un scaun și cei doi se așezară la masă. După ce un ospătar luă comanda lui Crockett, Lukas Hoffmann întreprinu o conversație prietenoasă. Puse întrebări despre răpire și scotea sunete de uimire în toate momentele potrivite, în timp ce Crockett îi relata aventura, mai puțin câteva detalii esențiale. Crockett își întrebă comeseanul despre familie și ascultă câteva anecdote dulcele despre nepotul lui Hoffmann și despre încurcăturile în care tinerelul părea chitit să se bage.

Crockett îl plăcea pe Lukas Hoffmann, încă de când se întâlniseră pentru prima oară, cu o lună înainte. Era genul de om jovial, mereu cu zâmbetul pe buze, dispus să râdă și să bată ușor omul pe spate când se simțea deprimat.

Când însă ospătarul strânse farfuriile goale și turnă cafea proaspătă în căni, Crockett știu că momentul amabilităților trecuse. Hoffmann mestecă o lingură mare de zahăr în cafea și rămase cu ochii la lichidul ce se învârteja, mina veselă ștergându-se de pe chipul lui. Crockett așteptă, stinghereala sporindu-i cu cât liniștea se adâncea între ei. În cele din urmă, Hoffmann răsuflă greu și ridică ochii din ceașca de cafea.

– Am hotărât să-l angajăm pe Stephen Middleton.

Franchetea cuvintelor îl lovi pe Crockett ca un pumn în plex.

– Înțeleg.

Un singur cuvânt fu tot ce reuși să scoată cu voce gătuită. Nu era drept. Merita șansa de a arăta ce era în stare. Să îl primească la slujire pe concurentul său, numai fiindcă acesta reușise să supraviețuiască unei călătorii cu trenul, fără vreun incident, era grotesc de nedrept!

Își făcuse atâtea speranțe legate de întâlnirea aceasta, atâtea visuri. Dumnezeu îl condusese la Brenham; era sigur de acest lucru. Atunci cum se puteau lepăda de el fără un proces echitabil?

– Trebuie să-nțelegi, fiule. Niciunul dintre noi n-a luat hotărârea aceasta ușor.

„Cu toate astea, ați luat-o în câteva ceasuri, fără folosul de a mă auzi predicând.”

– De săptămâni în șir îl rugăm pe Domnul să ne lumineze calea. Să ne arate limpede alegerea. Când n-ai reușit să ajungi ieri, mulți dintre noi au văzut asta ca pe un semn. O limpezire a drumului de urmat, ai putea spune, lăsându-ne cu un singur candidat pentru post. Totuși, când am auzit despre răpire, ne-am pus la îndoială judecata, am considerat că poate o altă forță, în afară de Dumnezeu, lucra.

Hoffmann se opri să soarbă din cafea, însă fervoarea din ochii lui nu păli.

– Apoi ai trimis telegrama că ești teafăr și ne-a amintit de toate situațiile în care Domnul a făcut voia sa, chiar și prin faptele rele ale celorlalți. Frații l-au vândut pe Iosif ca sclav. Asuprirea izraeliților de către faraon. Înșelătoria care l-a trimis pe Daniel în groapa cu lei. Cine eram noi să spunem că Domnul nu lucra la fel cu tine?

Hoffmann mai luă o gură de cafea, provocându-l pe Crockett din priviri să își pună aceeași întrebare.

– Când predica fratelui Middleton a fost primită bine de congregație în dimineața asta, convingerea noastră a fost întărită. Domnul făcuse alegerea pentru noi.

Dacă Domnul alesese în locul lor, atunci unde îl lăsa pe el? Neputând să mai privească în ochii întrebători ai lui Hoffmann, Crockett plecă privirea la cafeaua din fața lui. Duse ceașca albă de porțelan la gură și sorbi din băutura amară, fierbințeala arzându-l

ușor pe gât când lunecă în jos. Semăna mult cu adevărul dureros pe care încerca să îl înghită în minte.

Dumnezeu alesese un alt om care să păstorească biserica din Brenham.

– Regret că n-a mers așa cum sperai, fiule.

Compasiunea sinceră din tonul lui Lukas Hoffmann alină puțin durerea, chiar dacă inima lui Crockett încă protesta împotriva nedreptății de a fi scos din cursă de o întâmplare ce fusese cu totul în afara voinței sale.

– Și eu. Crockett puse cana pe masă, simțind deodată nevoia de a fi singur.

– Dumnezeu are planuri cu tine, Crockett Archer. Nu lăsa această neizbândă fără însemnătate să-ți întunece orizontul.

Hoffmann scoase câteva bancnote din portofel și le puse sub marginea farfurioarei, plătind destul ca să acopere costul mesei pentru ei doi. Apoi împinse scaunul în spate, aruncă șervețelul pe masă și se ridică.

– S-ar putea ca planul lui să nu fie și al nostru, dar e întotdeauna desăvârșit.

Cu aceste cuvinte, el plecă. Crockett rămase până își termină cafeaua, apoi merse la recepția hotelului și închirie o cameră pentru acea noapte. Nu avea alt tren spre Palestina până a doua zi. Hotărâse care îi va fi destinația. Dar, ajuns în cameră, dezbrăcându-se de haina de la costum și scoțându-și cizmele, o neliniște vagă nu îi dădea pace, precum mâncărimea pricinuită de o mușcătură de țânțar. Și, cu cât încerca să își dea seama ce era, cu atât se tulbura mai tare.

Oare își pusese încrederea în ce nu trebuia? Fusese atât de convins că Dumnezeu îl purta spre Brenham. Cum putea să fi înțeles greșit cu totul scopul Domnului? Sau fusese ocolișul acesta planul lui Dumnezeu de la început? Iar, dacă era așa, ce însemna pentru viitorul său?

– Ce trebuie să fac, Doamne?

Crockett șopti întrebarea lipit de geamul ferestrei ce dădea către strada slab luminată de dedesubt. Desfăcu nasturii de la

vestă, nodul cravatei de la gât și își suflecă mânecile cămășii. Dar niciuna din schimbările la îmbrăcăminte nu îl făceau să se simtă mai comod. Duse mâna la ceas, cu gândul să îl pună pe micul birou din spatele lui, dar când degetele prinseră carcasa de alamă, cuvintele lui Hoffmann îi răsunară iar în minte.

„Planul lui Dumnezeu nu e și al nostru.”

Fragmente dintr-un verset îi trecură fulgerător prin minte, unul pe care îl citise de curând, pe când studia epistolele lui Petru. Crockett merse la pat și desfăcu cataramele genții. Scoase Biblia, se lăsă pe saltea și răsfoi paginile la finalul epistolei a doua. Paginile foșneau în timp ce căuta fragmentul. Apoi îl găsi.

„Dar, preaiubiților, să nu uitați un lucru: că, pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani, și o mie de ani sunt ca o zi. Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii, ci are o îndelungă răbdare pentru voi și dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință.”

– „Dorește ca niciunul să nu piară...” Cuvintele șoptite lunecară de pe buzele lui aproape fără să vrea. Crockett abia își dădu seama, fiindcă în momentul acela noi cuvinte îi stârneau mintea.

„M-am rugat să vină un pastor. Ca să salvez sufletul tatălui meu.”

„Am nevoie de ajutor, domnule Archer. Am nevoie de un pastor care să readucă la viață biserica asta veche.”

„Te voi ajuta să găsești alt predicator. Îți făgăduiesc.”

Crockett se ridică din pat, ținând degetul între paginile închise ale Bibliei pe care încă o strângea în mână și se întoarse la locul de la fereastră. Privind peste acoperișul clădirii de peste drum, descoperi turla unei biserici aflate la câteva străzi depărtare. Un zâmbet abia schițat îi flutură pe buze în timp ce sâcâiala neîncetată ce îl chinuia de o jumătate de oră dispăru deodată.

– Nu mă duc acasă în Palestina, așa-i, Doamne?

Joanna smulse buruienile ce cutezau să se încolăcească pe lăstarii ei de dovlecei, în timp ce soarele din orele înaintate ale dimineții îi încălzeau spatele, prin materialul rochiei de lucru, din stambă cafenie.

Odată ce avea să își isprăvească lucrul prin grădină și îmbruca ceva la prânz, va putea să se retragă în podul șopronului ca să picteze vreo câteva ore. Și, vai, ce mare nevoie avea de timpul acela doar cu ea. După toate emoțiile din ultimele două zile, tânjea după intimitatea și liniștea din atelierul ei. Nici măcar tatăl său nu ar tulbura-o acolo. Sanctuarul acela îi aparținea numai ei.

Zgomot îndesat de copite se auzi încet în depărtare. Un sunet obișnuit la fermă, dar când Joanna plecă urechea să audă mai bine, își dădu seama că nu venea dinspre pășune ori grajd, ci dinspre drum. Îndreptă spatele și se lăsă cu toată greutatea în coada sapei. Pălăria cu boruri lăsate, pe care o purta, o apăra destul de bine de soare, dar tot îi trebui un minut pentru a recunoaște calul care se apropia.

– Floarea Soarelui?

Jasper i-a promis că îi va aduce iapa când va merge la oraș după alimente a doua zi. Cine să fie pe cal...

„Fratele Archer?”

Joanna recunoscă pălăria neagră pe care pastorul o purtase în ultimele două zile, acesta însă era îmbrăcat cu alte haine. Nu mai avea costumul negru, elegant, de duminică. În schimb, bărbatul care călărea calul purta o pereche de blugi noi, albaștri și o cămașă de lucru de culoare cafenie.

Dacă nu era felul în care stătea în șa și faptul că își întipărise în minte perechea aceea anume de cal și om în ziua de dinainte, când o văzuse pornind la drum, pesemne l-ar fi confundat cu un cowboy care căuta de lucru. Când descălecă lângă șură, trebuie să o fi zărit, fiindcă ridică o mână salutând în timp ce mergea spre grădină.

Joannei îi sări inima în piept de încântare, abia venindu-i a crede ce vedea. Apoi, bucuria se transformă în groază când își dădu seama de starea hainelor ei. Joanna își mușcă buza și se întoarse pe călcâie. „Doamne sfinte!” Era plină de pământ. Probabil avea și negreală pe față. Și unghiile?

Joanna gemu privind atent la urmele negre din jurul pielitelor de la unghii. Putea exista un moment mai nepotrivit? Nu numai că el o surprindea în rochia ei cea mai urâtă, purtând pe cap una din pălăriile vechi ale tatălui ei, dar pesemne mirosea și a varza pe care o strânsese înainte să se ocupe de dovleci. „Minunat”. Tocmai ce își dorea un bărbat să miroase atunci când vizita o femeie.

– Domnișoară Robbins?

Joanna se răsuci iute pe călcâie și își țină un geamăt deznădăjduit. Crockett Archer era chiar mai arătos decât îl știa. Oarecum hainele de fermier îl făceau să pară mai omenos, mai... aproape de ea. Iar, dacă acesta nu era lucrul cel mai ridicol, ea nu știa care să fie. Un bărbat care arăta atât de bine și care avea o inimă bună putea avea orice femeie dorea. Nu se va mulțumi cu o roșcată pistruiată și timidă care avea un tată ce făcuse fărădelegi în trecut. Ea reprezenta tot ce o soție ideală de preot *nu* era.

– Frate Archer, ce surpriză!

Joanna arcui forțat buzele a bun-venit, rugându-se să nu aibă vreo pată mare de murdărie pe vârful nasului, unde se scărpinase cu o clipă înainte.

– Nu mă așteptam să te mai văd.

– Nici eu nu mă gândeam că o să ne întâlnim iar, așa de curând, dar se pare că Domnul are alte planuri.

Zâmbetul lui era atât de cald, încât ea avu nevoie de un moment ca să îi priceapă cuvintele.

– Domnul? Joanna încruntă sprâncenele încercând să își dea seama ce voia să spună. Care planuri?

Pastorul își luă pălăria de pe cap și o țină dinainte, frângând borul în mâini, ca și cum avea emoții de fapt.

– Dacă încă mai cauți pe cineva care să ocupe amvonul de aici, doamnă, mi-ar plăcea să candidez pentru post.

– Ai dori să... să te oferi...?

Joanna nu putea nici măcar rosti toată întrebarea. De fapt, abia reușea să se țină dreaptă. Nu, la o adică, chiar isprava asta neînsemnată era peste puterile ei, deoarece se lăsa periculos de mult spre dreapta. Într-o clipită, Crockett Archer ajunsese la ea, prinzând-o și susținând-o cu putere de braț. El se dădu puțin dinapoi, asemenea unui par care ținea vrejul de fasole ce stătea să cadă.

– Domnișoară Robbins? Ești bine?

Din vreme ce ea se tot lăsa într-o parte, el își trânti pălăria pe cap și o cuprinse cu brațul drept pe după mijloc. Genunchii ei tremurau din pricina atingerii și a felului în care ochii lui căprui seducători îi cercetau fața cu îngrijorare. Senzația brațelor sale care o cuprindeau era de vis, iar privirea lui atentă o lăsa fără aer, dar ea trebuia să îi răspundă la întrebare.

Proptind mai bine picioarele în pământ, își recăpătă echilibrul și se desprinsese din brațele lui.

– Spui că ți-ar plăcea să... să predici aici în mod obișnuit?

Fruntea lui încruntată se descreți puțin când încuviință din cap.

– Da, domnișoară. În fiecare duminică, dacă pot găsi de lucru cât să mă-ntrețin până ce biserica îmi poate plăti salariul.

– Dar cum rămâne cu Brenham?

Din momentul în care el îl dezarmase pe Jackson Spivey, fără nimic altceva decât prin atitudinea calmă și cu o demonstrație de respect, Joanna știuse în adâncul sufletului că Crockett Archer era pastorul de care avea nevoie ca să ajungă la inima tatălui ei. Dar îl văzuse plecând—de două ori. Oare Dumnezeu îl adusese cu adevărat înapoi pentru a rămâne?

– Se pare că ieri au ocupat postul liber.

– Îmi pare rău.

Și îi părea. Pentru el. Era atât de încântat, avea atâtea planuri când vorbiseră sâmbătă. Trebuie să fi fost distrus. Și a fost din vina ei. Dacă tatăl ei nu îl răpea, s-ar fi prezentat la timp pentru audiere și știa din proprie experiență ce predică minunată putea el ține.

Chiar și ziua următoare, inima ei se umplea încă de emoție când rememora cuvântarea lui plină de pasiune. Omul avea un dar. Unul pe care ea îl răpise de la oamenii din Brenham. Joanna împinse la ceafă pălăria pleoștită a tatălui, lăsând-o să atârne pe spate, de șnurul de la gât. Simțea nevoia să vadă fața fratelui Archer, ochii lui.

– Cum ai putea dori să predici aici când din pricina mea ți-ai pierdut postul?

– A, Joanna. Numele ei mic lunecă pe buzele lui în timp ce privirile lor se contopeau. N-a fost niciodată locul meu pe care să-l pierd. Dacă era, într-adevăr, voia lui Dumnezeu să predic în Brenham, nicio răpire n-ar fi putut împiedica prezentarea mea. Nu ești tu de vină. Și mai știu că nici tatăl tău cel pungaș nu-i; chiar dacă m-am pierdut cu firea deunăzi. Dumnezeu e cel aflat la cârmă și el m-a trimis înapoi aici. Vrei să mă primești?

Deși Joanna știa că el se referea numai la predicarea în mod oficial, inima ei tresări și se înfioră ușor la auzul cuvintelor lui, îngăduindu-și câteva clipe din cele mai fugare să își imagineze cum ar fi dacă Crockett Archer i-ar pune aceeași întrebare, cu o însemnătate mult mai personală.

„Fată nesăbuită.” Se afla pe cale de a-și vedea împlinită dorința cea mai arzătoare. De ce trebuia să înceapă a dori mai mult? Joanna reveni hotărâtă cu gândul la darul pe care fratele Archer i-l oferea și un zâmbet sincer îi lumină chipul deodată.

– Sigur că te primesc!

De îndată ce cuvintele ieșiră de pe buzele ei, o fierbințeală îi veni brusc în obraji. Doamne, nu în felul acesta se gândise să răspundă. Își drese vocea și plecă privirea.

– Să te avem aici ar însemna un bine imens pentru comunitatea noastră, frate Archer. Am fi onorați să slujești ca pastor al nostru.

Așa da. Suna mai bine. Mai oficial. Poate așa va șterge gafa de mai devreme. Totuși, când ridică privirea, ochii pastorului străluceau cu prea multă voioșie pentru liniștea ei sufletească.

– Minunat! exclamă el, iar prin entuziasmul lui o scăpă oarecum de stânjeneală. Acuma, tot ce am de făcut e să gădesc destul de lucru ca să am de mâncare și cele de trebuință, până ce punem pe picioare biserica asta a noastră.

„Biserica noastră.” Era uimitor ce efect avea asupra ei această propoziție simplă. A noastră. Acesta era planul *lor*. Al amândurora. Împreună. Nu mai era singură în misiunea ei. Și Joanna se va asigura că nici el nu va fi singur în misiunea lui.

– Pot să-ntreb prin locurile astea. Să te prezint câtorva...

Îi veni o idee atât de brusc în timp ce vorbea, încât o simți aproape ca pe o lovitură.

– Stai! Știu persoana cea mai nimerită pe care s-o întreb.

Emoția făcea să îi vibreze terminațiile nervoase mai rapid decât un mesaj pe firul de telegraf. Făcuse trei pași în direcția șopronului, înainte de a-și aminti că lăsa un predicator uluit cu totul, stând în mijlocul straturilor cu dovleci. Dar nu se putea opri. Nu în clipa aceea. Nu când misiunea ei era atât de clară.

– Mergi să vezi de ce-i nevoie la casa parohială, strigă ea peste umăr, grăbind pașii. Vezi de ce-i nevoie ca să o faci bună de locuit. Ne-ntâlnim acolo peste un ceas.

Crockett rămase cu ochii după Joanna care fugea prin grădină, asemenea unui iepure ce o zbughea din fața rafalei unei puști de vânătoare. Numai că nu frica o îndemna. Era un gând anume. Chiar pune ceva la cale.

Odată ce se făcu nevăzută în șură, Crockett se trezi din stupoarea ce îl năucea. Zâmbi la propria-i nebunie. Ce avea Joanna Robbins încât să îi captiveze atenția ori de câte ori se afla prin preajmă? Trăsăturile ei expresive ce îi trădau fiecare gând? Felul încântător în care roșea când o tachina? Sau poate era felul în care își pune tot

sufletul în acele lucruri care erau însemnate pentru ea. Orice era, sigur era ceva irezistibil.

Scărpinându-se la ceafă, Crockett privi în jur. Din câte se părea, nu era singurul abandonat de Joanna în grădină. Sapa era lăsată pe dovecii mari, de care se ocupase cu atâta grijă, cu numai câteva clipe în urmă. Iar în apropierea porții grădinii, zăcea uitat un săculeț din pânză, cu o căpățână sau două de varză ce se șteau dintre pliuri. Din vreme ce Joanna plecase cu scopul de a-i face un favor, era doar firesc să i-l întoarcă.

Ridică sapa și luă varza când ieși pe poartă. Era la jumătatea drumului spre casă, cu gândul să lase varza după ușa de la bucătărie, când un nor de culoare maro trecu ca o tornadă pe lângă el. Joanna Robbins ieșise furtunos pe ușa grajdului, pe un roib pursânge magnific, de culoarea castanei. Se apleca în șa, pălăria i se zbătea pe spate, părul era desfăcut într-o pleată cărlionțată și nestăpânită și își îndemna calul la galop.

Neputând să schițeze alt gest, decât să stea cu privirea ațintită la ea, Crockett rămase cu gura căscată când ea trecu pe lângă el ca vântul. Era călăreața cea mai grozavă pe care o văzuse vreodată. Joanna Robbins, ființa timidă ce susținea că pictura și lectura erau felurile ei preferate de a-și petrece timpul liber, tocmai trecuse în goana mare prin curte, asemenea unui jocheu bine antrenat, în șaua unui pur sânge.

O fi moștenit ea grația și manierele mamei, dar tânăra călărea la fel ca tatăl ei certat cu legea. Poate și mai bine.

Sudoarea se prelingea pe grumazul lui Silas când lăsă toporul deoparte și îi făcu semn lui Jasper.

– Dă-o-napoi încet.

– S-a făcut, șefu.'

Jasper dădu pintoni calului să o ia înainte și funia ce priponea animalul de copacul căzut se întinse. Carl descoperise capcana în timp ce își făcea rondul în dimineața aceea. Unul dintre stejari se prăbușise peste gard. Pesemne căzuse pradă vânturilor puternice din urmă cu o săptămână. Tăiau crengile de o jumătate de oră, încercând să îl scoată din sârma ghimpată, ca să îl poată trage fără a lua și o jumătate din gard odată cu el.

– Prrr! strigă Frank din partea cealaltă. S-agață de mine. El gemu tare, căznindu-se să înainteze printre ramurile de la margine ca să ajungă la locul unde era prins. Crengi afurisite care-mpungeți omu' de parcă ar fi o pernă cu ace de femei, bombăni el, sforțându-se înainte. Mai bine aș face să vă dau numa' foc și să vă las să ardeți ca să vă dați din drum. Apoi mi-aș lua lopata și v-aș bate până n-ar mai rămâne nimic decât cenușa. Nu m-aș mai împunge atunci, 'ș-a-i?

Silas își dădu ochii peste cap și duse mâna la eșarfă. După ce lucrase cot la cot cu omul mai bine de douăzeci și cinci de ani, știa foarte bine că nu era nimerit să îl întrerupi pe Frank, în timpul uneia din tiradele sale. Nu, dacă voia să termine treaba înainte de apusul soarelui.

Astfel tăcu și își trecu eșarfa de-a lungul cefei, ștergându-și sudoarea. Își suci gâtul într-o parte să îl facă să trosnească și o zări pe fiica lui venind pe cal spre ei, de parcă o urmărea potera.

– Jo!

Scoțând arma din toc pe loc, Silas se desprinsese de crengile încurcate, puse palma înmănușată pe trunchiul rotund și făcu un salt peste copacul ce stătea între el și fiica lui. Fugind înaintea ei, cerceta din priviri locul căutând orice o amenința, dar nu văzu nimic. Ridică brațele ca să domolească galopul calului, însă Joanna stăpânea bine animalul. Într-o clipită, ea trase de frâiele calului și sări din șa.

– Tati! Am o veste nemaipomenită!

Ea fugi cu pași sprinteni la el și se aruncă în brațele lui, ca pe vremea când era un bulgăre de om. El o strânse la piept și râsetul ce venea din plămânii ei îi liniști inima ce bătea nebunește. O cuprinse tare, dragostea lui de părinte întrecând pe moment gândirea la rece. Apoi își puse iar arma în toc și o prinse de umeri, dezlipind-o de el în timp ce își compunea o expresie severă.

– Mi-ai mâncat un an din viață cu spaima asta, să vii pe cal într-un așa hal. Am crezut că sigur aveai o haită de coioți pe urmele tale.

– Îmi pare rău, tati. Zâmbetul ei păli ușor, dar nu destul încât să însemne ceva. Mica ștregărită nu simțea pic de regret. Promit să nu trec de trap înspre casă. Și o să-l curăț bine pe Gamble când vom ajunge. Jur. Am fost prea bucuroasă ca să-l domolesc, știi doar ce mult îi place să alerge.

Sigur că știa. Alesese calul tocmai din motivul acesta. Pur și simplu nu se aștepta ca fata lui delicată să fie aceea care să pornească la drum întins pe spinarea lui. Cu toate acestea, nu își putea ascunde cu totul mândria de a o vedea făcând asta. Nu exista nicio îndoială–fata lui știa să călărească.

– Toate bune, șefu’?

Silas se întoarse și dădu cu ochii de Frank, care ținea toporul în mână, la câțiva pași înapoia lui. Jasper și Carl se uitau la ei, de asemenea. Silas îi făcu semn să plece.

– Mda. Vorbi mai tare să audă și ceilalți. Nicio problemă. Mergeți și vedeți de ăl copac. Trebuie tras de acolo și gardul reparat înainte de apus.

Jasper salută și începu să dea dispoziții pe un ton ridicat lui Carl, în timp ce Frank oftă nemulțumit și mormăi în barbă, ca apoi să se depărteze cu pași greoi. După ce oamenii se întoarseră la treburile lor, Silas își îndreaptă fața către Gamble, folosindu-se de corpul calului ca să se ferească de privirile curioase, pe care se aștepta să le vadă ațintite asupra-i, în momentul când întorcea spatele.

– Ei bine, fetițo. Spune tot. Ce te-a pus pe drum?

Jo stătea când pe un picior când pe altul, mai să cadă pradă emoțiilor.

– Fratele Archer vrea să ne păstorească biserica! Îți vine să crezi? Știu că m-am zbârlit la tine că l-ai adus aici, împotriva voinței lui, dar s-a dovedit a fi cadoul cel mai frumos dintre toate. E tocmai ce voiam! Oh, tati. Sunt atât de fericită!

Pastorul era mai rău ca o pacoste. Pur și simplu tot apărea.

– Da' ce face iar pe-aci? Credeam că are niște înțelegeri foarte grabnice de care să se țină.

– Dumnezeu i-a schimbat planurile. Ea întinse mâna și o prinse pe a lui, iar el jură că îi simțea bucuria vibrând prin vene. S-a întors ca să rămână. Tot ce-i trebuie e un loc de muncă până pune biserica pe picioare. Aici intri tu în joc.

Ea îi strânse mâna și Silas simți un nod în gât.

– Nu lucrează aici, răzbi vocea lui sugrumată. Numai la gândul acesta, simțea că îl ia cu furnicături. Nu-s casă de binefacere pentru bisericosi fără lucru. Și știi ce părere am despre străini. N-am avut niciodată un venetic care să muncească la Lazy R, și n-am de gând să-ncep acuma.

– Dar cum rămâne cu reumatismul lui Frank și cu genunchiul bolnav al lui Jasper? Gândește-te numai cât de folositor ar putea fi domnul Archer.

– Fata grăiește bine, Si, adăugă Frank care se afla la câțiva pași mai încolo.

Nerodul făcu dintr-o mână de crengi subțiri, luate din copacul uscat o grămăjoară ce nu trebuia să fie atât de aproape de locul unde Silas și Jo vorbeau.

– Reuma *mă* cam chinuiește în ultima vreme.

– Ptii! Silas ridică de jos o piatră cât un pumn și o azvârli spre capul bărbatului. Reumatismul te apucă ori de câte ori îți vine bine, nenorocitul.

Frank se aplecă, ferindu-se de piatră în ultima clipă.

– Păzea!

El se uită urât la Silas, dar nu era o mânie adevărată în privirea lui. Știa că își băgase nasul unde nu îi fierbea oala.

– Zic numa că n-ar fi atât de rău s-avem un bărbat tânăr prin preajmă, care să-nhame lucrurile grele pe de o parte.

După ce își spusese părerea, Frank întinse mâna împăciuitoare și se întoarse la gard.

– Are dreptate, spuse Jo, punând mâna pe brațul lui Silas. Crockett Archer a crescut la fermă, așa că nu-i vreun ageamiu ce nu știe deosebirea dintre o junincă și un tăuraș. Ar fi un ajutor pentru tine. Jur. Dacă te rog, tati? Te rog? Ar însemna foarte mult pentru mine.

Fir-ar! De ce trebuia să fie un pastor acela care să o facă fericită? Era una să aibă individul la biserică, dar pe pământul lui? Mai degrabă găzduia o pumă. Îi stătea pe limbă să refuze ce îi cerea, dar pur și simplu nu putea glăsui. Nu când tristețea ce umbrise ochii ei pentru mai bine de un an dispăruse într-un sfârșit.

– Dacă nu face treabă bună pentru o zi, am să-l dau afară pe loc.

Silas se încruntă și îndreptă un deget spre obrazul lui Jo. Netulburată de comportamentul lui, Joanna chiui de bucurie și îl cuprinse pe după gât cu brațele.

– Îți mulțumesc, tati! N-o să-ți pară rău. Promit.

El regreta deja. Dar, după ce ea îi lipi o jumătate de duzină de sărutări pe obraz și aproape îl lăsă fără suflare cu îmbrățișările ei, teama care se adunase în sufletul lui se risipi până la a deveni acceptabilă. Se părea că el și pastorul erau pe cale să se cunoască mai bine.

Crockett deschise partea de sus a sobei din locuința lui cea nouă și strâmbă din nas când mirosul înțepător îl izbi în față. Strânse ochii instinctiv și întoarse capul într-o parte, detectând repede sursa mirosului greu. Un soi de rozătoare. Veveriță ori șoarece, cel mai probabil. Orice era, nu mai era în viață. I se întoarse stomacul pe dos, dar își stăpâni pornirea de a vărsa.

Aruncând o privire disperată după lopățica de la sobă, puse într-un final ochii pe capătul cozii ce se ițea pe după gălețușa pentru surcele, ce era acoperită cu o pânză de păianjen. Puse mâna pe ea și o trecu repede pe fundul camerei de ardere, luând forma aceea nedeslușită cu blană și scoțând-o din mormânt. Încercând să își țină respirația, Crockett se duse la ușă cât putu de repede.

Va aprinde un foc să curețe soba aceea de îndată ce se va asigura că nu erau gunoaie în burlan. Totuși, sub nicio formă nu avea să gătească pe sobă în seara aceea. După ce ieși afară, Crockett merse la marginea hotarului de lângă biserică și azvârli rămășițele urât mirositoare cât mai departe de el cu puțință.

– Îți tratezi toți vizitatorii în felu' ăsta, pastore?

Crockett se aspri la față. Fusese atât de ocupat să scape de un dăunător, încât nu fusese deloc atent la venirea altuia.

– Silas.

Crockett aruncă lopățica de la sobă înapoi, spre biserică, și scoase o batistă să se șteargă pe mâini. Cerul știa că nu mai rămăsese niciun loc curat pe haine după o oră de sortat prin lucrurile vechi din noua lui locuință. Tatăl Joannei îl privea neînduplecat din șaua calului masiv pe nume Appaloosa.

– Mi-a ajuns la urechi că ai de gând să rămâi prin părțile astea.

El nu schiță niciun gest că ar coborî, puse numai încheieturile mâinilor în cruce pe cornul șei, savurându-și postura de putere.

– Așa-i.

Crockett băgă degetele mari de la mâini pe sub bretele și luă un aer plictisit, refuzând să se lase înfricat. Deodată, Silas sări de pe cal și merse cu pași apăsăți la Crockett, cu ochii plini de o făgăduință

teribilă. Crockett își scoase mâinile de sub bretele și le făcu pumni, stând cu mușchii încordați și pregătiți.

– Copila mea vrea din suflet să pună iar pe picioare biserica de aici. N-am să-ncerc s-o opresc, dar, bagă de seamă, pastore—*o să am* de grijă ca nimic să n-o vatăme în vremea asta. Ai spălat deja putina în două rânduri. Dacă ai de gând să-ți iei tălpășița iară, bine-ai face să pleci acum. Asta pentru că, dacă pleci după ce îi dai speranțe lu’ Jo, o să pun mâna pe tine ș-am să-ți dau ficații la ulii. Ai priceput?

Crockett se aspri.

– Ține-ți amenințările pentru tine, Silas. Privi încruntat în ochii amenințători ai bărbatului. N-ai să mă alungi de aici. Dumnezeu m-a adus în locu’ ăsta și voi rămâne până duc la capăt misiunea pe care o are pentru mine.

Și, judecând după atitudinea războinică a omului tare de cap din fața lui, misiunea aceea avea să dureze o vreme.

– Ce ai de gând să faci pentru mâncare și cele de trebuință? îl provocă Silas. Pare că bătrănu’ pastor nu ți-o lăsat mare lucru.

– Domnul se va îngriji.

Crockett își încrucișă mâinile.

– Oho! Aici te-nșeli. Silas zâmbi, doar că expresia lui semăna prea mult cu a unui lup care pândea prada ca să fie liniștitoare. Nu Domnul are să-ți poarte de grijă. Eu o să fiu acela.

– *Dumneata?* Crockett tresări și desfăcu brațele.

– Dară. Începând de mâine dimineață o să ai de lucru în Lazy R. El vorbi de parcă totul fusese deja hotărât.

– Două mese ș-un dolar pe zi. Masa de dimineață la șase. Vii târziu, nu mănânci. Nu faci treaba ce ți-o dau, te cari.

După ce dădu ordinele, Silas se întoarse să plece. Merse la cal și puse un picior în șa, când se opri și aruncă o ultimă privire cruntă lui Crockett.

– Și fără predici. Te iau la lucru’ cu vitele și ca să faci muncile de la fermă, nu să mă-mproști cu aiureli cât îi ziua de lungă. Pricepi?

O, pricepea. Mai bine decât Silas însuși.

– Măine la șase, se învoi Crockett, destinzându-și corpul. Voi fi acolo.

Silas mârâi ceva în barbă, apoi se sui pe cal și se depărtă fără alt cuvânt. Crockett îl urmări din ochi cum pleca, o mulțumire stranie umplându-i pieptul. Silas nu avea habar ce i se pregătea. Domnul se îngrijise cu adevărat—nu doar cu o vocație pentru Crockett, ci și cu prilejul de a petrece timp cu tatăl Joannei zi de zi.

Nu era de mirare că Joanna părăsise în graba mare grădina, de parcă fusta îi luase foc. Primise inspirația divină. Și era minunat. Putea el predica duminica, dar în restul săptămânii va trăi mesajul la un nivel mai palpabil. *„Ajută-mă să fac o schimbare, Doamne. Inima lui e la fel de tare ca piatra, dar știu că tu ești mai puternic. Lucrează prin mine și revarsă slava ta.”*

Crockett se gândi la lucrul mult ce îl aștepta înlăuntrul omului, și un zâmbet i se întinse pe față. Silas putea crede că venise la fermă ca să aibă grijă de vite dar, de fapt, plănuia să pescuiască. Să pescuiască oameni.

Joanna se așază mai bine pe scaunul înalt pe care îl avea tras la fereastra din podul casei și își studie subiectul timp de câteva minute neîntrerupte, înainte de a-și muta privirea ca să adauge alte detalii la desenul ei. Felul în care părul îi atinge gulerul la ceafă. Unghiul în care îi stătea pălăria. Poziția bărbiei. Modul în care mânele lui suflecate îi descopereau brațele musculoase.

Portretul lui era dificil de recreat întocmai, din vreme ce el umbla prin curte, dar ea nu putuse rezista dorinței de a încerca să îl immortalizeze pe hârtie, atunci când venise cu căruța de la pășunea de sus și începuse a stivui butucii despicați, pe care îi transportase în șopronul pentru lemne. Crockett Archer era un specimen artistic captivant. Când tatăl îi poruncise să îl ducă pe Gamble acasă, în ziua de dinainte, după goana aceea nebună și stăruise să stea la o poveste cu pastorul însuși, ea își făcuse griji că tatăl va încerca să îl alunge pe fratele Archer.

Dar predicatorul bătuse la ușa din spate a casei sale în dimineața aceea, înainte de ora șase, și chiar o ajutase să pună platourile cu pâinici de casă și șuncă. Trebuia să fie mai înțeleaptă în loc să se îngrijoreze. Crockett Archer nu îngăduise încă tatălui Joannei să îl umilească. Era o nebunie să creadă că avea să înceapă din momentul acela.

Joanna făcea mișcări precise cu creionul pe foaia de desen, în timp ce desena profilul lui Crockett, dând fermitate conturului fin al schiței inițiale. Își prindea limba între buze când colora cu negru pălăria și liniile întunecate și lungi ale pantalonilor. Cu cât lucra

mai mult, cu atât desenul prindea viață sub degetele ei. După ce îl termină și îl ținu la distanță pentru o ultimă inspecție, inima ei tresăltă la imaginea din fața ei. „Ai grijă, Jo. Dumnezeu l-a adus aici pentru tatăl tău, nu pentru tine.”

– Ziua bună, domnișoară Robbins.

Vocea gravă a fratelui Archer se auzi chiar de sub geamul podului. Tresărind vinovată, Joanna trânti coperta caietului de desen.

– B-bună să fie.

– Ce faci acolo, sus?

Pălăria umbrea ochii bărbatului, scutind-o de luminița poznașă, ce sigur s-ar fi văzut altfel. Luându-și un moment ca să își liniștească bătăile inimii, Joanna coborî de pe scaun și se duse la pervazul ferestrei, imaginându-și o carte invizibilă pe cap, așa cum o învățase mama ei. Cu toate acestea, avea nevoie pesemne de o întreagă bibliotecă imaginară, ca să domolească speranțele ce tot încercau să prindă aripi în inima ei.

– Acesta-i locul unde pictez, răspunse, mândră că vocea ei suna normal.

Apoi, nedorind să fie luată la alte întrebări despre activitățile ei, se grăbi să dea un alt curs conversației.

– Cum e prima ta zi la Lazy R?

– Orice în afară de pierdere de vreme—asta-i sigur. El râse puțin și, auzindu-l, zâmbi și ea. Sunt obișnuit cu munca la ferma familiei mele și să am un cuvânt de spus despre cum va arăta ziua, așa că să primesc ordine de la tatăl tău o să-mi ia ceva până mă obișnuiesc, dar ne descurcăm. Azi n-a scos pistolul la mine. Socotesc asta ca pe o izbândă.

El dădu pălăria pe spate și îi făcu semn cu ochiul.

– Și ce mai e pe la casa parohială? Aveam de gând să te ajut la curățenie ieri, dar tata m-a pus la treabă pe la cai.

– Va fi bine.

Lipsa unor explicații, mai mult ca orice, îi dădu de înțeles cât de proastă era starea casei în realitate.

– I-am scris fratelui meu și l-am rugat pe Jasper să trimită scrisoarea pentru mine, data viitoare când merge-n oraș. Travis îmi poate pune lucrurile într-o ladă să mi le trimită aici. Așa voi reuși să îi dau înfățișarea unei locuințe.

– Eu zic să nu-ți faci griji în privința bisericii. Voi chema câteva femei din zonă și vom face o curățenie temeinică.

– Cu toată treaba pe care o am de făcut aici, pe timpul zilei, să fie un lucru mai puțin de pregătit pentru duminică ar fi o binecuvântare nemaipomenită. Ți mulțumesc.

Orice urmă de tachinare dispăru din vocea lui și ce rămase pătrunse în porii Joannei precum apa caldă de baie. Îi venea să închidă ochii și să se cufunde în ea, însă rațiunea învinse.

– Mă bucur să fiu de ajutor, frate Archer. Suntem împreună în misiunea aceasta, la urma urmei.

El o privi în ochi, făcând distanța dintre ei mai mică, la fel ca hotărârea ei de a gândi la rece.

– Spune-mi Crockett. Măcar când nu suntem în biserică. Suntem împreună, la urma urmei.

El zâmbi în timp ce repeta cuvintele ei.

– Da, suntem. Inima ei începu iar să bată nebunește. Prin urmare, cred că trebuie să...

O mișcare pe furiș în preajma cotețului găinilor îi fură atenția.

– Ce e? întrebă Crockett.

– Nu sunt sigură.

Umbra dispăru. Ea se uită atentă înspre colțul cotețului, căutând un indiciu care să o ajute să deslușească ce văzuse. Nimic. În afară de... Iată! O nuiă subțire se ițea de sub acoperiș. O nuiă ce semăna suspect de... Joanna se depărtă repede de pervaz și coborî pe scara podului cât de repede o lăsa fusta, neluând seama la strigătele de îngrijorare ale lui Crockett. Când o luă grăbită prin curte, pastorul merse după ea.

– Știu că te ascunzi după coteț, Jackson Spivey. Joanna se uită țintă la nuiăua ce se mișcă o dată, apoi se făcu nevăzută după perete. Arată-te.

Ea se opri chiar lângă coteț, așteptând să îi dea lui Jackson șansa de a ieși singur. O fi el băiat, dar avea mândria lui. Iar mândria aceea se văzu bine când își făcu apariția de după colț, cu bărbia înainte și cu brațele încrucișate.

– N-am făcut nimica rău, Jo. Nu trebui’ să vii după mine, de parcă-s vreun nelegiuit or așa ceva.

– Nu te-a prevenit tata să nu mai vii pe ascuns în Lazy R? Ți-a zis să nu mai vânezi pe pământu’ nostru fără să ai voie.

Jackson pufni pe colțul gurii, ca și cum grijile ei trebuiau alungate ca vreun soi de insectă sâcâitoare.

– Voia numa’ ca pușcăturile mele să nu-i bage-n sperieți vitele. Altfel, nu eram la vânătoare. Pescuiam. N-a zis niciodată că nu pot face asta.

Privirea băiatului lunecă de la Joanna la bărbatul din spatele ei și ochii lui se făcură mari în timp ce spiritul războinic se domolea.

– Am avut grijă să stau departe de pășuni, zise el, uitându-se iar la ea. Locurile cele mai bune de pescuit și drumurile cu vânat sunt în pădurea de la răsărit, oricum. A fost cât pe ce să prind un iepure-n capcană. El spuse cuvintele acestea lui Crockett, cu o urmă de entuziasm strecurată în glas. Dar a scăpat din laț.

Pe Joanna o nemulțumea puțin să vadă că un om cu totul străin putea inspira o asemenea schimbare în Jackson, fără a scoate un singur cuvânt, în timp ce toate strădaniile ei de a ajuta băiatul să stea departe de rele păreau a da numai apă la moară protestelor. Trebuia să fie ceva legat de bărbați, un fel de cod.

Tatăl ei putea face același lucru cu bărbații lui. Ea se ridica adesea de la masa de seară, cu sentimentul că o întreagă conversație paralelă avusese loc, făcută din nimic altceva decât din priviri și mormăieli.

– Folosești undița pentru capcană?

Crockett întrebă ca și cum nu existau lucruri mai importante de făcut.

– Da. Numa’ că n-am avut vreme destulă s-o pun și mi s-a-ncurcat nodu’. Nu s-a închis bine.

– Pot să-ți arăt un nod care se face repede, pe care l-am învățat de la fratele meu, Jim, când eram mici. El se ocupa de mâncarea noastră, așa că el se pricepea cel mai bine...

– Ce-ar fi să vorbim mai târziu despre asta, te rog?

Joanna îi aruncă o privire nemulțumită lui Crockett. Pungașul avea șiretenia de a se arăta un dram rușinat, însă felul în care Jackson schiță un zâmbet îi dădu sentimentul că cei doi se aliaseră oarecum împotriva ei.

– Jackson. Ea îl prinse ușor de umăr pentru a-i atrage atenția. Nu-i vorba doar despre speriatul vacilor. Tata are reguli stricte despre locul unde e fiecare din oamenii lui și face totul ca să știu întotdeauna unde-l pot găsi în caz de nevoie. Dacă te răneai? Nimeni n-ar ști unde să te găsească.

– M-aș putea răni în locurile sălbatice din spatele casei mele și nici acolo n-ar da careva de mine. Băiatul își îndreptă umerii și se feri de atingerea ei maternă. Sunt destul de bărbat să știu cum să-mi port de grijă, Jo. Nu trebui' să te neliniștești din pricina mea.

Puștiul era numai o fanfaronadă, Joanna însă nu avea tăria să îl dea pe față.

– Vrei, te rog, să ceri numai voie înainte? Sunt sigură că pe tata nu l-ar deranja să te lase să pescuiești ori să prinzi în capcană animale mici prin pădurile noastre, din când în când.

Jackson tăcu, dar, după felul în care privirea îi fugea la copaci și înapoi, Joannei îi veni a crede că el nu făcea doar ocazional incursiuni prin pădurile fermei Lazy R. Joanna își stăpâni un suspin. El găsea probabil cu anevoie cine știe ce vânat, pe bucata aceea pustie de pământ pe care o deținea tatăl său. Și nici nu se știa cât de des domnul Spivey își amintea de fapt să aducă acasă de-ale gurii, după bețiile de pomină în Deanville.

A lua dreptul lui Jackson de a intra în păduri putea însemna să îi ia sursa de hrană.

Înainte să poată veni cu o soluție de omenie, ce nu ar răni mândria lui Jackson și nu ar stârni mânia tatălui fetei, Crockett veni cu o soluție.

– Dacă ai timp să mergi la pescuit după-amiaza, bănuiesc c-ai avea și pentru a-ți pune mușchii la un folos mai mare.

Interesul luminează deodată chipul lui Jackson.

– Vorbești de un folos în bani?

– Da.

Licărul jucăuș dispăruse din ochii lui Crockett. Pastorul se apropie de Jackson cu toată seriozitatea și cu respectul unui bărbat care ajungea la o înțelegere cu altul.

– Din vreme ce lucrez la fermă acum, o să am nevoie de cineva care să se ocupe de treburi în locul meu și să mă ajute la reparații pe lângă biserică. Și, din vreme ce nu cunosc locul încă, voi avea nevoie de cineva care să-mi arate împrejurimile și să mă prezinte oamenilor. Te interesează?

– Cât plătești?

Jackson încrucișă brațele, dar nu înainte ca Joanna să surprindă tremurul degetelor. Cei mai mulți nu îl luau în seamă pe Jackson, lipsa lor de respect pentru tatăl risipitor făcându-i să se țină departe și de el. Nici aplecarea lui pentru bucluc nu îl ajuta. Cu toate acestea, cum stătea acolo, străduindu-se atât de tare să se poarte, de parcă nu îi păsa de oferta fratelui Archer, Joanna aproape că îi simțea dorința arzătoare de a se arăta demn de respectul ce îi fusese refuzat.

– Cincizeci de cenți pe săptămână.

Jackson făcu ochii mari de tot. Ea se îndoia că băiatul avusese vreodată mai mult de câțiva bănuți ai lui în mână.

– Ne-am înțeles, pastore.

El întinse o mână ușor tremurândă pe care Crockett o strânse.

– Excelent. Ne putem întâlni la biserică diseară, în jur de șapte? Putea discuta mai multe amănunte atunci. Dădu o palmă băiatului peste umăr, dar apoi se încruntă puțin. Dacă nu cumva e nevoie de tine acasă, desigur, zise el. Nu vreau să-ți lași răspunderile celelalte.

– N-am niciuna când tata-i plecat. Și, când e acasă, mă alungă mereu ca să poată lucra la piei liniștit. Îl doare rău capu', mai zise Jackson ca să îl lămurească, și gălăgia face să îl doară și mai tare. Câtă vreme îi las ceva de mâncare, înainte să plec dimineața și mă

duc la vreme să îi pregătesc cina seara, nu-i pasă ce fac în restul timpului.

Joanna surprinse privirea furișată a lui Crockett și știu că simțea aceeași simpatie pentru băiat ca și ea. Din fericire, se pricepea de minune să și-o ascundă.

– În cazul ăsta, plănuiesc să te văd diseară, atunci, Jackson.

– O să fiu acolo, domnule. El se întoarse și merse să își ia degrabă lucrurile de pescuit și o sfoară cu trei somni mici și un crap. Zi lui tată-tu mulțam pentru pești, Jo.

El făcu semn cu ochiul și fugi din calea ei, când Joanna se prefăcu a fugi după el, apoi o luă spre drum.

– Îi va prinde bine să aibă de lucru, spuse Joanna, apropiindu-se de Crockett. Ține-l departe de încurcături.

– Poate că munca îl va lua de pe capul tău o vreme.

Pielea din jurul ochilor căprui ai pastorului se încreți ușor când zâmbi. Ea va trebui să adauge detaliul acesta la desen mai târziu. Joanna îi răspunse tot cu un zâmbet, apoi își îndreptă iar gândurile unde se cădea, la Jackson.

– Chiar nu mă supăr să îl am prin preajmă. Adevărat vorbind, sunt zile când îmi vine să îl leg de un scaun și să îl fac să mănânce până pune carne pe el. Alteori, vreau să îl strâng în brațe până ce durerea aceea de pe umerii lui dispare. Băiatul ăsta are nevoie de atenția deosebită a unei mame. Din nefericire, nu cred că sunt persoana potrivită pentru asta.

– Din pricină că-ți face ochi dulci.

Simțea privirea lui Crockett ațintită asupra ei când vorbea, dar nu se întoarse. Ceea ce *făcea* Joanna era să se întrebe ce vedea el când o privea. Poate era mai bine să nu știe.

– Pur și simplu nu vreau să îi dau ideea greșită și să ajung încă un om în toată firea care îl dezamăgește. Ea lovi pământul cu piciorul. Are deja o mulțime de teapa ăstora.

– Înțeleg că atunci îi tot spui ce să facă precum o soră mai mare.

La cuvintele acestea ea înălță capul, deschizând gura cum că se simțea ofensată. Până ce văzu lucirea glumeață din ochii lui.

– Dai toate semnele cunoscute, zise el. Îi poruncești ce să facă, îl pedepsești când nu se poartă bine și îi faci tort de ciocolată de ziua ta, fiindcă știi că-i preferatul *lui*. Toate pentru că-ți pasă și vrei să-l ocrotești. El clătină din cap, prefăcându-se a deznădăjdui. Mda. Ai un caz grav. Am mai văzut asta. Fratele meu, Travis, încă dă semnele astea, în ciuda faptului că toți frații care au fost în grija lui sunt acum bărbați în toată firea.

Joanna îi cântări cuvintele și dezvăluirea puse lucrurile într-o lumină care le dădea un înțeles.

– Bănuiesc că mă gândesc într-adevăr la el mai curând ca la un frate mai mic.

Oarecum, faptul că știa cum să catalogheze relația ei cu Jackson, îi făcea mai ușoară definirea granițelor. Acum trebuia doar ca și Jackson să o vadă în același mod. Poate timpul petrecut alături de Crockett îl va ajuta în privința aceasta.

– Bănuiesc că trebuie să mă-ntorc la muncă. Pastorul se îndreptă spre căruța care fusese golită. Silas m-o căuta.

Joanna încuviință din cap, dezamăgită că el trebuia să plece atât de repede, dar nedorind să fie pricina unor neînțelegeri între el și tatăl său. Crockett întoarse caii, apoi urcă pe banca vizitiului, apucă frâiele și luă frâna. Ea ridică mâna să îl salute.

– Ai o inimă bună, Joanna Robbins, zise el de pe locul din căruță. E ușor de-nțeles de ce Jackson te admiră.

El atinse borul pălăriei, luându-și rămas-bun, și pocni din frâie să îndemne caii la drum. În timp ce căruța se depărta, cuvintele lui pluteau în aer, ispitind-o cu alte gânduri. Ca de pildă... dacă el vedea motivele pentru care Jackson ar putea să o admire, să însemne că și *el* putea ajunge să facă la fel? Sau făcea el numai pe fratele cel mare, neștiind de atracția tot mai puternică pe care ea o simțea? Poate că ea și Jackson aveau mai multe în comun decât crezuse.

Trecuseră trei zile de la conversația aceea, purtată lângă șură. Trei zile de când îl văzuse pe Crockett în afara orelor de masă. Trei zile de când stătea cu privirea ațintită la desenul ei nerod și își dorea lucruri ce sigur duceau numai la dureri sufletești.

Joanna oftă adânc și se ridică să își șteargă sudoarea de pe frunte, cu mâneca suflecată. Genunchii îi zvâcneau după ce fuseseră apăsați pe podeaua din lemn atât de mult, dar podiumul pe care era amvonul lucea ca nou-nouț.

Săptămâna aceea, cu câteva zile în urmă, aranjase o întâlnire cu vreo câteva doamne la biserică, după-amiază, ca să facă o clacă de curățenie. Măturaseră împreună podelele, spălaseră geamurile, lustruiseră cu ulei stranele și chiar curățaseră grinzile de pânzele de păianjen, folosindu-se de o ladă mare, de o mătură cu coadă lungă și de înălțimea lipsită de grație a doamnei Grimley.

– Mamă, e vremea să plecăm? Suntem aici de *ceasuri* întregi.

Protestul plângăcios al lui Holly Brewster se auzi strident în zgomotele făcute de trebăluiri, călcând pe nervii Joannei. „Dă-mi răbdare, Doamne.” Trimise în minte rugăciunea spre cer, în vreme ce ridica ochii în aceeași direcție. Măcar Holly venise să ajute, își tot repeta. Dar, chiar și așa, toată munca ei fusese să dea la întâmplare cu o cârpă de praf peste câteva pervazuri, pe care mama ei avusese grijă să le șteargă pe furiș a doua oară, când trecuse cu găleata cu apă și oțet pe la geamuri. Șorțul fetei era încă la fel de curat și de călcat ca la sosire, iar părul blond îi cădea ondulat și frumos pe

spate, spre deosebire de celelalte femei care aveau hainele pline de murdărie și părul acoperit cu baticuri.

– Cred că suntem aproape pe terminate, dragă, o liniști doamna Brewster. Ce-ar fi să vezi dacă nu cumva Joanna are nevoie de ajutor?

Holly se duse târâind picioarele după ea, spre partea din față a bisericii și își suci o fundă din păr în jurul arătătorului în timp ce îi zâmbea dulceag Joannei.

– N-ai să-mi dai nimic de făcut, nu-i așa, Joanna? Nici îngerii în persoană nu puteau face locul acesta mai sclipitor.

Joanna lăsă deoparte peria de curățat și își apăsă mâna pe șale când se ridică iar.

– De fapt, dacă ai putea arunca leșia asta afară în locul meu, chiar aș aprecia. Atunci aș putea începe de-ndată să șterg apa care s-a strâns pe podele.

Holly se uită lung la apa de un maroniu închis, cu o greață evidentă.

– Vai, nu cred c-aș putea căra găleata asta grea, fără să-mproșc murdăria pe toată podeaua asta frumoasă și curată. M-aș simți pur și simplu groaznic dacă aș face mizerie după munca de zor a tuturor.

Și pesemne s-ar simți și mai rău dacă și-ar vărsa lichidul murdar pe poala curată, însă Joanna păstră impresia pentru sine.

– Sunt convinsă că te poți descurca, Holly. Numai să mergi încet.

– Nu cred că-nțelegi. Holly era toată numai un zâmbet, doar ochii i se întunecară. *Sigur* o voi vărsa. Și știu că nu vrei asta.

Amenințarea nu prea voalată pluti în aerul dintre ele, destul ca Joanna să aibă fantezia că toarnă găleata în capul încântător al lui Holly Brewster. În cele din urmă, Joanna ridică pur și simplu din umeri și îi ceru lui Holly să îi dea cârpele de șters, ce stăteau grămadă în prima strană. Nu avea puterea să o confrunte. Holly îi azvârli cârpele cu un zâmbet triumfător și se duse agale la una dintre ferestre.

Joanna tocmai începuse a șterge prima pată de apă de pe podium când strigătul reținut al lui Holly o făcu să ridice capul. Fața tinerei

era lipită de geam, brațele-i erau rezemate de pervaz ca să se înalțe, în timp ce privea la câmp.

– Joanna, șuieră ea, aruncând o privire scurtă peste umăr, înainte de a-și lipi iar nasul de sticlă. *Acela-i* pastorul cel nou? Bărbatul care vine cu Jackson Spivey?

Fiorul unei neliniști se încolăci în pieptul Joannei, la interesul vădit al lui Holly.

– Bănuiesc că da, recunosc ea, în ciuda dorinței nebunești de a ascunde ce știa. Jackson face diverse treburi pentru fratele Archer, așa că nu m-aș mira să-i văd împreună.

Holly se depărtă repede de fereastră, își aranjă șorțul deja impecabil, se pișcă să prindă culoare în obraji și apoi făcu singurul lucru de care Joanna nu o crezuse vreodată în stare. Ridică găleata cu leșie murdară și începu să o care spre ușă. *Fără* să verse nicio picătură pe poala ei frumoasă, cu volănașe, remarcă Joanna fără să vrea.

Fata își potrivește și pașii de minune. Ea reuși să ajungă la ușă chiar în momentul în care ajunsese și Crockett.

– O! exclamă ea, de parcă întâlnirea cu el în ușă era o surpriză. Iertați-mă. Sper că n-am dat apa asta murdară pe dumneavoastră.

Era cu puțință să audă gene bătând? Fiindcă Joanna putea jura că auzea fâlfâit puternic în timp ce Holly își ridica ochii fermecători spre Crockett.

– N-ai făcut nimic rău, domnișoară.

Chiar trebuia să îi zâmbească lui Holly cu același zâmbet ștrengar pe care ajunsese să îl creadă venit doar ei? „Haide acum, Joanna, chiar nu-i poți vedea ochii de aici.” Poate că nu, dar îi putea auzi notele cuceritoare izvorând din voce. În regulă, poate că nu izvorau, dar nici el nu dădea vreun semn că vedea dincolo de șiretlicul lui Holly. Îl crezuse mai deștept de atât. Chiar așa. Oare omul nu vedea că nu era nici măcar o pată de mizerie pe față? Și nici măcar o urmă de sudoare pe frunte.

Totuși, în timp ce Joanna privea, Holly duse mâna la frunte, ca pentru a șterge un luciu inexistent.

– Mă bucur foarte tare că n-am dat nicio picătură pe dumneata, spuse ea, folosind aceeași mână pentru a atinge brațul lui Crockett.

După toată munca din după-amiaza asta, sunt destul de obosită și mă tem că nu mai am forță să țin bine găleata.

– Ce-ar fi să mă lași să arunc apa în locul tău?

Crockett se întinse să ia găleata. Mâna lui Holly care se odihnea pe brațul lui căzu pe lângă trupul ei. Buzele Joannei se arcuiră ușor de satisfacție. Doar până ce degetele lui le împresurară pe ale lui Holly pe mâner.

– O, vă mulțumesc, domnule pastor. Holly nu schiță niciun gest să retragă mâna. Sunteți atât de amabil.

– Măcar atât pot face după toată munca pe care voi, doamnelor, ați făcut-o. Ridică ochii să privească lăcașul, arătându-și aprecierea față de toate doamnele prezente. Locul arată minunat. Nu știu cum să vă mulțumesc tuturor.

Privirea lui zăbovi puțin la Joanna, căreia i se tăie răsuflarea. Să se fi luminat zâmbetul lui chiar în clipa aceea? Dar, până să poată discerne răspunsul, Crockett își îndreaptă iar atenția asupra lui Holly.

– Mă-ntorc îndată.

El trase ușor găleata, însă Holly o ținu cât de mult putu.

– Vin cu dumneata, se oferă. Mi-ar prinde bine niște aer proaspăt. Apropo, mă cheamă Holly. Holly Brewster.

Și, cu aceste cuvinte, cei doi se făcură nevăzuți pe ușă. Joanna se luptă cu pornirea de a da fuga la fereastră și de a-și lipi la rându-i fața de sticlă. Singurul lucru care o ținea era teama că femeile celelalte ar observa și ar vorbi despre purtarea ei ciudată. În plus, ținuse genunchii îndoiți atât de mult încât își simțea picioarele amorțite.

– Cred că lui Holly i s-au aprins călcâiele după pastorul cel nou, Sarah.

Etta Ward dădu coate doamnei Brewster și îi afișă un zâmbet de pețitoare.

– Doamne ajută-ne pe toți, murmură doamna Grimley, întorcându-se cu spatele la scenă.

Joanna împărtăși sentimentul cu un amin din toată inima.

– Aș sta departe de fetișcana Brewster d-aș fi în locu' tău.

Jackson îl privi pe Crockett ca de la bărbat la bărbat când îi dădu pastorului încă un cui. Crockett îl bătu cu ciocanul în treapta nouă pe care o ținea locului, în timp ce se căznea să nu își îngăduie un zâmbet pe chip.

– Ce? Cum așa?

De când femeile plecaseră în după-amiaza aceea, Jackson îi dăduse toate amănuntele care contau despre familiile ce fuseseră reprezentate. Cine venea de la fermele mici, cine de la fermele mari, câți copii aveau, numele soților. Îi înșirase toate detaliile în timp ce reparau amândoi treptele bisericii, dar ultimul comentariu părea ceva mai personal.

– Se poartă foarte frumos și alte alea, câtă vreme lucrurile merg cum vrea. Dar, în minutul în care faci altfel, se face mai rea decât un cuib de furnici roșii.

Crockett se întreba ce experiență îl condusesese pe băiat la concluzia aceea, dar preferă să nu întrebe.

– Apreciez că mă previi, zise el, întinzând mâna după alt cui. Oricum, trebuie să avem grijă să nu spunem nimic neplăcut despre ea când nu-i de față să se apere. În regulă?

Jackson se încruntă și păru a vrea să protesteze, dar, în cele din urmă, clătină din cap și amândoi își reluară lucrul. Cu toate acestea, gândul la Holly reveni și refuză cu încăpățănare să dispară. Domnișoara era drăguță, fără doar și poate. Și, chiar dacă își dăduse seama că exagerase cu hărnicia la curățenie, faptul că făcuse totul ca să îl impresioneze era destul de măgulitor. Ce bărbat nu s-ar bucura de atenția fățișă a unei femei atrăgătoare? Și chiar dacă și-o putea imagina cu ușurință răsfrângându-și buzele bosumflată ori plecând tunând și fulgerând dacă dorința nu îi era împlinită, cu greu o vedea făcându-se scorpie.

Poate așa părea în ochii unui băiat, dar nu putea fi mai mult decât o sâcăială în ochii unui bărbat.

Crockett bătu ultimul cui și se îndreptă de spate, imagini cu altă femeie tânără pătrunzând în mintea lui, una care purtase o conversație cu el, chiar pe treptele acelea. Firea liniștită a Joanei contrasta puternic cu vioiciunea lui Holly.

În vreme ce flirtul domnișoarei Brewster îi gâdila egoul, maturitatea spirituală pe care o manifesta domnișoara Robbins impunea admirație și respect. Desigur, la drept vorbind, cele zece minute pe care le petrecuse în compania domnișoarei Brewster în după-amiaza aceea îi ofereau puține șanse să își facă o părere mai mult decât superficială.

Un zâmbet bărbătesc unduia buzele lui Crockett. Trebuia să recunoască, totuși, că părerea lui despre latura ei exterioară era destul de favorabilă.

– Vrei să-ncep să șlefuiesc treptele?

Întrebarea lui Jackson îl trezi pe Crockett din duelul de imagini feminine ce isca un haos în mintea lui. Își dresе vocea.

– Vor avea nevoie și de un strat de vopsea, numai că va trece o vreme până să pot face un drum până în Deanville ca să o cumpăr.

– O să aduci destulă să facem toată clădirea? întrebă Jackson, privind cu ochi critici șindrilele albe și scorjite.

– Se vede că-i nevoie, nu-i așa?

Crockett își dădu pălăria pe spate, puse piciorul drept pe marginea unei trepte și se lăsă cu brațul pe coapsă, în timp ce studia lemnul deteriorat. Jackson îi imită postura din partea cealaltă.

– Mda. Dar n-am mai vopsit o clădire până acum. Și dacă tre' să așteptăm în fiecare zi să termin treaba la ferma Lazy R, o să ne ia multă vreme.

– Am o idee legat de asta.

Jackson îl fixă cu privirea curios, dar Crockett nu adăugă nimic, pe de o parte ca să aprindă curiozitatea băiatului și, pe de alta, deoarece nu era sigur că era în stare de munca aceea. Dacă însă era, putea chiar reuși să facă primul pas important spre reunirea comunității și (mai mult decât atât) să fie în stare să îl aducă pe Silas Robbins în rândul credincioșilor.

Veni și ziua de duminică și, odată cu ea, o puzderie de emoții de care Joanna nu se putea dezbara. Neputând să doarmă, se ridicase din pat înainte de zorii zilei și își făcuse toate treburile într-un timp foarte scurt. Chiar se preocupase mai mult timp ca de obicei de felul în care arăta, prinzându-și cu greu părul rebel într-un coc lejer și probând cele două rochii de duminică de atâtea ori, încât era de mirare că luciul de pe bumbii de alamă nu se dusesese.

Cu toate acestea, în pofida zăbavei cu împodobitul, când se uită la ceasul de pe polița căminului din salon, acele nici nu înaintaseră atât de mult pe cât sperase. Serviciul religios nu avea să înceapă mai devreme de un ceas. Un suspin abia auzit îi veni pe buze. Nu putea sta acolo în așteptare. O lua razna.

Joanna merse în bucătărie, cu gândul să se uite la friptura pe care o pusese în cuptor. Dar ce era de văzut? Făcuse deja tot ce se putea face din vreme. Friptura, cepele, morcovii și cartofii se făceau la foc. Frunzele de spanac erau spălate și gata de opărit. Pâinea fusese coaptă cu o zi înainte și aștepta în bufet, iar ouăle fierte tare, pe care să le pună peste spanac, erau deja curățate de coajă și puse într-un bol acoperit pe blat. Atunci ce mai era de făcut? Mănușile și Biblia îi făceau semn din locul de pe masă unde stăteau. Cam pe vremea aceea, în duminica ce trecuse, hotărâse să o ia la pas, spre biserică. Desigur, aceasta era înainte ca serviciile să se țină în mod oficial.

Dar, chiar și atunci, Crockett fusese prezent. Pesemne era și în clipa aceea, plimbându-se în susul și în josul culoarului dintre strane, asigurându-se că totul era pregătit pentru serviciul de inaugurare, poate repetându-și predica pentru ultima oară. Avea el emoții? Părea mereu atât de calm și de stăpân pe sine, însă nu avea de unde ști dacă prezența lui va fi acceptată cu bună inimă.

Ea nu avea cum ști. Să pună biserica iar pe picioare fusese visul *ei*. Dacă membrii comunității nu doreau să accepte ideea unui pastor nou? Dacă nu venea nimeni? Joanna își dădu ochii peste cap la gândurile acestea melodramatice. Vor veni negreșit, din curiozitate, dacă nu din alt motiv. Până una alta, femeile veniseră să dea o mână de ajutor la curățenie. Nu depuneau atâta efort dacă nu aveau de gând să fie prezente.

Totuși, nu strica să ofere sprijin moral lui Crockett, să fie o față prietenoasă care să îi alunge neliniștea pe care el ar putea-o simți. Și nici nu ar deranja-o să fie iar singură în prezența lui. *Iată* un gând nepotrivit ce îi veni în minte în dimineața aceea de duminică. Răsufând din adâncul plămânilor, Joanna își trase pe mâini perechea de mănuși cea mai bună, luă Biblia și hotărârea de a-și purifica motivele înainte de a ajunge la biserică.

Nefiind vreodată persoana căreia să îi placă predicile aspre, nici măcar cele stârnite de propria-i minte, Joanna se bucură să descopere o figură familiară la câțiva pași, în fața ei, când ajunse la drumul mare.

Iuții pașii să îl ajungă din urmă.

– Jackson Spivey. Măi ce spilcuit arăți, curat și spălat, zise ea, în loc de salut, când ajunse la pas cu tânărul. El merse mai încet și lovi cu piciorul într-o tufă de iarbă de pe marginea drumului.

– Mda, păi, n-am mai dat pe la biserică de când s-a dus mama, răspunse el, o roșeață ușoară apărându-i pe gât, dar mi-aduc 'minte că mă făcea mereu să mă spăl pe după urechi 'nainte să mergem. Așa că m-am gândit c-ar trebui să mă săpun bine azi.

Un zâmbet duios apăru pe buzele Joannei. Se părea că prezența lui Crockett făcea deja miracole. Băiatului își potolise părul jilav

și etala o cămașă curată, deși mânecile îi treceau de încheieturi. Pesemne o împrumutase de la tatăl său. Afecțiunea ei creștea tot mai mult pentru puștiul atât de dornic să îi facă pe plac noului mentor.

– Cred că arăți destul de bine.

Jackson întoarse brusc fața la ea.

– Crezi?

Slăbiciunea pe care el încerca de obicei să o ascundă ieși la suprafață pentru o clipă și Joanna nu se putu abține să îi dea încrederea de care el avea atâta nevoie, după cum se vedea.

– Da, cred.

– Destul de bine ca să te-nsoțesc la biserică?

La fel de repede, orice urmă de neîncredere în sine dispăru de pe chipul lui, lăsând să mijească numai o fanfaronadă de adolescent. Chiar și așa, Joanna nu putea ignora dorința lui de a fi acceptat ce răzbătea prin cuvintele acelea încrezute.

– Aș primi bucuroasă prezența ta, răspunse ea, ca prieten.

Joanna apăsă anume pe cuvântul *prieten* și răsuflă mai ușurată când Jackson dădu din cap că înțelegea. El îi oferă brațul și Joanna își strecură degetele sub pliul cotului.

– Dacă o să mergi cu mine, Jo, trebui' să ții pasu'. Odată ce ea îl luă de braț, Jackson lungi pașii, aproape trăgând-o după el în grabă. Crock mi-a promis că-mi dă voie să trag clopotu' dacă ajung destul de repede acolo.

Nu putea zăbovi. Joanna își stăpâni râsetul și grăbi pașii. Parcă faptul că o însoțea la biserică nu era așa o mare ispravă ca trasul clopotului.

– Dumnezeu ne iubește pe fiecare în parte, rosti Crockett, în timp ce măsura podiumul cu pași lungi, privind în ochi membrii imaginari ai bisericii așezați în strane, și el ne-a binecuvântat pe fiecare cu talente și cu daruri spirituale unice, precum forma feței ori sunetul unei voci. Cu toate astea, nu e voia lui Dumnezeu să trăim numai ca oameni simpli. El ne dorește într-o comuniune cu

el și unul cu altul. Fiindcă, numai atunci când membrii se unesc într-un singur trup în Cristos, plinătatea iubirii lui se poate vădi în lume. Pentru unitatea aceasta Isus însuși s-a rugat în Evanghelia după Ioan, capitolul șaptesprezece.

Crockett se întoarse la amvon și la notițe, nesiguranța răpindu-i vocea când trecu la partea următoare a predicii, aceea care îl ținuse treaz până la miezul nopții trecute, scriind și rescriind. Rugându-se și preocupându-se pentru ea. Voia să cheme comunitatea la unire, să creeze legături între oameni, să îi provoace. Dar dacă îi îndepărta ori îi rănea? Își va afla slujirea lui sfârșitul înainte de a începe?

Mută hârtiile și își dresе glasul. Nu își amintea să fi fost vreodată atât de nesigur la vreun mesaj. Niciodată. De pe vremea când era doar un băiat, încrederea în chemarea lui fusese totdeauna temelia care îi dăduse curajul de a vorbi cu îndrăzneală, fiind mai preocupat de mesajul pe care Dumnezeu voia să îl răspândească, decât să fie pe placul urechilor sensibile.

Atunci de ce se clătina temelia aceea? „Dă-mi înțelepciunea de a spune ce vrei să fie spus, Doamne, și nimic mai mult.” Aruncând o ultimă privire peste însemnările sale, Crockett luă o gură de aer proaspăt, îi dădu drumul, și continuă de unde rămăsese.

– De prea multă vreme oamenii din această comunitate își văd numai de-ale lor. Sunt împreună doar geografic, între prieteni sau chiar familie. Dar nu sunt uniți pe deplin așa cum e dorința lui Dumnezeu. Nu sunt un singur trup în Cristos. Azi putem schimba asta. Azi Dumnezeu ne-a adus împreună într-un fel care îi este pe plac, după cum adevărește textul din 1 Corinteni 12, pe care l-am citit adineauri. Nu ne întâlnim în clădirea aceasta numai pentru că e un loc potrivit pentru închinare. Ne-ntâlnim ca să ne bucurăm împreună și să jelim împreună. Să ne sprijinim și să ne încurajăm unul pe celălalt. Să căpătăm putere de la cei tari și smerenie de la cei slabi. Să cunoaștem desăvârșirea Maestrului Țesător care unește toate darurile fiecăruia dintre noi, pentru a crea o țesătură mai frumoasă decât ar putea crea un singur om. O țesătură ce proclamă slava lui Dumnezeu fiecărui ochi ce o privește. O țesătură care-i incompletă fără ca tu...

Privirea lui trecu de la o strană aflată în spate, pe la jumătatea rândurilor, spre stânga, la a doua, aflată după primul rând, în dreapta. Ori tu... ori... Privirea îi lunecă spre partea din spate a bisericii și ajunse asupra Joannei care stătea tăcută în ușă.

– Tu...

Vocea i se stinse. Pentru o clipă, tot ce reuși să facă era să privească lung. La ochii ei larg deschiși, la zâmbetul timid ce scotea în relief pistruii ce îi colorau pomeții, la felul în care lumina venea pe ușă din spatele ei, ca să îi înflăcăreze părul ce ieșea de sub boneta de paie elegantă pe care o purta. Dar ce îl captiva și mai mult era lumina ei interioară. Seninătatea trăsăturilor ei. Strălucirea din ochii albaștri. Era o femeie cu o spiritualitate autentică. Nu era de mirare că Maestrul Țesător o alesese pentru a fi firul cel mai ales care să susțină noua țesătură.

Crockett nu avea idee de cât timp stătea cu gura căscată la ea. Și ar fi stat mai mult, era sigur, dacă nu dădea Jackson buzna pe lângă ea și pe culoar, rupând legătura ce îl ținea vrăjit.

– Sunt gata să trag clopotu', Crock. E vremea?

Joanna plecă fruntea, eliberându-l și mai mult.

– Încă nu. Ah...

El tuși puțin, apoi băgă mâna în buzunarul de la vestă după ceas, în timp ce cobora de pe podium și venea pe culoar.

– Uite, spuse, dând ceasul lui Jackson. Când se face ora fără un sfert, poți trage clopotul pentru rugăciune.

Băiatul ținu căuș ceasul în mână, de parcă era o piesă de porțelan fin.

– O să am grijă de el. Jur.

– Știi că vei avea. Crockett îl bătu prietenește pe umăr. Mergi, acum. Ia-ți postul în primire și pregătește funia cum ți-am arătat.

Băiatul o luă cu pași săltăreți spre partea din spate a bisericii, lăsându-l pe Crockett cât se poate de conștient de prezența femeii care venise pe culoar să i se alăture.

– Dacă-i vei câștiga pe ceilalți oameni în felul în care l-ai câștigat pe Jackson, spuse ea cu o voce scăzută, ce lăsa să se înțeleagă că

nu se îndoia că va fi așa, vei avea curând nevoie de o clădire mai încăpătoare.

Crockett îi aruncă o privire scurtă, apoi își îndreaptă atenția asupra podelei, un cerc nevăzut strângându-i pieptul.

– E un băiat bun.

Un puști însingurat care avea nevoie de un prieten. Destul de ușor de înțeles. Crockett cunoștea singurătatea, izolarea. Le trăise. Nu era o greutate să îl aibă pe Jackson prin preajmă. Îi amintea oarecum de fratele lui mai mic, de Neill. Dar să răspundă nevoilor spirituale ale unor bărbați și femei în toată firea era altă poveste. Una mai complicată.

Crockett stătea cu ochii la însemnările pe care le ținea încă în mână. Ce nepotrivite păreau. Ce știa el despre păstorirea unei parohii? „Nu sunt pregătit. Eu...”

– Toți așteaptă cu nerăbdare serviciul religios de azi. Comentariul nevinovat al Joanei nu reuși decât să îi sporească neliniștile. Le-am spus femeilor pe când făceam curat despre predica pe care ai ținut-o duminica trecută, cât de emoționantă a fost, cum m-a mișcat.

– Nu trebuia să faci asta, spuse el nemulțumit, hainele începând să îi dea mâncărimi de piele.

Se duse în spatele unei perechi de strane de la fereastra ce dădea spre drum și se scărpină într-un loc de la ceafă, lângă guler.

– Vor aștepta prea mult de la mine. „Tu vei aștepta prea mult de la mine.” Am tot repetat predica aceea săptămâni la rând. Pe asta... El ridică foile și le flutură nepăsător în aer. Pe asta nici măcar n-am reușit să o termin până târziu noaptea trecută.

– Dar te-am auzit de cum am intrat, protestă ea, sunetul pașilor ei auzindu-se pe podeaua din spatele lui. Cuvintele tale m-au emoționat la fel ca data trecută. Atâta înțelepciune și încredere. Știu că și ceilalți o vor asculta.

„Încredere? Ha! Care încredere?” Îl părăsise odată cu claritatea și concentrarea. Nu era treaba ei să sporească așteptările oamenilor. El era doar un pastor obișnuit, autodidact în cea mai mare parte. Cine era el să adune o comunitate? Cine era el să îl convertească

pe tatăl ei, din vreme ce nici ea și nici mama ei nu izbutiseră? I se cerea prea mult. „N-ar fi trebuit niciodată să...”

O mână delicată îl surprinse, acoperind-o pe a lui care era strânsă pumn pe pervaz. Crockett închise ochii în timp ce liniștea ei îi pătrundea în suflet.

– Moise s-a îndoit că putea conduce poporul lui Dumnezeu, spuse ea cu un glas la fel de blând ca atingerea. Ieremia a crezut despre sine că e prea tânăr și lipsit de experiență ca să vorbească în numele Domnului. Numai atunci când ei și-au dat seama că reușita nu depindea de ei, ci de Dumnezeu, au fost în stare să împlinească ceea ce Domnul le cerea.

Încet, degetele ei se împletiră cu ale lui până ce el desfăcu pumnul și mâna se făcu moale, cuprinsă într-a ei.

– Eu, mai mult ca oricine, știu cât de grea poate deveni povara atunci când ne simțim neputincioși să facem față chemării puse dinaintea noastră. Dar, așa cum îmi amintea mama, acum eu îți amintesc ție. Singura noastră misiune e să ne supunem chemării, să aruncăm sămânța. E treaba lui Dumnezeu să o înmulțească. Nu încerca să duci povara asta. Nicio ființă omenească nu poate.

În cele din urmă, el se întoarse. Ochii lui priviră în ochii ei și încrederea care îl părăsise cu atâta repeziciune începu să revină treptat.

– Dă glas cuvintelor pe care Dumnezeu ți le-a dat, Crockett. Lasă-l pe el să își facă griji de restul.

În clipa aceea, el nu voia nimic altceva decât să o cuprindă pe Joanna în brațele sale și să o strângă la piept, să îi inspire tăria și să își recapete curajul pierdut. Dar un asemenea gest nu ar fi fost nici potrivit, nici precaut, așa că se mulțumi să îi strângă mâna și să zâmbească feței dulci, o față care ascundea inima unei femei luptătoare.

– Mulțumesc. Crockett se ruga ca ea să poată citi profunzimea recunoștinței sale, prin cuvintele acestea simple. Dumnezeu trebuie să fi știut că voi avea nevoie de tine să-mi redai încrederea în dimineța asta.

– Atunci din vina *ta* a dat cocoșul meu obraznic deșteptarea cu un ceas mai devreme.

Îl făcu să izbucnească în râs cu replica ei îndrăznească și, deodată, părea că pământul și-a revenit pe axa normală. Crockett se trase de la geam și nu lăsa deloc bucuros mâna Joannei.

– Se pare că-i tocmai potrivit ca un cocoș să mă ajute să-mi recapăt bătoșenia.

El făcu semn cu ochiul și Joanna îl strânse ușor de braț, cu ochi jucăuși.

– Mi se pare că ți-a mai rămas ceva bătoșenie.

Vocea ei părea șugubeață în joacă, dar, privirea fugară pe care i-o aruncă peste umăr când se depărta de el, îl lăsa luptând cu dorința arzătoare de a intra într-un joc foarte asemănător curtatului făcut de un cocoș.

Sunetul clopotului bisericii îl scăpă de zburdălnicia prin bătătură, pe lângă faptul că găinușa tocmai zburase din coteț, ca să îl caute pe Jackson. Crockett lăsa capul pe spate și zâmbi larg la grinzi.

– Tocmai la țanc... ca de obicei, Doamne.

Odată recăpătate optimismul și buna dispoziție, Crockett o luă în pas vioi pe culoar și urcă iar pe podium ca să pună însemnările înapoi, pe amvon, ca apoi să își ia locul la ușă, unde avea să întâmpine membrii congregației.

„Să vină”, își spuse el în gând când prima căruță apărură la cotitura drumului. „Sunt pregătit.”

Joannei îi creștea inima de mulțumire în timp ce serviciul se apropia de final. Predica lui Crockett fusese fără cusur, așa cum se așteptase, plină de aceeași patimă și sinceritate ce îi meraseră la suflet prima oară când îl auzise vorbind.

Și dacă cele câteva aminuri care se auziseră în strane mai devreme erau un semn, atunci nu era singura care fusese mișcată. Adevărul este că singurul lucru care ar fi făcut-o mai fericită ar fi fost prezența tatălui său în strănă, alături de ea și de Jackson. Dar nu voia să ceară prea mult. Fiecare pas la timpul lui.

„Pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani, și o mie de ani sunt ca o zi.” Versetul cunoscut îi veni în minte când Crockett invită credincioșii să se ridice pentru cântarea finală, „Încredere și ascultare”, o alegere potrivită, la fel ca o aducere-aminte potrivită. Joanna se alătură în cântec celorlalți, în timp ce în inima ei se ruga pentru mai multă răbdare și încredere în vremea hotărâtă de Domnul.

Odată ce cântarea luă sfârșit, Crockett ceru membrilor congregației să își ocupe iar locurile.

– Am câteva anunțuri de făcut, înainte de a ne despărți, spuse el, cu un zâmbet prin care cerea îngăduință. Promit să nu vă răpesc mult timp.

El așteptă ca zgomotul făcut de oamenii care se așezau să înceteze înainte de a continua.

– Vreau să mulțumesc în mod deosebit doamnelor care au muncit cu atâta sârg, vineri după-amiază la spălat, la măturat și

la lustruitul lucrurilor de aici. Ochii lui zăboviră puțin la fiecare dintre femeile care ajutaseră la curățenie, inclusiv la Holly Brewster care se apleca atât de mult înainte, în strană, ca să se mândrească, încât, pentru o clipă, Joanna crezu că fata se va ridica și va face o plecăciune.

Când ochii lui Crockett întâlnește în cele din urmă privirea Joannei, sclipirea pe care ea o îndrăgea era puternică, de parcă el îi putea citi gândurile și îi râdea complice. Visuri deșarte, cel mai probabil, dar o căldură plăcută o învăluie chiar și așa.

– Acum că interiorul este aranjat, aș dori să vă cer sprijinul pentru a reface exteriorul.

Un bărbat bombăni ceva în barbă dintr-un rând ori două, în spatele Joannei, apoi altul din partea cealaltă a stranei. Ea se văzu nevoită să lupte cu pornirea de a le arunca niște priviri neprietenoase. Clădirea aceea le aparținea tuturor. Era doar firesc ca fiecare să contribuie la întreținerea ei. Mai cu seamă din vreme ce Crockett nu primea încă vreo plată.

– Știu că toată lumea are treabă, admise Crockett, ieșind de după amvon, așa că m-am gândit ca la finalul zilei de lucru să avem o sărbătoare cu jocuri și activități pentru întreaga familie. Curse de cai și întreceri de tras la țintă pentru bărbați, concursuri de făcut plăcinte pentru femei și poate jocul de-a prinselea porcului unsuros pentru copii.

Un murmur ce arăta încântarea răzbătu atunci prin biserică.

– În loc de o petrecere după construirea unui hambar, vom da una după zugrăvitul bisericii. Voi avea nevoie de ajutor să organizez activitățile, așa că, dacă e cineva care ar vrea să se ofere să prezideze un comitet de organizare, rog să mi se adreseze după încheierea serviciului. Vom folosi banii strânși din donațiile de azi și de duminică viitoare ca să cumpărăm vopsea și materiale. Apoi, de sâmbătă în două săptămâni, ne vom aduna pentru petrecere. Toți cei din comunitate vor fi primiți cu brațele deschise să participe, fie că vin la serviciul religios de aici, fie că nu.

Crockett se uită drept la ea în timp ce spunea ultimele cuvinte, iar inima ei tresări la ce lăsa să se înțeleagă. Vorbea de tatăl ei care

nu putea rezista ocaziei de a-și demonstra priceperea la trasul la țintă. Și se îndoia că tatăl său răbda să nu îl înscrie pe Gamble, calul lui, la curse. Ardea de nerăbdare să aibă prilejul de a pune la încercare viteza calului său cel nou, în fața cailor mai iuți de picior decât poneii de la ferma Lazy R. Evenimentul acela avea să fie atracția perfectă.

– Știi de asta? îl întrebă ea în șoaptă pe Jackson când Crockett își îndreptă atenția la ceilalți din adunare.

Băiatul își apropie fruntea de a ei.

– Nu. Știam că voia să zugrăvească, dar n-am bănuț deloc că are să dea o petrecere. Crezi c-o să meargă?

– Ne vom asigura că va merge. Ne-am înțeles?

Ea îi întinse mâna înmănușată ca să pecetluiască înțelegerea. Jackson îi strânse mâna, cu dinții strânși.

– Ne-am înțeles.

Cu mintea deodată plină de idei, Joanna se întinse după carnețelul de notițe pentru predici și dădu paginile până ajunse la una goală. Nu mai planificase niciodată un eveniment pentru comunitate, dar participase la câteva. Își putea da seama fără îndoială ce anume era de făcut. Crockett avea să o ajute.

Joanna își mușcă buza stând cu creionul asupra hârtiei. Gândul de a avea prilejul să petreacă mai mult timp cu pastorul îi dădea fluturi în stomac. Atât de furată era de imaginea cu ei doi cuibăriți pe divanul din salon, încât nu auzi când Crockett îngădui oamenilor să plece. Când doamna Grimley se opri lângă strana ei, Joanna fu luată prin surprindere când își dădu seama că toată lumea era în picioare, mișcându-se de colo-colo, făcând pe seama acest lucru de câteva minute.

Joanna strânse Biblia și carnetul la piept și se ridică brusc.

– Oh, doamnă Grimley! Nu v-am văzut acolo.

– Ei bine, acum că mă vezi, ce părere ai de planul pastorului?

Femeia cu față aspră ridică din sprânceană la ea, Joanna însă o știa de prea multă vreme ca să se păcălească și să creadă că expresia ei posacă arăta cu adevărat ce era în inima femeii.

– Cred că-i o idee minunată. De fapt, mă gândeam să-mi ofer ajutorul la comitetul de planificare.

Doamna Grimley înclină din cap în direcția amvonului.

– Bine-ai face să te grăbești atunci. Fata aceea, Brewster, ți-a luat-o deja înainte.

Evident că Holly îl oprise pe Crockett în partea din față a bisericii. Ea și Becky Sue stăteau una lângă alta, blocând culoarul din mijloc, în timp ce Holly se manifesta entuziastă dinaintea pastorului. Crockett zâmbea și dădea politicos din cap, dar avea o tensiune în ochi, pe care Joanna nu o mai văzuse din ziua în care tatăl ei îl adusese la fermă, cu un lasou în jurul mijlocului.

Era limpede că omul striga după ajutor.

– Scuzați-mă, doamnă Grimley, zise Joanna, retrăgându-se către ieșirea din strană. Cred că-i nevoie de mine în față.

Se întorsese deja și aproape era la capătul stranei când râsetul înfundat al doamnei Grimley îi ajunsese la urechi.

– Da, draguță. Cred că așa e.

Încurajată la gândul de a avea măcar un aliat de partea ei, Joanna trecu repede pe lângă doi fermieri care vorbeau despre valoarea unui catâr anume, pe care altul îl avea de vânzare, și o luă pe lângă perete ca să ajungă la amvon. Nu avea mult loc unde să se miște, cu mama lui Holly și cu Etta Ward care se străduiau din răspuțeri să tragă cu urechea, din locul lor aflat în fața primei strane, unde se prefăceau a sta de vorbă.

Joanna bănuia că se putea duce la podium să ajungă la Crockett dar, oarecum, părea nepotrivit să urce în locul acela, în pofida faptului că se târâse acolo în mâini și pe genunchi, cu mai puțin de două zile în urmă. Alese, în schimb, să se întoarcă într-o parte și să meargă încet de-a lungul podiumului, până ce ajungea la câțiva pași dinapoia lui Crockett.

– Am atâtea idei minunate, spunea Holly, și cunosc pur și simplu pe *toată lumea* din zonă, așa că nu va trebui să-ți faci griji de nimic, cu mine la conducere.

Holly puse mâna pe brațul lui Crockett și Joanna fu nevoită să se lupte cu pornirea bruscă de a-i da o palmă.

– Îți sunt recunoscător pentru ajutor, domnișoară Brewster. N-am nicio îndoială că ești persoana perfectă care să fie la conducerea comitetului de planificare.

„Persoana perfectă?” Cuvintele tăiară surprinzător de adânc în pielea Joannei. Sigur că o credea perfectă. Păr perfect, trup perfect, zâmbet perfect, relații perfecte. Spoiala perfectă pentru caracterul acela oribil pe care îl ascundea atât de bine de tagma bărbaților.

– Eu și Becky Sue putem face decorațiunile pentru mese și sunt convinsă că mama s-ar bucura să supravegheze pregătirea mâncării. Zic bine, mamă?

Holly își dezlipi într-un final privirea de Crockett, pentru a o atrage pe mama sa în conversație, dar când o văzu pe Joanna, se întoarse pe loc cu fața la pastor.

– Mama-i bucătăreasa cea mai pricepută din ținut. Și cunoaște specialitatea fiecărei femei. Va organiza o masă cum n-ai mai văzut vreodată. Și-s convinsă că draga ei prietenă, doamna Ward, se va învoi să planifice concursul de copt plăcinte. Soțul ei o să fie judecătorul perfect. Aplecarea lui Nelson Ward pentru dulciuri e legendară prin părțile astea.

– Sună splendid. Sunt convins că vor face o treabă pe cinste. Acum, dacă...

– O, dar cum rămâne cu jocurile?

Holly îl întrerupse, hotărâtă să dețină monopolul de data aceasta. Nici că îi păsa că îl împiedica să poarte o discuție și cu ceilalți credincioși! Pentru noul om al bisericii, era vital să își cunoască membrii congregației. Tot ce îi trebuia era ca unul sau două suflete arțăgoase să se înfurie din pricină că nu le vorbise înainte de plecare.

Joanna se încruntă. Propriile-i sentimente rănite nu mai păreau atât de însemnate. Ce conta era să se asigure că Holly nu sabota șansa lui Crockett de a face cea mai bună primă impresie cu putință.

– Voi avea nevoie de părerea dumitale la pregătirile pentru evenimentele sportive ale bărbaților, stăruie Holly.

Crockett se trase îndărăt și începu să se uite dincolo de ea, la partea din spate a bisericii, unde oamenii ieșeau pe ușă.

– Te voi ajuta bucuros, domnișoară Brewster, dar acum nu-i momentul.

– Desigur. Holly trebuie să fi simțit că trăsesese prea mult de el, fiindcă schimbă tactica de îndată. Ce prostie din partea mea. Pur și simplu m-a luat valul. Putem vorbi despre asta la cină. Mama a insistat să te invite la noi, după rugăciune.

Joanna își simți inima grea. Speranța ei era ca Crockett să servească masa de seară la ferma Lazy R. Oare Holly trebuia să o învingă și de data aceasta? Așa era, din câte se vedea, judecând după zâmbetul triumfător pe care frumusețea blondă i-o aruncă, atunci când Crockett nu o privea.

– Ne-am înțeles, răspunse el, cu atenția mai mult la ușă, decât la femeia din fața lui. Dar chiar și aceasta era o alinare neînsemnată, știind că Holly Brewster îl va avea doar pentru ea în după-amiaza aceea.

– Acum, dacă nu te superi?

Holly îi zâmbi radios, atrăgându-i cu succes atenția încă o dată. Apoi, asemenea Mării Roșii de demult, ea și Becky Sue se traseră la o parte ca să îl lase pe Crockett să meargă pe pământ uscat. El nici măcar nu observase că Joanna stătuse dinapoia lui.

– E mare păcat că fratele Archer a trebuit să plece în pripă, înainte să ai ocazia de a vorbi cu el, Joanna.

Holly se întoarse la amvon cu un mers legănat, fluturându-și partea de jos a poalei fustei de un albastru intens, precum o gaiță care își etala aripile. Nu, nu o gaiță. Cu lucirea aceea rapace din ochi, era cu siguranță un uliu. Un uliu care își marca teritoriul și dădea din aripi ca să împiedice o altă femelă să alerge după perechea aleasă. Ei bine, putea fâlfâi și privi urât cât dorea. Joanna nu avea de gând să o rupă la fugă ca un șoarece speriat.

– Așa-i, răspunse. Pot vorbi cu el mâine la micul dejun.

Pentru o clipită, gura lui Holly se strâmbă într-o grimasă. Nu ținu mult ca apoi să își revină, dar Joanna simți oricum un fior ușor de satisfacție. Era plăcut sentimentul că nimerise drept la țintă.

– Dacă are a face cu picnicul de la biserică, mă poți întreba pe mine. Fratele Archer m-a pus la cârma evenimentului. Ridică ușor din sprâncene, ca pentru a marca un punct în favoarea ei.

– Înțeleg.

Joanna detesta să-i ceară fetei vreun favor, dar ajutorul dat lui Crockett merita mai mult decât mândria ei. La fel și pentru tatăl acesteia.

– *Am avut* intenția să-mi ofer serviciile pentru ziua dedicată zugrăvitului. Poate aș putea da o mână de ajutor la jocuri sau la întreceri sportive?

– Sigur nu la întreceri sportive, se repezi Holly, apoi îndulci imediat tonul. Tatăl tău sigur va participa. Mereu face asta. Cum ar fi ca fata lui Silas Robbins să hotărască parcursul cursei ori plasarea țintelor? Dacă el ar câștiga, unii concurenți nemulțumiți ar putea spune că totul e o făcătură. Sunt convinsă că n-ai face niciodată nimic să dai tatălui tău un avantaj necinstit, dar nu vrem să existe nici măcar bănuiala de necinste. Vai, situația asta s-ar putea întoarce împotriva fratelui Archer și știi că n-ai vrea asta.

– Sigur că nu, dar...:

– Și am ales deja membrii comitetului pentru evenimentele legate de mâncare și patiserie.

– Cum rămâne cu porcul unsuros pentru copii? Joanna nu și-o putea închipui pe Holly cea mereu impecabilă, vrând să se ocupe în vreun fel de concursul acela. Aș putea...

– Nu. Holly scutură din cap. Am hotărât deja ca Jackson să se ocupe de asta. Știi cât de mult ține pastorul la el. Sunt convinsă că l-ar vrea la treabă pe băiat.

Jackson *va* fi o alegere bună, se gândi Joanna cu amărăciune, și să îl numească în fruntea unui comitet era tocmai gestul care ar face-o mai dragă pe Holly lui Crockett. Ceea ce era negreșit motivația fetei de a-l propune. Dar, în felul acesta, Joanna rămânea fără ocazia de a participa.

– Ce zici de vopsea? Becky Sue vorbi pentru întâia oară, aruncând repede o privire lui Holly înainte de a continua. Știi că,

din vreme ce ea și mama ei pictau întotdeauna tablourile acelea, ar ști probabil ce fel de vopsea să cumpere.

– Orice găăuță ar ști ce fel de vopsea să cumpere, pufni Holly.

– Dar, dacă ea s-ar ocupa de vopsea, ar trebui să facă un drum până în Deanville să o ia și ar fi probabil plecată cea mai mare parte a zilei...

– Și asta i-ar da libertate fratelui Archer ca să mă ajute cu detaliile de ultim minut. O idee excelentă, Becky Sue.

Bruneta zâmbi ca un cățeluș care tocmai fusese recompensat cu o bucătică de pastramă.

– Aș fi fericită să mă ocup de vopsea.

Joanna se grăbi să își preia sarcina înainte ca Holly să se răzgândească. Orice șansă de a fi de ajutor era mai bună decât niciuna. De altfel, trecuse foarte multă vreme de când tatăl îi îngăduise să călătorească în Deanville. Poate că, dacă făcea drumul din vreme, își putea alege și niște material pentru o rochie nouă și chiar va avea timp să o coase până la picnic. Ceva drăguț. Ceva să atragă privirea unui domn anume înainte ca apocalipticul uliu blond să se năpustească și să își înfigă ghearele în el.

Ploaia răpăia pe umerii lui Silas în timp ce trăgea de frâiele lui Marauder să oprească sub un stejar mare. Ramurile de deasupra îl fereau prea puțin de ploaia torențială, dar era acoperit mai bine decât omul aflat pe câmp, mai la vale de el.

În câmp deschis, singurul acoperământ al ajutorului său cel nou era un impermeabil împrumutat, de culoare galbenă, care se purta în șa și o pălărie ce fusese prea mult bătută de ploaie ca să își mai păstreze forma cum se cădea. Ceilalți avură buna judecată să vină cu un ceas mai devreme și se uscau lângă soba ce se afla în casa din câmp.

Silas se odihni și el alături de ei o vreme—până ce durerea de burtă a lui Frank îl călcă pe nervi—dar nici acasă nu era bine, nu cu privirile neliniștite ale lui Jo și cu întrebările sâcâitoare despre locurile pe unde umbla Crockett Archer. Singura șansă a lui Silas de a avea pace era să se întoarcă pe furtună și să îl caute.

Se așteptase să găsească predicatorul ascuns în vreo cocioabă sau întorcându-se șchiopătând după ce fusese azvârlit de pe cal. Nu se gândise că va afla omul afundat până la genunchi în mâl, încercând din răputeri să scoată o vacă dintr-un șanț adânc, săpat de apă. Silas făcu o grimasă a nemulțumire și dădu piteni lui Marauder să coboare dealul ca să îl ajute. Ce îl făcea pe om să se căznească atât pentru o singură vacă? Una care nici măcar nu era a lui. În ultimele trei săptămâni, Silas îl pusese la multe cazne pe Archer: îi dăduse muncile cele mai proaste, îi ceruse să stea până târziu, știind prea bine că omul avea nevoie de orice minut liber,

pe care îl putea câștiga, ca să își plănuiască petrecerea aiurită de zugrăvire a bisericii.

Văzuse cearcănele de pe sub ochii predicatorului, observase cum își trăgea picioarele după el, dar tot îl muncise—de fapt, îl ispitesc pe pastor să se lase păgubaș. Dar pastorul nu numai că nu renunța, ci muncea cu mai mult sârg decât oricare alt lucrător. Frank și Carl erau niște trândavi care făceau numai ce li se cerea, dar fuseseră în banda lui Silas în vremurile de demult, așa că a-i alunga însemna să își alunge membrii familiei.

Jasper se pricepea destul de bine să conducă ferma, dacă era vreodată nevoie, dar se ferea de răspunderea aceasta. Loialitatea lui era față de Silas, nu față de fermă. Pe de altă parte, Archer muncea la fermă de parcă ale lui erau foloasele. Lucra de parcă era proprietar. La fel ca Silas.

Nicio muncă nu era prea înjositoare pentru el, fiindcă toate trebuiau făcute. Nu se plângea niciodată. Își ducea întotdeauna munca la bun sfârșit. Iar dacă vedea ceva ce trebuia făcut, se pune pe treabă, fie că era de datoria lui fie că nu. Aceasta explica peșemne de ce stătea în ploaia aceea torențială și nu la adăpost, unde oricine cu mai puțină minte ar fi stat.

Silas ajunsese la șanț și desfăcu iute lasoul de pe cornul șeii. Cu ușurința dată de deprindere, el lărgi bucla, învârti lasoul în aer de câteva ori, să simtă cum ar zbura pe ploaie, și îl lăsă să cadă peste capul vitei. Archer duse mâna la locul unde ținea arma și se întoarse cu fața la el. Silas ridică o mână în semn de salut, știind că orice cuvinte ar fi înăbușite de potop.

Archer lăsă arma și salută la rândul său. Silas înfășură capătul funiei în jurul cornului șeii, bătut ușor grumazul lui Marauder, apoi coborî și merse cu pași hotărâți la marginea șanțului. Archer înaintă cu greu să îl întâmpine, mărul ținându-i cizmele.

— Are picioarele din față prinse, strigă el să fie auzit pe furtună. M-am temut că s-ar sugruma dacă o legam cu funia de gât. Am încercat s-o scot din măr, dar lutu-i atât de moale că alunecă-ndată înapoi.

– Eu mă ocup de cap, tu vezi de picioare, strigă Silas. Poate reușim amândoi.

Archer aprobă din cap. După douăzeci de minute de tras și de împins, de dezgropat și de vânzolit, și după trei brațe de ramuri, rămurele și frunze care să mai dea stabilitate mîlului, vita care răgea reuși în cele din urmă să se târască afară. Silas îi scoase funia de după grumaz, încălecă pe Marauder și mână junca înapoi la cireada de vite rătăcite, ce stăteau îngrămădite sub un pâlc de pini, aflat la mică depărtare.

Sigur de data aceasta că obrăznicătura nu va mai avea de gând să se aventureze în râpă, el întoarse calul și se duse către Archer. Dar omul nu era călare. Stătea pe marginea șanțului cu mîl, adus de spate și cu capul pe genunchi. Silas avu o muștrare de conștiință. Omul își pusese toată puterea în acea ultimă opintire, de fapt ridicase prostul de dobitoc pe umărul său în timp ce se căznea să îi elibereze picioarele.

Lui Silas nu îi plăcea să recunoască, dar, fără pastor, pesemne ar fi pierdut vita. Nu crezuse vreodată că va veni ziua când se va simți îndatorat față de un predicator ori, mai rău, să îl respecte pe unul cu adevărat. Mormăi, sări din șa și înaintă cu greu prin ploaie și mîl până ce picioarele-i ajunseră bot la bot cu cizma omului său cel nou.

Așteptă ca Archer să ridice capul, apoi îi întinse mîna. Privirea pastorului se mută de la mână la față și ceva în ochii lui Archer îi dădu lui Silas impresia că acesta înțelegea că i se oferea mai mult decât o simplă mână ca să se ridice.

Privirea lui Archer o țintui pe a sa fără șovăială, iar când îi prinse mîna lui Silas, strânsoarea fu puternică și fermă. În timp ce îl pune pe pastor în picioare, o nevoie arzătoare prinse viață în sufletul lui Silas—nevoia de a înțelege ce anume îl îndemna pe omul acela. Ce îl făcea pe un fermier care deținea o parte dintr-o fermă de familie să muncească pentru altul, numai ca să poată predica într-o bisericuță de la țară, aflată într-un loc îndepărtat?

Joanna se duse iar la fereastra de la bucătărie, pentru ceea ce trebuie să fi fost a suta oară în ultimele douăzeci de minute. Crockett trebuia să se fi întors acasă, împreună cu restul lucrătorilor, de ore bune, dar nu venise. I se întâmplase ceva? Își rupsese calul vreun picior într-o groapă cu noroi? Nimeni nu putea lucra pe ploaia aceea. Ea nu putea nici măcar vedea dincolo de marginea terasei.

Tatăl ei își dăduse ochii peste cap, văzând-o cum își făcea griji, dar până la urmă plecase în căutarea lui Crockett. Ca de fiecare dată, Silas Robbins știa exact unde lucra fiecare om al lui și promisese să vină cu pastorul acasă într-un ceas. Numai că un ceas se făcuse două. Acum avea doi bărbați care să o țină pe jar.

Joanna își înfigea unghiile în palme, străduindu-se să vadă printre șiroaiele de apă. Abia se făcuse ceasul al treilea al după-amiezii, dar era întuneric ca noaptea. Ploaia care cădea potop înghițea toate celelalte sunete, așa că nu își putea pune nădejdea că va auzi caili când se vor întoarce. Tot ce putea face era să stea cu privirea ațintită la ploaia torențială și să aibă speranța că va desluși silueta întunecată a lui Crockett și a tatălui ei.

„Adu-i acasă nevătămați, Doamne. Te rog. Adu-i acasă pe amândoi.”

Făcuse deja cafea și pregătise ștergare și păături—adusesese chiar două rânduri de haine uscate din camera tatălui, știind că toate schimburile lui Crockett erau la casa parohială.

Se dezlipi de fereastră cât să ia două căni de lut din dulap, apoi își relua veghea. Rafalele de ploaie erau atât de bogate, încât abia putea desluși grajdul, dar căuta să vadă pe întuneric oricum, disperată după un semn de... Iată! Mișcare. Cu siguranță o mișcare. Joanna își lipi palma pe sticlă și întoarse fața ca să vadă mai departe spre răsărit.

Fulgerele luminau deasupra capului, urmate îndată de bubuitul puternic al tunetului. Dar vacarmul nu conta, fiindcă în secunde acelea scurte de lumină, galbenul muștar al hainelor de ploaie ale bărbaților îi făcea semn precum un far. Simțind nevoia să se apropie de ei, ea fugi pe terasă ca să îi vadă venind.

Jasper trebuie să fi stat și el cu ochii pe afară, fiindcă ușa căsuței unde se adăpostea se deschise brusc și zgomotos, iar silueta lui cu picioare rigide, acoperită cu un poncho, ajunse cât ai clipi în curte și îi întâmpină în ușa grajdului. Bărbații descălecară și puseră frâiele în mâinile lui Jasper. Când se întoarseră, Joanna îi saluta făcând gesturi largi cu mâinile, de la stânga la dreapta, sperând să o vadă prin ploaie. Ea se duse cât îndrăzni de mult la marginea terasei acoperite și își puse mâinile căuș la gură.

– Haideți în casă! strigă ea când Crockett începu să o ia cu pași grei spre clădirea din care Jasper tocmai ieșise.

Pastorul înălță capul și se opri, dar nu schiță niciun gest că ar schimba direcția.

– Să nu mă faci să vin după tine ca să te aduc!

Crockett ar fi acuzat-o poate că intra din nou în pielea unei surori mai mari autoritare, dar nu era nimic care să aducă a soră în grija pe care ea o simțea pentru el. Și, dacă îi întorcea iar spatele, atunci el va vedea cât de autoritară putea fi. Nu o împiedica nimic să meargă după el. Oamenii tatălui ei nu ar avea grijă de el la fel ca ea și Joanna avea de gând să se asigure că Crockett nu va suferi de pe urma acelei zile de lucru.

Bietul om trebuia să fie ud până la piele. Sigur avea să răcească zdravăn dacă nu era îngrijit cum trebuia. Din fericire, tatăl o scuti de alergatul după om. El veni lângă Crockett și spuse ceva în timp ce făcea un gest din cap, arătând spre casă. După aceea, Crockett îl urmă și, curând, cei doi bărbați i se alăturară pe terasă. Tatăl își atârna pălăria și impermeabilul într-un cui și se aplecă să dea o sărutare Joannei pe obraz. Fața lui cu favoriți se simți rece pe fața ei. Crockett stătuse afară de două ori mai mult timp. Trebuia să fie aproape înghețat.

– Ai pregătit cafea, Jo? întrebă tatăl în timp ce folosea trăgătoarea de cizme.

– Da, și e destulă apă fierbinte pentru spălat.

Ea voia să îl cuprindă pe după gât, dar știa că nu ar dori să o ude. În schimb, se ocupă de cizmele lui, după ce și le scoase, și le rezemă de perete.

– Mulțam, drăguță. El îi zâmbi, apoi se întoarse cu fața la Crockett. Nu pierde vremea, Archer. N-ai să-mi fii de niciun folos de-ncepi să te betejești.

Ușa de la bucătărie se închise în urma tatălui și Crockett tot nu se clintea.

– N-ar trebui să intru, zise acesta în cele din urmă. Sunt plin de murdărie și o să-mprăști noroi pe toată podeaua ta.

– Aș prefera să-mi fac griji pentru podea decât pentru tine. Haide acum. Tremuri de frig, Crockett. Intră și încălzește-te.

Era palid la față și se mișca greoi. După ce îl urmări cum se chinui cu închizătorile impermeabilului timp de un minut lung și chinuitor, Joanna se apropie și preluă misiunea. Chiar și dată fiind starea lui de slăbiciune, să fie aproape de el o făcea să simtă fiori pe dinăuntru. Inima îi bătea năvalnic în piept, dar stătea cu capul plecat, ascunzând efectul lui asupra-i, sub masca lucrului pe care îl avea de făcut.

Odată ce reuși să desfacă nasturii de metal, se trase îndărăt și îi făcu loc să se dezbrace de haina de ploaie. Tremurul lui deveni mai puternic când își agăță haina în cui și duse mâna la pălărie. Cămașa tatălui ei era umedă și pantalonii uzi de la genunchi în jos, dar Crockett arăta de parcă tocmai ieșise din râu, cu toate hainele pe el. Era ud până la piele și picura apă din el. Joanna îl prinse de braț să îl susțină când încercă să folosească trăgătorul de încălțări, apoi îi puse repede cizmele lângă cele ale tatălui său, înainte de a-l împinge și a-l trage deopotrivă în bucătărie, ca să îl ducă la sobă.

Una dintre ulcele lipsea de pe masă și astfel știu că tatăl ei băuse cafea înainte de a merge în camera lui să se schimbe. Crockett stătea pur și simplu unde îl lăsase, de parcă nu știa ce să facă mai departe.

Felul lui amuzant și jucăuș de a fi dispăruse. Nu se mai vedea nici licărul din ochii săi căprui închis. Într-adevăr, începea să îi dea fiori reci. Ea întinse mâna după ibric, gândindu-se că o băutură fierbinte și întăritoare îl va ajuta. Apoi însă îi auzi dinții clănțănind și schimbă tactica pe loc.

Luă una din păturile pe care le pregătise mai devreme și i-o puse pe după umeri, așa cum îi făcea mama ei după baie când era mică. Apoi începu să îi maseze brațele, încercând să îl încălzească prin mișcarea aceea. Încruntându-se că el încă tremura, ea veni mai aproape și îl cuprinse cu brațele, masându-i umerii și spatele. Doar că el era prea lat în spate și nu putea ajunge peste tot.

Bărbia lui îi atinse creștetul când se aplecă să ajungă mai bine. Ea înălță privirea și îngheță. De data aceasta, ochii lui erau departe de a fi lipsiți de viață. Scânteia venea din profunzimea lor, de o intensitate care făcea să îi fie cu neputință a-și feri privirea. Ori a respira. Felul de privire arzătoare ce șoptea promisiuni.

Dacă nu avea brațele prinse în pătură, oare ar cuprinde-o cu ele și ar lipi-o de el într-o îmbrățișare adevărată? Oare fața lui s-ar apleca către a ei și i-ar pecetlui buzele cu un sărut? Oare tatăl i-ar prinde și ar smulge pastorului fiecare mădular?

Acest ultim gând o făcu să își vină în fire. Joanna plecă privirea și se trase înapoi. Cu ochii la masă, luă prosopul ce fusese pus atât de curat și de frumos pe colț și i-l întinse.

– Pentru păr, bâigui ea.

El întinse mâna de sub pătură și îl luă. Neputând rezista ispitei de a vedea dacă pasiunea aceea continua să ardă în ochii lui, ea cuteză să arunce o privire fugară la fața lui. Trăsăturile i se schimbaseră, într-adevăr, dar zâmbetul cu o jumătate de gură pe care îl afișa și reaprinderea sclipirii stinse de mai devreme, o înviorară la fel. Când Joanna se uită la cafea din nou și se întoarse cu spatele la pastorul cu ochi jucăuși, ud până la piele, un zâmbet tainic îi dansă pe buze.

– N-ai pus cafeaua la om încă, Jo? Trebui' să fie bocnă pe jumate. Vocea tunătoare a tatălui aproape o băgă în sperieți.

– Am vrut să mă usuc mai întâi, zise repede Crockett, ștergându-și părul cu prosopul. La cum arăt, voi face o baltă cât un lac în bucătăria voastră.

Dinții încă îi clănțăneau ușor când vorbea, dar începea să sune mai degrabă că își vine în fire, lucru care o liniști mult pe Joanna.

– Atunci, din vreme ce Jo s-a străduit să pregătească încă un rând de haine, și cum n-am de gând să le port pe amândouă, îți propun să mergi în camera de dinapoi să le pui pe tine.

Tatăl fetei arată cu degetul spre cămașa, pantalonii și șosetele care erau împăturite frumos pe masă.

Crockett fu uimit.

– Mulțumesc, domnule. Le iau.

Dar nu părea a ști cum să ia hainele în timp ce ținea și pătura și prosopul. Nu putea să le pună tocmai sub braț. Le-ar uda în câteva secunde.

– Pe aici. Joanna luă hainele uscate și se întinse după cafeaua pe care tocmai i-o turnase în cană. O să-ți arăt drumul.

Îl conduse într-o cămăruță pentru oaspeți, aflată în partea din spate a casei, și puse cana de cafea pe marginea biroului de lângă ușă.

– Înfășoară numai hainele ude în pătură după ce termini și adu-le în bucătărie. Voi întinde o sfoară pentru rufe lângă sobă.

Crockett intră pe ușă strecurându-se pe lângă ea. Încet. Atât de încet încât, atunci când ochii lui îi întâlniră pe ai ei și rămaseră uniți, ea avu sentimentul că timpul se oprise în loc. Niciunul nu vorbi, însă ceva se transmitea negreșit.

Joanna își dorea numai să înțeleagă ce anume. Inima ei nevinovată, ce bătea nebunește voia nespus de mult să creadă că era vorba despre două suflete care recunoșteau că își aparțineau unul altuia, dar mintea o prevenea că, probabil, nu era nimic mai mult decât prietenie și recunoștință.

Astfel, când Crockett murmură un „mulțumesc” abia auzit și intră în cameră, dovedind că mintea ei era mai înțeleaptă decât inima, Joanna își ascunse dezamăgirea în spatele unui zâmbet grațios și al unei retrageri grabnice.

Se așeză pe scaun la masă, alături de tatăl ei, lăsându-se învăluită de tihna dată de prezența lui, ce îi dădea sentimentul de putere și ocrotire. Îi părea rău că nu putea urca în poala lui, așa cum făcea când era mică. Se uită cu dor la umărul lui, îi mângâie cu privirea chipul cu aer gânditor, în timp ce el stătea cu ochii ațintiți în cana

mare de cafea, pe jumătate goală și, la urmă, Joanna hotărî să nu mai dea ascultare minții, ci imboldului inimii.

Fără a scoate un cuvânt, trase scaunul mai aproape și puse capul pe umărul tatălui. El nu se întoarse cu fața și nici nu rosti vreun cuvânt. O tăcere în ritmul respirației fu singurul semn că știa de gestul ei. Apoi însă o parte din încordare dispăru din mușchii lui și înclină capul spre al fetei într-o îmbrățișare fără brațe.

– E un om muncitor, predicatoru' ăsta al tău, spuse tatăl după un minut lung. Ridică fruntea și cuprinse iar cana cu degetele. Dacă nu are grijă, s-ar putea chiar să-nceapă a-mi fi pe plac.

– O, nu. Joanna se ridică, cu inima mai ușoară. Să nu faci asta, tati. Gândește-te numai la reputația ta.

– De netrebnic. Tatăl râse și se împinse în joacă cu umărul într-al ei. Mă face să mă-ntreb ce are de gând, totuși. Vocea lui deveni serioasă, gânditoare. De ce să muncească un om atât de mult, să facă mai mult decât i se cere, când e limpede că slujba asta nu-i nimic altceva decât o piatră de poticneală pentru el.

– Pentru că tot ce fac se răsfânge asupra Domnului meu.

Joanna și tatăl ei se întoarseră în același timp, după sunetul vocii lui Crockett. Acesta lăsa legătura umedă în spălătorul unde și hainele tatălui erau puse grămadă și se așeză de partea cealaltă a mesei.

– Scriptura ne învață ca popor al lui Dumnezeu să facem cât mai bine cu putință orice lucru avem pe mâinile noastre, să ne purtăm ca și cum am lucra pentru Domnul însuși, nu pentru om.

Privirea lui nu se abătea deloc de la tatăl Joannei.

– Am cunoscut mulți bărbați *cu frică de Dumnezeu* care erau niște neisprăviți leneși, bărbați care mai degrabă băteau un copil, decât să îi dea o pâine de pomană.

Tatăl ei aruncă vorbele acuzatoare lui Crockett, dar Joanna fu cea care se înfioră. Nu îl auzise niciodată vorbind cu atâta mânie, cu atâta durere. Când văzuse el atâta cruzime? I se strânse stomacul deodată. Să fi fost *el* copilul acela?

– Și asta-ți otrăvește părerea despre Dumnezeu, după cum se vede.

Vorbele lui Crockett erau rostite încet, dar greutatea din spatele lor era copleșitoare. Tatăl nu răspunse decât strângând din dinți.

– Dumnezeu dorește ca oamenii săi să fie plini de dragoste și de fapte bune. Să fie oameni integri și cinstiți. Oameni care îi reflectă caracterul. Dar suntem carne, oameni păcătoși, în stare de lucruri rele.

Un pufnit a dezgust se auzi dinspre tatăl Joannei, dar acesta își strânse repede buzele ca pentru a închide o poartă să nu mai scape nimic.

– Câteodată greșelile au urmări nebănuite, continuă Crockett pe un ton scăzut, pe care vrăjmașul le folosește ca să îi depărteze pe ceilalți de Dumnezeu care îi iubește.

Inima Joannei tresări. Oare tatăl ei se va deschide cu adevărat la vorbele lui Crockett? Oare se înmuia? Dar, în timp ce îl privea, o umbră se așternu pe chipul tatălui când se ridică de la masă.

– Credeam că am avut o înțelegere să nu ții predici, Archer.

Se întoarse cu spatele la masă și se duse cu pași mari la geam, privind la ploaia de afară care începuse a se domoli în cele din urmă.

– Ne-am înțeles, Silas. Așa-i. Iartă-mă. Crockett își învioră degrabă tonul și se lăsă pe spătarul scaunului. Nu-s la rându-mi ferit de greșeli, mă tem. Întreabă-i numa pe frații mei. Ți-ar înșira bucuroși câteva povești, sunt sigur.

Crockett aruncă o otheadă Joannei peste masă, și aceasta se trezi zâmbind, deși pierduseră celălalt subiect al conversației. „Dă-i timp”, părea el a-i transmite, prin semnul acela din ochi. „O sămânță nouă a fost semănată. Nu răscoli pământul înainte să prindă rădăcini.”

Timp de câteva minute, nu vorbi niciunul. Ploaia răpăia pe acoperiș. Ceasul din salon bătu un sfert de oră. Burlanul sobei pocnea. Apoi tatăl rupse tăcerea.

– Mai vrei să te duci mâine la oraș dacă se răzbună vremea, Jo?

El puse întrebarea, stând cu fața la sticla ferestrei, nu la ea.

– Da, aș vrea. Îl privi pe Crockett înainte de a se întoarce să se uite la ceafa tatălui său. Fratele Archer mi-a dat banii din donații să

cumpăr vopsea pentru biserică și aş dori să cumpăr tot ce trebuie, cât mai repede cu putință.

Și materialul pentru rochie. Sperase să ajungă în oraș mai repede de ziua aceea, dar avuseseră prea multă treabă la fermă ca să se lipsească de o mână de lucru care să facă drumul numai pentru ziua în folosul comunității și cumpărăturile pentru picnic.

– Nu cred că mă pot lipsi de Jasper, spuse tatăl ei, speranțele Joannei risipindu-se. Dar, după truda de azi, m-am gândit să-i dau lu' Archer un răgaz. Dacă-l poți lămuri să vină cu tine, n-o să mă împotrivesc să-l las să te ducă.

Joanna întoarse repede privirea spre Crockett, cu respirația tăiată.

– Aș fi onorat să te-nsoțesc, domnișoară Robbins. El lăsă capul în jos, într-un gest de gentilom, dar sclipirea din ochii lui făcu inima Joannei să tresalte.

Să fi avut tatăl ei de gând cu adevărat să îl răsplătească pe Crockett cu o zi liberă sau era doar un șiretlic ca să îl țină pe pastor cu argumentele sale la distanță, pentru o vreme?

Cui îi păsa, de vreme ce însemna că va petrece o zi întreagă în compania lui Crockett? Funicăturile de bucurie pe care Joanna le simțea intens pe dinăuntru îi dădură răspunsul.

Crockett se înființă la ferma Lazy R vesel, în zorii dimineții următoare, chiar dacă se numea ziua lui liberă. Prefera să mănânce mâncarea gătită de Joanna decât de el și, la drept vorbind, avea oareșice temeri că Holly Brewster va afla de undeva că primise ceva timp liber și va răsări la ușa lui, cu idei și cu planuri noi pe care să le ia în considerare. Nevoia permanentă a femeii de atenție și de afirmare îl secătuiau de energie mai iute decât apa care trecea printr-o sită.

Spre deosebire de Joanna, a cărei simplă prezență părea să îl învigoreze.

Privind-o cum treblăluia prin bucătărie, asigurându-se că bărbații aveau mâncare din belșug și căni cu cafea ce nu rămâneau niciodată goale, amintirile zilei de dinainte îi invadară gândul. Cum stătuse pe lângă el când degetele îi erau prea amorțite să își descheie propria haină de ploaie. Cum îl încălzise cu mâinile ei prin pătură. Cum îi mirosea părul și cât de moale îl simțise când îi atingea bărbia. Simțise să și-l facă pernă. Mai mult, ar fi vrut să arunce pătura deoparte, să o ia în brațe și să simtă gustul buzelor ei. Ce mai instinct pentru un pastor!

Nu mai simțise o dorință atât de puternică până atunci. Compania femeilor îi făcea plăcere, chiar flirtase puțin, dar nu fusese niciodată provocat la emoții mai profunde. După paisprezece ani în care trăise în izolare, doar cu frații alături, descoperise femeile ca fiind o experiență încântătoare—cu zâmbetele lor, cu gingășia și vocile lor melodioase.

Fiecare întâlnire o altă floare, ca o albină atras de alt boboc înflorit, fiecare frumos și dulce în felul său. Dar, cu cât petrecea mai mult timp alături de Joanna, cu atât devenea mai dependent de nectarul ei deosebit. Parcă florile celelalte începuseră a se ofili, pierzându-și atractivitatea.

– Miere, domnule Archer?

Crockett aproape scuipă cafeaua din gură. Să îi fi ghicit cumva femeia gândurile? Joanna ridică sprâncenele, o cută de nedumerire încrețindu-i fruntea.

– Să pui pe biscuit.

Ea ridică micuțul vas de lut din fața ei în semn de întrebare nevinovată. El reuși cu greu să înghită cafeaua, foarte conștient de privirile nedumerite pe care le atrăgea din partea celorlalți bărbați din jurul mesei. Își puse bărbia în piept, încercând disperat să își vină în fire și descoperi un biscuit părăsit ce stătea nemâncat pe farfuria lui.

– Nu... oh... mulțumesc. Untul mi-ajunge.

El apucă îndată cuțitul și se puse pe întins untul pe biscuitul amintit, ținându-și o predică în minte, despre primejdiile cugetărilor neînfrânate și pentru buna măsură. Din fericire, masa de dimineață luă sfârșit curând. Silas și oamenii lui se împrăștiară pe la treburile lor, iar Joanna strânse masa.

Crockett se oferă să o ajute la vase, dar ea îl zori să meargă în salon, spunându-i răspicat că era ziua lui liberă și stăruind că nu avea să îl lase să ridice măcar un deget până când nu venea timpul să mâne căruța spre Deanville. Hotărât să nu mai dea prilej minții de a rătăci iar pe un teritoriu primejdios, Crockett luă una dintre cele trei cărți așezate una peste alta pe o măsuță care se afla între două fotolii.

Ocupă un loc și deschise cartea la o pagină oarecare, doar ca să aibă sub ochi anatomia scheletică a unui cal. El întoarse cartea să vadă mai bine cotorul. *Bolile animalelor din gospodărie și remediile cele mai noi* de Dr. Lloyd V. Teller. Ei bine, putea fi mai rău, bănuie el. Putea fi un tratat de apicultură. Râzând în sinea lui, Crockett

răsfoi paginile și ajunse la o secțiune în care se explica modul în care se punea diagnosticul corect pentru șchiopătatul cailor.

Îi plăcuse dintotdeauna să studieze medicina. Pe când erau mici, frații lui veneau la el cu indispoziții și dureri, dar și cu răni mai serioase—pesemne fiindcă avea un fel de a fi mai vesel decât al lui Travis, care prefera să dea ordine pe un ton ridicat.

Oricare erau motivele, Crockett își intrase în rolul de tămăduitor al familiei și studia orice text medical și manual despre remediile pregătite în casă, pe care putea pune mâna. La drept vorbind, nu prea erau multe, dar le folosea cu temeinicie pe cele găsite. La fel cum făcea în momentele acelea, deși știința veterinară nu îl atrăgea la fel de mult precum tratarea suferințelor omenești.

Cu toate astea, un fermier nu se putea aștepta să îi meargă bine, fără cel puțin o cunoaștere rudimentară a felului cum se tratează animalele de pe lângă casă. Astfel, plecând capul cu un aer serios, Crockett își îndreptă iar atenția la simptomatologia Doctorului Tellor. Din nefericire, citise numai câteva pagini când o melodie ușoară pătrunse în salon, furându-i pur și simplu atenția de la discuția despre cum se pune atelă la tibia piciorului și despre articulațiile bolnave ale genunchilor.

Joanna cânta. Își aminti prima oară când o auzise cântând, în dimineața când o luase prin surprindere cu o predică de aniversare. La momentul acela, se gândise să se ascundă ca să audă mai mult dulceața glasului ei și emoția pe care ea o transmitea prin cuvinte. Totuși, în cele din urmă, nu reușise să se țină deoparte.

Chiar și în clipa aceea, atracția era puternică. Punând cartea deoparte, Crockett se lăsă pe spătarul scaunului și îngână o armonie care să o acompanieze. Își rotea privirea prin cameră, atrasă de micile însemne feminine ce dădeau căldură locului. Modelul din dantelă de sub lampă. Funda de la draperie. Modelul brodat întins pe masă, lângă cotul lui. Să fie mâna răposatei doamne Robbins ori avusese și Joanna un rol în decorare? Studie modelul înrămat mai îndeaproape. Era arca lui Noe care plutea pe linia albastră și văluroasă a potopului, sub care era cusut versetul următor: „Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică

încredințare despre lucrurile care nu se văd.” O ramură de măslin și un porumbel despărțeau versetul și rândul următor al textului. „1874—Joanna Robbins—10 ani.”

Crockett zâmbi, închipuindu-și o fetiță cu părul roșcat, aplecată asupra lucrului de mână, cu limba prinsă între dinți, în timp ce se concentra la a face cusăturile fără greșală. Ce mândrie trebuie să fi simțit să îi fie socotite strădaniile vrednice de o expunere atât de aleasă. Totuși, nu la fel de însemnată precum pictura mare în ulei de deasupra poliței căminului.

El se ridică în picioare și se duse la cămin, să vadă mai bine redarea somptuoasă a unui râu învolburat ce aducea vag cu cel care curgea prin spatele bisericeții. Lucrarea era extraordinară cu adevărat, prin felul în care totul era scăldat în lumină. Era ca și cum soarele pătrundea anume printre nori ca să strălucească deasupra pământului, în cinstea vizitei artistului.

– Unul dintre cele mai frumoase pictate de mama, zise Joanna lângă el și Crockett se întoarse cu fața la ea.

– *Mama* ta l-a pictat ? E o lucrare de maestru.

Ochii lui se întoarseră la peisaj, căutând semnătura din colțul de jos. *M. E. Robbins*. Chiar mă-ntrebam cum de Silas a ajuns să aibă o asemenea lucrare.

Auzind cum sunau cuvintele acestea, Crockett se suci pe călcâie, cu o cerere de iertare pe buze.

– N-am vrut să zic...

– Ce? Că tata l-a furat? Joanna își arcui buzele și ochii îi jucau de o șiretenie încântătoare. Da, pentru că pasagerii diligențelor sunt atât de zdraveni încât să care după ei opere de artă, ambalate voluminos atunci când călătoresc.

Crockett zâmbi, primind cu amabilitate critica ei în spirit de glumă.

– Nu, continuă ea, o expresie visătoare îndulcindu-i trăsăturile. N-a furat tabloul, ci doar artista. Ori, cel puțin, inima ei. Joanna mângâie marginea ramei cu o venerație izvorâtă dintr-o afecțiune profundă. Desigur, și ea a furat-o pe a lui.

Silas părea un om atât de dur; lui Crockett îi venea greu să și-l închipuie un individ topit de dragoste. De parcă i-ar fi ghicit gândurile, Joanna se apropie de el și îi șopti conspirator la ureche.

– Ar trebui să-i vezi dormitorul.

Crockett ridică dintr-o sprânceană, ceea ce nu făcu decât să o facă pe Joanna să surâdă mai larg.

– N-ai să găsești niciun petic neacoperit pe pereții aceia. În afară de câteva care-s puse prin casă, fiecare pânză pictată vreodată de Martha Eleanor Robbins se află în camera lui. Îi scăpă un suspin ușor. Pe vremuri, puneau sus numai câte patru o dată. Mama le rotea pe cele noi la câteva luni și le păstra pe celelalte în magazie. Dar, după moartea ei, tata le-a pus pe toate până la ultimul. Cred că îl ajută să se simtă mai aproape de ea dacă e înconjurat cu totul de lucrările ei.

Silas Robbins era capabil de mai multă profunzime decât binevoia să arate. Crockett își împreună mâinile la spate și se legănă pe călcâie, în timp ce gânduri noi căpătau formă în mintea sa. Un bărbat care își iubea fiica și soția cu atâta fervoare l-ar iubi și pe Dumnezeu cu aceeași patimă. Dacă și-ar deschide vreodată inima în direcția aceea.

Un ceas mai târziu, Crockett înconjura cu căruța o baltă de noroi, ce arăta destul de amenințătoare, în timp ce înainta încet, alături de Joanna, pe drumul ce ducea spre Deanville. Soarele străpunsese norii încălzind aerul, dar drumul rămânea tot ud pe alocuri.

Așteptase prea mult ieșirea aceea ca să riște să rămână împotmoliți. Privi femeia de lângă el care era încheiată până sus și purta mănușile și boneta de duminică. „Fermecătoare” fu cuvântul ce îi veni în minte. Dacă era cu puțință ca o față să strălucească, atunci a ei era, în timp ce savura priveliștea.

El și-o imaginează inventariind urcușurile și coborâșurile terenului, așezarea copacilor, felul în care iarba îngălbenită se apleca în adierea vântului. Oare acestea erau pictate în podul șopronului? Silas îi dăduse instrucțiuni precise, numind atelierul improvizat un loc nepermis. Nici măcar el nu se aventura vreodată în sanctuarul

ficei sale. Acolo ea se putea exprima prin artă, fără teama de a fi criticată, acolo unde putea fi liberă cu adevărat. Iar acolo, bănuiești Crockett, ea se simțea cel mai aproape de mama ei.

– Pictezi și peisaje? Întrebă el, sperând ca ea să îi deschidă măcar puțin ușa să îl lase să arunce o privire în locurile acelea tainice.

Ea se întoarse către el și zâmbi.

– Câteva, dar mă simt mai atrasă de subiecții umani.

Ochii ei urmăriră liniile feței lui pentru o clipă, iar Crockett se trezi întrebându-se ce vedea. Oare percepea numai unghiuri și umbre sau chiar îl vedea *pe el*?

– Mama m-a pregătit în stilul Școlii Hudson River, continuă ea, întorcând privirea la drum, stilul de care s-a îndrăgostit după ce a văzut o expoziție a lui Thomas Cole pe când era mică. Picturile idealizau natura în așa fel, încât i-au insuflat o dorință arzătoare în suflet ca, într-o zi, să exploreze sălbăticia necucerită a vestului.

– Așa l-a cunoscut pe tatăl tău?

Joanna îl privi pe furiș, pe sub borul bonetei. Privirea ar fi fost cochetă dacă trăsăturile ei nu erau înviorate de nerăbdarea unei copilăre. El simți că avea să i se ofere o poveste foarte dragă familiei Robbins.

– Era văzută ca o fată bătrână în New York, începu Joanna. Nu era îndeajuns de frumoasă ca să pună mâna pe vreun crai din înalta societate, dar era prea educată ca să atragă omul muncitor de rând. Așa că, s-a dedicat profesiei de dascăl. Preda arta cel mai ades, dar făcea și pregătire la muzică. În fiecare an își răsplătea elevii cei mai buni cu o excursie la expoziția cea mai recentă a lui Frederic Edwin Church. Era artistul contemporan preferat al ei, ca să-nțelegi.

Ea pomeni numele artistului aproape reverențios, așa că Crockett se grăbi să aprobe din cap, în semn de răspuns, ca și cum îi înțelegea însemnătatea. Desigur, el nu avea habar cine era omul, dar Joanna nu trebuia să știe acest lucru.

– Church făcea călătorii în locuri exotice îndepărtate, apoi se-ntorcea la New York, ca să picteze pe timpul iernii. Mama își dorea tare mult să îi calce pe urme. Știa, ca femeie, că nu va găsi niciodată acei investitori care să îi îngăduie să meargă în America

de Sud, la fel ca el, dar primise o mică moștenire din averea tatălui și economisea fiecare bănuț din ce câștiga, în speranța că într-o zi va reuși să își organizeze propria excursie în sălbăticie.

– Ce a făcut-o să plece de acasă în cele din urmă?

– O pictură, firește.

Joanna îi făcu semn cu ochiul. Crockett era atât de fermecat să fie măcar o dată destinatarul gestului, încât aproape râse în hohote.

– *Amurg în sălbăticie*, continuă Joanna, de parcă titlul lămurea totul. Church imortalizase un peisaj sălbatic, cu munți acoperiți de păduri ce înconjurau un râu liniștit, toate sub un cer care se întuneca, brăzdat de nori care încă aveau culoarea rozalie a unui apus de soare ce tocmai trecuse. După ce văzu pictura aceea, mama a știut că trebuia să meargă spre vest—trebuia să surprindă propria imagine a sălbăticiei, înainte ca civilizația să o prindă în cursă pentru tot restul zilelor. Astfel, după ce și-a încheiat semestrul școlar, și-a pus în bagaj caietul de desen și proviziile și a pornit în căutarea propriei sălbăticii.

– Și-n schimb l-a aflat pe tatăl tău.

Deși un june răufăcător precum Silas Robbins trebuie să fi însemnat sălbăticie pentru oricine.

– Da. Ea îl privi iar curioasă pe sub bonetă. I-a jefuit diligența.

Atunci Crockett râse. Prea se potriveau lucrurile.

– Era pe drum de câteva luni și ajunsese până în Texas, când a rămas fără bani. Diligența trebuia să o ducă în Galveston, unde avea de gând să se imbarce într-un vas spre casă. Când tata și băieții au pus mâna pe diligență, ea le-a dat cele câteva lucruri de valoare fără a sta pe gânduri. Dar când unul dintre bărbați—Frank, cred—a luat săculețul în care ținea caietul de desen, s-a luptat ca o pisică sălbatică să-l recapete. Jasper a încercat să o țină, în vreme ce Frank scutura lucrurile din săculeț. Toți credeau că avea o ascunzătoare de bijuterii ori așa ceva. Tata a fost primul care a pus mâna pe caietul de desen. L-a deschis și s-a uitat la lucrările ei. Mi-a zis mai târziu că acela a fost momentul când s-a îndrăgostit de ea, a zis că orice femeie care putea vedea o asemenea frumusețe, într-un tărâm sălbatic, trebuia să aibă un suflet curat. Și mama a zis că, atunci

când căpetenia tâlharilor i-a înapoiat caietul de desen, ochii lui albaștri străluceau pe deasupra măștii, cu o admirație pe care ea nu o mai văzuse la niciun alt bărbat din estul de unde venea. Era ca și cum el îi văzuse inima când îi privise schițele și că sclipirea aceea o făcea frumoasă în ochii lui.

Joanna se întoarse atunci să îl privească, un zâmbet șiret ivindu-se pe buzele ei. Crockett simți un nod pe dinăuntru. Nu era nevoie ca el să îi vadă caietul de desen. Ea era deja frumoasă în ochii lui. Crockett își dresе glasul și prinse mai bine frâiele, apoi își îndreptă gândurile într-o direcție mai puțin primejdioasă.

– Deci a răpit-o?

Joanna râse, cu un râset ușor și cristalin ce îi învălui inima.

– Sigur că nu. Dar a mers după ea. Și-n seara aceea, și-a riscat viața venind în oraș să o curteze. Mama l-a recunoscut imediat, numai că era prea îndrăgostită să îl refuze. Au stat la o masă în colțul întunecat al cafenelei și au vorbit ore-n șir. Când a auzit că era pregătită să plece în dimineața următoare, tata a cerut-o în căsătorie în seara aceea.

– Și ea a zis da?

Crockett nu își prea putea ascunde neîncrederea din voce.

– Nu la început. Își făcea griji din pricina diferenței de ani. Era cu patru ani mai mare decât el, înțelege, și se gândea că un bărbat atât de tânăr și de plin de viață s-ar plictisi de ea, odată cu trecerea anilor. Dar tati a convins-o că după ce îi jura credință, nimic nu îl mai putea sminti. Atunci ea a zis da. A pus totuși o condiție: trebuia să renunțe la viața de tâlhar.

Crockett își făcu repede o imagine.

– Dar mi-ai zis că e fermier de șaisprezece ani, așa că sigur nu a renunțat la tâlhăritul poștalioanelor decât după nașterea ta.

– Adevărat. Din nefericire. Era singura sămânță de scandal între ei, în primii ani. Tati îi făgăduise să ducă o viață cinstită de îndată ce avea destui bani să cumpere o fermă și să îi ofere un cămin. El și banda lui avuseseră mereu grijă să fure numai cât să le ajungă pentru nevoile imediate, așa că nu avea multe rezerve.

Nu dădeau niciodată lovituri atât de mari încât să atragă prea tare atenția autorităților. Și nu făceau rău nimănui *niciodată*.

Joanna apăsă anume pe acest ultim cuvânt.

– Mama a continuat să îl roage să se oprească, stăruind că nu avea nevoie de o casă mare ori de lucruri scumpe. El putea să caute de lucru la o fermă pe undeva sau își putea lua o slujbă la o moară ori la o mină. Dar tata refuza să muncească pentru oricine în afară de el, așa că a mers mai departe cu banda lui, până ce a strâns banii cu care să cumpere o fermă a lui.

Descrierea isprăvilor tatălui ei suna înfiorător de cunoscută. Crockett se încruntă privind înainte la periferia orașului Deanville. Oare Coleson nu spusese cam același lucru când îi pusese întrebări despre răpirea sa?

– Oh, nu trebuie să te-ncrunți, Crockett. Joanna îl înghionti în joacă în umăr, interpretându-i greșit preocuparea după cum se vedea. Eu și mama l-am adus pe calea cea strâmtă și dreaptă destul de curând.

– Ce rol ai jucat? Întrebă el, nedorind ca ea să îi ghicească gândurile despre copii.

O roșeață ușoară apăru pe chipul tinerei.

– Păi, după spusele mamei, am câștigat inima lui tati din clipa în care m-am născut. Ori de câte ori era acasă, mă căra cu el peste tot—mă-nvăța să călăresc, îmi arăta cărările animalelor și-mi cioplea jucării din lemn. Îl adoram și nu aveam nicio bănuială despre viața ascunsă pe care o ducea. Tot ce știam era că e tatăl meu și că mă iubea. Apoi, într-o zi, el și banda lui au oprit o trăsură ce mergea spre Bremond. Când a deschis ușa să ceară obiectele de valoare ale pasagerilor, a dat de o femeie care călătorea împreună cu fiica ei. Fetița era cam de vârsta mea, cu păr roșu și pistru. Când l-a văzut, a țipat îngrozită și aproape a rupt fusta mamei, încercând disperată să fugă de el. Tati a trântit ușa și s-a îndepărtat cu cal cu tot, fără să mai ia un bănuț de la nimeni, în ziua aceea ori în altă zi. Mi-a zis mai târziu că în ziua aceea a văzut pe chipul fetei numai chipul meu, groaza mea. De el. Și n-a putut răbda asta.

Crockett îi sorbea cuvintele.

– O fi tatăl tău un om încăpățânat, zise el după un moment, dar iubește cu patimă și s-a dovedit în stare de o schimbare totală. Povestea ta îmi dă speranță pentru cealaltă misiune a noastră.

– Crezi?

Ea îl privi cu un chip radios, emoționat, de parcă el tocmai îi dăruise un pumn de aur. Crockett încuviință din cap și zâmbetul ei ca răspuns fu splendid.

În timp ce mâna caii spre magazinul universal, Crockett se întreba fără voie ce povești va spune Joanna copiilor săi într-o zi, despre cum îl întâlnise pe tatăl lor. Va fi povestea savuroasă a unei aventuri care să rivalizeze cu povestea părinților ei, ori va fi relatarea simplă a unei povești de dragoste blajine care s-a împletit în timp? Oarecum, ultima variantă pur și simplu nu părea a se potrivi.

Crockett trase de frână, coborî și se întoarse să o ajute pe Joanna. Îi cuprinse mijlocul cu mâinile și îi veni în minte, fără să vrea, imaginea lui Silas legănând câte un nepot pe fiecare genunchi—copii care se rugau de el să le spună povestea în care bunicul îl răpise pe tatăl lor dintr-un tren, ca să îl ducă mamei lor, ca dar de aniversare.

Își trase brusc mâinile de pe talia Joannei, de parcă s-ar fi ars. „Ia-o mai încet, Crock”, avertiză el. Să recunoască faptul că era atras de Joanna era un lucru. Să își imagineze copiii lor viitori era cu totul altul.

– Hai să... aa... mergem să găsim vopseaua.

Crockett o luă pe Joanna de braț și o îndreptă repede spre podul din lemn, înainte ca expresia nedumerită de pe chipul ei să aibă vreme să devină o întrebare adevărată.

Alegerea vopselei nu luă mult. Când Crockett se oferi să ducă bidoanele la căruță, Joanna îl îndemnă să iasă și să se plimbe prin oraș după aceea, oferindu-și în felul acesta un răgaz pentru câteva cumpărături personale.

– Atât de rar am prilejul să mă plimb prin magazin, îl lămurii ea când se oferi să o aștepte. De obicei, mă mulțumesc să îi dau o listă lui Jasper și să îl pun să aleagă lucrurile necesare când vine la oraș, dar, din vreme ce mă aflu aici, mi-ar plăcea nespun să am ocazia să zăbovesc puțin pe la panglicile frumoase și săpunurile frumos mirositoare.

Sigur *asta* l-ar pune pe fugă. Ce bărbat voia să fie prins într-un nor de săpunuri parfumate și de apă de toaletă?

– Voi face o plimbare până la grajdul de închiriat cai, răspunse Crockett, ușurința cu care el căzu de acord, supărând-o nițel, în ciuda faptului că el făcea tocmai ceea ce ea voia.

„Măi să fie”. De ce trebuia să aibă sentimentele atât de răscolite ori de câte ori se afla el prin preajmă?

– După ce termini, continuă el, putem servi prânzul.

Joanna se strădui să se gândească la misiunea ei imediată. „Materiale”.

– Ar fi minunat. Ea zâmbi și îl zori spre ieșire. Voi veni după tine de îndată ce termin aici.

– Eu mă voi uita după tine.

Crockett îi făcu semn cu ochiul și plecă fruntea înaintea ei, apoi duse afară și ultimul bidon. Ea rămase la fereastră, așteptând până

ce el puse bidoanele cu vopsea pe fundul căruței și o luă pe drum în direcția grajdului. Atunci ea merse ținută la standul cu materiale care era de-a lungul peretelui din spate.

Magazinul *La Dean* nu etala un număr foarte mare de modele și cel mai mult avea stambă simplă, însă Joanna pipăi nerăbdătoare fiecare balot de material, închipuindu-și cum ar arăta fiecare croit într-o rochie.

Materialul maro-auriu presărat cu trandafiri mici, de culoarea castanei îi putea veni bine la culoarea ei, dar era prea neutru, prea cuminte. De data aceasta, voia să iasă în evidență, în loc să se amestece cu peisajul. O misiune destul de dificilă când Holly Brewster se înfoia prin preajmă.

Avea să fie și mai greu de vreme ce femeia își pusese în gând, de fapt, să îl cucerească pe Crockett. Joanna suspină cu gândul la alegerile pe care le avea dinainte. Toate nuanțele de cafeniu și verde închis nu aveau să îi fie de mare ajutor. Luă materialul auriu în mână, se întinse după un balot de un roșu intens, crezând că putea fi destul de aproape la culoare cu modelul cu trandafiri ca să se potrivească, dar când trase de el, descoperi o lungime de muselină lucioasă, de un roz aprins, ascunsă dedesubt.

Joannei i se tăie respirația, balotul roșiatic căzându-i din mână cu o bufnitură pe masă. Ea scoase cu grijă materialul roz de la baza grămezii. Luciul ei reflecta lumina, făcând-o să suspine în timp ce își trecea mâna de-a lungul materialului. Era rămas probabil din primăvara ce trecuse; culoarea era mult prea pastelată ca să fie la modă la vremea aceea a anului, dar Joannei nu îi păsa.

De fapt, culoarea ceva mai veselă se potrivea întocmai planurilor ei. Ba mai mult, se va potrivi de minune cu fusta care se purta pe dedesubt, de culoare maro ciocolatiu, pe care mama ei o purta la rochia de culoarea lămâii. Nuanța de un galben pal făcuse mereu ca tenul Joannei să pară destul de palid, așa că nu mai refăcuse rochia, însă jupa era altă poveste. Va adăuga o notă elegantă muselinei roz și vesele. Aceasta fără a mai pomeni că economisea mult timp petrecut la cusut.

Joanna luă balotul în brațe și se întoarse ca să se îndrepte spre casierie, doar ca să dea peste o femeie ce îi stătea în drum. Părul doamnei era prins la spate, într-un coc destul de strâns, iar rochia de culoarea cărbunelui era curată, dar greu de definit. Cu toate astea, privirea ei cercetătoare o făcu pe Joanna să se simtă stânjenită.

– Te-am văzut cu el.

Acuzația nu avea patimă și era aproape de natura unei conversații, însă Joanna tot aruncă o privire scurtă prin magazin, să se asigure că avea o cale liberă spre ieșire, de cumva era nevoie să iasă grabnic de acolo.

– Cu cine? Întrebă, strângând balotul mai tare la piept.

– Cu pastoru'. Cu Archer.

– Da. Lucrează pentru tatăl meu și a fost destul de amabil să mă aducă-n oraș.

Joanna afișă un zâmbet larg și făcu un pas îndărăt, cu gândul să scape pe alt culoar.

– E un om bun.

Femeia se înroși puțin și își făcu de lucru cu manșeta mânecii, în timp ce privirea îi lunecă pe podea.

– De nu sunteți într-o grabă prea mare, aș fi încântată să vă invit pe amândoi să prânziți la pensiunea mea. Archer știe unde. Numa' spune-i că Bessie v-a zis să veniți.

Joanna se opri, atinsă de invitația ciudată. Femeia aceea nu era o amenințare. Era pur și simplu stingheră în preajma străinilor, o trăsătură pe care Joanna o înțelegea prea bine. Ce trebuie să fi însemnat pentru ea să deschidă conversația? Era limpede că avea o stimă deosebită pentru Crockett—fapt ce dovedea că era o femeie cu bun-simț.

– Ce frumos din partea dumitale, Bessie. Am fi încântați să prânzim împreună. Mă cheamă Joanna.

Ea întinse mâna. Bessie dădu din cap, însă abia atinse degetele Joannei. De parcă suferise în toate socializările de dinainte, Bessie se suci pe călcâie, fără alt cuvânt, și o lăsă pe Joanna singură, cu materialul ei cel nou de rochie.

– Mai vrei niște legume, pastore?

Bessie îi întinse bolul și Crockett îl luă, abia venindu-i să creadă că stătea cu adevărat la masă, cu femeia aceea. Din câte se părea, prezența altei femei făcea socializarea o misiune mai puțin amenințătoare.

– Vă mulțumesc, doamnă. El puse o lingură nu prea plină în farfurie și dădu bolul mai departe Joannei. Voi mai lua o chiflă, dacă nu te superi.

Femeia nu ar fi roșit mai tare nici dacă ar fi numit-o fata cea mai frumoasă din ținut.

– Mi-am amintit ce mult ți-au plăcut, zise, întinzându-se după coșul acoperit cu un ștergar.

– Chiar sunt foarte gustoase, domnișoară Bessie.

Când băgă mâna sub prosop să ia o chiflă, Crockett îi făcu glumeț semn cu ochiul. Dar regretă gestul necugetat când gazda lui aproape căzu de pe scaun de surprindere. Din fericire, Joanna încercă repede să tempereze lucrurile.

– Trebuie să cunoști o mulțime de oameni interesanți, dacă ai o pensiune. Îți face plăcere?

– Nu în mod deosebit.

Crockett lăsa bărbia în piept și își fixă atenția asupra farfuriei, cu gândul să nu participe la conversație, pentru ca domnișoara Bessie să își vină în fire.

– Trebuie să fie mult de muncă, continuă Joanna, impresionându-l cât de repede și de firesc găsisese cuvintele potrivite la răspunsul direct al lui Bessie.

– Nu treaba e problema. Am grijă de casă de când am fost destul de mare să dau cu mătura. Se fâțâi pe scaun, lovind neliniștită blatul mesei cu degetul mare al mâinii. Să-mi vină strini pe nepusă-masă, carele să așteaptă de la mine să-i slugăresc cu de toate, asta mă scoate din sărite.

Crockett îndesă chifla în gură înainte să îl surprindă râzând. El putea fără îndoială adevărați cei spuse.

– De ar fi după mine, n-aș primi chiriași deloc.

Bessie se lăsă pe scaun și încrucișă brațele pufnind.

– Atunci de ce faci asta?

Glasul Joannei nu trăda dezaprobarea, doar curiozitatea. Archer nu fu deloc surprins când brațele domnișoarei Bessie se destinseră. Felul liniștit al Joannei invita la sinceritate. Deși nu era o furtună într-ale socializării ca Holly Brewster, avea un fel al ei de a ajunge la cei pe care societatea îi marginaliza, la cei care aveau cea mai mare nevoie de compasiune și de o ureche care să îi asculte.

– A fost ideea lu' frate-meu, Albert. Numa' din pricina neveste-si. Ea voia ca el să vândă locu' ăsta, casa părinților noștri, pentru ca ea și Bertie să se poată muta într-una mai arătoasă pentru ei în Caldwell. El m-a asigurat că-mi va da o cameră, pe lângă bucătărie, sigur, ca să pot face tot ce-i legat de mâncare și curățenie. Dumnezeu știe că asta fac de fiecare dată când mă duc în vizită. Aci măcar îmi poci apăra libertatea și n-am de răbdat vrajba lui Francine.

Crockett nu se mai prefăcu a mânca și se lăsă pe spătarul scaunului ca să privească la cele două femei care păreau să fi uitat de prezența lui.

– Atunci cum l-ai convins pe fratele tău să te lase să păstrezi casa? întrebă Joanna.

– Cre'că a știut ce prăpăd ar fi să ne aibă pe mine și pe Francine sub același acoperiș, așa că s-a oferit să mă lase să țin casa dacă m-aș învoi să iau chiriași ca să-mi poată da o leafă mai mică pe lună. Era felu' în care încerca să ne facă fericite pe amândouă, bănuî'.

– Vine lume destulă să câștigi restul?

– Unele luni e mai bune ca altele, dar am ceva bani puși deoparte, așa că...

O bătaie puternică în ușă întrerupse firul explicației.

– Domnișoară Bessie? O voce masculină aspră veni de pe hol, când ușa de la intrare se deschise. Aud că ai companie.

Crockett tresări la auzul unei voci cunoscute, apoi avu un șoc să o recunoască.

– Așa-i, strigă Bessie, fără a schița niciun gest ca să își întâmpine personal oaspetele. Suntem în bucătărie, dom'le șef de post. Ai picat numa la țănc pentru o felie de plăcintă.

Crockett se uită la Joanna, cu inima bătând puțin cam haotic. Să fi venit șeful de post Coleson să îl interogheze din nou? Sau făcuse cumva legătura între Joanna și un anume fost răufăcător? Să fie ea în primejdie? El privi neliniștit la chipul ei.

Era limpede că ea nu se purta ca și cum se credea amenințată. După ce Bessie se ridică să mai aducă o farfurie și să taie din plăcintă, Joanna luă pur și simplu în mâini cana delicată de porțelan din fața ei și o duse la buze pentru a sorbi din ea, lăsând impresia seninătății. Ceea ce nu făcea, totuși, era să îl privească în ochi, așa că el nu avea de unde ști dacă stăpânirea ei de sine era aievea ori numai o prefăcătorie.

Crockett simțea pornirea stranie de a o lua în brațe și de a fugi cu ea pe ușa din spate. Apoi rațiunea învinse. Era destul de convins că Silas nu putea fi arestat pentru fărădelegi comise cu șaisprezece ani în urmă, îndeosebi fără martori ori dovezi. Dar când Brett Coleson intră cu pași mari în bucătărie, își scoase pălăria de pe cap și se așeză pe scaunul liber de lângă el, Crockett își aminti că *exista* o infracțiune pentru care Silas Robbins putea fi urmărit în justiție: răpire.

Joanna îl măsură din ochi pe omul legii peste marginea căzii. Semăna prea mult cu tatăl ei ca să se simtă în largul său, în preajma oamenilor legii, dar și mai mult cu mama ei ca să se dea de gol. Cu o mișcare înceată, ea puse cana pe masă și zâmbi a bun-venit străinului.

El dădu politicos din cap și se așeză.

– Brett Coleson, domniță, se prezintă el.

Ea înclină bărbia în semn de răspuns.

– Joanna Robbins.

Din fericire, șeful de poliție părea mai interesat de Crockett decât de ea. După ce îngăimă ceva de formă, își îndreptă toată atenția asupra omului de lângă el.

– Nu m-am așteptat să te revăd prin părțile astea, pastore. Te hotărăști să-mi urmezi sfatul și să faci plângere împotriva brutelor alea care te-au răpit din tren?

Joanna își simți inima luând-o la goană ca un cal scăpat din frâie. Aruncă o privire pe furiș lui Crockett, el știind la fel de bine ca ea însemnătatea gestului, de cumva șeful de post îl surprindea din întâmplare. Din câte se părea, Crockett era mai stăpân pe el, fiindcă stătea cu ochii la omul legii. Ea își spunea în sine ei că se bucura, chiar dacă își dorea mult să o aline.

– Nu, domnule, răspunse Crockett, iar negarea liniști nervii întinși ai Joannei. Neînțelegerea aceasta a fost lămurită acum câteva săptămâni. Mă aflu aici fiindcă mi-am luat o slujbă prin locurile astea. Am venit la oraș după provizii. Asta-i tot.

– Hmm.

Glasul lui avea un ton ce trăda neîncrederea vădită. Din fericire, Bessie veni cu desertul înainte ca omul legii să poată adăuga ceva.

– Nu-i mai lua pe oaspeții mei la-ntrebări, Brett, și mănâncă-ți plăcinta.

Ea puse una foarte mare dinaintea omului legii și împinse una ceva mai mică spre Crockett.

– Da, doamnă, domnișoară Bessie, veni răspunsul copoiului, numai zâmbet când luă furculița pe care o pusese pe farfurie. Ar fi o prostie din partea unui bărbat să stea la povești când ar putea savura plăcinta de-li-cioa-să cu mure făcută de dumneata.

Femeia bombăni, deloc impresionată de compliment. Se retrase la masa de lucru să adune farfuriile rămase, o servi pe Joanna și își reluă locul la masă. Câteva minute binecuvântate de liniște se așternură în bucătărie, în timp ce fiecare își servea desertul. Joanna adora plăcinta cu mure, dar nu gustă nicio îmbucătură. Cum să poată când copoiul nu o scăpa din ochi? Avea sentimentul că adevărurile legate de moștenirea sa și păcatele din trecutul tatălui ei ieșeau la iveală, sub privirea cercetătoare a omului legii.

Se temea că, dacă nu va pleca degrabă, i se vor vedea prin piele, asemenea unui tatuaj desenat pe fruntea ei.

– Nu cred că mai pot lua nici măcar o îmbucătură, declară Joanna, împingând din fața ei plăcinta mâncată pe jumătate. Bessie, îți mulțumesc pentru masa delicioasă. Mi-a făcut plăcere

cu adevărat să te cunosc, dar mă tem că am câteva lucruri de care trebuie să mă ocup la fermă. Chiar trebuie să pornim la drum.

Ea se ridică. Crockett îi urmă exemplul. Se ridică și își luă pălăria.

– Domnișoară Bessie, a fost o plăcere să te revăd. O să trec negreșit pe aici să te salut data viitoare când vin în oraș.

– Așa să faci.

Ea luă coșul cu chifle de pe masă, legă ștergarul în care erau pâinicile și îi dădu legăturica moale.

– Ia-le pe astea cu tine. S-ar putea să ți se facă foame mai încolo.

– Mulțam. El primi darul, apoi făcu semn Joannei să meargă către ușă.

– Hei, pastore?

Vocea trăgănată și gravă îi opri. Crockett se depărtă ușor de ea, pentru a se întoarce și a da ochii cu șeful de post.

– Am o idee de predică pentru tine, zise omul legii, ochii lui întunecați îngustându-se ușor. Proverbe 21:3. *A face dreptate și judecată, este mai plăcut Domnului decât jertfele.* Poate vei vrea să stai ceva vreme să te gândești la asta.

– Înclin mai mult spre Proverbe 16:6, răspunse Crockett fără a clipi. *Prin dragoste și credincioșie, omul ispășește nelegiuirea și prin frica de Domnul se abate de la rău.*

Până să răspundă șeful de post, Crockett o luă pe Joanna de braț și ieșiră împreună din casă. În timp ce o conducea spre locul unde era lăsată căruța, Joanna își ascunse îngrijorarea legată de conversația aceea stranie. Avea îndoieli că vreunul dintre bărbați vorbise de fapt despre predici. Se văzuse că trăgeau de capetele opuse ale unei sfori dogmatice, și putea doar bănuși că tatăl ei se afla oarecum la mijloc.

În bucătărie, unde avea lumina cea mai bună, Joanna stătea aplecată asupra unei grămăjoare de material roz și lucios din poală și împungea cu acul metrajul, ce părea fără capăt, poala de la tivul rochiei celei noi.

Desfăcuse brocartul galben al mamei sale și îl folosisese drept model pentru croiul muselinei roz, după ce se întorsese împreună cu Crockett vineri, din Deanville. Iar, în ziua de dinainte, pedalase la mașina de cusut ore în șir, bâzâind și oprindu-se numai când avea de pregătit mâncarea pentru oameni.

Din fericire, niciunul dintre ei nu se plânga de masa simplă, alcătuită dintr-o supă de legume la amiază ori din singurul fel ceva mai consistent la cină, tocătura de vită. Acum, dacă putea numai termina cusutul tivului și ajustările în ziua aceea, putea chiar să aibă rochia gata pentru picnicul de a doua zi.

Fiori ușori de emoție îi electrizau mușchii, dând energie degetelor ei amorțite și ochilor încețoșați. Bărbații nu se întorceau mai devreme de două ceasuri. Fără îndoială, avea să fie vreme destulă ca să termine tivul fustei de deasupra și să adauge dantela pe care o desfăcuse de pe rochia mamei de la mâneci și gât.

Joanna își îndreptă spatele o clipă ca să își dezmoștească oasele, apoi lăsa hotărâtă aerul din plămâni și se apucă iar de treabă. Când firul deveni prea scurt ca să lucreze ușor cu el, ea îl înnodă și îi rupse capătul. În timp ce desfăcea alt fir pentru ac, zgomotul unei căruțe care se apropia de casă o făcu să ridice capul. Se întorcea

devreme unul dintre bărbați? Dacă era Crockett? Nu voia ca el să o vadă lucrând la rochie. Ar strica surpriza.

Joanna prinse faldurile de material roz, bucățile de dantelă și bobinele de ață și fugi în camera ei. Aruncă ce avea în brațe pe pat, închise ușa și se întoarse grăbită în bucătărie. Când înfipse acul în pernița pentru ace, se uită și după un loc unde să ascundă coșul cu lucruri de cusut. Negăsind nimic foarte promițător, îndesă foarfecele, acele și andrelele în coș, aruncând pe deasupra o pânză pentru pâine. Șterse repede cu mâna capetele de ață tăiate și peticele de material de pe masă, lovi masa de câteva ori să facă să zboare puful și fugi la ușă.

Când păși pe terasa din spate, își netezi în grabă părul să se asigure că iureșul nebun nu îi slăbise acele. Poate nu voia ca Crockett să îi vadă deja rochia, dar nici nu voia să i se prezinte ca o femeie neîngrijită. La gândul acela își scutură șorțul de praf, așa că numai după câteva clipe își dădu seama că vehiculul se opri.

Ea nu recunoscuse nici caii, nici bărbatul ce coborî de pe bancheta vizitiului—deși era ceva legat de mersul acela, cu pași lungi, ce părea straniu de cunoscut. Când bărbatul veni mai aproape și îi zâmbi în semn de salut, recunoașterea îi jucă feste, dându-i furnicături pe ceafă, de parcă era mușcată de un țânțar și nu se putea scărpinga.

— Ziua bună, doamnă. El duse mâna la borul pălăriei. Asta-i ferma Lazy R?

— Da.

Joanna nu simțea vreo amenințare din partea bărbatului, care nu putea fi cu mult mai în vârstă decât ea, judecând după fața lipsită de riduri și după constituția zveltă. Doar că tatălui ei nu îi plăcea ca ea să primească străini când el și oamenii lui erau plecați, așa că rămase pe terasă și îi vorbi pe un ton politic.

— Aveți vreo treabă pe aici?

Ea nu vedea acest lucru posibil. Tatăl ei nu invita niciodată pe nimeni la fermă, fără a-i spune, Jasper se ocupa întotdeauna singur de treburile de prin oraș și nu tocmea niciodată să se trimită ceva. Joanna măsură cu ochi bănuitori cele două cufere din căruță.

— Da, domniță. Am.

Ea înălță sprâncenele. Tânărul *cowboy* se muta de pe un picior pe altul, își luă pălăria de pe cap, de parcă simțea nevoia să dea mâinilor ceva de lucru.

– Fratele meu mi-a scris că are de muncă aici. Crockett Archer? I-am adus lucrurile.

Joanna și-ar fi putut da o palmă peste frunte că nu realizase asemănarea mai devreme. Sigur că era un Archer. Bărbia puternică. Părul bogat, castaniu. Zâmbetul ce îi lumina ochii. Era prea tânăr să fie Travis, totuși, fratele de care Crockett vorbea cel mai ades. Căută să își amintească numele corect și avu o revelație când își aminti de o discuție despre un tânăr conducător de cântări a cărui voce avea să se schimbe ultima, în casa familiei Archer.

– Tu trebuie să fii Neill. Ea puse toată căldura și urarea de bun-venit pe care și le înfrânase în zâmbetul ce îi înflorește pe buze când cobora de pe terasă. Eu sunt Joanna Robbins. Crockett lucrează pentru tatăl meu.

Pe trăsăturile tânărului se așternu ușurarea. Își trecu palma peste cracul pantalonilor, apoi îi întinse mâna, cu un zâmbet la fel de întins ca cerul.

– Încântat să vă cunosc, domnișoară Robbins. Crock mi-a spus că i-ați aranjat noul loc de păstorire. Asta-i, sigur, frumos din partea dumneavoastră.

Joanna îi strânse ușor mâna, apoi se trase îndărăt.

– El *îmi* face favoarea, te asigur. Biseriцута noastră are nevoie de un pastor de prea multă vreme și fratele tău slujește la amvon mai bine decât am îndrăznit să sper. A făcut mult mai multe lucruri pentru a aduna comunitatea aceasta, în trei săptămâni scurte, decât ar putea reuși cei mai mulți într-un an. Ba mai mult, chiar a organizat un picnic la biserică, pentru a-i atrage pe cei care nu participă la serviciul religios, în mod obișnuit. Ar trebui să rămâi. Să îl vezi pe fratele tău în acțiune.

Neill o privi ciudat, lăsând puțin capul într-o parte, ca pentru a vedea dincolo de cuvinte ceva cu înțeles mai adânc. Numai atunci Joanna își dădu seama cât de mult lăudase realizările lui Crockett.

– Dar tu l-ai văzut în acțiune toată viața, din câte știu. Ea râse ușor ca să își ascundă stânjeneala. Ce-ar fi să vii în casă? Să-ți pregătesc un pahar cu apă de izvor și să te servesc cu niște colțunași rămași de la masă.

– Nu vreau să vă deranjez, domnișoară.

Dar ochii lui se făcuseră destul de mari când Joanna pomenise de colțunași.

– Sunt cu mere... îl ispiti ea.

– Păi, dacă sunteți sigură că nu vă încurc.

Un zâmbet foarte larg se întinse pe chipul lui și, pentru o clipă, ochii îi deveniră jucăuși ca ai lui Crockett. Joanna se trezi că îi împărtășește entuziasmul când îl conduse la bucătărie. Cu toate acestea, coșul cu lucruri de cusut, de pe masă, o făcu să stea pe loc. Ea îndepărtă fără milă amintirea visurilor ei neterminate, ridicând iute coșul de pe blat și punându-l pe podea, lângă perete. Va mai avea timp pentru lucru la lumina lămpii, după cină. Iar dacă nu, atunci vor mai fi picnicuri, sau asta își spunea, în timp ce mergea să aducă o cană mare cu apă.

Tocmai era cu mâna în dulăpior să scoată colțunașii rămași, când cineva bătu la ușa din spate. Până să facă un pas în acea direcție însă, ușa se deschise scârțâind și în ea apărură un cap cu păr castaniu-auriu.

Joanna zâmbi.

– Intră, Jackson. Sunt destui și pentru tine.

De unde știa băiatul că tocmai servea plăcinte, ea nu putea înțelege dar, de fapt, Jackson avusese dintotdeauna un al șaselea simț pentru mâncare. Avea talentul de a-și face apariția ori de câte ori era servită.

– L-am văzut pe streinu' ăsta pe drum spre tine și m-am gândit c-aș face bine să văd despre ce-i vorba. Jackson stătu drept cât era de înalt și îl măsură din ochi pe Neill. Nu te supără, așa-i, Jo?

Ea negă dând din cap și puse platoul cu colțunași pe masă.

– Nu. E oaspetele nostru, Jackson. E Neill Archer. Fratele lui Crockett.

Băiatul înșfăcă una din bucățele în timp ce își întorcea iute atenția la Neill.

– Nu glumești? Cel care cântă la vioară? Crock mi-a povestit totul despre cum băgai în spărieți pisicile din hambar cu scârțâielile tale până să te-nveți.

– Jackson!

Dacă Joanna avea o lingură în mână, îi dădea peste nodurile degetelor. În lipsa ei, ea se gândi serios să îi smulgă din gură plăcintuța mâncată pe jumătate și să îl alunge din bucătărie. Dar nu ar fi reușit decât să știrbească impresia deja proastă pe care o făceau. Totuși, Neill nu părea supărat de comentariul jignitor al lui Jackson. Râse bine-dispus și se scărpină la ceafă.

– Mda, Travis nu mă lăsa să cânt în casă, așa că viețuitoarele din șură erau publicul meu. Din fericire, măgarul și vaca de lapte nu puteau scăpa la fel de ușor ca pisicile.

Jackson râse și se întinse după a doua plăcintuță, lăsând trei pe platou pentru Neill.

– Crock 'ce-că acuma te pricepi destul de bine, totuși. Ai cântat când s-a ridicat un hambar anul trecut, adevărat?

– Da. Chiar și pisicile au stat pe aproape. Neill se întoarse să zâmbească Joannei când ea se întinse pe lângă el să îi pună paharul cu apă pe masă. Mulțam.

Ea lăsă bărbia în jos a răspuns și se duse înapoi la sobă.

– Hei, strigă Jackson, vorbind cu gura plină cu umplutură de mere. Joanna bombăni în sinea ei și încercă să se prefacă a nu lua seama. Dacă pot împrumuta o vioară, te-ai învoi să cânți mâine la petrecerea noastră?

– N-ar fi nevoie să-mprumuți una. Neill îi făcu semn din ochi. Am adus-o pe a mea. Nu mi-a plăcut niciodată liniștea din jurul unui foc afară noaptea. Dar cel mai bine ar fi să nu ne ia gura pe dinainte. Trebuie să mă-ntâlnesc cu un prieten mai târziu și nici măcar n-am vorbit cu Crockett încă.

Ochii lui Jackson se aprinseră curioși, iar Joanna știu că băiatul va face tot ce îi stătea în putință ca să se asigure că Neill rămânea la picnic.

– Mă duc să-l aduc pe Crockett. Se ridică de la masă atât de repede, că aproape răsturnă scaunul. Unde-i la lucru', Jo?

Ea se abținu să râdă.

– La pășunea dinspre nord. Ce-ar fi s-o iei pe Floarea Soarelui? îi propuse ea, știind cât de rar avea el ocazia de a merge pe cal. Ai să găsești oamenii în poiană. Scot vițeii de-nțărcat din cireadă și îi duc în pășunea din vale.

– Vorbești serios, Jo? Mă lași să mă duc cu Floarea Soarelui?

– Negreșit.

Jackson se îndrepta cu pași vioi spre ușă când ea abia apucase a rosti cuvântul.

– Numai să te asiguri că-i pui bine șaua, strigă Joanna după el. Nu vreau să am de dus o grămadă de oase rupte înapoi, acasă la tatăl tău. Pricepi?

– Da, da.

Își luă rămas-bun salutând cu mâna și se făcu nevăzut pe ușă. Pașii lui sprinteni se auzeau pe scândurile terasei într-un ritm sacadat, apoi se auziră înfundat sub formă de bufnituri când picioarele loveau pământul tare din curte. Joanna clătină din cap și zâmbi. Era nevoie de atât de puțin să facă băiatul fericit. Umplu a doua oară paharul cu apă din cana mare și se așeză la masă cu Neill.

– Puteam jura că voi doi sunteți frate și soră, zise el, cu ochii luminați de voie-bună. Și frații mei mă certau la fel. Și acum fac asta din când în când.

– Nu ești primul Archer care mă acuză că joc rolul de soră mai mare, care poruncește, cu Jackson. Joanna chicoti. Bănuiesc că asta se-ntâmplă când o fată n-are frați adevărați cu care să își facă de lucru. Necăjește băieții din vecini amărâți, care nu-și dau seama.

Neill zâmbi larg.

– Nu pare să fie deranjat.

Joanna lăsă bărbia în piept, tonul vocii lui făcând-o să se îmbujoreze. Nerăbdătoare să îndrepte conversația spre altă temă, îl întreabă despre cum crescuse ca prâslea clanului Archer. El o delectă cu povești ce o făcură să râdă, dar și să sufere pentru cei

patru băieți care fuseseră nevoiți să se îngrijească unul pe altul, în tărâmul aspru din Texas.

– Ş-apoi a fost o dată când m-am gândit c-ar fi haios să-i păcălesc pe frații mei să mănânce momeală pentru pești. Am aruncat o mână de viermi în tocana de veveriță a lui Jim când el nu se uita. Dar, cumva, Crock trebuie să-și dat seama ce am făcut, fiindcă la cină, a ținut neapărat să mănânc eu primul ce aveam în farfurie. Stăteau toți pur și simplu și se uitau la mine, până ce am înghițit și ultima îmbucătură. Apoi au dat porțiile lor la câine, și-n schimb, au scos niște șuncă rece și câțiva biscuiți vechi. Uitându-mă la ei cum mănâncă, eram sigur că simțeam viermii mișcându-se prin burta mea. A fost de ajuns să mă trimită în fugă la hazna. Eu vă spun, n-am mai jucat altă farsă legată de mâncare.

Povestea aduse zâmbetul pe buzele Joannei, ea imaginându-și-l lesne ca băiat fugind de colo-colo și ajungând dintr-o încurcătură în alta. Până să îl întrebe dacă aflase vreodată cum îl descoperise Crockett, zgomot de copite ce loveau pământul anunță sosirea fratelui. Ochii lui Neill se luminară de o bucurie ce se putea naște numai dintr-o afecțiune profundă. Sări în picioare și ajunse la jumătatea drumului spre ușă când își aminti de maniere.

– Scuzați-mă, domnișoară.

Ea însă era la fel de fericită ca el, încât trecu în graba mare pe alături, când el se opri, și ajunse la ușă înaintea lui.

– Haide, Neill, îl îndemnă ea zâmbind. Fratele tău a sosit.

Deschise ușa, grăbindu-se afară, dar se opri la marginea terasei și îl lăsă pe Neill să fugă singur pe scări. Cuprinzând cu brațul un stâlp de susținere, Joanna rămase cu ochii la cei doi frați care se îmbrățișau. Iar când Crockett ridică ochii să împărtășească bucuria cu ea, o dorință o atinse cu atâta putere, încât fu nevoită să strângă mai tare stâlpul, ca să nu o ia repede pe scări și să li se alature în îmbrățișare.

Neill spuse ceva ce îl făcu pe Crockett să râdă și să îi capteze toată atenția. Când privirea lui se dezlipi de a ei, Joanna se întoarse și se retrase în casă. Înapoi la rochia care, spera ea, îl va ajuta pe Crockett să o vadă, nu doar ca pe o parteneră, ci ca pe o femeie.

Crockett îl bătu pe Neill pe spate și își cuprinse fratele în brațe încă o dată. Era atât de bine să îl vadă, să fie iar alături de cineva din familia lui.

Pe cât de nerăbdător fusese să plece de la fermă și să înceapă misionariatul, nu își închipuise vreodată cât de grea îi va fi despărțirea. Trecută prin încercări și supraviețuire, prin încredere și respect reciproc, legătura familiei Archer era mai profundă decât cea de sânge. Faptul că îl avea pe Neill aproape era ca și cum își recâștiga o parte din el însuși ce lipsea.

Ridică ochii la casă, cu gândul să o invite pe Joanna să li se alăture. Dar când se uită la terasă, tot ce văzu fu culoarea neagră a fustei ce dispăru pe ușa bucătăriei.

– Tre’ să fie greu să muncești pentru o doamnă atât de frumoasă.

Neill ridică bărbia spre casă. Privirea bănuitoare a fratelui ajunse într-un loc pe care Crockett nu era pregătit să îl arate. Făcând tot ce putea să își ascundă reacția în spatele zâmbetului și ocheadei obișnuite, el cuprinse cu brațul umerii lui Neill și îl îndreptă spre căruță.

– Nu l-ai cunoscut încă pe tatăl ei.

– Tot nu-mi vine să cred c-ai venit să muncești la omul care te-a răpit.

Neill se trase de sub brațul fratelui când un călăreț care venea spre ei își făcu brusc apariția, dintre copacii din partea opusă a casei.

– Firește, acum că i-am văzut fata, se-nțelege ceva mai bine.

Evitând privirea iscoditoare a fratelui, Crockett se întoarce ca să îl salute pe Jackson, în timp ce băiatul intră galopând în curte, călare pe Floarea Soarelui. Crockett se duse înapoi la calul său și apucă frâiele pe care le lăsase agățate de cornul șei.

– Ești bun să ai grijă și de calul meu în timp ce te ocupi de Floarea Soarelui?

El trase de căpăstru, smucind calul de lângă smocul de iarbă pe care-l păștea, lângă gardul țarcului și merse pe jos la locul unde Jackson coborâse.

– Silas mi-a dat liber pentru tot restul după-amiezii și aș vrea să-i arăt lui Neill locuința mea de la biserică.

– Am înțeles. Jackson luă frâiele din mâinile lui și bătu ușor grumazul Florii Soarelui. O să-i periez și îi las un pic prin țarc. El porni să ducă animalele la grajd, ținând câte unul de fiecare parte, dar se opri să privească înapoi. Vreți să trec pe acolo după ce termin? Tot mai avem de pus țintele pentru trageri și trebui' să facem traseul pentru cursele de cai desară, fiindcă fetele ne așteaptă să le ajutăm cu aranjamentele dimineată. Chiar dacă nu pricep de ce cred ele că trebui' să agațe panglici și funde peste tot.

Crockett zâmbi la fel ca Neill, văzând disprețul tineresc al băiatului. Nici frații Archer nu puteau pretinde că înțelegeau femeile, dar aveau destul tact să știe când să cadă la pace cu una.

– Ei bine, vrem ca și femeilor să le placă picnicul, răspunse Crockett împăciuitor. Iar dacă împodobitul curții vechi a bisericii le face plăcere, bănuiesc că putem face față la misiunea gătelilor.

– Bănuî'. Jackson oftă adânc și intră cu pași grei în grajd.

– Îmi amintește mult de tine, zise Crockett, revenind alături de Neill în spatele căruței. Umblă haihui cu sau fără grija cuiva, dar are o inimă arzătoare să facă omului pe plac și are un respect pentru muncă ce poate fi destul de impresionant, atunci când este însuflețit de ce trebuie.

– Mă chemi impresionant?

Ștregăria juca în ochii lui Neill. Crockett se împinse în umărul fratelui, dându-l pe Neill în stânga căruței, el făcând pași mari la dreapta.

– Numai când ești însuflețit de ce trebuie.

Stăpânindu-și un chicot, Crockett înfipse cizma în spița unei roți și se sui pe bancheta căruței. Neill îi aruncă un zâmbet, urcă și el pe banchetă și apucă frâiele. În drum spre biserică, Crockett îi răspunse la întrebări despre biserică, despre picnicul care urma și munca la ferma Lazy R. Dar, odată ajunși, el schimbă subiectul conversației și vorbi despre casă.

– Mă mir că Travis te-a lăsat să vii singur până aici.

Crockett sări de pe locul lui, pe fundul căruței, și împinse cuferele către deschiderea din spate.

– Nu m-a lăsat. Neill ridică unul dintre cufere pe umăr. Josiah mă așteaptă-n Deanville. Proprietara pensiunii l-a tocmnit să-i repare acoperișul când a auzit că are experiență de dulgher. A zis că podul prindea mucegai și stăruia să dea de spărtura care-l pricinuia.

– Ah. Domnișoara Bessie. Crockett sări din căruță și luă al doilea cufăr. Dacă găsește spărtura, îl va trata ca pe un rege.

O luă înainte spre camerele de locuit, încordându-se puțin sub greutatea cufărului. Travis trebuie să își fi pus cărțile în acela. Nu era de mirare că Neill îl luase pe cel mai mare. Când intrară, Neill își drese glasul.

– Să fiu sincer, m-am mirat că i-a cerut lui Josiah să stea prin preajmă. Abia dacă i-a spus vreo două vorbe și n-a stat deloc la masă cu noi când mâncam. M-am cam oțărât, să-ți spun drept.

Crockett puse cufărul pe podea, la piciorul patului și îi făcu semn lui Neill să îl pună pe celălalt la perete.

– Sunt convins că n-are nimic a face cu culoarea pielii lui Josiah. Numai că domnișoara Bessie se teme un pic de străini, de bărbați mai ales. Când am stat la ea, s-a-ncuiat în camera ei, în loc să mănânce cu mine. Cu toate astea, zilele trecute, când am dus-o pe Joanna la oraș, femeia a vrut neapărat să mergem la prânz la ea și chiar a stat în încăpere. Sunt destul de sigur că prezența altei femei ca încurajare a grăbit schimbarea.

Neill se lăsă pe singurul scaun care înzestra camera, în vreme ce Crockett deschidea primul cufăr. Cureaua pentru arme și

revolverele erau puse deasupra, lângă pușca lui învelită într-o haină de flanelă. Luă pușca, dând la o parte materialul care o acoperea.

– Mi-a fost dor să am puștile mele, zise el, mângâind țeava bine cunoscută și punând patul la umăr, lemnul lustruit de nuc alunecând la loc, de parcă nu fusese niciodată pus în altă parte.

– Silas mi-a împrumutat un pistol pentru lucrul la fermă, dar pur și simplu nu-i același lucru cu a avea o armă care-i mai degrabă un camarad, decât o unealtă.

Neill dădu din cap.

– Așa-i. Travis a împachetat armele. Meredith a pus cărțile.

Un zâmbet plin de afecțiune arcui buzele lui Crockett, la auzul numelui cumnatei. Puse pușca pe pat și întinse mâna după un exemplar scris de D. L. Moody pe care ea i-l dăruise de Crăciun, cu un an înainte.

– Ce mai face Meredith?

– N-am văzut-o niciodată mai fericită. Ori mai grasă.

Crockett îi dădu o scatoalcă peste cap fratelui său.

– E însărcinată, tontălăule, nu grasă.

– Au. Neill se frecă în locul unde Crockett îl palmuise, dar ochii îi sclipeau de veselie. Pentru Travis ar trebui să-ți faci griji, nu pentru Meri. După ce am pierdut-o pe mama, cum știm, nu-i atât de bucuros s-o lase pe Meredith să treacă prin durerile facerii.

– De parcă mai are ceva de zis în privința asta acum.

Neill afișă un zâmbet cu subînțeles.

– Doar îl știi pe Travis.

Da, așa era. Fratele lui fusese mereu omul stăpân pe situație. Meredith îl ajutase să se mai îmblânzească în ultimii ani, dar Crockett își putea închipui că năravurile acelea vechi se manifestau din nou, odată ce avea un copil pe drum.

– Travis i-a cerut mamei lui Josiah să se mute la fermă să fie cu Meri în ultimele săptămâni de așteptare.

– Săptămâni? se răsti Crockett. Nu mi-o pot închipui pe Myra să se-nvoiască. Nu cu o școală de condus și cu pruncul ei de care trebuie să aibă grijă.

– Nu, dar a promis să îi facă vizite dese. Neill își întinse picioarele lungi în mijlocul încăperii. Asta după ce am jurat s-o aduc la primele junghiuri ale lui Meri, se pare că-i mulțumit deocamdată.

– Și Jim?

Crockett lăsa deoparte orice gând de despachetat. Tânjea după vești de acasă mai mult decât după orice se găsea în cufere. Sprijinindu-se cu spatele de perete, fu numai ochi și urechi la Neill.

– E bine. A izbutit până la urmă să mai scurteze din stejarii ăia din jurul casei vechi, săptămâna trecută. Cred că-n curând el și Cassie plănuiesc altă călătorie în Palestina să își viziteze părinții.

Crockett făcu semn complice cu ochiul.

– Bietul Jim.

Soacra omului era o hoască de primă clasă, dar Jim o răbda cu același stoicism cu care trata totul în viață și, cumva, se înțelegeau. Era limpede că fericirea lui Cassie însemna mai mult pentru el decât a sa. Asta făcea dragostea din oameni. Însemna sacrificiu. Crockett se abținu să râdă înțelegând acest lucru. Și te ajută să rabzi neamurile nesuferite.

„Precum răpitorii încăpățânați care făceau fărădelegi?”

– Hei, o voce melodioasă îl chemă de afară. Ești înăuntru, frate Archer?

Încă ușor tulburat de perspectiva unui viitor legat de Silas Robbins (aproape că simțea lasoul strângându-i-se în jurul mijlocului, ca atunci când omul îl răpise din tren) Crockett avu nevoie de un minut, ca să își vină în fire și să răspundă. Când vorbi, se dezlipi de perete și se îndreptă cu pași șovăitori către ușă. Cam în același timp, pumnul mic și delicat al lui Holly Brewster lovea în lemnul ușii descuiate, făcând-o să se miște ușor în balamale.

– O, iată-te, exclamă Holly, cu un zâmbet aproape prea lipsit de cusur care îi înflori pe buze. Am văzut căruța afară și am sperat că asta înseamnă că ești aici. Am venit cu ultimele decorațiuni pentru mâine. Sunt toate în partea de dinapoi a bisericii, așa cum ai zis.

Ea lăsa molatic genele în jos, ca apoi să le ridice, scoțând la iveală o privire pătrunzătoare și înfierbântată ce îl făcu pe Crockett să simtă fiori reci, de rău-augur pe spinare. Ea făcu un pas înainte,

iar el putea jura că ochii ei îl implorau să o invite înăuntru. Dar nu se cădea. Sigur era conștientă și ea cât de nepotrivit era să intre în încăperile destinate lui.

Crockett nu riscă nimic, o apucă de braț și o conduse în curte. Focul din ochii ei se aprinse și mai tare, până ce îl zări pe Neill venind în urma lor. Făcu ochii mari și se agăță de brațul pastorului.

– Cine-i prietenu' tău, Crockett?

Numele lui îi lunecă de pe limbă, de parcă îl folosise de o sută de ori, familiar, posesiv, mult prea autoritar.

– Fratele meu mai mic, Neill, răspunse Crockett printre dinți, folosind prezentarea ca pe o scuză să scape din strânsoarea lui Holly. Neill, dă-mi voie să ți-o prezint pe domnișoara Holly Brewster.

– Domnișoară Brewster. Neill își atinse borul pălăriei și plecă fruntea. Ce face o domnișoară drăguță ca dumneata pe aici cu individul ăsta bătrân?

El arătă cu bărbia spre Crockett. Râsetul cristalin al lui Holly răsună în aer.

– Nu-i chiar *așa* de bătrân.

– Sigur din vremuri de demult. Neill dădu ochii peste cap, exagerând. Și nu lăsa predicile alea dulcege să te păcălească. Poa' să fie țăfnos ca un coiot când e scos din sărite.

Crockett strânse din dinți, înfrânându-și pornirea sălbatică, de a șterge cu o palmă zdravănă rânjetul ironic de pe fața fratelui său. Avea doar douăzeci și opt de ani, pentru numele Domnului, nu era chiar ramolit. Și avea caracterul cel mai plăcut dintre toți frații Archer. Toată lumea zicea asta.

Dar, în timp ce o auzea pe Holly chicotind și flirtând cu fratele lui, diferența mare de vârstă dintre ei părea a se mări. Nu se simțise atât de copt alături de Joanna. Desigur, Joanna îl lăsase singur la reîntâlnirea cu Neill. Chiar și așa, Joanna avea o profunzime ce îi dădea un aer matur, în ciuda diferenței de șapte ani dintre ei. Totuși, până în clipa aceea, nici măcar nu se gândise vreodată să o ia în calcul.

– Domnișoara Brewster e șefa comitetului de picnic, interveni Crockett, făcând să înceteze râsetul prelung cu tonul lui potolit. A

fost de mare ajutor la planificarea evenimentelor și la organizarea mâncării și decorațiunilor.

Holly se înfoia la auzul laudelor, precum o pisică ce era mângâiată în locul preferat.

– Impresionant, răspunse Neill. Păcat că n-o să pot vedea lucrurile atât de deosebite ieșite din mâinile lor.

– Nu rămâi? Ea se bosumflă cu drăgălășenie. Crockett, tre' să insiști să rămână. Cu toate domnișoarele care sigur vor fi în public, avem nevoie de toți tinerii frumoși pe care-i putem aduce.

Lui Crockett nu îi păsa nici cât negru sub unghie de potriveala bărbaților cu femeile la picnic, dar *sperase* să petreacă mai mult timp cu Neill.

– Ești sigur că nu poți amâna plecarea cu o zi? Am avea mai multe ocazii să stăm de vorbă.

Neill se uită la fratele lui, cu un aer serios.

– I-am zis lui Josiah că vizita s-ar putea prelungi peste noapte dacă ai un loc pentru mine. Aș putea zăbovi o zi, dacă nu te deranjează că-ți cer asta.

– Sigur că nu, se entuziasmă Holly. Te superi, Crockett?

– Niciun pic.

Dar îl deranja faptul că domnișoara Brewster vorbea în locul lui Neill, când acesta era pe deplin în stare să se exprime singur. Dar Holly era poate doar încântată de picnic și era luată puțin de val.

– Va trebui să plec pe la amiază, totuși.

Neill o blagoslovi pe Holly cu o privire prin care se scuza, apoi se întoarse la Crockett.— Știi cât de prăpăstios e Travis. Și cu Meredith care stă să nască, e și mai rău. Cel mai bine-i să nu-l las mult singur. Eu și Josiah trebuie să pornim la drum spre Caldwell, până la lăsarea întinericului. Așa putem prinde trenul de mai devreme spre Palestina.

– Atunci... O voce stridentă, de adolescent, se auzi dinapoia lor. Câtă vreme ești pe aici, ai putea numa bine să ne ajuți să punem țintele pentru trageri.

Cei trei se întoarseră și îl aflară pe Jackson care căra niște discuri mari, de lemn, cu litera X vopsită în mijloc. Crockett se întinse

după unul care luneca din mâna băiatului. Apoi, neputând rezista ispitei băiețești, aruncă discul mare spre abdomenul fratelui. Neill reacționează la timp să îl prindă, dar nu înainte să scoată forțat un *oftat* din plămâni.

Mulțumit că locul în rândurile fraților Archer era din nou stabilit, Crockett zâmbi și dădu o palmă lui Neill peste spate.

– Se pare că te punem la treabă, frățioare.

– Păi, hai la muncă, atunci... bătrâne.

Fără a clipi din ochi, Neill lovi puternic cu partea lată a discului dosul lui Crockett și trecu în fugă pe lângă el. Jackson râse în hohote. Holly rămase gură-cască. Crockett râse și se luă după el.

Haide, Jo. Silas lovi a doua oară cu nodurile degetelor în ușa ficeii sale. Tu ai vrut să merg la petrecerea asta. În felu' ăsta are să fie pe jumătate gata când o să ajungem acolo. Îmbrăcat într-o salopetă și cu o cămașă de lucru veche, din flanelă, pe care o purta la vopsit, Silas se îndreptă liniștit pe hol, spre bucătărie, și luă ranița cu pantalonii curați și cămașa frumoasă pe care Jo le călcase pentru el în dimineața aceea. Puse cureaua peste umăr, tocmai pe când o ușă se deschidea scârțâind pe hol.

– E vre...

Apariția care se îndrepta spre el îl lăsă fără cuvinte și fără alt gând în minte, mai puțin unul: fetița lui crescuse și se făcuse o femeie în toată firea, chiar sub nasul lui.

„Ah, Martha. O vezi, draga mea? Ai fi atât de mândră.”

Rochia fistichie roz pe care Jo o purta fâșâia în timpul mersului. O roșeață care i se potrivea îi colora obrazii și ea nu voi să își ridice privirea din pământ când intră în bucătărie. Silas înghiți nodul pe care îl avea în gât.

– Jo.

Îi rosti numele cu o voce scăzută și răgușită, aproape prea încet pentru a fi auzit.

În cele din urmă, ea înălță capul, ținându-și buza de jos între dinți.

– Ești imaginea leită a mamei tale în rochia asta. Arăta taman ca tine în ziua când am cunoscut-o. Numa' volane și dantele și mai faină decât avea dreptu' vreo femeie să arate. El veni mai aproape

și trecu un deget ușor pe manșeta mânecii ei. E bine că-mi iau pușca pentru întrecerea de tras la țintă de mai încolo. Are să-mi trebuiască să pun toți junii pe fugă.

– Nu te prosti, tati. Știi că Jackson e singurul tânăr care mi-a acordat vreodată atenție, și e prea mic. Ține-ți gloanțele pentru țintele tale.

Jo împunse cu degetele în pieptul salopetei și trecu pe lângă el, mergând să pună o pânză de tifon peste bolul mare cu salată de cartofi, care se afla pe masă. Silas se încruntă. Era adevărat că niciun tânăr nu făcuse vreodată curte fetei. Firește că nici ea nu aspirase să aibă sentimente pentru careva dintre ei. Atunci, pentru cine era rochia? Fiindcă, un lucru era sigur—ea nu se gătise în felul acesta numai pentru picnic.

Făceau picnicuri în fiecare an, de patru iulie, și nici măcar o dată nu îmbrăcase haine atât de arătoase. Încerca ea să atragă vreun crai? Strânse degetele pumn, în jurul curelei de la rucsac. Știuse că va veni ziua când vreun individ o să îi pice cu tronc. Doar că nu se așteptase să fie tocmai *atunci*.

Urmărindu-i mișcările grațioase în timp ce ea așeza farfurii și tacâmuri într-o cutie, sentimentul inevitabilului îl făcea să simtă o durere dulce-amăruie în piept. O voia fericită, să afle iubirea, la fel cum și el o aflase alături de mama ei. Dar nu era chip să stea deoparte și să lase un văcar cu vorbe dulci să își ia tălpășița cu draga lui Jo, înainte ca omul să se arate vrednic să îl mulțumească pe Silas.

Atunci cine să fie?

Singurul om nou prin părțile acelea era...

Pastorul? În niciun caz!

Dacă Jasper și băieții nu erau deja pe drumul spre curtea bisericii pe cai, cu Gamble după ei, Silas urca pe spinarea calului și dădea pintenii în direcția opusă.

Cum de a putut fata lui... fata *lui*... să îndrăgească un pastor? Nu ar fi trebuit niciodată să îl aducă pe Crockett Archer la ferma sa. Trebuia să îl fi lăsat în trenul acela, unde îi era locul. Ar trebui să îl dea afară mâine. Să îl trimită să își facă bagajul.

– Totu-i pregătit, tati. Jo îi dăruie zâmbetul acela dulce al ei și Silas se mușcă de buze, să nu scoată un geamăt. Vrei să duci lada asta în căruță? Eu vin cu salata de cartofi.

Fără a cuteza să deschidă gura, temându-se de ce putea ieși, Silas dădu scurt din cap și ridică lada cu vase. Mișcarea bruscă făcu să zăngănească veselă și el fu nevoit să își amintească să fie blând—cu mai multe, nu doar cu vasele. Odată ajuns afară, trase o gură de aer ca să se liniștească, puse lada pe fundul căruței, lângă două butoiașe cu cidru pe care le încărcase mai devreme și așeză rucsacul pe vârful grămezii.

Jo veni și se alătură, aproape de partea din față a căruței, cu speranța strălucind în ochii ei. O speranță ce îl făcea să îi vină a mârâi ca o pumă prinsă în capcană. Având grijă să nu o lase să îi vadă iureșul interior, el luă salata din mâinile ei, o puse sub braț și îi dădu mâna cealaltă să urce. După ce ea își ocupă locul și își aranjă fusta, el îi dădu bolul înapoi și urcă lângă ea.

Nu schimbară multe vorbe pe drumul scurt, dar, când pătrunseră cu căruța în curtea bisericii și ticălosul acela de pastor merse în întâmpinarea lor, plăcerea de pe chipul lui Jo vorbi tare de îi țiuiră urechile.

– Domnișoară Robbins.

Crockett Archer nu își putea lua ochii de la ea. Țopârlanul! Mai că se sui se sui în căruță, atât de nerăbdător era să pună mâinile pe Jo și să o ajute să coboare. Prinsoarea pe mijlocul ei nu fu îndeajuns de lungă să fie nepotrivită, dar degetele zăboviră destul de mult până să se dezlipească.

– Arăți minunat, Joanna, zise bărbatul pe un ton atât de scăzut, încât Silas se îndoii că mai auzise cineva în afară de el și Jo.

Silas sfredeli cu privirea o gaură în capul pastorului până ce individul își aminti în cele din urmă că mai exista cineva, în afară de Jo. Ispitit să toarne salata de cartofi a lui Jo în capul bărbatului când, într-un sfârșit, acesta întoarse privirea la căruță, Silas își înfrână pornirea și se mulțumi cu o privire arzătoare ce ar fi topit și fierul. Archer clipi din ochi, apoi îi zâmbi, de parcă nu se fripsese deja.

– Silas! Cât mă bucur c-ai putut veni. Înțeleg că ești omu' care trebuie bătut când vine vorba de trasul la țintă.

– Ai trebuință de niște lecții, pastore?

Era mai mult decât dispus să îl învețe unele lucruri. Mai cu seamă dacă Archer era ținta.

– Nu, domnule. Zâmbetul pastorului deveni și mai generos, dar hotărârea licărea în ochii lui. Am nevoie de un om cu care să mă iau la întrecere.

– Ha-ha! Silas se miră de sine însuși cum izbucni în râs. De crezi că mă poți bate, predicatorule, mai bine ai lăsa loc după prânz, pentru lecția învinsului pe care ai s-o iei.

– Ai probabil dreptate, dar va fi interesant de văzut, nu-i așa?

Archer lansă provocarea cu toată ființa lui când se întinse spre scaunul căruței și luă salata de cartofi. Silas încercă să îl domine cu o privire rea, însă bărbatul nici măcar nu șovăi. Se mulțumi să se întoarcă și să îi ofere brațul lui Jo, apoi o conduse la mesele cu mâncare.

Afurisitul pastor.

Nebunia era că, dacă Archer era un simplu văcar, Silas ar fi fost pesemne în favoarea unei relații între el și Jo. Omul lucra mult, se ținea de cuvânt și refuza să fie intimidat, chiar și de Silas. Era felul de om în stare să ofere cele de trebuință, un protector bun și, dacă îi iubea fata cu adevărat, un soț bun.

Dar cum să încredințeze fericirea viitoare a fetei sale unui predicator? Unui gen de om care știa cum să păcălească lumea să creadă masca sfințeniei, în vreme ce mânuia varga cruzimii în spatele ușilor închise? În sinea lui știa că Archer era diferit, că nu ar lovi niciodată o femeie sau un copil, dar imaginea micului Andy Murdoch, zdrobit și lovit, îi trecu fulgerător prin minte, ca un avertisment pe care nu îl putea da uitării.

Simțămintele îl mai înșelaseră.

Se părea că întreaga comunitate venise la vopsitul bisericii și la picnic. Joanna era uluită să vadă cât de iute au dat bărbații

exteriorul cu var. Jackson împreună cu câțiva băieți mai mari chiar se cocoțau în ulmi și pe acoperiș ca să vopsească clopotnița. Ea își luase un șorț și avea de gând să ducă apă la lucrători, însă Holly porunci să i se ia găleata și polonicul din mâini, înainte să poată trece de mesele cu mâncare, insistând că ea și Becky Sue primiseră sarcina aceea.

Holly merse și mai departe, sugerând ca Joanna să strângă copiii la un joc de-a v-ați ascunselea ori pentru alte amuzamente.

– Mamele lor au atât de rar prilejul să stea și să converseze fără a trebui să își facă griji că micuții intră în bucluc, spusese Holly. Gândește-te numai ce favor le-ai face dacă ai avea grijă de ei măcar un ceas.

Apoi ea și Becky Sue se îndreptară cu pași sprinteni către locul unde erau bărbatii. Holly se puse între Crockett și fratele lui, Neill, apropiindu-se pe furiș, când Crockett primi bucuros aperitivele pe care le oferea. După aceea, Holly se întoarse la Neill, iar bărbatul trebuie să fi făcut vreun comentariu savuros, fiindcă ea își dădu capul pe spate și scoase un râset zgomotos ce zgâria mai rău ca unghiile pe tabla din sala de clasă. Holly își făcea de lucru pe acolo și zăbovea, în timp ce Becky Sue fugea de la un bărbat însetat la altul, iar când, într-un sfârșit, se clinti din loc, ridică anume din sprânceană către Joanna, în semn de superioritate, înainte să se apropie de gentilomul următor.

Răutatea! Făcuse tot ce îi stătea în putere să o țină pe Joanna departe de Crockett, în timp ce se înfigea tocmai în locul la care Joanna aspira. Și tot ce făcea Crockett era să îi zâmbească. Naivul!

Cu toate acestea, în ciuda geloziei arzătoare, Joanna recunoscuse adevărul celor spuse de Holly mai devreme. Mamele tinere chiar puteau fi binecuvântate să aibă pe cineva care să se îngrijească de copii o vreme. Hotărând că ar fi mai nimerit să își concentreze energia într-o direcție pozitivă, în loc să stea acolo, frământându-se din pricina ocaziilor pierdute, Joanna petrecu un ceas organizând întreceri de alergare, aruncătura cu conuri de pin, capra pentru băieți și șotronul pentru fete.

Când clopotul bisericii sună în cele din urmă semnalul pentru ca toată lumea să se adune în curte pentru prânz, copiii chiuiră de bucurie și fugiră înapoi la mamele lor. Joanna rămase în urmă, savurând liniștea câmpului gol și încurajându-se pentru alte intrigi ale lui Holly. Ajunse la timp să asculte rugăciunea lui Crockett de mulțumire pentru mâncare și pentru toți vecinii care munciseră cu atâta sârg în dimineața aceea. Se opri la marginea grupului să plece capul, dar nu înainte de a-și zări tatăl de partea cealaltă, cu capul descoperit, cu ochii închiși în semn de respect. Inima îi creștea în piept.

„Am atâtea pentru care să îți mulțumesc, Doamne. Iartă-mă că uit că sunt lucruri mai însemnate în lucrare aici, decât propriile mele dorințe.”

Toți bărbații se spălaseră și se schimbaseră în hainele de picnic, ascunși după ferestrele cu obloane ale bisericii. Odată vopsitul isprăvit, acum singura lor grijă era să facă o grămadă cât mai mare cu puțință la banchetul organizat de doamna Brewster.

Crockett stătea în mijloc, zâmbind și stând de vorbă. Plecându-se dinaintea doamnelor. Strângând mâinile bărbaților. Ciufulind părul vreunul băiat care se strecura printre picioarele oamenilor mari ca să ajungă la mâncare. Se întorcea tot mai mult cu fața spre ea și Joanna ridică o mână să îl salute, cu colțurile buzelor ridicate în așteptare. Dar doamna Grimley îi fură atenția, punându-i o farfurie în mâini și îndemnându-l să meargă spre locul cu mâncare.

Femeia putea fi o forță a naturii când își pune ceva în minte, așa că Joanna știa că Crockett nu avea de ales decât să o urmeze. Dar faptul că știa acest lucru reuși prea puțin să o scutească de dezamăgire.

„Concentrează-te pe ce-i important, Joanna.”

Se îndreptă de spate și plecă în căutarea tatălui și oamenilor lui. Aveau întinse păturile pe care ea le adusese, sub unul dintre ulmii din spatele biseriței. Cu gândul să se asigure că aveau tot ce le trebuia înainte să își ia o farfurie, ea ocoli grupul de oameni, apropiindu-se cât îndrăzni de mult de clădire, fără să se lipească de vopseaua udă. Tocmai ajunsese în dreptul uneia dintre ferestrele cu

obloane când vocea pe nas, inconfundabilă a lui Becky Sue răzbătu din biserică.

– Pastorul te-a *sărutat*? Cum ai reușit asta?

Un șoc o făcu pe Joanna să stea locului.

– I-am dat numai prilejul să facă tocmai ce voia să facă în ultimele zile.

„Holly Brewster? Crockett a sărutat-o pe Holly Brewster?” Nu. Trebuia să fie un soi de greșală. El nu ar face așa ceva. Sau ar face? Joanna își apăsă palmele pe burtă, căznindu-se să tragă aer.

– Eu și Crockett ne-am apropiat destul de mult.

Felul cum suna numele mic al bărbatului pe buzele lui Holly ardea inima rănită a Joannei.

– Am petrecut ore-n șir vorbind seara, pe terasă la mama și nu de fiecare dată despre treburile legate de picnic, dacă știi ce vreau să zic.

– Dar cum l-ai făcut să te sărute? stăruie Becky Sue. Aici. La picnic.

Holly vorbi pe un ton mai scăzut, conspirativ. Joanna trebui să ciulească urechile ca să audă.

– Când bărbatii și-au schimbat hainele de lucru, m-am furișat în spatele bisericii și l-am așteptat să apară. M-am gândit că își va da jos hainele de la vopsit în camera lui, înainte să revină în grup la mâncare. E felu' de om îngrijit, să știi.

Ea împărtăși acest ultim amănunt ca și cum era o rudă ori o iubită a lui, cineva care îi cunoștea îndeaproape trăsăturile de personalitate și preferințele. O făcu pe Joanna să îi vină să țipe. Sau să plângă în hohote. Ori să smulgă un smoc din părul blond și strălucitor al lui Holly.

– Ei bine, tocmai după cum am bănuie, continuă Holly, a venit pe după colț și s-a făcut nevăzut în camera lui. Am fugi la ușă și l-am întâmpinat când a ieșit. Când m-a găsit acolo, m-a cuprins în brațe și buzele lui mi-au sărutat fruntea. Nu putea risca ceva mai mult, de vreme ce putea apărea careva, dar a fost destul să mă asigur că sentimentele lui sunt sincere cu adevărat.

„Sentimentele lui sunt sincere cu adevărat.” Cuvintele răsunau în mintea Joannei, precum clopotul de moarte. Stăpânindu-se să nu scoată un țipăt rănit, Joanna se suci pe călcâie și se întoarse fugind pe unde venise. Nu îl putea lăsa pe tatăl ei să îi vadă lacrimile curgând șiroaie pe obraji. Nu putea lăsa pe nimeni să le vadă.

Fugi înapoi pe câmpul unde se zbenguise cu atâta veselie alături de copii și se îndreptă către singurul loc unde se putea ascunde. La râu.

Doamna Grimley își făcea drum energic prin mulțime, ținându-l pe Crockett dinaintea ei. Femeia putea da și lui Moise porunci despre cum să despartă marea.

Refuză să stea locului până ce îl puse bine în fruntea rândului. Nefiind obișnuit să fie tratat ca un copil, Crockett ridică din umeri scuzându-se în fața bărbaților ale căror locuri erau uzurpate, dar niciunul dintre ei nu părea deranjat. Se mulțumeau să zâmbească și îi dădeau câte o palmă prietenească în trecere.

De îndată ce femeia îi puse o farfurie în mână, pe care îi porunci să o umple cu vârf, ea păru să considere că misiunea ei se încheiase, așa că plecă de lângă el ca să alunge doi băieți care încercau să îndese alte prăjiturile de la masa cu deserturi în buzunarele pantalonilor. Crockett recunoscuse ștrengarii din grupul cu care Joanna se jucase mai devreme. Ea se purtase atât de frumos cu copiii. Râsete și țipete se auzeau de pe câmp până la echipa de lucru, aducând zâmbete pe multe din fețele taților.

Zâmbise și el, dar nu datorită copiilor. Datorită Joannei. Nu o scăpase din ochi toată dimineața. Știuse de ea când ajutase la pregătirea meselor cu mâncare și când Joanna puse umărul la descărcarea căruței unui cuplu în vârstă și la așezarea balansoarelor acestora, la umbra unui stejar mare. Fusese atent și când stătuse de vorbă cu bătrânii, ca ei să nu se simtă pe dinafara activităților. Și, nu doar o singură dată, i se muia se mâna, lăsând vopseaua să picure în gol din pensulă, ca apoi să își vină în fire și să se apuce iar de treabă. Nu putea răbda să nu o caute. Chiar și când deschisese

ochii, după ce dăduse binecuvântarea, o pată roz în colțul ochilor îi spunea că Joanna era pe aproape. Crockett întoarse privirea la locul unde o văzuse ultima dată, sperând să îi întâlnească ochii sau să își zâmbească. Acea era ziua *lor*, reușita lor. Ceva înlăuntrul lui tindea spre ea, simțind nevoia să ia legătura, să împărtășească momentul acela, în orice mod posibil.

Dar ea nu era acolo.

Întinse gâtul să vadă peste capetele oamenilor care forfoteau prin curte. Uite. Să fie ea lângă biserică? Unde era...? O zână cu părul roșu, într-o rochie roz, arătoasă, o zbughea pe lângă peretele bisericii și dispărea pe după colț, trecându-și mâna peste obraz în fuga ei, în felul în care o femeie își șterge o lacrimă.

Dacă cineva i-a făcut vreun rău... I se strânse stomacul, tare ca piatra. Se întoarse către bărbatul care îi urma la rând și își forță buzele să se arcuiască îndeajuns, cât să arate a zâmbet.

– Treci înaintea mea, frate. Tocmai mi-am dat seama că am ceva de făcut.

El feri farfuria primită de la doamna Grimley de foiala din ceasul prânzului și se strecură printre oamenii adunați în jurul lui și a mâncării.

– Nu poa’ să aștepte, pastore? Întrebă unul din bărbații pe lângă care se opintea să treacă. Ai să pierzi cele mai bune feluri.

– Nu stau mult, răspunse Crockett. De altfel, la cât de bine gătesc femeile de aici, toate felurile-s bune.

– Atunci n-ai încercat turta de mălai a lu’ Maybelle a mea. E mai uscată decât o furtună de praf în august.

La cuvintele acestea ceilalți izbucniră în hohote, iar Crockett se folosi de distragerea aceasta ca să își ia tălpășița. Lungi pașii câte de mult îi îngăduia lumea adunată prin curte, dar în clipa când ajunse în partea cealaltă a bisericii, o rupse la fugă.

Tăie câmpul în direcția în care credea că o apucase, dar fu nevoit să se oprească fiindcă nu o găsi. O căută din priviri la răsărit, apoi la apus, cu inima bătându-i năvalnic în coșul pieptului. Unde era? Luptându-se cu pornirea de a-și pune mâinile căuș la gură să îi

strige numele, Crockett se mușcă de marginea limbii și cercetă iar locul, umblând de colo-colo.

Când întoarse capul spre sud, un cardinal roșu se înalță brusc în aer, deasupra stejarilor arămii, înșirați pe marginea râului și dădu ciripind alarma.

„Joanna.”

Crockett se îndreaptă spre copaci. O găsi sub ramurile unui nuc, cu spatele la el. Fata cuprindea trunchiul cu brațul stâng, stătea cu capul plecat și umerii i se scuturau de hohote înfundate de plâns. Priveliștea aceea îi sfâșie inima. Înaintă, fiecare instinct poruncindu-i să o ia în brațe și să îi aline durerea, dar ea trebuie să îl fi auzind venind, fiindcă scoase un țipăt scurt de spaimă și se ascunse după copac.

– Jo, stai. Eu sunt.

El se duse repede după ea, întinzându-se să o prindă de mână și să o aducă spre el, dar ea se trase. Se feri iar după copac, punând o distanță mai mare între ei și stând cu fața în partea cealaltă.

– Pleacă, Crockett. Vocea i se îneca, încercând să își stăpânească lacrimile. Ar trebui să fii la picnic. Or să-ți simtă lipsa.

El scoase o batistă din buzunar și i-o dădu peste umăr, având grijă să nu se apropie prea tare.

– Ești mai importantă pentru mine decât picnicul.

Ea luă pânza albă, dar nu îi mulțumi.

– Știu că suntem prieteni, spuse ea între smârcâieli și suflat ușor de nas, dar nu s-ar cădea să-mi spui asemenea lucruri. Nu din vreme ce faci curte altcuiva.

– Să fac curte?

Gândul acesta îl tulbură atât de tare, încât răspunsul îi scăpă pe gură, asemenea unui glonț dintr-o pușcă, făcându-l să dea un pas înapoi.

– Despre ce vorbești? Nu fac curte nimănui.

Cel puțin nu deocamdată. Și sigur nu altcuiva decât femeii care stătea dinaintea lui.

– Poate nu oficial, se înduplecă Joanna, dar, din câte am auzit, tânăra în discuție pare să creadă că s-a ajuns la o anumită înțelegere.

– Care tânără? Îți jur, Joanna, că orice *înțelegere* crede persoana asta că are e o *neînțelegere*. N-am făcut nicio promisiune. Nici măcar n-am lăsat să se-nțeleagă promisiuni.

Atunci ea se întoarce iute cu fața la el, cu ochii de un albastru-gri închis cerul furtunos, cu bărbia scoasă, cu nasul roșu pufnind a dispreț, în loc de supărare.

– Un sărut e mai mult decât o promisiune sugerată, Crockett Archer. Cel puțin pentru un om de onoare. Dar poate că tu nu ești la fel de onorabil precum am crezut.

– Acum, stai un pic.

Crockett ridică o mână să se apere de acuzațiile ei, dinții strânși scurtându-i cuvintele.

– Înainte să mergi mai departe atacându-mi onoarea, dă-mi voie să te lămuresc că n-am pupat pe nimeni.

– Atunci tăgăduiești c-ai fost cu Holly în fața camerei tale, cu mai puțin de un ceas în urmă?

Fruntea lui Crockett se întunecă. Ce avea asta a face?

– Nu...

– Am auzit-o cum descria întâlnirea lui Becky Sue în cele mai mici amănunte. Joanna înaintă spre el, cu pumnii strânși pe lângă ea. Cum ai cuprins-o în brațele tale și ți-ai apăsât buzele pe fruntea ei.

– Să m-ajute Dumnezeu!

Crockett ridică deodată brațele, tăind aerul ca două săbii, apoi și le lăasă în jos, bătându-și coapsele.

– Dacă ea a văzut asta ca sărut, femeia are probleme la cap.

– Probleme la cap? Numai pentru că ești prea lipsit de maniere să judeci un asemenea gest ca fiind un sărut, nu o face tulbure la minte. Cum îndrăznești să te joci cu sentimentele unei femei în felu' ăsta? Mă... mă... mișelule!

Îi aruncă batista udă și mototolită drept în față, odată cu insulta ridicol de nevinovată. Lui Crockett îi veni deodată să râdă. Fie să râdă, fie să îi arate micuței arțăgoase întocmai ce înțelegea el prin sărut. Dar nu cuteza nici măcar să miște puțin gura, de teamă că

ea ar presupune că ar râde de suferința ei. Fiindcă el vedea în clipa aceea că exact aceasta era. Suferința ei. Nu a lui Holly. Ci a ei.

Și, chiar dacă se detesta că se bucura de nefericirea ei, durerea aceea îi dădea speranță. Speranța că sentimentele ei puteau fi mai profunde decât prietenia. Pășind peste batista ce îi fusese azvârlită în nas și era căzută pe pământ, Crockett o prinse ușor de umeri. Nu avea să o lase să fugă de el, de această dată. Ea tremură la atingerea lui și un geamăt ușor se auzi în aer, între ei.

– Joanna, zise el, mângâindu-i umărul cu degetul mare. Faptul că am atins-o pe Holly n-a însemnat nimic personal. Am dat peste ea, de fapt, aproape am trântit-o la pământ. De aceea am prins-o în brațe. Ca s-o țin pe picioare. Nimic mai mult.

Pielea dintre sprâncenele ei se încreți și ochii îi cercetau pe ai lui.

– Dar...

– Șșșt. Lasă-mă să termin, iubito. Genele ei umede clipiră de uimirea la cuvântul drăgăstos, făcând să se aștearnă un zâmbet pe chipul lui. Când ne-am dat unul de altul, m-am lovit cu bărbia de fruntea lui Holly. Atâta tot. M-am dezlipit de ea cât de repede am putut, mi-am cerut iertare și m-am întors grabnic la petrecere. N-a fost nicio întâlnire. Nicio îmbrățișare. Și fără-ndoială nicio sărutare.

– Atunci Holly s-a înșelat crezând că ai sentimente pentru ea?

Joanna lăsa capul pe spate, mai mult ca să îi studieze reacția la întrebare. Desigur, așa îl îndemna mai mult să aibă un răspuns față de ea. O brazul Joannei era în unghiul perfect pentru un sărut. Buzele ei erau ușor depărtate în așteptarea răspunsului.

Oh! Răspunsul lui.

– N-am sentimente pentru domnișoara Brewster, în afară de recunoștință pentru ajutorul dat la picnic.

Aceasta și o oarecare bănuială legată de motivele ei. Holly avea un mod de a suci adevărul pe potriua intereselor ei și el avea bănuieli, chiar în privința acelor scopuri, de vreme ce păreau a-l privi. Trebuia să o țină la distanță pe viitor.

– N-ai de gând să-i faci curte, atunci?

Buzele moi ale Joannei se arcuiră puțin și lui i se strânse stomacul în semn de răspuns. Cerul să îl ajute, dar chiar îi venea să o sărute.

– Nu.

Răspunsul pe un ton răgușit se auzi atât de slab, încât el mai schiță o încuviințare din cap să fie clar.

– Mă bucur, șopti ea.

Cel puțin el crezu că șopti. Puteau fi la fel de bine bătaile mai iuți ale inimii sale în piept care nu îl lăsau să audă.

– Dacă aveam de gând să-ncep să o curtez cu un sărut, murmură el, nu era o atingere grăbită pe frunte.

El strânse mai tare mâinile pe umerii ei în timp ce vorbea.

– Nu?

Ea lunecă ușor spre el. Crockett scutură din cap, cu ochii mereu la fața ei îndreptată spre a lui.

– Cum ar fi?

Întrebarea ei însoțită de un oftat topi ultima lui barieră.

– Așa.

Crockett o apropie de el și lăsă capul spre ea. Se opri la o adiere de gura ei. Îi dădu o ultimă șansă să se răzgândească și să se retragă. De vreme ce ea nu schița nicio mișcare, decât să își mute privirea de la ochii la buzele lui, el și-o apropie mai mult. Gura lui o acoperi pe a ei. Instinctiv, el o aduse mai aproape. Ea se lipi de el, cu mâinile pe mijlocul lui, atingerea catifelată făcând să bată și mai tare inima deja năvalnică a lui Crockett.

El dădu drumul umerilor, își trecu palmele peste spatele ei. Ea se simțea atât de bine în brațele lui, acela îi era locul. El voia să o țină în brațele lui o veșnicie, să o sărute până ce uitau amândoi de toate. O sărută cu mai multă patimă. Ea tresări la schimbare, apoi se topi la pieptul lui. Dar surprinderea ei de moment fu de ajuns să îl readucă în simțiri.

Stăpânindu-și un geamăt de nemulțumire, Crockett înălță capul. Joanna se ridică pe vârfuri să continue, dar faptul că era mai înalt decât ea o împiedică să își îndeplinească dorința. Mâinile lui tremurau ușor când îi dădu drumul.

Doamne ai milă. Nu mai trăise ceva atât de intens. Atât de emoționant. Și de cutremurător. Era ca și cum o fibră din însăși ființa lui se schimbase. Simțise și ea asta? Joanna deschise ochii și o roșeață ușoară, ce o făcea mai frumoasă, se întinse pe obraji ei acoperiți de pistrui deschiși la culoare. Ochii ei, acum mai mult albaștri decât gri, îl priveau adânc, cu o expresie minunat de fericită—una ce umplea inima lui de dragoste.

Și de dorința de a o ocroti.

– Joanna.

Ea clipi, ochii ei reușind cu greu să se concentreze.

– Hmmm?

– Trebuie să te-ntorci la picnic, iubita mea. Înainte să bage careva de seamă că lipsim amândoi.

– Oh...da...

Ea păși îndărăt și aruncă o privire înapoi.

– Dar tu ai face mai bine să rămâi puțin aici. Probabil tata mă caută deja și n-am vrea să-și facă o idee greșită.

Crockett își dădea seama că Silas și-ar face tocmai o idee *corectă*, dar nu i-ar fi de folos ca omul să ajungă la concluziile nedorite, înainte ca Crockett să aibă șansa de a-i da vestea. Și pentru a face lucrul acesta, el și Joanna aveau nevoie să parcurgă pas cu pas acel drum nou pe care o pornise relația lor.

Aceasta fără a pune la socoteală timpul de care avea nevoie în continuare, ca să depășească lipsa de încredere pe care Silas o simțea față de predicatori. Cât timp tatăl ei ținea la prejudecata sa, Joanna rămânea prinsă la mijloc. Să aibă de ales însemna să sufere prea mult și Crockett nu voia cu niciun chip să o facă să treacă prin așa ceva.

Nu, va trebui mai întâi să îi câștige încrederea lui Silas. Doar atunci o va putea cere pe Joanna de soție.

Cumva Joanna reuși să își croiască drum prin curtea plină de lume a bisericii și ajunse la pătura ei chiar cu mâncare în farfurie. Tatăl ei își scutură fărâmiturile din poală și se ridică să o ajute, ținându-i farfuria și dându-i mâna să se așeze pe pământ.

El vru să îi întindă farfuria, dar se opri la jumătatea gestului, încrețindu-și fruntea.

– Să te joci cu puștii aceia chiar ți-a dat o poftă de mâncare, fato.

Joanna luă farfuria din mâinile lui, arătându-se nedumerită la cele spuse. Aceasta până ce văzu mai bine ce avea în farfurie—trei batoane de morcovi, o lingură de sfeclă murată, o felie de prăjitură de ciocolată și două porții din turta neapetisantă de porumb a lui Maybelle Parker. Fu nevoită să își strângă buzele cu toată puterea ca să nu izbucnească într-un hohot de râs răsunător. Nu avea deloc habar cum de pusese pe farfurie un amestec atât de ciudat. Sfeclă? Serios? Sfecla nu îi plăcea deloc.

– N-am prea avut ce alege pe când mi-a venit rândul.

Nu că și-ar aminti, dar trebuia să fie adevărul, de vreme ce aproape toată lumea mâncase deja. Totuși, de ce luase sfecla, nu era chip să își imagineze.

Tatăl ridică o sprânceană la ea și atunci Joanna înfipse furculița într-unul din cercelușii pe care apoi îl băgă în gură. Gustul sărat îi pișcă limba în timp ce mesteca, făcând-o să se strâmbe fără voie. Reuși să înghită totuși până la urmă și consideră acest lucru

un triumf răsunător, până ce tatăl se lăsă pe pătură lângă ea și o mângâie pe cap cu dosul mâinii.

– Te simți bine, Jo? Pari un pic cam încinsă.

Desigur, remarca aceasta reuși să îi facă obrazii să ardă mai tare. Aceasta îndeosebi când colțurile gurii lui se lăsară a nemulțumire și ochii i se îngustară, de parcă putea citi adevărul celor petrecute cu ea întipărit pe chipul ei.

– Sunt bine, tati.

Doar că nu era. Era mai mult decât bine. *Mult* mai bine. Atât de bine, de fapt, încât până și o farfurie cu sfeclă murată nu îi putea strica buna dispoziție. Tatăl scoase un mormăit ce trăda neîncrederea în timp ce se așeza din nou pe pătură, lângă ea, dar Joanna nu luă seama la sunet și nici la încruntarea ce îl însoți, așa că îndesă un baton de morcov în gură, ca zâmbetul să nu i se întindă pe toată fața.

Crockett o sărutase. O sărutase bine și de-adevăratelea. Cu patimă. Joanna se strădui să nu chicotească în timp ce își închipuia încâlceala caraghioasă ce trebuie să fi ieșit din îmbrânceala provocată de Holly, cea din care Crockett se străduise să scape. El nu se străduise să scape și de *ea* acolo, pe malul râului. Nu. Nu se grăbise. Și ce clipe minunate! Îi tot venea în minte concentrarea de pe chipul lui Crockett când el își pleca fruntea și aștepta permisiunea ei negrăită. Ochii lui îi cercetau fața ca și cum tânjea după ea, gura arcuindu-se numai cât să spună că îi era pe plac. *Ea* îi era pe plac. Ea—copila timidă cu părul neîmblânzit și cu pielea pistriuată; femeia la care nimeni nu se uita vreodată a doua oară; fiica omului care îl răpise. Ea îi era pe plac.

Și, cerule mare!, ce mult îi era și el pe plac. Neputând rezista chemării lui, Joanna întoarse capul să îl caute din ochi, prin mulțime. Măcar o privire, își făgădui ea. Nu ar fi fost înțelept să îngăduie tatălui să o surprindă cu ochii holbați după predicator. Dar când, într-un sfârșit, îl zări plimbându-se pe cal, alături de Jackson și de Neill, pe lângă țarcul făcut pentru porcul unsuros, cu zâmbetul lui atât de radios, ea nu se abținu să zgâiască ochii. Arăta

atât de bine. Și era atât de bun. Și iubitor de voie-bună. Și... era cel care îi făcea curte!

Crockett trebuie să îi fi simțit puterea privirii, fiindcă înălță capul. Ochiul lor se întâlniră și o schimbare abia vizibilă apărură pe chipul lui. Zâmbetul nu îi pări, dar, oarecum, deveni mai luminos, deveni personal, intim, menit pentru ei doi. Ea nu și-ar fi putut feri privirea nici dacă o turmă de cornute treceau tropăind prin curtea bisericii. Apoi el îi făcu semn cu ochiul și se întoarse la fratele lui, redându-i libertatea de a se uita în altă parte.

Dar ce altceva să fi fost cu puțință să îi capteze atenția după aceasta? Joanna lăsă privirea în poală și păstră emoția acelui moment la sânul ei, de parcă era un pisicuț care cerșea mângâieri și stătea cuibărit încă puțin, ca apoi să se zbată și să fugă.

– Credeam că o fată isteasă ca tine ar avea gusturi mai bune.

Joanna ridică brusc capul la vorbele mormăite ale tatălui ei și stomacul i se strânse. O țintuia cu privirea ca atunci când era o copilă și o prindea făcând ce nu trebuia. El nu fusese niciodată părintele care să îi arunce vorbe grele. Nu era nevoie. Tot ce avea de făcut era să se uite țintă la ea, până ce recunoștea greșala din comportamentul ei și mărturisea totul.

Chiar și în clipa aceea, Joanna simțea adevărul despre sărutul lui Crockett furnicând-o pe gât și dându-i ghes din spatele dinților. Dar atunci tatăl scoase un oftat greu și, ridicându-se, arătă cu bărbia spre farfurie.

– Până și eu știu să mă feresc de turta de mălai a lui tanti Maybelle, Jo.

Ea dădu drumul aerului din plămâni cu un șuierat, transformând recunoașteri nerostite în chicote nevinovate.

– Cineva trebuie să o mănânce, tati, răspunse ea, ducând la gură o bucată. Ar fi o rușine pentru ea să ducă un platou întreg înapoi acasă.

– Ai o inimă mai mărinimoasă decât a mea.

El bombăni și trase de bretele, atenția fiindu-i atrasă pe loc, de ceva ce se afla dinapoia ei, și într-un unghi foarte potrivit celui în

care ea îl văzuse pe Crockett ultima oară. Apoi, el clătină din cap și își luă pușca din locul unde stătea rezemată de trunchiul ulmului.

– Mă duc să văd ce face Gamble, să fiu sigur că-i pregătit de întrecere.

– Bine. Joanna înălță capul și îi zâmbi, cu muștrări de conștiință pentru ușurarea pe care o simțea să îl vadă plecat. O să strâng eu lucrurile.

El dădu din mână, semn că auzise, după aceea se grăbi spre împrejmuirea făcută din sfori întinse de la un copac la altul, dinapoia bisericii, pentru cai. El bombăni ceva în barbă când trecu pe lângă ea, ceva de genul „Archer” și „tras cu arma”. Nu era o combinație de bun augur.

Lăsând deoparte sfecla, morcovii și mălaiul, Joanna se duse drept spre mesele cu prăjituri. Cumva un tată bănuitor, înarmat cu o pușcă, părea mai puțin amenințător când ciocolata se topea pe limba ei.

Crockett păstră intenționat distanța față de Joanna în timpul activităților de după-amiază. Cel puțin fizic. Cu mintea însă era altă poveste. Ea se tot strecura în gândurile lui, în ciuda strădaniilor sale de a se concentra asupra discuțiilor și oamenilor din jur. Din fericire, odată ce jocurile începură, atenția tuturor se îndreptă spre copii și spre eforturile lor stângace de a prinde porcul unsuros, hohotele de râs luând locul conversațiilor.

După ce micul Joey Anderson reuși să prindă porcul, Neill își luă vioara și cântă câteva melodii vesele care făcură publicul să dea din picioare și să bată din palme după ritm. Câțiva copii chiar se prinseră în joc, într-un dans improvizat plin de coate și de genunchi în care se tot încurcau. Un bărbat scoase o muzicuță din buzunar și se alătură lui Neill, iar altul luă două linguri și adăugă percuție la melodie.

Publicul începu să scoată chiote la unison cu muzica și îndemna muzicienii la un ritm mai vioi, bătând mai repede din palme. Arcușul lui Neill zbura pe corzi, degetele mișcându-i-se ca

să prindă toate notele. Apoi, deodată, crescendo-ul atinse punctul culminant și el înălță arcușul în aer cu un ultim gest.

Mulțimea striga de încântare. Neill făcu o plecăciune. Tinerelul devenise mai bun de când Crockett îl auzise cântând ultima oară. Crockett zâmbi în sinea lui și se ținu deoparte, lăsându-l pe Neill să primească aprecierea meritată, fără amestecul fratelui mai mare. Totuși, după ce palmele pe spate și strângerile de mână se încheiară, iar mulțimea se împrăstie ca să vadă concursul de făcut plăcinte, merse la fratele său.

– Ești sigur că nu mai poți rămâne? întrebă Crockett, deși cunoștea răspunsul.

Neill puse vioara în caseta ce stătea deschisă pe una din mesele pentru mâncare, rămasă goală, și închise cu grijă încuietoarea.

– Da, dar mă gândesc că m-oi întoarce peste puțină vreme.

– Da? Crockett ridică o sprânceană. De ce?

Neill aruncă o privire șugubeață fratelui său.

– Păi, la cât de tare să străduiește blonda ceea să-ți atragă atenția de la fata roșcată a șefului tău, îmi închipui că una dintre ele două o reuși să te prindă-n laț nu peste mult timp, iar asta-nseamnă c-o să mă-ntorc la nuntă. El tăcu să își pună caseta cu vioara sub braț, apoi se aplecă spre el. Apropo, eu pariez pe roșcată.

„Și eu”, își zise Crockett în gând, dar își ascunse părerea, în spatele unei încruntături supărate.

– Vezi-ți de treaba ta, puștiule, mormăi el.

Neill râse și îl bătu pe Crockett pe umăr.

– Și să pierd toată distracția?

Puștiul era incorigibil. Crockett îl prinse de braț.

– Mda, păi într-o zi, o femeie are să-ți dea târcoale și atunci mai vedem noi cine râde.

Cei doi meraseră la căruța lăsată de partea cealaltă a curții bisericii, lângă drum. Neill își puse vioara în spate, apoi se întoarse cu fața la Crockett.

– Mi-a părut bine să te revăd, Crock.

– Și mie. Mulțam c-ai făcut drumul până aici.

Neill nu dori să îl facă să se simtă obligat.

– Mă cunoști doar. Mereu sunt gata să mă folosesc de orice prilej ca să scap de la fermă câteva zile.

Crockett îl strânse în brațe.

– Transmite-le la toți dragostea mea.

Îl mai bătu prietenește pe spate pe Neill de vreo două ori, apoi se trase îndărăt.

– Așa oi face. Neill urcă pe banchetă, prinse frâiele și luă frâna. Ai grijă, frate.

Crockett dădu din cap și rămase cu ochii după căruța care se depărta. O împușcătură răsună în aer. Lui Crockett îi sări inima din loc. Întoarse repede capul, căutând-o instinctiv pe Joanna, în timpul celor câteva secunde scurte, de care mintea lui avu nevoie pentru a-și aminti motivul acelui sunet. Întrecerea cu cai.

Râse în sinea lui și merse grăbit spre marginea traseului marcat. Ajunse tocmai la timp să vadă un grup de cai apropiindu-se de prima cotitură. Aruncă o privire în partea cealaltă și o descoperi pe Joanna alături de lucrătorii de la Lazy R. Țopăia și striga încurajându-și tatăl. Încântarea ei o aprinse și pe a sa. Cineva îl împunse în coaste când caii trecură în tropote pe alături. El se trase deoparte, ca să facă loc oricui voia să treacă, dar, în schimb, persoana se apropie tot mai tare de el și chiar îi strecură o mână pe sub braț.

– Aș zice că picnicul nostru e o reușită pe cînte, îi susură o voce caldă, feminină.

Crockett își stăpâni pornirea de a-și trage brațul din prinsoarea lui Holly Brewster. Femeia avea o cutezanță înăscută și o minte mult prea deschisă de a vedea un înțeles în situații în care nu era niciunul, dar tot era o reprezentantă a sexului frumos și merita amabilitatea lui. Cu mari strădanii, el găsi un zâmbet politicos pentru ea.

– Ai organizat un eveniment reușit, domnișoară Brewster.

Să fie degetul mare de la mână ei acela care îi mângâia dosul brațului?

– La urma urmei, după toate orele petrecute împreună în timpul planificării, Crockett, cred că mă cunoști îndeajuns de bine ca să-mi spui Holly.

Ea îi zâmbi atât de fermecător, încât era greu de crezut că se agăța de el intenționat, numai că felul în care se lipea de el îl făcea să se simtă groaznic de stânjenit. El îi bătu ușor mâna și o desprinse cu grijă de brațul său, eliberându-se pe nesimțite din strânsoarea ei, fără să atragă deloc atenția spectatorilor adunați în jurul lor.

– N-am vrea ca cineva să își facă păreri greșite, domnișoară Brewster, zise el, apăsând cuvântul mai formal. Așa-ncep zvonurile.

Ea se bosumflă drăgălaș, apoi se uită chiorâș la el.

– Dacă crezi c-așa-i cel mai bine.

Ea coborî încet privirea de la fața la pieptul lui, o făcu să lunece în jos, aproape de mijloc, apoi o ridică treptat.

– O să am grijă să mă adresez cu fratele Archer atunci când vom fi în preajma altora.

„Dar nu când suntem singuri.” El nu era atât de naiv încât să îi scape mesajul nerostit ce anina între ei. Iar, în clipa aceea, el știu că timpul vorbelor amabile trecuse. La fel ca pentru Iosif ce fusese prins în mrejele nevestei lui Potifar, sosise și pentru el vremea să o ia din loc. Mormăi o scuză scurtă și, fără alte lămuriri, o tăie grăbit prin mulțimea care se împrăștia, îl zări pe Jackson care ajuta un băiat mai mic să urce în ulmul cel mai apropiat, din fața bisericii și o rupse la fugă.

– Ce se petrece aici? întrebă el, sperând ca scuza aparentă de a vedea de băieți să fie văzută ca un motiv întemeiat pentru alergatul de-a curmezișul curții, asemenea unei șopârle căreia tocmai îi fusese întoarsă piatra.

Copilul nu dădu atenție lui Crockett, ci urcă îndată pe o creangă aflată mai sus. Acesta își propti picioarele, se prinse de trunchi să aibă echilibru și își făcu elan din picioare.

– Vin spre semnu’ de la jumate de drum! strigă el. Trei sunt cap la cap în frunte. Restu-s dinapoi.

Entuziasmul se auzea prin mulțime, în timp ce tensiunea creștea, până se vedea care urmau a fi câștigătorii.

– Pariez că Robbins câștigă iar, comentă un bărbat aflat pe aproape. Brunu' acela nou pare mai iute de picior ca ăl sur.

Un altul se întoarse către Crockett.

– Lucrezi la Lazy R, așa-i, pastore? Ai mai văzut calu' 'cela-n galop?

Imaginea cuceritoare a Joannei care-și făcea ieșirea impetuoasă din grajd, în șaua lui Gamble, îi veni în minte pe loc.

– Da. E iute fără-ndoială, dar nu-s sigur cum o să reziste la greutatea lui Silas. Ceilalți călăreți sunt mult mai subțiri. Le-ar putea da un avantaj.

– Nu în fața lu' Silas, răspunse primul bărbat. Îi întrece pe toți—ca un bandit care fuge de lege.

Bărbații râseră la comparația aceasta. Crockett se înecă.

– Ești bine, Crock?

Jackson îl lovi pe spate, până ce Crockett ridică o mână să îl asigure că era bine.

– Vine de după curbă! se auzi anunțul din vârful copacului.

Lui Crockett îi prinse bine distragerea. Primii trei cai galopau spre curtea bisericii, cel mai mare începând să se distanțeze.

– Uraa! Pe ei, Silas!

Crockett zâmbi, recunoscând vocea lui Carl. Jasper și Frank se duceau spre linia de sosire, însoțind-o pe Joanna care avea ochii plini de entuziasm. Ea se uită prin curte, privirea ei întâlnind-o pe a sa, ca și cum știuse exact unde se afla el, tot timpul. Un zâmbet de fericire pură străluci pe chipul ei, nelăsându-i putere lui Crockett de a face altceva, decât să îi zâmbească la rândul său. În ultimul minut, ea se întoarse cu fața la cursă și aplaudă în timp ce tatăl ei se avânta spre victorie, cu două lungimi față de calul din spatele lui.

Urale puternice se ridicară din mulțime. Silas ridică triumfător un braț în aer. Crockett strigă și el urale în cor, apoi așteptă ca năvala felicitărilor să se potolească, înainte de a se alătura grupului de la Lazy R, strâns în jurul șefului.

– Strașnică întrecere, Silas, zise Crockett, prinzând căpăstrul lui Gamble. L-aș liniști eu bucuros în locul dumitale până sărbătorești.

– Oh, nu sărbătoresc prea mult încă, pastore. Silas sări din șa și îi dădu frâiele lui Crockett, dar fără a le lăsa din mână. Nu înainte să te bat la-ntrecerea de trageri.

Ochii lui aveau o provocare altfel decât prietenoasă și, când Crockett trase de frâie, Silas le ținu. Schimbară o privire—una pe care Crockett o bănuia a avea prea puțin de-a face cu caii ori cu trasul la țință. Linia dintre a-l respecta pe Silas, ca pe omul care îi dădea de lucru și tatăl femeii pe care o dorea de soție și în fața căruia trebuia să se dovedească un om demn și de respect, se subția și se șubrezea cu fiecare minut.

Crockett nu schiță nicio mișcare că ar trage de frâie, dar nici nu le slăbi din mâini.

– Nu te aștepti să cedezi ușor în fața ta, numa' pentru că îmi ești șef, nu-i așa?

Vorbi pe un ton voios, chiar dacă îl tachina doar pe jumătate.

– Fă asta și o să te dau afară pe loc, mârâi Silas. Nu-s omu' cu care să te porți din milă, băiete. Și nu mă tem de mâna ta cea mai bună. Trage să câștigi și tot am să te bat.

– Mai vedem noi.

Crockett făcu semn din ochi Joannei care stătea cu o privire uluită lângă tatăl său. Jasper și ceilalți lucrători se uitau la el, de parcă era un om care-și pierduse mințile.

Fața lui Silas se făcu roșie, dar omul își stăpâni nervii. Aruncă frâiele lui Crockett și și-i dădu o palmă peste umăr cu forța unui mic grizzly.

– Ai gură mare, pastore. Dar știam deja, nu-i așa? E vremea să vedem dacă faptele tale-s pe măsură.

Aproape toată lumea de la picnic veni să vadă întrecerea de tir. Unul după altul, bărbații se apropiară de linie și ochiră prima țintă.

Mulțimea stătea la unison cu respirația tăiată, până ce se trase un foc de armă, și apoi fiecare scoase urale sau gemete, după cum glonțul lovea sau nu discul. Nelson Ward, care încă se mai clătina puțin, după ce gustase din toate plăcintele în timpul concursului de copt, era pe post de arbitru.

După fiecare tragere, el părăsea locul de siguranță, făcea un cerc în jurul semnului făcut de glonț, unde lovise ținta, cu creionul de tâmplar și scria inițialele trăgătorului dedesubt. Numai tirurile care nimereau la cincisprezece centimetri de centru, unde era un X vopsit, urmau a se califica pentru a trece în turul următor, unde distanța avea să se mărească.

Crockett îl măsura din ochi pe Silas care se apropia de linia de tragere. Bărbatul înaintă cu mersul înfipt al unui trăgător de elită, încrezător în capacitățile sale. Concurenții de dinainte își făcuseră timp să vadă cum bătea vântul sau își arcuiău corpul să aibă postura perfectă, înainte de a ridica puștile.

Dar, când Silas ajunse la linie, el ridică pur și simplu arma și trase un foc într-o mișcare neîntreruptă. Toată povestea era gata într-o clipă. Crockett simți fiorul unei neliniști prin măruntaie. *Fuse* o reprezentație destul de impresionantă. Desigur, prima țintă era la numai vreo sută de metri distanță, așa că nu era nevoie de o precizie deosebită, ca să tragă un glonț destul de aproape

de centru, pentru a rămâne în concurs. Cel puțin nu pentru un trăgător cu experiență. Iar Silas era cu siguranță.

– E rându' tău, pastore.

Silas îl privi cu un aer atât de infatuat încât, atunci când Crockett se apropie de linie, fu nevoit să închidă ochii o clipă ca să își limpezească mintea de vocea asurzitoare, care îi cerea să tragă chiar mai iute și mai bine ca să șteargă zâmbetul îngâmfat de pe fața șefului. Dar numai un nebun ar juca jocul după regulile oponentului, în loc de ale sale. Crockett făcu semn cu mâna privitorilor care se întreceau strigând încurajări, cele mai multe nefiind deloc prea laudative. Se părea că nimeni nu se aștepta ca un predicator să fie în stare să nimerească măcar ușa largă a unui hambar.

Ei bine, sosise vremea să deschidă ochii orbilor. O fi Silas un răufăcător ieșit la pensie abil la trageri, însă Crockett nu era un novice. Bărbații din familia Archer trăiseră cu arma în mână încă din copilărie. Viața la ferma lor izolată le cerea asta, atât pentru pază, cât și pentru hrană. Dacă putea trage mai bine ca Travis, pe care îl întrecuse nu doar o singură dată, putea întrece pe oricine, chiar și pe un hoțoman căpos, de vârstă mijlocie, care se făcuse fermier.

Inspirând aer să se liniștească, Crockett ridică pușca, ochi de-a lungul țevii și apăsă pe trăgaci. Săriră așchii din lemn într-un fel care îl mulțumi, țința vibrând de forța izbiturii.

– Ai nimerit-o, pastore!

Băiatul care se cocoțase în pom, să strige pozițiile concurenților de mai devreme, ridică ochii la el cu un amestec de uimire și de admirație.

– A reușit mai mult de atât, băiete, spuse tatăl, venind din spatele lui, cu pușca trecută pe brațul îndoit. Dacă nu bănuiesc greșit, a lovit chiar în punctu' mort. Bărbatul întinse mâna lui Crockett. Cea mai bună lovitură din rundă.

Crockett zâmbi și strânse mâna bărbatului. Nu le trebui mult celorlalți să îi urmeze exemplul. Cei care îi respectau poziția ca pastor acum păreau deodată a-l respecta ca bărbat—ca pe unul de-ai

lor. Jackson veni în fugă dinspre locul unde erau țintele, purtând discul dinainte ca pe un platou gigantic.

– Ai câștigat de tura asta, Crock! strigă el. Ia uitați aici.

Întinse discul ca toți să vadă, apoi arată cu degetul semnul din mijlocul literei albe X, cu inițialele CA vopsite dedesubt.

– Se pare că voi avea parte de multă companie în tura a doua, răspunse Crockett, remarcând numărul de semne din cercurile apropiate de mijloc. Trebuie să fie cel puțin cincisprezece lovituri care se califică acolo.

– Da. Jackson scoase o hârtie mototolită din buzunar. Domnul Ward mi-a dat lista.

Când băiatul începu a striga numele concurenților care mergeau mai departe în concurs, Crockett căută să vadă locul marcat de glonțul lui Silas. Era la numai doi centimetri și jumătate de al lui, mai sus, la dreapta. Pentru un individ care se pregătise atât de puțin, rezultatul era impresionant.

– Nu te-mbătoșa, Archer. Silas se apropie pe nesimțite de el, în vreme ce toți ceilalți se adunau în jurul lui Jackson să audă citirea numelor. Mai avem două ture.

Crockett puse o mână pe umărul șefului, cu aceeași forță pe care Silas o folosisese mai devreme asupra lui.

– Va fi o întrecere pe cinste.

Spunând acestea, ieși din mijlocul mulțimii lăsând și alți concurenți să poată studia discul ce servea drept țintă. Joanna îi întâlni privirea din locul unde stătea, în rândul spectatorilor. Ridică o mână în față, numai cât să facă discret un semn. Nimeni altcineva nu observă, dar gestul mărunț merse drept la inima lui Crockett. Îl încuraja. Desigur, probabil își încuraja și tatăl, dar în momentul acela zâmbetul și încurajările ei erau menite doar lui.

Ținta din tura a doua fusese bătută în cuie într-un copac, la vreo două sute treizeci de metri de linia de tragere. Carl era singurul om de la Lazy R care nu reușise să se califice. În vreme ce bombănea în barbă despre cruzimea naturii că îi slăbise vederea, Jasper și Frank trecură pe rând pe la linie. Când ajunse și Silas, el demonstrează o grijă mai mare și o precizie mai mare în a ochi, dar tot trase mai

repede decât orice alt competitor de dinainte. Și trase drept în mijlocul literei X.

Glonțul lui Crockett lovi puțin mai la stânga, făcându-l pe Silas câștigătorul turei. Doar șase nume se bucurau să fie pe lista din turul trei. Jumătate erau de la ferma Lazy R.

– Ultima ta lovitură a fost un pic cam departe, pastore, zise Silas, punând patul puștii pe umăr și ochind o țintă imaginară, undeva printre copacii ce mărgineau râul. Păcat. Credeam că, în sfârșit, aș putea avea un dram de concurență.

Crockett zâmbi larg, dându-și seama că era doar o tactică de intimidare.

– O, n-o să te dezamăgesc, Silas. Nu-ți face griji. Luptăm pentru mândria Lazy R, la urma urmei. Dacă tu și Jasper ratați amândoi, vin eu cu câștigul.

Silas ridică din sprânceană cu un aer diabolic.

– S-ar putea chiar să merite o după-amiază liberă, ce zici?

Crockett strânse cu mâna prietenește umărul bărbatului.

– De mă-ntreci, băiete, o să-ți dau după-amiaza liber, două zile pe săptămână.

Crockett făcu semn din ochi și luă mâna.

– S-a făcut.

După-amiaza de două ori pe săptămână alături de Joanna. Acum avea și mai multă motivație.

– Sigur că dacă eu voi câștiga, o să-mi mai spetești un ceas după cină, în fiecare seară, timp de o săptămână. Avem multe hamuri ce trebuie reparate și șei de uns.

– Destul de cinstit.

Nu l-ar deranja să muncească în plus, mai cu seamă dacă Joanna găsea motive să treacă pe la el prin grajd.

– Vrei și tu-n acțiune, Jasper?

Silas făcu semn din cap spre bărbatul tăcut care stătea la câțiva pași de el.

– Nu, mulțam, șefu'. Jasper ridică din umeri. Încă-mi aduc aminte de întrecerea de anu' trecut de Ziua Americii. Ai fost

singuru' care chiar a nimerit ultima țintă. Mai degrabă-mi țin serile libere, mulțam.

Crockett ridică fruntea și se uită după al treilea disc, printre copacii ce creșteau de-a lungul râului. „Uite-l.” Era la o distanță ușoară de aproape cinci sute de metri. Litera X de pe fața discului fusese vopsită de două ori mai mare, decât cele de dinainte, dar tot trebui să mijească ochii să o deslușească.

Nu era tocmai la fel ca trasul în conservele de tinichea, de pe tăietorul de lemne, alături de Travis. Dorind să se întreacă unul pe altul de-a lungul anilor, el și Trav reușiseră să treacă de grajd, până la linia pomilor, distanță foarte comparabilă cu ținta din ziua aceea. Dar chiar și după ce deveniseră maturi, ratau conservele la fel de des precum le nimereau.

Să câștige în acea zi avea să fie o adevărată izbândă. Primul concurent fu chemat la linie. Crockett începu să simtă dureri în burtă. Fiecare trăgător avea propriul ritual, iar aceste ritualuri păreau să se tot lungească, pe măsură ce bărbații își potriveau și reășezau poziția corpului, așteptând condițiile perfecte să tragă. Primii doi ratară ținta. Mulțimea scoase sunete ce arătau compasiunea și aplaudă din politețe pentru buna lor reprezentație.

Al treilea bărbat nimeri marginea discului. Spectatorii făcură gălăgie mare arătând aprecierea. Jasper fu următorul care merse la linie. Privitorii aclamau zgomotos. El potrivi pușca pe umăr și căută direcția cea mai bună, potrivindu-și cu gesturi mici prinsoarea. Odată mulțumit, stătu nemișcat. Și așteptă. Și așteptă. În clipa în care adierea ușoară ce se învârtoșa în jurul lor se stinse, trase de trăgaci.

Discul se smuci când glonțul lovi aproape de partea de sus.

– Strașnică lovitură. Crockett îi dădu o palmă pe spate lui Jasper în timp ce șuiere și aplauze se ridicară din mulțime. Poate ar fi trebuit să pui rămășag până la urmă. Te-ai putea alege cu lovitura cea mai bună.

Jasper scutură din cap, dar un zâmbet îi lumină fața.

– Nu. Silas va găsi o cale să mă bată. Șefu' nu știe să piardă. N-a știut niciodată.

Crockett era încredințat de acest lucru. Omul emana încredere și pricepere în tot ce făcea. Fie că lucra la fermă, ori conducea o bandă de răufăcători într-o misiune de răpire, un lucru rămânea neschimbat—omul mergea până în pânzele albe ca să își atingă scopurile. Și nu dădea greș niciodată.

Să fie chiar încrederea în sine cea care îl făcea un fermier cu atât de mult succes și un lider pentru oameni, bariera lui cea mai mare în fața acceptării lui Cristos? Un om care avea nevoie doar de propria vigoare și minte pentru a reuși în viață ar fi orb la nevoia unui Mântuitor. Convingerea aceasta se întări în sinea lui Crockett, în timp ce îl privea pe Silas care se îndrepta cu pași hotărâți spre linia de tragere.

Chipul bărbatului nu trăda nimic altceva decât concentrarea. Nicio broboană de sudoare nu îi apăruse pe frunte. Niciun tremur nu îi controla mâinile. Picioarele stăteau înfipite sub el; nici măcar un călcâi nu îndrăznea a luneca pentru a se sprijini mai bine. *Pocnetul* puștii despică aerul, urmat repede de o *bufnitură* îndepărtată când glonțul lovi ținta.

Când mulțimea răbufni într-un strigăt, Crockett începu să cântărească lucrurile în sinea lui. Dacă Silas pierdea în fața lui, va căpăta armura sa vreo fisură? Suficient cât să îi slăbească apărarea, dând adevărului o șansă mai bună de a-și afla calea spre sufletul omului?

„Dacă e așa, Doamne, te rog să-mi îndrepti bine mâna. Fă-mă să ținesc bine. Și dă-mi victoria astăzi, ca mâine să poți avea izbânda.”

Silas se depărtă de linie și îi făcu lui Crockett un semn larg cu brațul să îi ia locul. Crockett șovăi, apoi înaintă fără grabă. Ghemul din stomac se strângea cu fiecare pas. Își rezemă piciorul drept în spate, înfigând cizma în pământ, pentru mai mult echilibru. Măsură din ochi discul și încercă să își imagineze o conservă pe un trunchi tăiat de copac. Simpatizanții îi strigau încurajări și sfaturi, dar cuvintele lor nu erau nimic altceva decât un zumzet slab în urechi.

Ridică Winchester-ul la umăr și zumzetul se stinse făcând loc liniștii. Crockett trase aer în piept. Ochi inima țintei. Se potrivea cu adierea care îi zburlea părul. Expiră aer cât să își destindă plămânii. Apoi, cu o rugăciune în inimă, apăsă pe trăgaci. Patul puștii ricoșă în umăr. O urmă de fum se prelingea pe gura țevii. Rafala îi suna în urechi.

Dar ce îi făcu inima să cânte fu zdruncinătura puternică a discului, în clipa când glonțul se înfipse în suprafața lemnului. Domnul Ward se duse să însemne tragerea și să ia măsurile necesare. Apoi Jackson luă ținta și porni în fugă înainte, luând după el și spectatorii. Pe când ajunse la linia de tragere, întreaga comunitate roia în spatele lui. Toată lumea se împingea în față, arzând de nerăbdare să audă rezultatele, dar Jackson ținea discul mare lipit de corpul lui, în timp ce se căznea să își recapete suflarea după multa alergătură.

O mână rece lunecă în palma încinsă a lui Crockett. Atingerea ușoară ținu doar o clipă, ca apoi să se retragă, dar o clipă fu tot ce îi trebui bărbatului ca să recunoască a cui era. A *Joannei*. Întoarse capul în direcția atingerii și o află alături de el, zâmbetul ei timid făcându-i inima să bată nebunește.

– Câștigătorul întrecerii de tras cu pușca, strigă Jackson, abătând ochii lui Crockett de la chipul dulce al Joannei, cu un semn la numai șase centimetri de punctu' mort...., făcu el o pauză, apoi întoarse discul cu fața, în văzul tuturor.... e Crockett Archer!

Urale puternice răsunară, însă mândria ce strălucea în ochii Joannei făcea ecoul cel mai puternic în inima sa. Zâmbea și bătea din palme. Când ceilalți se apropiară să îl felicite, se retrase pe nesimțite. Iar el, chiar dacă aprecia strângerile de mână și palmele prietenești pe spate, ce își dorea cu adevărat era să o strângă în brațe pe Joanna și să o învâртеască până când hohotele ei de râs îi copleșeau pe amândoi. Apoi ar săruta-o și ar păstra râsetul acela în sufletul său în timp ce amândoi împărtășeau bucuria acelui moment.

Când însă altă mână o strânse ferm pe a sa și Crockett se trezi privindu-l pe Silas în față, își aminti că momentul acela nu era deloc legat de el. Era despre ceea ce Domnul împlinise prin el.

– Se pare că ți-ai câștigat ceva vreme liberă, Archer.

De data aceasta, Crockett nu mai zâmbi, se mulțumi numai să dea ușor din cap a recunoaștere.

– A fost o întrecere pe cinste. Una pentru care nu mi se cuvin laudele.

– Cum adică, nu te poți lăuda cu asta? Silas strânse mâna mai tare, punând presiune pe degetele lui Crockett. Ai găsit o cale să trișezi?

– Nu, răspunse Crockett, râzând ușor și scoțându-și mâna din menghina lui Silas. Am spus numai că n-a fost prin puterile mele, ci prin ale lui Dumnezeu. El m-a pregătit în timpul greutăților mele din copilărie și m-a ajutat să mă șlefuiesc ca om în toată firea. El are tot meritul.

– Dar nu el a fost cel care a stat aici și-a tras de trăgaci. Tu ai fost.

– O, a fost aici, continuă Crockett, încurajat de zăpăceala ce răzbătea prin înfruntarea oglindită de ochii lui Silas. L-am chemat în rugăciune înainte să ridic arma și i-am simțit prezența tot timpul.

– De ce i-ar păsa de o întrecere aiurea de tir?

– Nu-i pasă, Silas. Îi pasă *de tine*.

Două zile mai târziu, Silas tot căuta să deslușească spusele lui Crockett Archer în timp ce îl ștergea pe Marauder, după un drum lung prin pădure. Predicatori zănatnici. Mereu vorbesc în pilde.

Trecea țeșala prin părul de pe trupul surului, dorind să poată folosi aceeași metodă ca să își descâlcească și gândurile. De unde până unde să aibă o întrecere de tras cu arma a face cu Dumnezeu? Și de ce faptul că pierduse ar fi un mesaj că Dumnezeu ținea la el? Mai curând Dumnezeu arăta favoritism ajutându-l pe Archer să câștige.

Silas nu voia să aibă vreo legătură cu un Dumnezeu care trișa. De fapt, știuse dintotdeauna că Atotputernicul nu juca cinstit. Dacă ar fi fost interesat sincer de dreptate, Andy Murdoch ar fi încă în viață, iar tatăl lui vitreg, cu Biblia în buzunar, care lovea copii și vărsa predici, ar fi avut creierii prăjiți de vreun fulger sfânt.

În schimb, Dumnezeu se făcuse a nu vedea greșelile predicatorului și îngăduise ca un copil nevinovat să sufere. Silas răsuflă cu năduf, ieși nervos din boxa lui Marauder și azvârli țeșala pe raft. Lovi în perete cu atâta putere încât făcu să zăngănească șaua pusă sus, apoi se aplecă peste jumătatea de zid ce despărțea staulul vacilor de lapte și se rezemă cu brațul de lemn.

– Tati?

Silas se abținu să înjure când își văzu fata coborând pe scara podului.

– Ești bine? întrebă ea, ștergându-și mâinile de halatul pe care îl purta când picta și care îi proteja rochia. Am auzit un zgomot.

El se întoarse cu fața la ea, ștergând urmele lăsate de lemn pe brațe.

– Sunt în regulă, Jo. Numa' că mi s-au strecurat în minte niște amintiri neplăcute și m-am înfuriat. Nimic să te pună pe gânduri.

Joanna merse cu pași ușori la el, cu o privire sfredelitoare în ochi, ce îi amintea atât de mult de mama ei încât lui Silas îi veni să se întoarcă pe călcâie și să o rupă la fugă. Martha reușea mereu să vadă dincolo de ieșirile lui mânioase, să ajungă la îndoielile și la durerea din spatele lor.

El însă nu voia ca scumpa lui Jo să vadă partea aceea mai întunecată a lui. Era datoria lui să o protejeze, să o ferească de fața urâtă a lumii, chiar până acolo că-i tolera iluziile legate de un Dumnezeu iubitor.

Jo se opri în fața lui și îi atinse brațul.

– Mă pot ruga pentru tine în privința asta?

El tresări.

– Dacă te va face să te simți mai bine, mormăi el. Silas se întoarse ca să nu vadă compasiunea din ochii fiicei sale. Știa că încerca numai să îl ajute, dar, la naiba, rugăciunea era ultimul lucru pe care îl voia. Numai gândul îl înfuria la culme.

– Nu eu sunt persoana care are nevoie să se simtă mai bine, tati. Tu ești. Dumnezeu poate vindeca durerile acelea de demult, dacă îl lași. Te iubește.

– Oho!

Silas se dezlipi pe jumătate de perete și îi aruncă o căutătură urâtă fiicei sale. Poate o ocrotise prea mult. Poate sosise vremea pentru o trezire la realitate. Ceva care să o protejeze de vicleșugurile pastorilor cu vorbe dulci.

– Dacă Dumnezeuul tău era preocupat să mă scutească de durere, trebuia să țină departe răul ce a pricinuit-o în primu' rând. Tu și Archer puteți umbla să duceți vorba despre cum îi pasă lui Dumnezeu, dar tot ce mi-au văzut ochii vreodată din partea lui a

fost o nepăsare rece. Așa că, iartă-mă dacă nu-s prea nerăbdător să îl cunosc mai bine.

– A fost nepăsător față de tine când soldații au smuls hainele de pe trupul unicului său Fiu și l-au lovit cu bicele până ce carnea i s-a desprins de pe oase?

Glasul domol al lui Jo îl descumpăni. Voia să facă abstracție de exemplul ei. Dumnezeu îl trimisese pe Fiul său pentru întreaga omenire, nu doar pentru el. Nu era ceva personal. Dar cumva, când Joanna murmurase cuvintele, suna personal.

– A fost indiferent când au străpuns mâinile Fiului său cu cuiele și l-au scuipat în față? A simțit răceală când strigătul chinuit al Fiului a sfredelit cerul, acuzându-l că l-a uitat? Trebuie să fi fost o agonie pentru Tată să-i întoarcă spatele. Dar nu putea să privească păcatul pe care Isus îl purta. Păcatul *tău*. Păcatul *meu*. Indiferența l-a împiedicat să intervină? Nu, a fost iubirea. Iubirea pentru tine.

Silas nu putea oferi un răspuns. Nici nu se putea uita la ea. De ce nu voia Joanna să plece pur și simplu? Își dorea ca ea să nu mai tulbure apele. El avea tot dreptul la părerile sale, la mânia sa—era îndreptățit. Atunci, de ce mai asculta? Ea veni mai aproape. El o simțea, deși nu îl atinse iar.

– Răul există în lumea asta, tată. Când oamenii aleg calea răului, sunt urmări aprige. Nevinovații sunt făcuți să sufere. Din când în când, Dumnezeu alege să intervină. De multe ori nu face asta. De ce? Nu știu. Dar ce știu e că făgăduiește să îndrepte lucrurile pentru cei care îl iubesc, pentru totdeauna. Găsește moduri de a izvorî binecuvântări chiar și în pragul dezastrelor.

– Eu n-am văzut vreodată asemenea binecuvântări.

Silas făcu observația mormăind mai mult pentru sine decât pentru ea, dar Jo trebuie să fi auzit, fiindcă un râset ușor și trist îi scăpă de pe buze.

– Oh, tati. Dai vina pe Dumnezeu pentru răul din viața ta, dar refuzi să recunoști mâna lui în bine. De câte ori te-ai lăudat cu faptul că nu te îmbolnăvești niciodată și că poți lucra mai mult ca oricare alt bărbat? Cine crezi că te-a binecuvântat cu un trup atât

de viguros? Și Jasper mereu vorbește despre ce minte iute ai, cât de bine poți duce planurile la desăvârșire.

– Jasper ar trebui să-și țină gura.

– Dumnezeu ți-a dat ascuțimea minții, continuă Jo, hotărâtă să ducă discuția aceasta până la capăt. Și ce zici de mama?

La cuvintele acestea, el întoarse capul.

– Ce-i cu ea? Dumnezeul tău n-a avut nimic de-a face cu Martha. Am găsit-o singur.

– Așa să fie? Ea ridică o sprânceană a neîncredere. Atunci n-a fost nimic mai mult decât norocul care a pus-o pe mama chiar în diligența pe care te-ai hotărât s-o jefuiești. O femeie care până la urmă te-a convins să părăsești o viață de fărădelegi și care ți-a dăruit bucurie și alinare. O femeie evlavioasă care s-a rugat pentru mântuirea ta, în fiecare zi a vieții și a cărei ultimă dorință a fost ca fiica ei să îi continue calea spirituală, astfel ca, într-o bună zi, să își revadă soțul iubit în veșnicie.

– Ți-a cerut ea asta?

Ceva îl râcăia pe fundul gâtului. Martha fusese dintotdeauna o femeie credincioasă, dar el nu își închipuise niciodată că lipsa lui de credință era o povară atât de grea pentru ea. O povară pe care o transmise mai departe fiicei lor.

– Mi-a cerut. Dar nu trebuia. Aș fi făcut asta oricum. Te iubesc prea mult ca să renunț la tine.

Silas se rezemă cu brațul de peretele din spatele lui, simțindu-se deodată nesigur pe picioare.

– Eu... nu pricep.

– De ce crezi că voiam un pastor nou cu atâta disperare? Nu mai aveam sprijinul mamei mele. Aveam nevoie de ajutor. Și Dumnezeu mi-a răspuns la rugăciune trimițându-mi un pastor care seamănă atât de mult cu tine, încât probabil că e singurul predicator din ținut pe care ai putea ajunge să-l respecti.

Să fie și Archer amestecat în povestea asta? Sigur că era. Deodată, cuvintele lui de la finalul tragerilor însemnau ceva. Totul era un complot, un plan. Îl încolțeau din toate părțile, împingându-l către locuri în care nu voia să meargă.

– Partea cea mai frumoasă dintre toate, tati, e că Dumnezeu s-a folosit *de tine* ca să-l aducă aici. Nu l-aș fi găsit niciodată pe Crockett dacă nu erai tu.

– O să-l trimit înapoi, amenință Silas, îngrozit. Avea nevoie de spațiu să tragă aer, să stea cu gândurile lui. Detesta să fie urmărit, încolțit.

– Dumnezeu te urmărește, stăruie Jo, neînduplecată. Te vrea să fii unul de-ai lui. Tot ce trebuie să faci e să nu mai fugi...

Cuvintele se stinseră căci el ieși în fuga mare pe ușa de la grajd.

Oadiere răcoroasă făcea să se zbată cămașa lui Crockett când intra în curtea fermei Lazy R, după ce își încheie vizitele de după-amiază. Împrumutase calul Joannei ca să facă vizite credincioșilor care nu participaseră la serviciul religios de după picnic și să vadă pe cei câțiva despre care auzise că erau bolnavi.

Cu toții l-au primit cu căldură, deși cei mai mulți erau mai curând nerăbdători să discute despre concursul de tras la țință, decât despre prezența la biserică. Dar nu voia să se lamenteze. Un prim pas era un nou început, indiferent cum ajunsese acolo. Avu o singură dezamăgire adevărată în ziua aceea când realizează câtă vreme îi răpiseră vizitele acelea.

Planul lui fusese de a petrece numai două sau trei ore în vizită și, în schimb, trecuseră aproape patru. Astfel, nu îi mai rămăsese mult timp pentru peștit. Crockett zâmbi privind la iapa care o lua la trap, spre grajd. Era un lucru bun că cei din familia Archer știau să facă tot ce se putea cu resurse limitate.

Frank se spăla la pompa de lângă jgheabul țarcului. Crockett îi făcu semn cu mâna, gândindu-se că ar fi o idee bună să se îmborsărească puțin și el, înainte să o caute pe Joanna. Tocmai trăgea de frâie să o ducă pe Floarea Soarelui în direcția aceea, când Silas ieși cu pași repezi din grajd asemenea unei pisici cu coada în flăcări. Iapa se trase îndărăt, nechezatul ei ascuțit făcând să sune ca un țipăt în urechile lui Crockett. Strânse instinctiv genunchii și se aplecă în față pe șa, ca să nu cadă.

– Încetișor, fetișo. Prrr acum.

Bătu ușor calul pe grumaz și Floarea Soarelui își lăsa până la urmă picioarele din față pe pământ. Frank își urmă stăpânul șchiopătând, cât de repede îl lăsa mersul țeapăn.

– Silas? strigă el.

Bărbatul care fugea nu luă seama la strigătul lui și, în curând, ajunse atât de departe, încât Frank se văzu nevoit să renunțe la urmărire. Se întoarse cu un mers târșăit la Crockett și își trecu mâna prin părul asudat și cărunț.

– Ce naiba a fost asta?

– N-am nicio idee, răspunse Crockett, cu ochii după șeful său. Parcă nici măcar nu ne-a văzut.

Lucru straniu. Omul se mândrea cu ochii lui ageri la tot ce se petrecea, legat de munca la fermă.

– Nici nu ne-a auzit. Frank mormăi și încrucișă brațele pe piept nemulțumit, se vedea bine, de plecarea fără o vorbă a lui Silas. Cre'că l-a scos ceva din sărite.

Crockett descălecă, tot mângâind grumazul Florii Soarelui, în timp ce iapa forăia și dădea din cap. Pieptul calului fremăta în timp ce scotea aerul cu putere din plămâni.

– Stai fetișo, o alină Crockett.

Ținea strâns de frâie, încă atent la iapa care încerca să o ia la goană. *La goană.* Crockett se întoarse cu fața spre locul pe unde Silas se făcea nevăzut, printre copacii de dincolo de țarc.

– Nu și-a pierdut mințile, murmură el. E înspăimântat.

– Înspăimântat? repetă Frank pe un ton zeflemitor. Nu ești în toate mințile de crezi asta. Îl știu pe Silas Robbins de mai bine de douăzeci și cinci de ani și-ți pot făgădui că omu' ăla nu se teme de nimic.

De nimic în afară de predicatori și de conversații cu temă religioasă, reflectă Crockett, zâmbind. Apoi, deodată, imaginea a ce trebuie să se fi petrecut se cristaliză în mintea sa și simți un gol pe dinăuntru.

– Joanna!

Numele ei reverberă prin curte, luându-i-o înainte. Îi trebui numai o clipă să pună frâiele Florii Soarelui în mâinile lui Frank, ca apoi să o rupă la fugă. O află lipită de peretele cu șei, cu brațele cuprinzându-și mijlocul, cu umerii tremurând. Ea ridică ochii să îi întâlnească pe ai lui, iar cu dinții își mușca buza de jos, în timp ce se lupta să își țină lacrimile care i se strângeau în ochi.

– Am stricat to...tul. Suspinele din vocea ei răneau inima lui Crockett. L-am necăjit prea tare. Am spus prea multe. O lacrimă grea trecu de zăgaz și îi lunecă încet pe obraz. A fugit de mine, Crockett. Ea își înăbuși un hohot de plâns. A fugit de *mine*.

El deschise brațele și o prinse când ea se duse clătinându-se spre el. Strângând-o la piept, își puse obrazul pe părul ei și o mângâie pe spate.

– Șșșt, iubito. N-a fugit de tine. A fugit de adevăr.

– N-ar fi trebuit să spun niciodată nimic.

Ea lăsă capul pe spate, dezlipindu-se ușor de el. Ochii ei străluceau, dar nu lăsă lacrimile celelalte să cadă.

– Am crezut că era momentul potrivit. De fapt, părea să asculte. Dar, atunci, am mers prea departe. I-am zis de promisiunea făcută mamei și de motivul adevărat pentru care ai venit aici. Chiar i-am dezvăluit cum a jucat un rol fără să vrea, prin faptul că te-a răpit din tren.

Joanna își apăsă palmele pe pieptul cămășii lui, atingerea trimițându-i fiori prin trup când ea se lăsă apoi cu spatele în îmbrățișarea lui.

– A amenințat că te va alunga, Crockett. Și numai cerul știe dacă o să-mi mai îngăduie vreodată să vorbesc despre asta. M-ai prevenit să fiu discretă, să am răbdare, dar eu pur și simplu am făcut greșală după greșală și am stricat totul.

Crockett luă o mână de pe mijlocul ei și se întoarse să îi cuprindă bărbia în cealaltă.

– E o vreme pentru discreție și o vreme pentru îndrăzneală. Dacă Duhul te-a îndemnat să vorbești, ar fi fost un păcat să nu faci asta.

– Dar dacă n-a fost Duhul? Dacă am fost eu?

Crockett oftă și puse iar capul ei pe pieptul lui.

– Mă lupt cu aceeași întrebare, de fiecare dată când scriu o predică.

– Cum îți dai seama?

Ea întrebă pe un ton înfundat, stând lipită de cămașa lui, cu capul în locul de sub bărbie. În locul ce părea făcut pentru ea. Crockett o mângâie pe braț și o sărută tandru pe creștet, înainte de a răspunde.

– Nu știu de fiecare dată. Nu în mod sigur. Tot ce putem face e să fim siguri că inimile noastre sunt sincere, că motivele-s neprihănite și apoi să ascultăm îndrumarea lui Dumnezeu, să ne rugăm să ne îndrepte calea dacă ne abatem de la drumul bun.

– Crezi că m-am abătut?

Întrebarea spusă cu o voce abia auzită îi atinse inima.

– Nu. Amintirea plecării precipitate a lui Silas îl condamna. Eu te cunosc, Jo. Ani la rând, te-ai rugat pentru tatăl tău, ai vrut numai ce era cel mai bine pentru el. Dacă ai crezut că era momentul potrivit să vorbești, a fost corect.

– Atunci de ce a fugit?

Ea nu se trase, dar lăsă capul într-o parte să îl privească în ochi. Pentru o clipă, buzele ei îmbietoare îl trimiseră cu gândul în altă parte. Întărindu-se să reziste dorinței tot mai mari apărute la momentul nepotrivit, își îndreptă iar atenția, cu greu, spre ochii ei.

– Are nevoie de timp ca să mediteze, răspunse Crockett, să își cerceteze credința. Nu poți face alegerea în locul lui. Trebuie să aleagă singur. Îi vom da puțin timp, să vedem unde ne conduce Domnul de aici înainte.

– Dar, dacă te forțează să pleci?

Degetele ei îi încrețeau pânza cămășii, de parcă voia să îl țină captiv. De știa ea măcar cât de captiv era deja. Crockett îi zâmbi, cu inima plină de făgăduințe când îi acoperi mâna cu a sa.

– Mă poate da afară, draga mea, dar nu mă poate face să plec din locurile astea. Am de păstorit o biserică, doar știi. De altfel–el îi făcu semn cu ochiul–am sentimentul că femeia care mi-a dat

postul s-ar putea să mă placă un pic. Cred c-o pot lămuri să-mi îngăduie să rămân.

În sfârșit norii se risipiră din ochii ei și gura i se arcui jucăușă.

– O, vrei să rămâi, nu-i așa?

Crockett își mișcă sprâncenele.

– Nu mă dau în lături să-mi folosesc farmecele bărbătești pentru o cauză bună. Îi ridică mâna cu a sa și o duse la buze. Crezi că m-ar lăsa să rămân în schimbul unui sărut?

El plecă fruntea și mângâie ușor pielea mâinii ei, chiar sub linia încheieturilor, în scobitura unde primele două degete se întâlneau. Joannei i se tăie respirația și un tremur trecu prin corpul ei, o versiune delicată a celui care îl cutremura pe el.

– Să știi, Archer, tună o voce aspră dinapoia lor, făcând-o pe Joanna să tresalte, nu cred că dispoziția șefului are să se-ndrepte mult de ar veni acasă și te-ar găsi-n tandrețuri cu fiică-sa.

Crockett strânse mâna Joannei, înainte de a se răsuci încet, să îl înfrunte pe Frank. Bărbatul în vârstă lăsă frâiele Florii Soarelui, ducând mâna dreaptă la locul unde avea tocul pistolului.

– Nici eu nu pot zice că mi-e tare pe plac, din vreme ce Jo e ca și nepoata mea.

Privirea lui oțelită se îndreptă către Joanna și o studie din cap până în picioare, omul asigurându-se că era nevătămată.

– N-aș păcătui să profit vreodată de o femeie, Frank, zise Crockett printre dinți, strângând maxilarul în timp ce se forța să își păstreze calmul. Făcu un pas către acuzator. Mai cu seamă nu de una pe care o cinstesc și la care țin atât de mult, ca Joanna.

Frank micșorase cu mersul lui crăcănat distanța rămasă între ei. Ochii lui îi fulgerau pe ai lui Crockett, iar palma și-o ținea pe patul pistolului.

– Îmi zici că ai gânduri onorabile cu fata noastră?

Crockett dădu scurt din cap.

– Da, dom'le, am.

Pe loc, chipul omului se luminează și bătrânul morocănos chiar zâmbi.

– Uraaa!

El râse zgomotos și își bătu coapsa cu mâna goală de pe partea armei.

– Știam eu! Stați să dau vestea băieților. Jasper ar' să-mi de douăzeci de dolari.

– Frank? Joanna ieși din spatele lui Crockett, cu degetele mângâindu-i brațul de-a lungul, până ce mâna ei delicată se cuibări în palma lui. Nu înțeleg.

Ea se uită în sus la Crockett, cu nedumerirea întipărită în cutele de pe frunte. El ridică ușor din umeri, apoi cuprinse palma ei în mâna lui și își trecu degetul mare peste încheieturile ei.

– Nu-s atât de bătrân să nu-mi aduc aminte cum e să fii tânăr. Nu-s nici orb. Am văzut cum te uiți la ea peste masă, la cină, când crezi că nu te vede nimeni. Frank îl împunse în coaste pe Crockett cu cotul lui ascuțit. De ce crezi c-am așteptat atât pân' să vin după tine aici? Credeai că eu și Floarea Soarelui stăteam la povești în ocol? Oho!

Adevărul fie spus, după ce o aflase pe Joanna, el nu se gândise la nimic altceva, decât cum să o aline și să o liniștească cât mai bine. Acum micuța lui zână devenise roșie toată și făcea tot ce putea să își ascundă fața după umărul lui. Tot ce putea el face era să nu zâmbească.

– Te superi dacă ții adevărul ăsta numai pentru tine o vreme, Frank?

Dacă bătrânul flecar își dădea drumul la gură și spunea lui Silas despre faptul că pastorul îi făcea curte Joannei, tatăl ei l-ar lega fedeleș pe Crockett și l-ar alunga din ferma Lazy R cât ai clipi. Dar nu l-ar ține asta departe de Joanna, în mod sigur. Crockett fusese sincer când mărturisise că va sta prin preajmă oricare erau urmările. Totuși, Silas era la un moment de răscruce. Cu cât avea mai puține lucruri care să îi abată gândurile, cu atât mai bine.

– Am dori ca Silas să afle de la noi. La momentul potrivit.

– Bine, să fie, zise Frank pe un ton morocănos, recăpătându-și aerul posac, de fiecare zi. Da' să n-o lungiți prea mult. N-am întâlnit omu' care să poată păcăli ochii lui Si pentru multă vreme. De fapt, nu m-ar surprinde dacă bănuiește deja că se-ntâmplă unele lucruri.

Încă de la picnic, se uită cam chiorâș la tine când ești la treabă—de parcă nu se poate hotărî dacă să te țină pe lângă el, ori să te trimită să-ți faci bagaju'. Frank îl înghionti în braț. Ar putea fi un gând bun să nu stai în calea lui când mergeți mâine la vânătoare.

Bărbatul hohoti la gluma făcută apoi, în cele din urmă, merse mai departe s-o ducă pe Floarea Soarelui în boxa ei, la peretele din spate.

— Mergi la vânătoare mâine?

Întrebarea abia auzită a Joannei îl scoase pe Crockett din descâlcirea complicată a ițelor din mintea sa.

— Tatăl tău a mormăit ceva despre a-mi pune priceperea la trasul cu pușca, în folosul Lazy R, înainte să-mi iau încă o după-amiază liberă. Crockett îi făcu semn din ochi. Dar, dacă mă-ntrebi, eu cred că vrea numai să vadă dacă pot nimeri o țintă mișcătoare.

Un zâmbet șiret luminează chipul Joannei.

— Poți?

— Mulți știu despre mine că pot doborî o veveriță când face salturi printre copaci.

Ferma Archer era plină de micile rozătoare. Pe când erau puști, el și Travis se luau la întrecere să vadă care putea împușca mai multe—până ce Jim a amenințat că nu le va mai găti dacă nu începeau să îi aducă și altceva. Desigur, nu Jim va fi cel care va pregăti mâncarea de data asta.

Crockett zâmbi Joannei.

— Cred că voi reuși să aduc acasă ceva de mâncare.

Era rândul ei să îi facă semn cu ochiul când se desprinsese din îmbrățișarea lui și merse înapoi spre scara podului.

— Abia aștept.

Silas o luă spre vest, trecând printr-un rând de stejari și despărțindu-se de restul grupului de vânătoare.

Cunoștea potecile animalelor sălbatice, la fel de bine ca indienii Tonkawa care trăiau prin părțile acelea, în urmă cu o sută de ani și, adevărul fie spus, nu avea dispoziție să fie în compania cuiva. Conversația pe care o avusese cu Jo în ziua de dinainte se tot repetase în mintea lui pe timpul nopții, furându-i somnul și făcându-l primejdios de arțăgos. Cel mai rău era că lucrurile deveniseră încordate între el și Jo.

Nu reușise să își privească fata în ochi în dimineața aceea, nu după ce fugise de ea, ca un laș, cu o zi în urmă. Se detesta pentru asta. Era copila lui. Draga lui Jo. Și nu se putea uita la ea. Nu fără a o vedea pe mama ei și fără a-și aminti de făgăduința pe care Martha o obținuse de la ea. În toți anii aceia în care au fost împreună, ea nu l-a sâcâit cu povești despre Dumnezeu. Îl invitase la servicii religioase din când în când și ținea neapărat să se roage înaintea meselor, dar nu îl cicălise niciodată cu asta. Poate fiindcă știa că insistențele nu îi foloseau la nimic.

Să se fi rugat ea cu adevărat pentru el în fiecare zi? Dusesse ea vreun război nevăzut pentru sufletul lui, de care el nici măcar nu își dăduse vreodată seama? Din câte se părea, mama trecuse misiunea în seama lui Jo, lăsând-o pe copila lor să lupte mai departe. O luptă care o secătuia de puteri într-o așa măsură, încât se simțise nevoită să cheme întăriri.

Pe Archer.

Silas scuipă pe jos, în timp ce pătrundea mai adânc, cu pași ca de plumb, în pădure. Ce soi de om lăsa femeile din viața lui să poarte războaie pentru el? Și ce dacă nu ar fi știut nimic despre asta. Știuse. Și asta însemna că trebuia să facă unele schimbări. Ce anume presupuneau acestea nu se lămurise încă.

Strângând pușca mai tare în mână, Silas se uită chiorăș la cer.

– De ce-ți pasă de un nemernic bătrân ca mine?

Șoapta aspră îl zgâria pe gât.

– M-ai legat de o femeie credincioasă numai ca să mă ademenești? Că nu mă dau prins. Nu contează c-ai făcut atâtea să-mi prinzi în coardă sufletu' când n-ai vrut să miști un deget să-l oprești pe unu' din propovăduitorii tăi să-l bată pe Andy cu bâta până ce ș-a dat duhu'. Așa că poți foarte bine să nu mă mai urmărești.

„Te iubesc prea mult ca să renunț la tine.”

Cuvintele erau ale Joannei din ziua de dinainte. Dar glasul pe care îl auzea în minte, în clipa aceea, nu semăna deloc cu al copilei lui, ci într-un tot cu vuietul apelor învolburate. Silas scrâșni din dinți și se opri la umbra unui nuc american, la adăpost de soarele din primele ore ale dimineții, ce își trimitea săgețile căldurii pe pământ. Silas nu voia să se încălzească. Voia amorțeala pe care o dădea răcoarea. O amorțeală ce îl împiedica să gândească, să simtă.

Un freamăt la dreapta lui îi puse simțurile în alertă. În sfârșit, ceva să îl distragă. Mișcându-se cu grijă, ca să nu facă vreun zgomot ce i-ar da în vileag poziția, Silas ridică arma și o pregăti, cercetând cu privirea locul dimprejurul trunchiului de nuc. Cu vreo două sute de metri spre poalele dealului și la sud, un căprior cu coadă albă își făcea apariția dintre copaci, să adulmece iarba din poieniță.

Soarele se răsfrângea pe coarnele țapului. Animalul era viguros, ajuns la maturitate. Și floare la ureche. Un zâmbet triumfător undui buzele lui Silas. Ceilalți erau la loc sigur spre nord, prea departe ca să-i înhațe prada. El va fi cel cu prima pradă a zilei. Și, judecând după mărimea exemplarului din fața lui, el va fi și vânătorul cu captura cea mai valoroasă.

Silas luă o poziție sigură și ochi. Trăgând o linie în sus, pe piciorul din față al căpriorului, ochi mijlocul pieptului. Un glonț

în plămân. Nu va risca unul în cap ori în șira spinării. Orice mai prejos de o moarte fulgerătoare va trimite căpriorul fugind în salturi printre copaci, nemaifiind de găsit vreodată.

Nu, aceasta era șansa lui de a-și dovedi iscusința. De a dovedi că își era sieși de ajuns. Să recapete controlul pe care Jo îl șubrezise în el cu o zi înainte. Un sunet slab veni de undeva din vale spre el, între poziția lui și țap. Vreun nătăraș picat la momentul nepotrivit, fir-ar. Animalul înălță capul și clipi, pregătit să facă un salt salvator, dar Silas nu voia să îngăduie asta.

Fără a mai sta pe gânduri, apăsă pe trăgaci. Dar nu țapul căzu. O siluetă firavă ieșise dintr-un desiș, aflat la vreo cincizeci de metri contra vântului, în același moment în care pușca lui Silas își eliberă glonțul cu un pocnet. Căpriorul se depărtă în salturi. Silueta se prăbuși.

„Nu!” Mintea lui Silas urla cuvântul pe care vocea sugrumată nu îl putea lăsa să iasă. Cum...? De unde să...? Nu era cu putință. Toți bărbații erau mai departe, la nord. Dar nu era un bărbat. O acreală fremăta în stomacul lui când i se descoperi adevărul într-o claritate de groază.

– Nu. Te rog, Doamne. Nu!

Aruncându-se înainte, Silas coborî în fugă dealul, împiedicându-se de rădăcinile de copaci, lunecând pe pământul nisipos. Crengi groase de arbuști îi zgâriau fața și mâinile. Le dădu în lături. Își făcu loc prin ultimul rug și se prăbuși pe genunchi, lângă trupul chircit de durere al lui Jackson Spivey. Băiatul era pe burtă, gemând și încercând să ajungă în spatele umărului, la locul de unde îi curgea sângele dintr-o gaură de mărimea unui glonț. Un glonț pe care Silas îl trimisese acolo.

– Ușor, Jackson.

Silas își desfăcu eșarfa de la gât, o făcu ghemotoc și o apăsă cu putere pe rana băiatului. Jackson strigă, sunetul rănind sufletul lui Silas.

– Nu-ți face griji, fiule. O să te scot de aici. Ai să fii bine.

Trebuia să fie. Silas nu mai putea căra povara morții unui alt băiat. Ținând pansamentul pe loc, Silas îl întoarse cu fața în sus.

Un scâncet umplu aerul dintre ei, dar Silas nu știa sigur dacă era al lui sau al lui Jackson. Dâre de pământ murdăreau fața copilului, acolo unde lacrimile îi curseseră pe obraji. Respira anevoios și sacadat încercând să se arate curajos.

– Mă doare, domnu' Robbins.

– Știu, băiete. Dar ești tare. O să te faci bine.

Poate că, dacă spunea aceste lucruri îndeajuns de des, unul din ei va începe să le și creadă. Silas se uită la pieptul lui Jackson, căutând rana făcută de glonțul care ieșise. Nu găsi vreuna. Înăbușindu-și un oftat, se uită pe deal, după un semn de la oamenii săi. „Unde-s?” Ar fi trebuit să se îndrepte către el după ce auziseră rafala puștii, dacă nu din alt motiv decât pentru a vedea ce fel de vânat pusese la pământ. Îl prinse mai bine pe Jackson, remușcarea chinuindu-l atât de tare, încât întoarse capul. Strânse bine ochii să își vină în fire.

Regretul nu avea să ducă băiatul acasă. Un spate puternic da. Silas scoase cuțitul de vânătoare din teaca de la mijloc și partea de jos a cămășii din pantaloni. Tăie flanela cu lama cuțitului, trase și rupse până ce făcu o fâșie destul de lungă, pe care să o poată înfășura în jurul pieptului lui Jackson.

Încercând să nu smintească băiatul prea mult, înfășură bandajul până ce materialul fixă pansamentul pe rană. Pe când termină, ochii lui Jackson se închiseseră. Puterea părea a se scurge din el, odată cu sângele. Silas înghiți nodul ce i se făcea tot mai mare în gât. Nu mai putea lăsa un minut să treacă fără a spune ce trebuia spus.

– Îmi pare rău, Jackson. Strânse cu grijă băiatul la piept și închise ochii să alunge lacrimile ce îi veneau pe gene. Atât de rău.

– Nu-i vina dumitale. Jackson deschise puțin ochii. Jo m-a tot bătut la cap să nu merg la vânătoare fără să cer voie. Am fost... prea căpos s-ascult. Bănuiesc... c-a avut dreptate, eh?

Încercă să râdă pe înfundate, dar sunetul slab se transformă în tuse. Silas se cutremură. Și el fusese prea încăpățânat să asculte. Dacă Joanna avea din nou dreptate? Dacă lui Dumnezeu chiar îi păsa? Capul lui Jackson căzu într-o parte, băiatul pierzându-și

cunoștința. Cu fața palidă, cu trupul lipsit de vlagă, era cu un pas în groapă.

Silas ridică ochii la cer.

– Știu că nu ne-am văzut față-n față de destulă vreme și mai știu că mă fac vinovat pentru necazu' ăsta. Dar, dacă ai întinde o mână de ajutor băiatului, aș lua-o ca pe un favor pentru mine.

Cerul nu se deschise. Nici corul de îngeri nu începu a cânta. Nicio rază de lumină din rai nu căzu pe chipul lui Jackson. Puștiul stătea pur și simplu acolo, la fel de suferind ca înainte. Bine. Se va descurca singur. Oricum, fusese o nebunie să creadă că Dumnezeu ar pleca urechea la el. Poate asculta de oameni ca Jo și Martha, dar de răufăcători vechi, înrăiți și cu mâinile pătate de sânge? Nu părea posibil.

– În regulă, băiete, zise el printre dinți când dădu să îl ridice pe Jackson. Hai să te duc de aci.

Adună puștile lăsate pe jos și luă băiatul pe umărul drept, ca pe un sac deșirat de cartofi. Folosindu-se de arme ca de un baston, Silas se ridică pe verticală și își încordă iute picioarele. Odată ce potrivi greutatea lui Jackson, porni spre cărarea animalelor, folosindu-se de brațul cu care ținea puștile ca să ferească băiatul de crengile mai mari ale tufișurilor, în timp ce își făcea loc printre ele.

Două focuri de armă răsunară la oarecare depărtare la nord, făcându-l pe Silas să se încrunte. Dacă oamenii lui erau plecați să își hăituiască vânatul, nu va fi nimeni să îl ajute cu Jackson. Puștiul nu va mai rezista.

– De ce nu vrei să faci ceva? gemu Silas suflând greu.

Și-ar fi strigat neputința la ceruri, dar nu mai găsea puterea. Vegetația se rărea când se apropie de marginea râpei. Se căznea să pună câte un picior în fața celui alt, pământul de sub el devenind din ce în ce mai abrupt. Cizma îi lunecă. Strânse mai bine brațul cu care îl ținea pe Jackson și coborî dealul, înfigând vârfurile picioarelor în pământul nisipos.

Silas înfîgea patul puștilor în pământ, ajutându-se să capete echilibru. Ridică privirea la locul unde dealul se înălța deasupra lui. Mai avea de urcat douăzeci de metri. Sudoarea făcea broboane

pe fruntea lui, în ciuda adierii răcoroase a dimineții. Silas strânse din dinți și mai făcu un pas. Va duce băiatul acasă ori va muri încercând. Zece metri. Cinci. Ceva se agăță de vârful cizmei. O rădăcină, poate?

Se clătină spre dreapta, greutatea lui Jackson aproape făcându-l să cadă în lături. Nu acum. Era atât de aproape. Numai câțiva pași. Băgă paturile puștilor în pământ ca să își recapete echilibrul. Odată sigur pe picioare, porni înainte, dar panta nisipoasă făcea să îi lunece cizmele. În timp ce se lupta să afle noi puncte de sprijin, îl lăsară puterile. Doar hotărârea nu avea să îl salveze pe Jackson. Nici încăpățânarea ori tăria ori voința.

Alunecarea următoare îl aduse pe Silas în genunchi. Pe când picioarele preluau șocul izbiturii, în sufletul lui a conștientizat că degeaba se încredea în sine. Pe coasta aceea de deal nu mai era loc de mânie veche de patruzeci de ani împotriva lui Dumnezeu și, nici în inima lui. Nu când viața unui băiat atârna de un fir.

Cu brațe tremurânde îl ținea pe Jackson, în timp ce mândria și amărăciunea se prefăceau în pulbere.

– Am nevoie de ajutorul tău. Deși Dumnezeu știa că el nu merita. Te rog. Fără favoruri, fără târguieli. Sunt doar un păcătos în genunchi care cerșește îndurare. Care te imploră să cruți viața băiatului ăsta. Te rog. Nu cer o minune sau o ceată de îngeri care să coboare și să își fluture aripile în jurul lui. N-am niciun drept să cer asemenea lucruri. Tot ce-ți cer e să ne dai șansa la viață.

Respirația i se tăia când trăgea aerul în piept.

– Nu mai pot fugi. Dacă mă vrei... Sunt al tău.

Silas nu făcu niciun efort să se ridice. *Făcu* unul ca să nădăjduiască, să aibă încredere într-un Dumnezeu pe care nu îl înțelegea. Să găsească un reazem în credința fiicei și soției... așteptă.

Abia trecu o clipă când chemarea numelui său îi ajunse la urechi.

– Aici! Silas strigă răspunzând. Grăbiți-vă!

Zgomot de picioare se auzea tot mai repede și mai tare. Silas făcea eforturi să stea în picioare, ținându-se să nu cadă pe pantă și strângând bine picioarele lui Jackson la piept.

– Dă-mi mâna, veni o voce de mai sus.

Silas înălță capul, în timp ce înfigea puștile pe culmea dealului.

– Archer. Mulțam lu' Dumnezeu.

Nu rostise niciodată trei cuvinte cu mai multă sinceritate. Pastorul îl prinse cu putere de încheietura mâinii și, cu tăria lui contrabalansând povârnișul abrupt al dealului, fu nevoie de numai doi pași mari ca Silas să ajungă iar pe cale.

– Acela-i Jackson? Lui Archer îi pieri culoarea din obraji când văzu trupul fără vlagă al puștiului.

Silas înghiți în gol, vinovăția arzându-l pe gât.

– A sărit în fața glonțului meu când încercam să dobor un țap. N-am avut deloc habar că era acolo.

Ochii lui se umplură de lacrimi dar, de data asta, nu îi păsa. Mândria lui nu mai conta. Numai Jackson era important. Se pregăti pentru disprețul lui Archer. Era ce merita. Dar omul îl privi în ochi doar cu grija întipărită pe chip.

– Haide, zise, trecându-și cureaua puștii peste umăr și punând mâna pe celelalte două. Te ajut să-l duci acasă.

Cei doi bărbați luară fiecare câte un braț al lui Jackson pe care și-l trecură pe după ceafă. Reușiră să îl ridice cu forțe sporite, mai puțin vârfurile cizmelor băiatului care atingeau pământul, în timp ce bărbații lungeau pașii, în graba mare să ajungă acasă.

– De unde ai știut să vii? întrebă Silas pufăind în mers. I-am auzit pe ceilalți la vânătoare mai departe.

– E greu de spus în cuvinte, răspunse Archer, la rândul-i cu respirația tăiată între cuvinte. De-ndată ce ți-am auzit pușca, am simțit ceva pe dinăuntru. Băieții m-au lămurit că ești bine, dar nu puteam scăpa de sentimentul că trebuia să văd ce faci.

„Dumnezeu l-a adus înapoi”. Archer nu pretinse lucrul acesta, însă Silas știa că era adevărul. Dumnezeu intervenise. Chiar înainte ca Silas să fie conștient de nevoie. Iar se așternu liniștea între ei, în timp ce aveau grijă să pună câte un picior în fața celuilalt, cât mai grabnic cu putință.

Într-un sfârșit, le apăru grajdul dinaintea ochilor. Și, odată ajunși, se ivi un alt șir de probleme. Or fi adus ei băiatul acasă, dar doctorul era la o distanță de câțiva kilometri. Să aducă unul

din Deanville dura cel puțin două ceasuri, dacă puteau măcar găsi omul.

Silas aruncă predicatorului o privire din colțul ochiului.

– Te rogi, Archer?

Cerul știa că băiatul avea nevoie de cineva cu mai multă trecere decât el la omul mare de sus, dacă băiatul urma să aibă o șansă de supraviețuire, după toată tărășenia aceea.

– La fiecare pas, Si, zise pastorul printre dinți, întorcând capul să îi întâlnească privirea. La fiecare pas.

Silas dădu din cap, menghina din jurul inimii sale slăbind puțin.

– Și eu.

Joanna smulse altă buruiană de lângă tufele de morcovi, răsărite de puțin timp din pământ, cu mintea cu totul în altă parte decât la lucrul mâinilor.

Crockett o invitase să facă o plimbare călare cu el, după ce se întorcea de la vânătoare. Numai ei doi. Fiorul așteptării îi dădea fluturi în stomac. Avea de gând să îi arate câteva din locurile de pictat preferate ale mamei și, dacă își putea stăpâni emoțiile, avea chiar să ceară permisiunea de a-i face o schiță-portret. Nu că nu l-ar fi desenat deja. Făcuse cel puțin o duzină de desene, dar toate îl immortalizau pe Crockett de la distanță.

Cum ar fi să îl studieze îndeaproape? Să nu se grăbească la fiecare trăsătură a feței, pentru a o reproduce pe hârtie? Linia puternică a maxilarului. Scânteia din ochii lui când o tachina. Arcuirea gurii când zâmbea. Felul în care buzele lui deveneau mai catifelate chiar înainte să le atingă pe ale sale. Joanna rămase cu mâinile nemișcate. Oare Crockett o va săruta din nou? Ai milă, ea chiar spera acest lucru.

Respirația i se întretăie când închise ochii pentru a savura amintirea sărutului pe care și-l dăduseră la râu. Oare sărutul al doilea va fi la fel de divin ca primul? Clipi să se apere de razele soarelui și un zâmbet îi înflori pe chip, până ce observă trei bărbați ce veneau șchiopătând în direcția ei, dinspre marginea pădurii. Cu simțuri treze pe dată, fu repede în picioare și ridică o mână să se ferească de lumina puternică a soarelui. Careva era rănit. Nu își

putea da seama cine era, de la depărtarea aceea, dar știa ce aștepta tatăl ei de la ea într-o asemenea situație.

Ieșind în mare grabă pe poarta deschisă, Joanna abandona grădina și fugi spre casă. Sări treptele terasei din spate și apucă varga metalică ce atârna de un triunghi mare, din metal, pe care o folosea ca să cheme oamenii la cină. Ea lovi în cerc pe interior de mai multe ori, bătând metalul de metal cu forța născută din spaimă.

Larma aproape că o asurzea, dar rezistă până ce durerea din braț o sili să se oprească. Se ruga ca ceilalți să fie pe aproape să audă. Dacă era așa, alarma îi făcea să o rupă la fugă spre casă. Tot timpul cât a sunat clopotul folosit la chemarea pentru masa de seară, privirea îi rămase ațintită asupra celor trei bărbați care veneau dinspre nord. Cel de la dreapta avea constituția tatălui ei, dar era atât de cocoșat sub greutatea bărbatului rănit, încât nu era sigură. Cel de la stânga era puțin mai înalt și inima ei voia cu toată ardoarea să creadă că era Crockett, că atât el, cât și tatăl ei erau teferi.

Ardea de nerăbdare să alerge în întâmpinarea lor și să se convingă cu ochii ei care fusese lovit și cât de grave erau rănilor lui, dar judecata sănătoasă o făcu să intre în casă în schimb. Să fugă la ei însemna doar să își astâmpere curiozitatea, dar, de fapt, nu ar ajuta pe nimeni. Ar fi de mai mare folos să scoată lucrurile de uz medical și să pregătească o încăpere pentru bolnav.

Pompând apa în chiuvetă, Joanna spală repede lutul din grădină de pe mâini și de sub unghii, apoi răscoli dulapul cu albituri căutând role de bandaje și tampoane de bumbac, pe care le ținea totdeauna la îndemână. Pe când terminase de pregătit cutia cu cele necesare îngrijirii bolnavului și foarfecele din coșul de cusut și după ce luase învelitoarea de pe patul ei, pași grei pe terasă anunțară sosirea bărbaților. Ea lăsase anume ușa din spate deschisă și, când ajunse de după colț în bucătărie, o cizmă de bărbat lovi ușa, dând-o în lături.

– Aduceți-l în camera mea, le ceru Joanna, înainte să arunce măcar o privire la bărbați. Am pregătit lucrurile pentru el acolo.

Ea ținu ușa deschisă, iar cei trei reușiră cu anevoie să intre. O răsuflare de care nu își dăduse seama că și-o ținuse îi ieși din plămâni când îi recunosc pe tatăl ei și pe Crockett.

„Îți mulțumesc, Doamne, că i-ai păzit nevătămați.”

Crockett lăsa să cadă pe podea puștile pe care le cărase. Rănitul nici măcar nu tresări la auzul zgomotului. Abia atunci recunoscuse părul de culoarea nisipului și constituția firavă.

– Jackson?

Numele îi scăpă de pe buze într-un strigăt găuit. Cum de se petrecuse acest lucru? Era doar un puști. Unul care ar trebui să o bată la cap cu cereri în căsătorie nepotrivite, nu să atârne, de parcă era lipsit de viață, pe umerii tatălui ei. Gemu, punându-și mâna pe gură să înăbușe sunetul.

Să fie deja mort?

– El e...?

Nu putu rosti întrebarea până la capăt, în timp ce bărbații treceau pe lângă ea, trăgându-și picioarele după ei și luând-o spre hol.

– Încă mai respiră, dar are un glonț în el, răspunse Crockett, expresia lui tristă alinând-o prea puțin.

Joanna îi urmă pe cei doi în camera ei și, când își dădu seama că aveau de gând să îl pună pe Jackson cu fața în jos, fugi la capătul patului să ia perna. Mai bine să nu riște nimic. Dacă supraviețuia glonțului, nu îl voia sufocat de o pernă. Bărbații strânseseră din dinți, în timp ce îl lăsașu încet pe Jackson pe pat, cu grijă să nu îl zdruncine prea tare.

– Dă-mi foarfecele alea, zise Crockett de la capătul celălalt al patului și începu pe dată să scoată poala cămășii lui Jackson din pantaloni. Joanna luă foarfecele de pe noptieră și i le întinse cu mânerul spre el.

– Mulțam.

Abia îi aruncă o privire, atât de concentrat era asupra lui Jackson. Tăie bandajul improvizat, ce ținea pansamentul plin de sânge, apoi continuă cu cămașa, tăind-o de la poale până la gât. Luă bandajul

ce fusese înlăturat din locul unde el îl aruncase pe cearșaf. Numai atunci recunosc materialul rupt din cămașa tatălui său.

– Tati...?

Joanna se întoarse, cu gândul să întrebe ce se petrecuse, dar expresia răvășită din trăsăturile lui o lăsă fără cuvinte. Stătea cu ochii ațintiți la Jackson, de parcă nu îl vedea cu adevărat, ca și cum mintea îi aducea dinainte o altă grozăvie. Îi întinse mâna, dar el se trase îndărăt, până ce călcâiele cizmelor se lovira de peretele din partea cealaltă a camerei. Apoi, se lăsă încet pe podea. Pălăria i se agăță de perete și se rostogoli pe covor. Nici măcar nu clipi. Își acoperi numai fața cu mâinile și își lăsă capul pe genunchi.

Ea nu îl văzuse niciodată în starea aceea, înfrânt. O înspăimânta.

– Voi avea nevoie de apă, Jo, zise Crockett, făcând-o să își întoarcă atenția la băiatul lungit pe pat. Încălzește-o, dacă ai. Și bureți ori cârpe cu care să curățăm rana.

Ea întâlni privirea lui Crockett peste trupul întins al lui Jackson. Compasiunea i se vedea în privire, împletită cu hotărârea de neclintit care o ajută și pe ea să se îndrepte de spate. Vor duce lupta asta. Împreună.

– Poți începe cu apa din urcior.

Ea se duse în grabă la spălător și umplu vasul de porțelan cu apă, apoi îl duse pe partea patului unde stătea Crockett și îl puse pe marginea scrinului, lângă cotul lui.

– Rezervorul de la sobă ar trebui să aibă apă caldă și mai pun câteva ibrice.

El o prinse de mână, înainte ca ea să apuce să meargă repede spre bucătărie.

– Înfierbântă niște apă din rezervor până stă să fiarbă și adu-mi leșia cea mai tare pe care o ai. Oh, ș-un cuțit. Unu' subțire și ascuțit. Și pensete dacă ai.

El vorbea pe un ton scăzut, ca și cum nu voia ca băiatul care zăcea fără cunoștință să audă și să înceapă să se frământa. Grija lui aproape o făcu să îi vină lacrimile pe care se străduia să și le țină, dar clipi să le alunge și dădu din cap că înțelegea, apoi se duse cu

pași grăbiți spre bucătărie. Tocmai pusese al doilea ibric la fiert când ceilalți lucrători dădură buzna în casă.

Frank și Carl făcură plecăciuni peste plecăciuni când văzură că Joanna era nevătămată și începură să respire cu greutate, trăgând cu nesaț aerul în plămâni.

– Ce s-a-ntâmpat? întrebă Jasper, din câte se părea singurul care avea destul aer să vorbească.

– Jackson a fost împușcat. Va trebui să aducem un doctor.

Ea aruncă o privire peste umăr în hol, așteptându-și tatăl să iasă. Nu era cu putință să nu fi auzit venind trupa gălăgioasă. Și-ar reveni la felul său obișnuit, ar începe să tune porunci și ar pune totul în ordine. Dar nu își făcu deloc apariția.

– Șefu'? întrebă Jasper, în mod limpede la fel de nedumerit ca Joanna.

– El și Crockett sunt înăuntru cu Jackson.

Nu trebuiau să știe în ce stare era la momentul acela. Doar i-ar face și mai gălăgioși, iar în clipa aceea, pentru Jackson, era nevoie să fie cât mai liniștiți.

– Ce vrei să facem? șuieră Frank.

Joanna își îndreptă umerii și vorbi pe un ton hotărât.

– Jasper, tu și Frank luați caii spre Deenville. Unul dintre voi să vină cu doctorul. Celălalt mai bine să îl caute pe Sam Spivey.

După ani de zile în care își urmărise tatăl conducând oamenii, îi imita cu ușurință modul de a fi și tonul vocii.

– Căutați mai întâi prin cârciumi. Dar să-l treziți din beție înainte să-l aduceți aici. Ultimul lucru de care avem trebuință e ca omu' să zbiere și să arunce cu lucruri, în vreme ce noi încercăm să salvăm viața băiatului său.

Jasper și Frank dădură aprobator din cap, apoi se întoarseră și ieșiră pe ușă, fără alt cuvânt.

– Și eu ce fac, Jo?

Carl păși în față. Își luă pălăria de pe cap și o frământă în mână. Ochii lui abia îi întâlneau pe ai ei.

– Nu-s de mare folos pe lângă oameni betegi. Înghițea în gol când se aplecă în față. Să văd sânge mă-mbată de cap.

Fața bietului om ardea roșie ca focul când recunoscuse și mișca din picioare, de parcă ardea de nerăbdare să plece.

– E în ordine, se învoi Joanna. Ea se întoarse ca să privească la vaporii ibricului, sperând să îi mai ușureze stânjeneala, prefăcându-se că n-a observat. Cu tata și Crockett care au grijă de Jackson și cu Frank și Jasper plecați la Deanville, grija fermei cade pe umerii tăi. Vreau să te ocupi de animale și să faci toate treburile, de vreme ce am rămas atât de puțini.

– Da, doamnă. Pot face asta. Își trânti pălăria peste părul ce i se rărea și se grăbi către ușa din spate, până să se răzgândească Joanna.

Văzând că apa din primul ibric stătea să fiarbă, ea puse în palmă un prosop de bucătărie împăturit și luă ibricul de pe foc. După ce turnă apa fierbinte într-un lighean mic, luă copaia cu leșie, având grijă să nu o verse, cele două cuțite mai ascuțite și ștergare curate, pe care le puse deasupra și duse lucrurile în camera bolnavului.

Descurajată să își vadă tatăl încă ghemuit pe podea, Joanna încercă să nu îl privească atunci când înconjură patul, ca să ducă ligheanul pe comodă. Își închipuia un singur lucru care putea să îl doboare pe tatăl său într-un asemenea hal.

– E glonțul lui în Jackson, așa-i? șopti ea când Crockett se întoarse către ea și începu să își îndoaie mânecile cămășii.

El o privi în ochi.

– A fost un accident.

Ea încuviință din cap. Nu putea fi altceva. Tatăl ei nu ar fi făcut niciodată rău lui Jackson în mod voit. Dar, oh, ce mult o durea sufletul pentru amândoi și își făcea griji că niciunul nu avea să se mai facă bine.

„Vindecă-i, Tată. Te rog. Pe amândoi.”

Crockett răsuflă cu un șuierat când își afundă brațele până la coate, în apa care aproape îl opărea.

– Vrei să ți-o răcesc puțin?

Joanna se duse să ia urciorul de pe spălător.

– Nu. Pot răbda. El apucă săpunul și începu să frece. Cât mai e până ce ajunge doctoru’?

– Nu știu. Cel puțin două ceasuri. Jasper și Frank îl aduc din Deanville.

Ea veni iar lângă el și îi întinse un ștergar. El întoarse brusc capul spre ea.

– Din Deanville? Nu-i unu' mai aproape?

– Nu.

El plecă fruntea o clipă, cu ochii închiși, cu umerii aduși în față. Crezu că îl auzi murmurând: „Nu și de data asta, Doamne.” Apoi își îndreptă spatele și vorbi mai răspicat.

– Dă-mi tăria și priceperea.

Deschizând ochii, el luă ștergarul din mâna ei.

– Vreau să mergi la biserică, în camera mea, Jo, și să-mi aduci cărțile de medicină. Sunt în cufărul pe care mi l-a adus Neill. Îți amintești?

Ea se încruntă.

– Da, dar de ce...?

– S-ar putea să am nevoie de ele și mă voi simți mai bine să le am la îndemână. El strânse din dinți și ochii lui căprui se întunecară neînduplecați. Nu putem sta după doctor. O să trebuiască să scot eu glonțul și să-l pansez pe Jackson cu mâinile mele.

– Tu... nu poți face asta, nu-i așa?

Cum era cu puțință să știe el chirurgie? Doar va înrăutăți lucrurile. Nu, se cădea să aștepte doctorul. Ea începu să scuture din cap, dar răspunsul lui o opri.

– Am mai făcut asta.

Tatăl ei izbucni într-un hohot nervos de râs.

– Sigur c-a mai făcut așa ceva.

Vorbele lui o făcură pe Joanna să încrunte fruntea, apoi însă ea fu foarte mirată de dorința lui Crockett de a răspunde.

– Eu... eu nu înțeleg.

– Am scos un glonț din umărul fratelui meu, Jim, pe când eram mici. Avea cam vârsta lui Jackson. Nici eu nu eram cu mult mai mare. Dar n-a fost nimeni altu' să o facă. El oftă, apoi își arcui buzele într-o jumătate de zâmbet strâmb. Are o cicatrice urâtă, dar a trăit.

Ea se ținu pe picioare, sprijinindu-se cu o mână de comodă. Doamne sfinte. Scosese un glonț din propriul frate, pe când era numai un copil. Cum să fi fost acest lucru măcar posibil?

– Din ziua aceea, continuă Crockett, m-am ocupat de toate doftoricirile de la ferma Archer. Am citit toate cărțile medicale pe care am putut pune mâna și le-am învățat pe de rost aproape pe toate. Pot face asta, Jo. Trebuie.

Ea nu părea a se clinti din loc. Nici a glăsui. Stătea pur și simplu acolo, zgâindu-se la el. Apoi vocea tatălui o trezi din înmărmurire.

– Ai încredere în omu' tău, Jo, și mergi de adu-i cărțile. Domnul l-a adus aici. Ți amintești?

Cuvintele sunau cu o ușoară notă șugubeață, el întorcându-i vorbele de deunăzi, dar aveau o tonalitate pe care ea nu o mai auzise. Să fie resemnarea? Ori poate consternarea, de parcă cineva tocmai dezlegase o enigmă imposibilă în fața lui, făcându-l să nu mai fie în stare să discearnă între ce putea fi făcut și ce nu.

– Ai putea să-i lași pe ei doi să se apuce de treabă.

Atât de mult se frământa încercând să deslușească schimbarea tatălui, încât era la jumătatea drumului spre grajd, după Floarea Soarelui, când simți pe deplin impactul spuselor lui. Îl numise pe Crockett omul *ei*. Și, slavă cerului, recunoscuse de fapt nu doar prezența lui Dumnezeu, ci și implicarea lui în viețile lor. Lacrimi de mulțumire îi încețoșară privirea și făcu restul drumului până la grajd cu mai multă vioiciune.

Crockett lăsa aerul să iasă din plămâni, cu rugăciunea în gând, când îndepărtă cu grijă pansamentul făcut din material, de pe spatele lui Jackson și începu să curețe locul din jurul răni. Degetele îi tremurau. Se opri, le strânse tare în pumn de câteva ori, apoi continuă.

Putea el face asta? Avea mâinile mult mai mari acum, decât atunci când scosese glonțul din Jim. Dacă făcea mai mult rău decât bine?

„Nu mă lăsa să-i fac rău, Doamne. Ajută-mă să-l salvez. Nu pot face asta singur.”

Crockett clăti ștergarul pe care îl folosea în apa fierbinte, pentru a spăla sângele și lutul, apoi se apucă iar de munca la rană. Zgomotul făcut de Silas, care își schimba poziția cum sta lipit de peretele din partea cealaltă, îi atrase atenția lui Crockett. Își dorea să poată ușura cumva povara omului. Vinovăția și îngrijorarea păreau să îl fi lăsat pe om fără vlagă în picioare.

Silas ridică puțin capul, căutătura sticloasă din ochii lui dându-i lui Crockett un motiv serios de îngrijorare.

– Se repetă povestea cu Andy, îngăimă el.

– Cine-i Andy?

Crockett puse întrebarea pe un ton scăzut, dând libertatea lui Silas de a răspunde ori nu, după cum alegea. Jackson nu era singurul din încăperea cu răni ce trebuiau îngrijite.

– Un puști pe care-l știam în Missouri înainte s-o șterg spre Texas. Silas stătea cu privirea ațintită înainte, de parcă se uita printr-o fereastră, spre trecut. A murit.

Cuvintele seci îl afectară puternic pe Crockett. Se întoarse la Jackson. Nu era drept să moară copiii. Jackson trebuia să dea o raită prin toate locurile acelea—să braconeze pești, să se cațere prin copaci, să prindă iepuri în capcane—nu să stea lungit acolo, cu o gaură sub omoplat.

– Un accident?

Crockett îndepărtă cu apă niște fire de material din locul unde pătrunsese glonțul.

– Nu, veni răspunsul lui Silas, cu un glas lipsit de expresie. Pastoru' care-i era tată vitreg l-a bătut cu varga pân' l-a omorât.

– Cum?

Întrebarea aproape strigată risipi liniștea pe care se căznise atât să o păstreze în cameră. Trupul lui Jackson se mișcă și băiatul scoase un geamăt înfundat. Crockett ceru iertare în șoaptă și ținu băiatul de partea care nu era rănită, până când acesta se liniști.

Cum putea un om al lui Dumnezeu să ciomăgească un copil până la moarte? Era de neconceput. Nu era de mirare că Silas avea o repulsie atât de adânc înrădăcinată față de predicatori. Crockett se simți pătat de alăturarea aceasta.

– A fost din vina mea. Silas își continua povestea, netulburat de răbufnirea lui Crockett. Mereu îl băgam pe Andy în belele. Eram c-un an mai mare și aveam o aplecare spre rele. N-am avut o familie care să mă țină pe calea dreaptă. Tot ce îi interesa pe domnu' și pe doamna Washburn era cât de mult lucru îmi puteau pune în cârcă, la ei la fermă. Și când domnu' Washburn o avut poftă de niște whisky de porumb din distileria lui, am plecat pe furiș la oraș. Andy era un copil bolnăvicios. Sfrijit. O țintă ușoară pentru băieții mai mari care se luau de el. Într-o zi, trei din ei s-au legat de el, în spatele școlii și, când am dat de ei, ceva în sinea mea m-a făcut să sar la gâtul lor. M-am aruncat la ăl mai mare și i-am învinețit ochiu', pân' să știe măcar ce l-a pălit. Am scos dintele la alt puștan, ș-am umplut de sânge nasu' la al treilea. I-am lămurit că oricare se lua de Andy pe viitor va căpăta și mai strașnic de atât.

Crockett asculta cu interes în timp ce termina de curățat rana lui Jackson. Numai o cantitate mică de sânge se mai prelingea din

gaură, dar Crockett își făcea griji că mai mult curgea înăuntru. Cel puțin respirația băiatului părea normală, dar se simțea slab. În mod sigur, dacă glonțul străpunsese plămânul, era într-o stare mult mai proastă.

Poate că lucrurile nu erau atât de grave cum se temeau. Sau poate că răul era ascuns. Precum răul din sufletul lui Silas. Poate curăța mai bine și rana aceea.

– Îmi închipui c-ai câștigat loialitatea lui Andy în ziua aceea.

Silas pufni.

– Puștanu' se ținea de mine ca un cățel după aceea. Mă arătam deranjat, de parcă să-l am prin preajmă era o pacoste, dar, de fapt, devenise fratele meu mai mic, pe care l-am vrut de când mă știu. Așa că, pe când ne-am dus pe furiș, la pârau, să ne scaldăm într-o după-amiază și i-am văzut vânătăile de pe spate, m-am înfuriat. I-am poruncit să-mi spună cine l-a lovit, să-l pot învăța pe 'mnealui din pumni buna-cuviință. A scornit o explicație cum că se poticnise pe treptele bisericii, dar n-am crezut. La urmă, a recunoscut că taică-su vitreg îl pedepsise din cauză că a spus o minciună despre chiloții doamnei Carson.

Chiloți? Un zâmbet apăru discret pe fața lui Crockett în timp ce puneă un pansament curat pe carnea sfâșiată, de pe spatele lui Jackson. Luă sticla de whisky din cutia cu doftorii a Joannei și turnă puțin peste lamele cuțitelor pe care ea i le adusese, cu gândul că va trebui să toarne ceva și pe rană, în cele din urmă. Zâmbetul îi dispăru.

– Normal că eu furasem chiloții și îi legasem de sfârleaza de vânt, din vârful casei doamnei, vorbi Silas mai departe. Andy stătea numa' de pază. Dar la bătrân nu i-a păsat. Tot ce conta era să facă pe cineva să plătească pentru fărădelege. El tot i-a zis lu' Andy să stea departe de mine, dar Andy n-a vrut. Pleca pe furiș de câte ori avea prileju'. Și, de câte ori aveam *eu* prilejul, mă gândeam cum să i-a plătesc la bătrân pentru că mi-a bătut prietenu'.

Crockett se aplecă asupra lui Jackson, privind rana cu atenție. Acum că sângerarea era mai slabă, putea vedea mai bine felul cum intrase glonțul. Unghiul părea să fie spre exterior, spre un loc aflat

sub brațul băiatului. Slavă Domnului. Nădăjduia ca acest lucru să însemne că nu fuseseră lovite organe vitale.

Erau niște așchii de os, ce trebuiau înlăturate din zona unde glonțul părea să fi zgâriat coastele, dar câtă vreme glonțul nu era înfipt în spatele osului, nu trebuia să îi fie prea greu să îl scoată.

Silas devenise iar tăcut. Crockett hotărî că făcuse tot posibilul pentru Jackson până să se întoarcă Joanna. Va avea nevoie de ajutorul ei să tamponeze sângele când el va tăia, altfel nu va fi niciodată în stare să vadă ce făcea. Tatăl ei nu era în măsură să îl ajute. Ca să prevină o infecție, Crockett turnă o porție bună de whisky în rana lui Jackson și în jurul ei, ținând băiatul când acesta țipă și încercă să se ridice din pat. Odată trecut primul șoc, Jackson se prăbuși pe saltea și Crockett reuși să pună un bandaj curat, fără alte zbateri din partea lui.

Crockett știa în sinea lui că Silas nu își va continua povestea dacă Joanna era prin preajmă așa că, așteptând-o să se întoarcă în câteva minute, rosti o rugăciune scurtă asupra lui Jackson, traversă încăperea cu pași mari și merse să se așeze lângă Silas, pe podea.

– Și ce ai făcut până la urmă?

Puse întrebarea privind înainte, deși îl urmărea pe Silas cu colțul ochiului. Un zâmbet trist și strâmb înălță colțurile gurii lui Silas.

– I-am aruncat un șarpe în cap de pe grinzile bisericii, în timpul unei predici.

Crockett se abținu să zâmbească.

– Omu' chelălăia și dădea din mâini și din picioare, de parcă blestemele pe care le chema din cer îi dăduseră foc la cap. M-am lăsat de pe grinzi într-un loc din dreapta stranei, chiar dinaintea lui—voiam să fiu sigur că ticălosu' știa că fusese mâna mea, ca să își poată vărsa mânia pe cine trebuia. Apoi am spălat putina și-am fugit la fermă. Eram plecat de numa două ceasuri. Atâta cât să se termine programu' la biserică și să fie gata cina de duminică. Dar, pe când am ajuns acasă la Andy, pregătit să mi-o iau pe cocoașă, pastoru' își vărsase deja mânia. O auzeam pe mama lu' Andy tânguindu-se și rugându-se de bărbatu-său să o lase să cheme doctoru'. Apoi s-a auzit o pocnitură puternică prin ușa din față și bocetul a-ncetat.

M-am suit tremurând în pomu' care umbrea geamul lu' Andy și am intrat pe ascuns.

Lacrimi curgeau pe obrazul lui Silas când spunea acestea, dar nu schiță niciun gest că le-ar șterge. Crockett nu era sigur că Silas își dădea măcar seama că le avea.

– Părea atât de mititel în patul acela. Mic și bățut de nu-l puteai recunoaște. M-am temut să-l ating. De frică să nu-i fac și mai mult rău. Scotea niște sunete aspre, groaznice când respira și pieptu' abia i se mișca. Dar când m-am apropiat, ochiul mai puțin umflat s-a deschis un pic, de parcă știa că eram acolo. „Nu doare, Silas”, mi-a zis. „Nu doare să te duci în cer.” După asta n-a mai suflat greu.

Silas întinse picioarele pe podea și își cuprinse pieptul cu brațele, de parcă strângea la piept trupul zdrobit al lui Andy.

– În tot timpu' ăsta am dat vina pe Dumnezeu că nu l-a păzit, c-a fost de partea unuia de-ai lui și că l-a lăsat pradă pe Andy sălbăticiei unui nebun. Numai că eu eram cel vinovat. Eu am fost acela care a stârnit taurul și l-a lăsat pe Andy să-nfrunte coarnele singur.

Silas vorbea cu o voce tot mai răgușită. Cu ochii ațintiți înainte, își dresе glasul. Lui Crockett îi venea să pună o mână în semn de susținere pe umărul lui, să îl consoleze asigurându-l că nu era nici vina lui, că vinovăția era numai a criminalului care își vărsase mânia pe copil. Dar Crockett intuia că atingerea l-ar smulge pe Silas din starea de slăbiciune și poate ar ridica iar ziduri între ei. El nu avea nevoie de milă. Simțea nevoia să își termine povestea.

– Dumnezeu nu l-a părăsit pe Andy. Înțeleg asta acum. Silas înghiți în gol, cu greu și încet. Îmi amintesc pacea care s-a așternut pe fața lui când și-a dat ultima suflare. Zâmbetul care i-a venit pe buze când îngerii l-au primit acasă. Era aceeași expresie pe care Martha o avea când...

De data aceasta, Crockett nu se putu abține. Puse mâna pe umărul lui Silas și strânse. Omul se întoarse să îl privească până la urmă.

– Fug de Dumnezeu de patruzeci de ani, Archer. Azi m-am oprit.

Lacrimi se strânseseră în colțul ochiului lui Crockett și sufletul lui dădea slavă cu glas tare pentru oaia pierdută care, în sfârșit, fusese adusă acasă.

– S-a-ntâmpilat ceva acolo, pe când încercam să-l aduc pe Jackson acasă. Tot nu pricep încă, dar bănuiesc că Dumnezeu n-are nevoie să pricep totul. Pur și simplu vrea să am credință.

Simpla declarație de credință întări inima lui Crockett. Strânse mâna pe umărul lui Silas fără să vrea, în timp ce privirea omului o întâlnea pe a sa, arzând de o convingere pe care Crockett nu o mai văzuse la el până atunci.

– Dumnezeu te-a adus aici, Archer. Te-a adus aici pentru un astfel de moment. Silas întinse mâna și o lăsă pe umărul lui Crockett. Un pastor cu priceperi de doctor. Zâmbi și clătină din cap, de parcă tot nu îi venea a crede. Te-oi fi dat eu jos din tren, dar Dumnezeu a fost acela care te-a pus aici. Te-a adus aici pentru Jo. Pentru mine. Și pentru Jackson. Silas se ridică, apoi întinse mâna lui Crockett și îl ajută să se ridice la rândul său. Băiatu' are să fie bine, pastore. Eu am încredere-n tine. Dar și mai important e că am încredere în Dumnezeu, cel care te-a adus aici.

El dădu prietenește o palmă pe spate lui Crockett, recăpătându-și puterea cu repeziciune și făcându-l pe Crockett să pășească în față, clătinându-se.

– Acum, arată-mi cu ce pot fi de ajutor.

Joanna puse frâiele Florii Soarelui în mâinile lui Carl și coborî de pe spatele calului, ținând în brațe cele două cărți de medicină pe care le găsisese în camera lui Crockett. Îi luase mai mult decât se așteptase să găsească exemplarele, fiindcă erau pierdute printre alte două duzini, sau cam pe acolo, de alte cărți, într-un cufăraș de sub pat.

Se ruga ca întârzierea să nu se dovedească prea scumpă. După ce traversă în fugă curtea, dădu buzna pe ușa din spate, grăbi pașii pe hol, spre încăperea bolnavului, și se opri brusc, înclinându-se în față. Tatăl ei și Crockett, cu mânecile suflecate până la coate, cu degetele acoperite de sânge, stăteau aplecați asupra lui Jackson, cu capetele la numai câțiva centimetri unul de altul. Tampoane de bumbac aruncate și pătate, de un roșu aprins, acopereau podeaua din jurul picioarelor tatălui său. Un miros puternic, de metal îi umplu nările și luptă cu pornirea de a vărsa.

Prea mult sânge. Prea mult... Crockett ridică privirea.

– Bun. Te-ai întors. Am nevoie de pensete, de un ac și-un fir.

Un val de amețeală o lovi, dar se țină tare ca să se concentreze la cuvintele lui. Ac și fir. Coșul ei cu lucruri de cusut. Din bucătărie. Cu mișcări încete, se îndoi ușor de spate și lăsă cărțile pe podea. Apoi se întoarse pe hol și se grăbi să scape... ăăă... să aducă lucrurile. Puse mâna pe coșul cu toate cele, și-l trecu peste braț și se întoarse către hol.

„Poți face asta, Joanna. Crockett are nevoie de tine. Poți fi puternică pentru el. Puternică pentru Jackson.”

Îndreptă umerii și continuă drumul spre camera bolnavului. Ferindu-și privirea de Jackson, ea înconjură patul și puse coșul pentru cusut pe comodă.

– Am acul și firul, zise, scoțând un ac din pernița cu ace. Ținea mereu două ori trei cu firul pregătit pentru cusături. Îl scosese pe cel cu fir negru. Pur și simplu, părea oarecum o culoare mai rezistentă decât albul ori albastrul.

– Înmoaie-l în whisky-ul din tava de colo.

Crockett nici măcar nu ridică privirea. Nu era nevoie. Tonul vocii spunea totul în locul lui, încrederea deplină că va face orice îi va cere.

– După aceea, spală-te. Trebuie să fii curată înainte să pui mâna pe vreun instrument.

Ea nu avusese gândul să mai stea și să mânuiască instrumente. Sigur tatăl ei putea duce la îndeplinire misiunea aceasta. Părea să își fi revenit, să își fi recăpătat stăpânirea de sine obișnuită. Joanna deschise gura să spună tocmai aceste lucruri, apoi o închise. Dacă Crockett avea nevoie de ea, va rămâne.

Mirosul de whisky o făcu să strâmbe din nas când adânci acul și firul în cantitatea mică de lichid din tavă. Nu își putea da seama dacă mirosul acela era mai bun ori mai rău decât al sângelui. Poate că dacă stătea cu spatele, stomacul va rămâne unde îi era locul și nu îi va sări iar în gât.

Respirând mai mult pe gură decât pe nas, Joanna își desfăcu nasturii manșetelor și își suflecă mânecile. Abia își terminase de spălat temeinic coatele cu leșie când vocea lui Crockett sparse liniștea.

– Dă-mi penseta. Văd glonțul, dar nu ajung bine la el.

Crockett întinse mâna plină de sânge, așteptând. Joanna stătea neputincioasă, cu ochii mari la tava din care penseta lipsea.

– Eu... ăăă... n-am nicio pensetă.

În cele din urmă, Crockett se uită la ea, o cută încrețindu-i fruntea. Ochii lui priveau insistent tava, ca și cum spera că ea nu o văzuse. Cum nu o găsi, se încruntă și mai tare. Cercetă din priviri

toată suprafața comodei, apoi îngustă ochii la ea. Deodată toate cutele dispărură de pe fruntea lui.

– Usucă-te cu ștergarul și arată-mi mâinile. Degetele tale ar trebui să fie de ajuns de subțiri.

– Îndeajuns de subțiri pentru *ce*?

Știa însă răspunsul. Clătina din cap, chiar și când se întinse după ștergar. Se uită lung la Jackson, la gaura din carnea lui, la sânge.

– Eu-eu nu pot.

– Joanna. Fermitatea din vocea lui Crockett nu îngăduia proteste. Ea se sili să privească în ochii lui.

– Haide aici.

Folosi același ton autoritar pe care îl avea la amvon și, înainte ca ea să aleagă în mod conștient să asculte, picioarele o purtară către el.

– Cu cât tai mai mult, cu atât cresc șansele să stric ceva ce nu poate fi reparat. Vârful glonțului e la vedere. Tot ce trebuie să faci e să-l scoți.

El o cuprinse cu brațul stâng, cu grijă să nu îi atingă hainele cu mâna, și o împinse ușor, chiar în fața lui. Se ținea aproape, căldura lui încălzindu-i spatele. Apoi obrazul lui veni lângă al ei și Crockett îi vorbi chiar la ureche.

– Poți face asta, Joanna. Nu ți-aș cere dacă n-aș crede că poți face asta.

Ea își privi tatăl peste pat. El îi făcu semn cu ochiul și dădu din cap.

– E la fel de ușor cum ai scoate măruntaiele dintr-un pui înainte să-l arunci în oală.

Comparația era absurdă, dar oarecum o liniști. Dacă putea băga degetele într-un pui să îi scoată rânza, sigur putea scoate și un glonț. Numai că Jackson nu semăna deloc cu un pui și cercul acela mititel de plumb pe care Crockett i-l arăta nu era o pipotă.

– De-ndată ce ștergem cantitatea mai mare de sânge, bagă mâna după el.

Fără a-i lăsa timp să scornească un motiv întemeiat ca să amâne, Crockett făcu semn din cap tatălui ei.

– Silas.

Cei doi tamponară locul cu un bumbac curat, apoi ținură rana deschisă pentru ea. Mușcându-se de limbă, Joanna băgă degetele după glonț. Locul îngust și cald din jurul degetului mare și arătător îi făcură picioarele să tremure atât de tare, încât numai prin mila Domnului stătu dreaptă.

De parcă îi simți slăbiciunea, Crockett o sprijini cu trupul său, cuprinzând-o, dându-i echilibru. Vârfurile degetelor atinseră ceva dur. Metal. Atât de aproape. Trebuia numai să îl apuce. Orice gând despre locul unde îi era mâna se șterse în timp ce se concentra numai să scoată glonțul. Ea căuta mai adânc, sucindu-și încheietura mâinii ca să ajungă cu degetul mare mai aproape de țintă. O simțea. Aproape ajungea. Tocmai când prinse glonțul între arătător și degetul mare, acesta lunecă.

Un geamăt de nemulțumire îi veni pe gât. De putea măcar să îl împingă spre ea din partea cealaltă. Ei bine... de ce nu? Joanna scoase degetele și întinse mâna să apese în partea cealaltă, căutând să vadă unde ar fi fost rana provocată de glonțul care ieșea, dacă drumul nu i-ar fi fost încetinit de cutia toracică.

Introduse ușor degetele de la mâna stângă în rană și căută iar glonțul. De îndată ce îl simți, încercă unghiuri diferite și apăsări cu mâna dreaptă, până ce află unul ce ridică ușor glonțul. Căută cu degetele, rugându-se ca bila metalică să nu mai lunece iar. Degetul mare era prea scurt, dar reuși să prindă glonțul între primele două degete. Ținându-și respirația, prinse partea mai mare a glonțului cu vârfurile degetelor și îl trase încet spre ea. Se mișcă! Foarte încet, dar glonțul se mișca negreșit. Trase iar. Cu delicatețe. Cu teamă că zvâcnetul cel mai mic l-ar face să scape din prinsoarea ei. Iarăși, se mișcă odată cu mâna ei.

– Cred că l-am prins, șopti ea.

Brațele lui Crockett păreau a se strânge în jurul ei deși, în realitate, el abia o atingea. El trăgea aer în piept odată cu ea, piepturile lor ridicându-se în același timp. Joanna mișcă degetul

mare în mica deschizătură și prinse strâns bila de plumb. Trase brațul și glonțul ieși într-un sfârșit din carnea lui Jackson.

Cu privirea ațintită la plumbul năclăit de sânge dintre degetele ei, venindu-i cu greu a crede că îl scosese cu adevărat, îl puse în palmă și se întoarse pe călcâie, cu fața la Crockett.

– L-am scos.

Un zâmbet timid îi înălța colțurile gurii. Zâmbetul prin care Crockett îi răspundea era blând, dar radiind de satisfacție.

– Așa-i. El luă glonțul din palma Joannei și plecă fruntea spre a ei. Nu m-am îndoit nicio clipă de tine.

Buzele lui îi atingeau părul în timp ce vorbea. Își lăsa obrazul pe creștetul capului ei pentru un singur moment prețios, ca apoi să facă un pas în lături.

– Bine ar fi să te speli până ce termin treaba aici.

Crockett făcu semn din cap spre mâinile ei, în timp ce întindea degetele după acul pus în lichidul din tavă. Joanna plecă privirea la degetele lui pline de sânge și se clătină puțin pe picioare, fiind cuprinsă de amețală. Acum că glonțul era scos, stomacul ei prea sensibil se răzvrătea cu toată puterea.

– Cred că o să... o... mă spăl în bucătărie.

Ținându-și mâinile dinainte cu stângăcie, ea ocoli patul și merse către ușă. Înainte să ajungă la ea, vocea tatălui o făcu să stea locului.

– Ai făcut o treabă bună, Jo.

Ochii lui străluceau și Joanna stătu ceva mai dreaptă. Stomacul i se liniști un pic și nu își mai simți capul, de parcă avea să i se desprindă de pe umeri. Toată viața se străduise să îi facă pe plac, fie că era vorba despre priceperea la călărie, la pictură sau chiar numai la felul în care îi frigea mușchiul de vită. Nefiind vreodată omul bogat în laude, tatăl ei arareori își arăta aprecierea cu glas tare. Dar, atunci când făcea lucrul acesta, ea prețuia cuvintele ca și cum ar fi fost măiestrite din argintul cel mai pur.

Fără a se încrede în vocea ei, Joanna răspunse pur și simplu dând din cap și ieși. Nu îi luă mult timp să se spele, dar, chiar și după ce îndepărtă sângele lui Jackson, mâinile tot îi tremurau,

facându-i degetele nesigure pe nasturele de la manșetă. Poate ceaiul o va ajuta.

Joanna umplu iar ibricul gol, îl puse pe partea mai încinsă a sobei și căută prin dulap cutia de cositor în care ținea ceaiul. Scoase și cafeaua, cu gândul la oameni. În timp ce învârtea mânerul râșniței, mintea îi fugi iar la Jackson. Era atât de palid. Atât de nemișcat. Atât de tânăr. Prea tânăr.

– Te rog, Doamne, șopti ea în barbă. Te rog, ajută-l să treacă peste asta.

Odată ceaiul infuzat, turnă o cană în care amestecă o linguriță de miere, sperând ca dulceața să fie ca un balsam în plus la emoțiile ei puternice. Se puse la masă, cuprinse cu degetele cana fierbinte și suflă ușor în ceai. Inhalând aburul aromat, închise ochii și lăsă capul în față. Încordarea pe care o simțise la ceafă, în ultimul ceas, dispăru în cele din urmă.

– Oare a cafea să miroasă?

Joanna înălță deodată capul și dădu cu ochii de Crockett care se apropia de masă.

– Da, răspunse ea, ridicându-se cu greu. Așază-te. O să-ți pun o cană.

Joanna luă un ștergar să nu se frigă la mână, apoi aduse ibricul din partea din spate a sobei și umplu o cană mare. Se întoarse să o așeze pe masă, în fața locului său obișnuit, dar el nu stătea acolo. Era în picioare, la un metru de ea, sorbind-o din ochi, ca și cum avea mai mare nevoie de ea, decât de orice băutură fierbinte. Crockett Archer era bărbatul cel mai puternic și mai capabil pe care îl întâlnise vreodată.

Nici măcar o dată nu arătase, câtuși de puțin, neîncredere, când îngrijise rana lui Jackson, la fel și pe tatăl ei. Nu era slabă la minte. Ceva se petrecuse între cei doi bărbați câtă vreme fusese plecată. Ceva ce înviorase sufletul împovărat al tatălui său. Cu toate acestea, în timp ce Crockett stătea dinaintea ei, văzu în ce măsură îl afectase totul. Oboseala i se citea pe frunte, slăbiciunea în ochi.

Fără un cuvânt, puse cana de ceramică pe masă, apoi merse la Crockett și îl cuprinse în brațele sale. Îl ținu strâns, punându-și

capul pe pieptul lui și strângându-l bine, cu singurul gând să îi dea alinarea pe care el o oferea cu atâta dragă inimă. El se încordă la început, apoi cu un sunet găuit, ce putea fi un hohot de plâns înăbușit, o lipi de el și își lăsă fața în părul ei.

Corpul îi era cuprins de tremure. Joanna îl îmbrățișă mai strâns, ca și cum îl putea ocroti de furtuna ce se petrecea înlăuntru. După un moment ce păru lung, tremurul încetă și îmbrățișarea lui căpătă o altă formă. El desfăcu ușor brațele, eliberându-și palmele să îi mângâie spatele. Una urcă pe șira spinării, până la ceafă, atingerea ușoară a degetelor lui făcând-o să se simtă iar amețită.

Moliciunea buzelor lui o simțea pe pielea capului, iar respirația lui caldă o simțea pe frunte.

– Te iubesc, Joanna Robbins.

Pentru o clipă, totul încremeni înlăuntru ei, doar pentru a urma un potop de reacții, ce aproape făcu să simtă că i se moaie genunchii. Inima îi bătea cu putere. Stomacul era răvășit. Și mintea îi vuia atât de tare încât abia putea înțelege cuvintele pe care credea că le auzise. Ridicând capul, cercetă fața lui Crockett, în căutarea adevărului căruia voia cu atâta disperare să îi dea crezare. Nu descoperi niciun zâmbet înșelător, nici ochi care să râdă. Doar o intensitate ce îi tăia respirația.

– Te iubesc, Jo.

Apoi buzele lui se aplecară spre ale ei și toate gândurile i se risipiră. Ea se întinse spre ele, cuprinsă de emoții la felul în care brațele lui se strânseseră pe trupul ei. Gura lui era catifelată, stăruitoare. Puțin cam prea dornică, dar dureros de blândă. Joanna se topi în brațele lui, gustând promisiunea din sărut. Speranța.

Ea voia să mai stea, să savureze, să prelungească sărutul acela la nesfârșit. Dar nu erau singuri. Tatăl ei își putea face apariția în orice clipă. Cât despre Jackson... Ei bine, Jackson se cădea să fie preocuparea lor în acel moment. Se dezlipi încet de el. Mâna pe care Crockett o ținea la ceafă lunecă și îi cuprinse obrazul, iar pentru o clipă ea nu crezu că ar lăsa-o să plece.

Dar apoi el păru a-și aminti de împrejurări la rândul-i și înălță capul. Ea respira iute și înălță privirea la ochii lui căprui închis, pe

care îi îndrăgea atât. Ridică o mână tremurândă și îi dădu puțin la o parte părul răzleț de pe frunte. Apoi, ca și cum degetele erau una din pensulele ei, îi mângâie liniile feței, mergând pe linia sprâncenelor, obrazului, maxilarului.

Timidă deodată, plecă privirea. Mâna îi urmă, așezându-se pe pieptul lui, simțind bătaia inimii în palmă.

– Ești un vis pentru mine, Crockett, șopti ea. Un vis pe care nu mi l-am închipuit vreodată devenind realitate. Te iubesc atât de mult că mă doare inima.

El o cuprinse iar în brațele sale, strângând-o tare la piept. Ea puse capul pe pieptul lui, înfășurându-și brațele pe după mijloc. Nu vorbea niciunul. Își luau pur și simplu putere și alinare unul de la celălalt, bucurându-se în tăcere de darul prețios pe care îl aflaseră. Dar nu puteau rămâne îmbrățișați la nesfârșit, nu cu tot ce se petrecea în jurul lor. Astfel, după ce zăbovi cât de mult o lăsa conștiința, Joanna se desprinsese din îmbrățișarea lui Crockett.

– Cum se simte Jackson? Întrebă ea cu o voce domoală, nedorind să rupă de tot vraja ce se țesuse între ei. Crezi că se va face bine?

Crockett își dresese glasul, făcând câțiva pași. Se aplecă după cana de cafea uitată, apoi sorbi înainte de a răspunde.

– Mă voi simți mai bine după ce-l vede doctorul, zise el, privind-o în ochi până la urmă. Dar, da, cred că se va-nsănătoși. Glonțul n-a lovit niciun organ vital, din câte mi-am dat seama. Se opri să mai ia o sorbitură. Pericolul unei infecții rămâne totuși.

– Poate când o veni tatăl lui după el, ar trebui să încerc să-l conving să-l lase pe Jackson aici, ca să-l pot îngriji. Sam Spivey nu-i omul pe care să te bazezi prea mult.

Crockett lăsă bărbia în piept, încuviințând.

– Dacă ia băiatul acasă, ar putea fi o idee bună ca unul dintre noi, ori amândoi, să meargă în vizită când e nevoie.

– Sunt convinsă că domnului Spivey i-ar pica bine o mâncare sau două dacă aş avea drum pe la ei. Aş putea face o supă ușoară pentru Jackson și aş lăsa tatălui una mai sățioasă.

– Ăsta-i un plan bun.

El îi făcu semn din ochi și inima ei tresări. Era un lucru atât de neînsemnat, dar încuviințarea lui o încălzea cu totul. Se așternu iar liniștea în bucătărie, dar era una plăcută. Una ce îngădui gândurilor Joannei să zburde în voie.

– Stă tati cu Jackson? Ea își trecu degetul pe marginea mesei, în drum spre sobă. Poate ar trebui să-i duc niște cafea.

Ea mai luă o cană pe care o umplu cu băutura aromată.

Șovăind la marginea mesei, ea se întoarse cu fața la Crockett.

– El ce face? Părea mai curând omul de dinainte când m-am întors de la tine, dar știu că se simte încă vinovat.

– De mă-ntrebi, zise Crockett, cu un zâmbet discret pe buze, seamănă mai mult cu omul cel nou decât cu cel vechi.

Joanna încruntă fruntea.

– Omul cel nou? Nu pricep.

– Se roagă, Jo. Crockett se întinse și îi luă mâna. Se roagă cu adevărat. Cred că, pentru prima oară în patruzeci de ani, lasă trecutul în urmă și se deschide față de Domnul.

De data aceasta, genunchii ei chiar se înmuiară. Trânti cana cu cafea pe care o ținea pe masă—fără să îi pese de lichidul care se vărsă peste margine—și se prăbuși pur și simplu pe scaunul cel mai apropiat. Vederea i se încețoșă, lacrimile îi veniră în ochi și se prelinseră pe obraji.

Crockett se duse în spatele ei și o mângâie pe umeri.

– Semințele acelea pe care tu și mama ta le-ați plantat dau roade acum, Jo. În sfârșit, s-a oprit din fugă.

Joanna lăsă capul pe spate lipindu-l de Crockett, cu mintea prea copleșită ca să spună orice altceva în rugăciune decât „Mulțumesc”.

Crockett prinse de brațul bun al lui Jackson deasupra cotului și ridică băiatul în șezut. Trecuseră numai patru zile de la accident, dar puștiul ardea deja de nerăbdare să se întoarcă la viața lui de hoinar.

– Ușor, îl preveni Crockett când Jackson încercă să stea singur pe picioare. Lasă-mă să te ajut.

El îl ținu mai bine, apucându-l pe băiat de braț, mai jos de umăr.

– Auu, haide, Crock. Nu mă mai trata ca pe o bătrână. El își trase brațul și se clătină puțin la pierderea bruscă a sprijinului. Doftoru' a trecut ieri pe aici și-a zis că mă refac numa' bine. Nu mai am febră și, câtă vreme port bandajul ăsta prost, îmi pot vedea de treburi.

– Cu măsură. Crockett ridică o sprânceană până ce Jackson se arătă destul de stânjenit să îi dea de înțeles că înțelesese mesajul. Dacă încerci să faci prea multe, prea repede, ar putea să te pună jos.

– Da, *mami*.

Jackson își dădu ochii peste cap. Crockett râse și îi ciufuli ușor părul.

– Ești o belea, puștiule.

Dar se însănătoșea, slavă Domnului. Era a doua zi de când se dăduse jos din pat și părea mai întremat.

Jackson traversă cu băgare de seamă baraca făcută dintr-o cameră a lui Spivey și se lăsă pe un scaun, la masa șubredă din colț, lângă sobă. Întinse mâna spre farfuria acoperită cu un ștergar pe care o adusese Crockett.

– Ce-a pregătit de data asta?

El aruncă o privire sub pânză.

– Mmm. Biscuiți de ovăz.

Luă unul și îl aruncă în gură.

– Ar trebui să fiu împușcat mai des, zise el, cu gura plină de biscuiți, dacă asta-nseamnă să-mi tot trimită Jo bunătăți.

– Poate că e mai puțin dureros dacă te oprești doar pe la casa ei, din când în când.

Crockett îi făcu semn din ochi și Jackson, cu obrazii plini, zâmbi. Luând și el un biscuit, când se alătură lui Jackson la masă, Crockett mușcă din el, apoi se uită pe furiș prin baracă. Jo nu făcuse doar biscuiți. Baraca scliffea de curățenie, lucru care trebuie să îi fi luat câteva ceasuri, în ciuda dimensiunii reduse a încăperii.

Pereții arătau de parcă stăteau să cadă, asemenea unei grămezi de nuiele, dacă vântul bătea prea tare, iar mobila era o învâlmășeală totală de obiecte care nu se potriveau, dar nu găseai un fir de mizerie. Se încruntă văzând patul pe care Sam Spivey îl folosea. Din câte se părea, mizeria nu era singurul lucru care lipsea acolo.

– Desagii tatălui tău nu mai sunt.

Crockett se căznea să își ascundă condamnarea din voce.

– A plecat iar în graba mare?

– Mda, păi...

Jackson ridică din umeri, roșeața ce îi urca în obraji trădând adevărul din spatele aerului său nepăsător.

– Trei zile, cam asta-i limita lui, să știi. Iară cum doctoru' i-a dat vești bune, ș-a închipuit că oi fi bine. Zicea că primise o slujbă la unu' din fermierii de pe lângă Deanville și se necăjea că omu' o va da la altu' dacă nu mergea degrabă.

Băiatul își scoase bărbia înainte când mai luă un biscuit de pe farfurie.

– Toată suceala lui mă scotea din minți, oricum. Ne prinde mai bine la amândoi să fim singuri.

Crockett întâlnește privirea neliniștită a lui Jackson și așteaptă ca băiatul să își adune iar gândurile.

– Nu ești singur.

Jackson înghiți îmbucătura pe care o mestecase.

– Știu.

O liniște ce pecetluia acest lucru se așternu între ei, apoi Crockett se ridică.

– De ce nu mă lași să te duc înapoi la Lazy R? Dacă nu pentru altceva, atunci ca să o scutești pe Joanna să fie nevoită să aducă mâncarea până aici, de două ori pe zi.

– Nu. Spune-i lui Jo că am destulă ca să-mi ajungă o vreme. Tata a adus merinde înainte să plece. Nu trebuie să vină mereu.

– Va veni oricum. Știi cum e ea.

– Mda. Numai că un bărbat nu vrea ca femeia lui să-l vadă neputincios. De ar fi să stau acolo, probabil m-ar cocoloși ca pe un prunc ori așa ceva.

El se strâmbă, compunându-și o expresie comică, dezgustată. La cuvintele acestea însă, Crockett fu copleșit de amintirea felului în care Joanna îl cuprinsese după ce ieșise din camera lui Jackson. Ea îl văzuse în momentele de cea mai mare slăbiciune a lui, dar, în loc să îl facă să se simtă mai prejos, faptul că împărțea povara cu el îl făcuse mai tare. Dragostea ei îl făcea mai puternic.

Oftatul greu al lui Jackson, din partea cealaltă a mesei, îl scoase pe Crockett din visare.

– Ai să te-nșori cu ea, așa-i?

Împunsătura vinovăției atinse conștiința lui Crockett, din pricină că îl lipsea pe băiat de dragostea-i nebună. Cu toate acestea, se îndreptă în scaun și dădu o dată din cap.

– Da.

– M-am gândit eu. Jackson se lăsă pe spătarul scaunului. Păi, dacă aveam s-o pierd în favoarea cuiva, mă bucur că ești tu acela.

– Fără resentimente?

Băiatul părea mai degrabă împăcat cu gândul decât îndurerat, dar Jackson se pricepea să își mascheze sentimentele, așa că era greu de știut. Jackson stătu puțin mai drept, mina lui schimbându-se de la cea a unui băiat la cea de bărbat, în timp ce îl măsura din ochi pe Crockett, cu o maturitate surprinzătoare.

– De n-aș crede c-ai fi bun pentru ea, m-aș lupta cu tine s-o câștig. Dar am încredere-n tine, Crock. Am fost pe lângă tine destul ca să știu că nu arunci doar niște vorbe faine din amvon–le trăiești. O să fie-n mâini bune.

De data aceasta, Crockett nu avea cuvinte la îndemână. Smerit de încrederea băiatului, tot ce reuși să spună fu un „mulțumesc” pe un ton serios.

– Normal că mai ai de trecut de Silas.

Zâmbetul întipărit pe chipul lui Jackson arăta limpede că nu l-ar deranja să fie de față când prietenul lui ar răbda puțină tortură din partea tatălui fetei. Iar Crockett se aștepta întru totul să sufere niscaiva. Poate că Silas și-a deschis sufletul în fața lui, într-un moment de slăbiciune, după rănirea lui Jackson și poate chiar trecuse peste unele probleme legate de pastori, dar omul era tot un individ scorțos, care nu își dădea fata scumpă, fără a cere partea lui de plată.

Crockett duse mâna la gură să își ascundă zâmbetul. De fapt, el chiar ardea de nerăbdare să fie provocat.

– Atunci, pentru orice lucru care merită avut, merită să te bați, zic drept?

Îi făcu semn cu ochiul lui Jackson.

– Da.

Jackson luă ștergarul ce acoperea biscuiții și îl făcu ghemotoc în mâna sănătoasă.

– Să nu-ți faci griji.

El aruncă ștergarul spre capul lui Crockett.

– Am să pun o vorbă bună pentru tine. Mi-a făgăduit Silas că-mi aduce tabla de șah mâine, ca să mă distreze, câtă vreme tu și Jo o să fiți la biserică.

Crockett își ascunse dezamăgirea. Sperase că Silas va participa la serviciul religios. După spusele Joannei, el citise din Biblia mamei fetei în ultimele seri și chiar îi pusese câteva întrebări. Dar Silas era omul obișnuit să facă lucrurile în felul său—era un lider, nu un adept. A stărui mai departe cu participarea la biserică însemna să dea apă la moară neînțelegerilor.

Omul trebuia să ajungă la propriile concluzii și să hotărască pentru sine cui va sluji. Asemenea lui Joshua, tot ce-i rămânea lui Crockett era să îi facă invitația și să își proclame alegerea prin cuvinte și prin fapte. De Silas depindea să facă restul.

– Crezi c-o să reușești să tragi clopotu' fără mine?

Jackson rupse tăcerea punând întrebarea aceasta. Crockett se trezi din gândurile sale și zâmbi. Își trase ștergarul de pe umăr, unde căzuse, și îl azvârli înapoi în obrazul lui Jackson.

– Poate. Dar numai de data asta.

Încrucișă brațele peste piept și vorbi pe tonul lui cel mai bun de ținut morală în glumă.

– N-ai nevoie de două brațe ca să tragi de funia clopotului, să știi. Mă aștept de la tine să te-ntorci la muncă duminica ce vine. Gata cu lenevirea, mă auzi?

Jackson chicoti.

– Am înțăles.

După cum se adeveri, Jackson îi lipsi lui Crockett mai mult decât pentru priceperea la trasul clopotului, în ziua următoare. Cu băiatul acasă, Crockett nu mai avea pe nimeni care să născocească diversiuni pentru el, când venea vorba să o evite pe Holly Brewster. Fata părea să îi dea târcoale mereu, asemenea unui soi de șoricar hămesit, profitând de orice prilej care se ivea ca să muște din carnea lui.

Ea sosi la prima oră și se oferă să tragă clopotul în locul lui Jackson. Dar, când el scoase din cârlig funia ca să i-o dea, tot ce făcu Holly fu să bată din gene și să îl implore să o ajute. Dacă cumva funia îi luneca printre degete? Dacă greșea la trasul clopotului? Nu era mai bine să

țină și el de funie? Preferabil ținând-o în brațe în tot acest timp. Ea nu spusese această ultimă parte cu glas tare, dar o transmitea prin priviri fierbinți, pe care le tot îndrepta în direcția lui.

În cele din urmă, el îi spuse să tragă de funie după cum dorea, apoi o lăsase să se descurce și se dusese spre podium, pentru a reciti notițele pentru predică, pe care tocmai le citise cu mai puțin de cinci minute mai devreme. Din fericire, Joanna sosi curând după aceea, scăpându-l din mașinațiunile mai bătătoare la ochi ale lui Holly.

Dar pe tot timpul rugăciunii, domnișoara Brewster își continuă atacul subtil. Cântă cu o idee mai tare din strana aflată în spatele lui, să fie sigură că îi auzea vocea peste toate celelalte. El se străduia să asculte glasul vioi și discret al Joannei, din partea cealaltă a stranei, dar tonurile groase ale lui Holly îl înăbușeau.

În timpul cuvântului de învățătură, Holly îl privea fix, cu o expresie mult prea extaziată. Oricât de mult i-ar fi plăcut lui să creadă că mesajul o putea înrobi într-o așa măsură, nici măcar mândria lui nu putea concepe o asemenea absurditate.

După aceea, ea începu să se joace cu nasturii de la corsajul rochiei și atunci el renunță la a se mai preface că nu o observa. Din clipa aceea, își concentră atenția la partea stângă a adunării și nu și-o mai abătu spre dreapta. Nerușinarea ei ajunsese prea departe. Nu mai era vorba că se simțea nelalocul lui la avansurile ei; fata mersese până acolo încât el își făcea griji cu privire la implicațiile morale.

Nu se putea mulțumi să facă efortul de a o evita. Trebuia să o înfrunte. Nu doar ca un bărbat care dorea să o descurajeze de la a fi interesată de el, dar și ca predicatorul care trebuia să o prevină în privința căii lunecoase pe care o apucase. El însă detesta confruntarea. Pe măsură ce se maturiza, el fusese acela care păstra pacea în casa Archer.

Dacă Travis devenea prea țăfnos, Crockett îl tachina până ce îl aducea la o stare de spirit mai bună. Dacă Jim voia să îl ia la pumni sănătoși pe Neill că îi stricase tocana, Crockett venea cu o vorbă de

duh ca să risipească încordarea. Era un maestru în a-i fermeca pe oameni să îi aducă pe calea onorabilă.

Din păcate, farmecul acesta nu mergea și în cazul lui Holly. Nu făcea decât să pună paie pe foc. Astfel, el nu avea încotro. Trebuia să îi spună lucrurile verde-n față. Aceasta însemna că va trebui să o facă să sufere, fiindcă nu adevărul era ceea ce voia fata să audă.

„Mai e vreo cale, Doamne? N-ai putea să-i schimbi numai inima? Am puțină experiență la povești cu femeile. Trebuie să stric toată trășenia asta.”

Pacea nu veni după rugăciune. Numai amintirea unui verset din Iacov. *„Să știți că cine întoarce pe un păcătos de la rătăcirea căii lui, va mântui un suflet de la moarte și va acoperi o sumedenie de păcate.”*

Din câte se părea, nu îl putea fermeca nici pe Dumnezeu.

În timp ce stătea în partea din spate a bisericii, strângând mâinile membrilor congregației care plecau, Crockett se silea să zâmbească și să poarte o conversație politicoasă, în ciuda valului de greață și de groază ce îi creștea în stomac. O confruntare cu Holly avea să fie penibilă cu siguranță, poate chiar deșănțată.

El însă fusese chemat să păstorească toți membrii acelei turme, nu doar pe cei cu care îi era lesne. Astfel, când Holly și mama ei se îndreptară în direcția lui, se întări sufletește pentru ce trebuia făcut.

– Încă o predică minunată, frate Archer, exclamă Sarah Brewster. Ca întotdeauna. Chicotea ca o copiliță în timp ce îi întindea mâna. Nu vrei să vii la masa de prânz? Prăjesc niște pui și Holly a copt o tartă cu mure de pădure ce ți se topește-n gură.

– Sună grozav, doamnă, răspunse Crockett strângându-i mâna, dar mă tem c-am promis deja că merg în altă parte azi.

– La Lazy R? sări Holly cu întrebarea, strângând buzele într-o guriță drăgălașă. Pfui. Mănânci acolo tot timpul. Sunt sigură că Joanna nu s-ar supăra să te lase.

De fapt, el se gândea că pesemne ea chiar s-ar mâhni nițel. Gândul că Joanna îl dorea îl înveseli destul de mult.

– Îmi pare rău, doamnelor. Mi-am dat cuvântul. Oricum... El rosti cuvântul ca să o împiedice pe Holly să mai protesteze, apoi își îndreptă atenția asupra mamei. Aș dori să vă cer permisiunea de a face o vizită lui Holly mâine seară. Ce ziceți de ora șapte? E ceva grabnic ce trebuie să discut cu dânsa.

Prin ultima remarcă, el încercase să vorbească limpede că vizita lui nu avea să fie una de pețit, dar, judecând după felul în care bosumflarea lui Holly dispăru sub etalarea unui zâmbet radios, ca tot nu pricepuse. Să continue discuția cu atâția enoriași care se aflau la distanța de la care se putea auzi nu părea o idee înțeleaptă și el socoti că ea va înțelege în curând, așa că nu mai spuse nimic.

Doamna Brewster îi strânse mâna și aproape sări pe loc de încântare.

– Sigur că ne poți vizita, domnule pastor. O s-avem grijă să ținem o porție de tartă pentru dumneata.

– Mulțumesc, doamnă.

În cele din urmă, ea dădu drumul mâinii și o cuprinse pe fiica sa.

– Haide, Holly. Lasă-l pe om să meargă la prânz. O să-l vezi mâine.

Holly îl prinse de mână, în ciuda faptului că nu i-o întinsese.

– O să te-aștept cu mare nerăbdare.

Ar fi vrut să poată spune și el același lucru.

În după-amiaza următoare, Joanna intra cu căruța prin poarta fermei Lazy R, după o vizită făcută lui Jackson și îl zărea pe Crockett ieșind cu pași mari din grajd, în întâmpinarea ei. El se opri lângă peretele grajdului, ștergându-se la ceafă cu eșarfa, după care băgă pânza albastră la loc, în buzunar.

Era atât de înalt; picioarele lungi stăteau răsfirate și materialul cămășii îi scotea în evidență lățimea umerilor și grosimea brațelor. Inima ei tresălta în timp ce se apropia de el. Bărbatul acesta o iubea. Bărbatul acesta credincios, arătos și puternic o iubea sincer. Nu părea cu puțință. Se mușcă de buză, dar gura tot i se întinse într-un zâmbet fericit, când el ridică mâna să o salute. Joanna întoarse gestul, ținând o mână pe frâie, în timp ce caii mergeau cu pași grei spre grajd.

– Cum se simte Jackson azi?

Ochii lui Crockett dansau cât așteptă ca ea să pună piedica. Joanna înfășură curelele hamurilor în jurul manetei de la frână și se aplecă să ia coșul pentru mâncare, de pe podeaua căruței.

– O, la fel de obraznic ca de obicei, răspunse ea în timp ce își strângea poalele fustei într-o parte. Era afară și încerca să taie lemne cu o mână când am ajuns acolo.

Mâinile calde ale lui Crockett îi cuprinseseră mijlocul când o ridică din căruță și rămaseră lipite de ea, chiar și după ce picioarele Joannei se așezară bine pe pământ.

– Am tăiat o grămadă pentru el acum două zile. O sprânceană i se ridică, aproape dispărând sub borul pălăriei. În mod sigur nu le-a folosit deja. Mai cu seamă că te are pe tine să îi pregătești toată mâncarea.

– Stiva de lemne era încă până sus în șopron. Cred că încerca să-și dovedească ceva, spuse Joanna, venindu-i greu să se concentreze asupra conversației, cu degetele lui Crockett care o mângâiau pe deasupra mânecilor. Nu mă supăr că-și încearcă puterile; aș dori numai să nu folosească astfel de unelte ascuțite până-i sigur de puterile lui.

Vârfurile degetelor urcaseră până la umerii ei și ea renunță la orice speranță de a gândi limpede, lăsându-se pradă mângâierii lui. Degetul îi atingea linia obrazului. Închise ochii. Senzația respirației lui pe fața ei fu singurul semn pe care îl primi înainte ca buzele să le întâlnească pe ale sale. Joanna ridică mâna să îi mângâie obrazul. Crockett o strânse mai aproape și începu să o sărute mai pătimăș, apoi deodată se trase îndărăt.

– Îmi pare rău. Vocea îi tremura puțin, apoi se transformă într-un râset ușor. N-aveam de gând să fac asta când am venit să te ajut să cobori.

Joanna plecă privirea, neavând destulă putere să îi vadă ochii după dulceața sărutării.

– Nu m-a deranjat.

El râse din toată inima.

– Doamne, Jo. Nu spui asta unui bărbat când el se luptă să fie stăpân pe sine și pe bunele-i intenții.

Cuvintele lui erau spuse pe un ton vesel, dar ea nu uita felul în care se trăsesese îndărăt și o lăsase din brațe. Chiar îi provoca ea oare stăpânirea de sine? Cu părul ei roșu, cu pistruii și cu toate celelalte? Dacă mai avea nevoie de vreo dovadă că o iubea cu adevărat, el tocmai i-o oferise.

– Ești un om bun, Crockett Archer. Am încredere-n tine.

– Asta-i bine, fiindcă trebuie să-ți spun ceva ce n-are să-ți placă.

Ea se încruntă la schimbarea apărută pe chipul lui. Nu mai era pretendentul glumeț. La fel ca un nor de furtună ce venea purtat de

vânt să acopere soarele, ochii lui Crockett se întunecară căpătând un aer serios, ce o făcu să se îngrijoreze pe loc.

– Caii or fi bine un minut, continuă el, luându-i coșul din mână și oferindu-i brațul. Hai să mergem să stăm pe terasă.

Ea nu voia acest lucru. Voia ca el să îi dea repede vestea proastă. Doar nu pleca, nu? Dacă era așa, o va lua cu el? Și cum rămânea cu tatăl ei? Lucrurile mergeau atât de bine. Și Jackson ar fi distrus.

Pe când Crockett o conduse pe treptele terasei și la unul dintre balansoare, Joanna se simțea la fel de fragilă, precum un fursec vechi de o săptămână, gata să se sfărâme la cea mai mică atingere.

– Despre ce-i vorba?

Ea se așează pe marginea balansoarului și își lipi tălpile de podeaua terasei ca să împiedice legănatul balansoarului. Își lungi gâtul să vadă mai bine chipul lui Crockett și nu îl scăpă din ochi când el se puse pe scaunul de alături. Scaunul scârțâi în timp ce el se lăsă cu toată greutatea. Joanna se temea că va țipa odată cu scârțâitul, dacă omul nu se grăbea să pună capăt așteptării încărcate de emoții.

Într-un sfârșit, el se întoarse cu fața la ea. Își șterse palmele de cracii pantalonilor și trase aer în piept, înainte de a ridica privirea ca să se uite în ochii ei.

– Merg în vizită la Holly Brewster diseară, după cină.

Joanna se încruntă și clipi de câteva ori. Să însemne asta că nu pleca? Ea răsuflă cu un șuierat de ușurare până să înțeleagă restul mesajului.

– De ce mergi în vizită la Holly?

Făcea eforturi să își controleze spaima tot mai puternică din piept. Că urma să o viziteze pe Holly nu însemna că avea și sentimente pentru ea. Nu putea simți ceva și, în același timp, să o sărute pe ea, așa cum o sărutase lângă căruța, adevărat?

– Voi doi plănuți alt picnic la biserică?

Un picnic. Pesemne asta era tot. Lui Holly îi plăcea totdeauna nespun de mult să fie în centrul oricărui eveniment și *făcuse* o treabă bună la organizarea ultimului, chiar dacă o ținutise pe Joanna locului, dându-i în grijă copiii, ca să o țină departe de Crockett.

– Nu. Nu avem vreun picnic în plan.

Niciun picnic? Atunci pentru ce să meargă el acolo?

– Este ea... o... suferindă?

Părase în formă bună la biserică, cu o zi înainte. Mai bine de atât, de fapt. Rochia de culoarea levănțicii pe care o purtase îi scotea în relief toate rotunjimile feminine în mod desăvârșit, iar părul ei frumos și blond pur și simplu scânteia sub boneta elegantă, cu care se asorta. Părea într-o stare de sănătate nemaipomenit de bună.

– Nu, nu-i nici bolnavă. Voi sta de vorbă cu ea într-o problemă personală care mă tem c-ar putea avea niște urmări spirituale serioase în curând.

El strânse colțurile gurii și cute îi apărură pe frunte. Nu era o vizită de care să se bucure. Oarecum, lucrul acesta făcea totul mai ușor. El își trecu mâna peste față, dar nu reuși să îndepărteze grimasa cu totul.

– Mă tem că nu-ți pot spune mai multe, de vreme ce-i o pricină care mă privește. Totuși, n-am vrut să ascund vizita asta de tine. După întâmplările ciudate puse la cale de Holly la picnic, care să te facă să crezi că s-a întâmplat ceva ce nu a existat în realitate, mi-am făcut griji că s-ar putea petrece un lucru asemănător în situația asta. El veni spre ea, punând mâna lui stângă pe mâna ei dreaptă. Te iubesc, Joanna. Nu vreau să te-ndoiești de asta nicio clipă. Orice ar zice careva.

Faptul că o știa îndeajuns de bine ca să îi cunoască slăbiciunile și că îi păsa atât de mult încât să o ajute să le depășească spunea foarte multe.

– Îți mulțumesc că mi-ai spus. Te pot ajuta cu ceva?

– Cu rugăciune. Crockett o privi pătrunzător în ochi. Roagă-te ca Duhul să-mi dea cuvintele potrivite. Și pentru ca inima domnișoarei Brewster să primească mesajul.

– O să mă rog, făgădui ea și începu chiar în clipa aceea.

„Doamne, nu știu ce s-a petrecut sau ce urmări sunt, dar te rog să-l luminezi pe Crockett în seara aceasta. Dă-i cuvintele pe care dorești să le rostească și curajul de a le da glas. Fie ca ele să găsească pământ roditor în inima lui Holly.”

Crockett trebuie să se fi rugat și el, fiindcă deși avea ochii deschiși, le lipsea concentrarea. Nedorind să îl tulbure, Joanna îl ținu pur și simplu de mână și repetă în gând fragmente din rugăciunea ei, până când zgomotul făcut de copitele unui cal, care se apropia, o făcu să întoarcă privirea. Un singur călăreț venea la trapul calului pe drum. De la distanță, Joanna nu recunoscuse nici calul, nici călărețul, dar când omul se apropie de terasă, un junghi teribil i se puse în piept. Sigur nu...

Crockett își trase mâna dintr-a ei și se ridică, făcând balansoarul să se miște ușor scârțâind.

– Domnule Coleson. Ce vânt te aduce pe la Lazy R?

El merse la marginea terasei și se rezemă de unul dintre stâlpii de susținere. Își dădu pălăria pe spate și zâmbi, urând bun-venit într-un fel ce făcu dinții Joannei să clănțâne.

– Am venit să-l văd pe domnu' Robbins. E pe acilea?

Joanna își strânse pumnii în poala fustei. Ce voia omul legii de la tatăl ei? Să își fi dat seama cine era Silas Robbins cândva? Ori vizita aceea fusese prilejuită de altceva? Nu se simțea în largul ei în preajma șefului de poliție, încă de la discuția aceea ciudată dintre el și Crockett, la pensiunea domnișoarei Bessie și, în clipa aceea, el se afla acolo. La Lazy R.

Crockett ridică ochii la cer, apoi se uită iar la Coleson.

– Silas și Jasper au treabă cu una din juninci, pe pășunea dinspre răsărit. E pe cale să fete un vițel.

Pielea de pe șaua copoiului scârțâi când acesta opri calul și încrucișă încheieturile mâinilor pe cornul șei.

– Ai ceva-mpotrivă să te duci după el?

– Eu o să merg.

Joanna sări din balansoar, cu mintea vuind. Îl putea preveni. Poate chiar să îi ducă niște mâncare dacă tatăl ei se hotărâ să fugă. Avea niște brânză în bucătărie. Și câteva mere. Putea pune la pachet și pâinea pe care o făcuse în dimineața aceea. Putea pregăti totul înainte ca șeful de post să descalece măcar. Tot ce trebuia să facă...

– Dacă nu te superi, domnișoară, aș prefera să-l aducă pastoru'.

Înghiți în gol neliniștită, mutându-și privirea de la Coleson la grajd și înapoi. Nu putea sta cu mâinile în sân pur și simplu, să îl lase pe omul acela să îl ia pe tatăl ei de lângă ea. Se schimbase. Era un om bun. Un părinte bun.

– Joanna.

Vocea lui Crockett se auzi încet în urechile ei. Acum stătea cu fața la ea, masându-i cu palmele umerii înțepeniți.

– Totul va fi bine. Mă auzi? Dumnezeu e la cârma lucrurilor. Totul va fi bine.

Ea își dezlipi cu greu ochii de la omul legii și descoperi chipul lui Crockett. El zâmbea. Se agăță de zâmbetul acela, disperată după gustul păcii pe care i-l dăruia.

– Nici măcar nu știm motivul pentru care șeful de post e aici.

Îi culese un cârlionț răcit de pe frunte și îl aranjă la loc, pe după ureche.

– Poftește-l numai înăuntru și servește-l cu niște cafea din aceea grozavă pe care o faci. Tratează-l ca pe un oaspete obișnuit.

Dar nu era un musafir oarecare. Era un om al legii. Unul care voia să stea de vorbă cu tatăl ei. Nu îi venea să îi ofere cafea, îl voia dus de acolo. Totuși, o parte mai rațională a creierului o făcu să dea din cap că se învoia.

– Bravo, fata mea.

Crockett dădu să se retragă. Joanna îl prinse de mână.

– Făgăduiește-mi că nu te duci la Holly acasă până când nu dăm de capătul a ce o mai fi și asta. Te rog?

Dacă ar pleca, ar fi dărâmată. Crockett, cu mâna încă în prinsoarea ei de oțel, duse mâna fetei la buze și îi sărută încheieturile albite ale degetelor.

– Făgăduiesc. Tu ești cea mai importantă pentru mine, Joanna. Toate celelalte, în afara lui Dumnezeu, vin pe locul doi.

În cele din urmă, ea îi dădu drumul, agățându-se de data aceasta de făgăduință, în loc de mâna lui. Șeful de post lăsă bărbia în jos, ca semn lui Crockett, când acesta trecu pe lângă el cu pași hotărâți, apoi pișcă borul pălăriei, salutând-o pe ea.

– Dacă nu te superi, domnișoară, eu o să-mi adap calul.

Ea afișă un zâmbet forțat pe buze, sperând să nu arate la fel de tremurător precum îl simțea.

– Nici pomeneală, domnule șef de post. Mergeți de luați apă.

– O să mă ocup și de caii dumitale.

El descălecă și luă calul de căpăstru.

– E numa' firesc, de vreme ce, din pricina mea Archer n-o să fie prin preajmă ca să facă asta.

El se întoarce și dădu drumul calului să se ducă la adăpătarea din țarc.

– Mulțumesc.

Cuvântul îi veni lesne pe buze, văzându-l cum se depărta. Apoi, își aminti ce îi spusese Crockett și strigă după el.

– Pofțiți sus în casă și serviți niște cafea după ce isprăviți. Voi face proaspătă, la ibric.

– Așa o să fac, domnișoară. Mulțam.

În vreme ce Joanna merse la bucătărie și se puse pe aruncat cafeaua veche ca să facă una proaspătă, nu putea scăpa de sentimentul că tocmai invitase Dezastrul la cină.

Silas îl struni pe Marauder și privi lung, de la înălțime, acoperișul casei de la fermă. Îi plăcuse dintotdeauna priveliștea de pe movila aceea domoală. De multe ori, venea călare după o zi lungă pe hotar, numai ca să se oprească în locul acela și să cuprindă priveliștea căminului său.

Martha părea să știe de fiecare dată când mergea în locul acela. Poate se uita după el; poate îl simțea pur și simplu prin apropiere. În orice caz, avea obiceiul să iasă în curte și să îi facă semn cu mâna.

Măiculiță, ce dor îi mai era de semnele acelea.

„Mă așteaptă legea, Martha. Mă așteaptă în casa noastră. La masa noastră. Nu mai fug de data asta.”

Închise ochii și încercă să își vadă soția cu ochii minții, dar chipul ei nu apăru. Simțea o strângere pe dinăuntru. Martha fusese mereu stâncă lui, sprijinul lui, conștiința lui. Chiar și după moarte. Nu îl putea abandona de data aceasta. Nu când avea cea mai mare nevoie de ea.

– „Nu te teme, căci Eu sunt cu tine.”

Silas se întoarse brusc și rămase cu ochii la bărbatul din spatele lui. Archer stătea liniștit, în vârful movilei sale, fără măcar a privi în direcția lui Silas, aruncând numai versete în vânt.

– „nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeuul tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijin cu dreapta Mea biruitoare.”

La urmă, Archer se întoarse ca să îl privească și ochii lui păreau să-i pătrundă până în măduva oaselor.

– Orice s-ar întâmpla, Si, Dumnezeu e cu tine. Pune-ți nădejdea în tăria lui și vei trece prin asta.

Spunând acestea, pastorul dădu pinteni calului și coborî de pe movilă. Silas se uită după el cum pleca, simțind un ghimpe în piept. Dacă *a trece prin asta* însemna să rabde o condamnare la închisoare? Citise despre Pavel, cel despre care Jo îi spusese că scrisese multe scrisori bisericești. Se părea că le scrisese pe cele mai multe în închisoare.

Nu era tocmai modul în care Silas avea de gând să își petreacă ultimii ani din viață. Dar, dacă asta avea Dumnezeu în plan pentru el? Cerul știa că merita.

– Nu pot pretinde a crede ce vrei să spui, răspunse Silas, privind cu ochi îngustați norii, în timp ce Marauder se cabra sub el, nerăbdător să urmeze calul lui Archer, dar mi-am dat cuvântu' că nu mai fug și asta am de gând să fac. Dacă ești...o... pe cale să-mi trimiți niște ajutor despre care pastoru' mi-a tot zis sus și tare, n-o să fac nazuri... Asta numă' ca să știi.

Dinspre nori nu veni niciun răspuns, așa că Silas dădu pinteni lui Marauder și făcu un salt peste movilă. Omul legii stătea și aștepta pe terasă, cu șoldul rezemat de bârnă și ținând în mână cana cu cafea. Silas se încruntă. Omul părea a se simți prea în largul lui.

– Aud că mă cauți, zise Silas în timp ce își trecea piciorul peste spatele lui Marauder. Archer veni să ia calul de căpăstru și să îl ducă, îngăduindu-i lui Silas priveliștea netulburată a omului legii, care stătea pe terasa casei lui fără a-i fi cerut voie.

– Trebuie să-ți pun câteva întrebări, dacă n-ai nimic împotriva.

Silas avu impresia de netăgăduit că nu conta dacă se împotriva sau nu. Postura relaxată a bărbatului nu îndulcea sclipirea de oțel din ochii lui.

– Bănuiesc că-mi pot face timp să răspund la câteva.

Silas urcă pe treptele verandei și îl măsură din ochi pe șeful de post, din cap până în picioare, luând seama la arma ce atârna la șoldul lui, la insigna prinsă de vestă și la liniile aspre în rest. Omul legii se îndreptă în toată înălțimea lui și răspunse privirii

amenințătoare din ochii lui Silas în același fel. Silas se întoarse cu spatele în mod intenționat și se duse la ușă. O deschise larg și făcu semn cu mâna șefului de post să intre în casă înaintea lui.

– Aud că ai fost pădurar. E adevărat?

Omul se opri înainte să pună piciorul dincolo de prag.

– Aud că ai fost răufăcător. E adevărat?

După ani în care trăise după propriile legi, Silas își păstra pe chip expresia binevoitoare a unui om blând.

– Dom'le șef de post, dacă ăsta-i felu' de întrebări pe care ai de gând să mi le pui, are să fie o vizită foarte scurtă.

– Să vedem.

Șeful de post încrucișă privirea cu el un moment lung, ca apoi să intre în bucătărie. Mda. Fusesse pădurar și gata. Silas o vedea în ochii lui. Jasper bănuise, chiar îl prevenise pe Silas în privința lui, cu cinci ani în urmă, atunci când Coleson preluase postul de șef de poliție în oraș. Acum că îl înfruntase pe om din priviri, un presentiment sinistru legat de destinul său îi trimise lui Silas fiori pe spate.

Coleson știa cine era.

– Tati?

Ochii albaștri ai Joanei se făcură mari de îngrijorare când înconjură masa din bucătărie și merse grăbită la el. Silas simți un nod în gât, la gândul că exista posibilitatea să fie luat cu forța din fața copilei sale, să nu o revadă niciodată. Desfăcu brațul drept și o strânse într-o îmbrățișare pe jumătate.

– Totu-i în regulă, Jo.

Vocea lui suna ca pietrișul sub roata unei căruțe, dar ea tot se lipi mai tare de el. O bătu ușor pe umăr o dată și îi dădu o sărutare fugară pe frunte, întorcându-se puțin ca șeful de post să nu îi surprindă gestul, apoi se depărtă.

– Ai niște fiertură din aceea pentru bătrânu' tău?

Ea încuviință din cap, clipind să alunge lacrimile din ochi. Apoi se îndreptă de spate, înălță bărbia și trecu pe lângă Coleson, de parcă nu era decât o piesă nouă de mobilier din încăpere. Mândria pentru draga lui Jo ar fi adus un zâmbet pe fața lui Silas, dacă nu

ar fi fost atât de chitit să nu se lase trădat de expresia chipului său. Nu îi putea îngădui lui Coleson nici cel mai mic avantaj.

– E vreun loc unde putem sta de vorbă, Robbins?

Omul legii abia aşteptă ca Jo să îi pună cana în mână, pentru a putea vorbi.

– Ăsta-i un loc la fel de bun ca oricare.

Silas se duse anume în capul mesei şi se aşează.

– Ia-ţi un scaun, dom'le şef de post.

Coleson se uită cu înţeles la Jo.

– Eşti sigur că vrei ca fica ta să audă tot ce am de zis?

Jo trase un scaun făcând să sune picioarele pe podea şi se aşează la dreapta lui Silas.

– Eu rămân.

Gura lui Silas se arcui puţin pe la colţuri. Familia era familie. Şeful de post ridică din umeri şi alege un scaun de lângă sobă, pesemne ca să poată sta cu un ochi la uşă.

– Fie cum doreşti.

Coleson puse cafeaua deoparte şi împinse borul pălăriei în sus, pe frunte, cu nodul de la deget. Privirea-i pătrunzătoare nu se abătu deloc de la faţa lui Silas.

– Înţeleg c-au fost nişte împuşcături pe aici, acum câteva zile.

Oarecum Silas reuşi să nu se clinească. *Asta* era toată tărăşenia?

– Da. Un accident de vânătoare. Tăcu să ia o gură de cafea. Am tras o spaimă soră cu moartea când l-am văzut pe Jackson căzând la pământ.

Coleson făcu ochii puţin mai mari la răspunsul lui prompt. Silas se abţinu să zâmbească. Nu semăna deloc cu satisfacţia de a doborî un om al legii de pe cal, numai cu un glonţ bine ţintit. Aceştia nu se aşteptau niciodată la asta.

– Sam Spivey pretinde că tu eşti omu' care i-a-mpuşcat băiatu'.

Acuzaţia îl lovi chiar în locul dureros al inimii. Silas făcu o grimasă şi puse bărbia în piept.

– E adevărat.

Regretul îi puse un nod în gât. Tuşi puţin să îşi dreagă vocea.

– Aş vrea să nu fie.

Victoria luci în ochii lui Coleson.

– Atunci recunoști c-ai împușcat băiatu' în spate, cu sânge rece.

– Acuma stai un afurisit de minut, dom'le șef de post. Nu-s omu' care-mpușcă pe la spate!

Silas lovi masa cu palma făcând un zgomot puternic. De cumva Coleson credea că putea transforma un accident oribil într-o crimă ce ducea la spânzurătoare, discuția aceea pe un ton politicos avea să ia sfârșit, odată ce Silas avea să își înfigă vârful cizmei în dosul omului legii.

– Doctoru' Granger a confirmat că glonțu' a intrat în copil prin spate. Coleson îngustă ochii. Spui că doctoru' se înșeală?

– Faci să sune de parcă tata l-a-mpușcat pe Jackson cu voia!

Jo sări în picioare, cu vocea tremurându-i.

– A fost un accident. Tata a ochit un țap și n-avea habar că Jackson se afla măcar în locul acela, decât numai după ce a apăsât pe trăgaci.

Coleson ridică o sprânceană la ea.

– Ai fost acolo, domnișoară?

– Nu, dar Crockett mi-a zis...

– Dacă n-ai fost de față când s-a tras, o întrerupse șeful de post, atunci o să-ți mulțumesc dacă te vei abține să-mi arunci păreri și povești din auzite. Mă interesează doar faptele.

– Dacă te interesează faptele cu adevărat, domnule șef de post, veni o voce gravă dinspre ușă, poate ar trebui să interoghezi singura persoană care mai era acolo, la momentul tragerii cu arma.

„Archer.”

Silas nu crezuse niciodată că s-ar bucura sincer să aibă omul prin preajmă, dar când pastorul traversă încăperea ca să meargă dinapoia lui Jo și să pună mâinile pe umerii ei, în semn de susținere și de ocrotire, fu cuprins de un sentiment ciudat de ușurare. Dacă nefericitul acesta de om al legii reușea să îl scoată din casă, Archer va avea grijă de copila lui.

– Jackson se reface destul de bine, mulțumită manevrelor rapide ale lui Silas acolo, pe loc, la fel ca ajutorului dat în timpul operației.

Tonul de obicei politicos al lui Archer avea o notă oțelită când vorbea șefului de post.

– Sunt convins că băiatul ar fi fericit să răspundă întrebărilor dumitale, cu toate amănuntele care-ți trebuie. Aș putea chiar să te-nsoțesc până acasă la Spivey dacă dorești.

– Mulțumesc, pastore. Dar prefer să pun întrebări băiatului fără persoane de față, care s-ar putea simți obligate să-i influențeze mărturia.

Silas mârâi.

– Te interesează să afli *adevăru'*, dom'le șef de post? Sau cauți numai pe cineva să-ți adeverești bănuielile pe care le ai deja?

– De regulă, bănuielile mele nu-s prea departe de adevăr, Robbins. Totuși, din fericire pentru tine, insigna asta mă-mpiedică să trec la acțiune fără o dovadă.

El se ridică încet din scaun, în toată înălțimea sa.

– Oricum, plănuiam să-i fac o vizită azi lu' Jackson. Taică-su mi-a cerut să merg să văd băiatul, poate chiar să stau o noapte ori două. Așa că puteți conta că-mi fac timp să ajung la rădăcina problemei. Am de gând să fiu foarte meticulos.

Expresia lui aspră dădea greutate amenințării, dar Silas îl privi la fel de provocator, refuzând să se lase intimidat. În cele din urmă, șeful de post se întoarse să plece. Găsi un zâmbet undeva pe sub aerul lui de fier și lăsă pălăria în jos, salutând-o pe Jo.

– Mulțam pentru cafea, domnișoară.

După aceea, ridică privirea spre Archer.

– Pastore, zise, apoi se duse la ușă.

– Vă conduc, domnule șef de post.

Jo urmă omul pe terasă și îl însoți când traversă curtea, toate bunele maniere pe care mama i le insuflase jucându-și rolul. Stând cu ochii la Jo și la copoi prin ușa deschisă, Silas își deschise sufletul, neștiind câtă vreme mai avea.

– Am văzut cum te uiți la fata mea, Archer. Cuvintele sunau la fel de acuzator ca oricare din vorbele aruncate de Coleson. Ai planuri bune pentru ea?

– Da.

Pastorul veni lângă el, tot cu gândul la îngerul cu păr roșu de lângă grajd.

– Am de gând să o fac soția mea, dacă ne vei da binecuvântarea.

– Jură-mi că vei avea grijă de ea dacă tărașenia asta se sfârșește prost.

– Ai cuvântul meu.

Vocea lui Archer suna convingător, iar tensiunea care îl strângea pe Silas în piept se mai domoli puțin.

– E inima mea, Silas. Mi-aș da viața pentru ea.

Silas încuviință din cap și întinse mâna pastorului. Niciunul dintre ei nu îl privi pe celălalt în față dar, când Archer întinse mâna să o strângă pe a lui Silas, erau în același gând.

Pactul fusese făcut.

Cina la Lazy R din seara aceea fu o poveste tristă. Prezența de mai devreme a lui Brett Coleson anina prin bucătărie precum un aer de înmormântare.

Lucrătorii de la fermă ciuguleau din tocana de fasole pregătită de Joanna, în loc să o înfulece cu pofta lor obișnuită. Nici măcar nu isprăviră turta de mălai pe care o ținuse la cuptor până căpătase culoarea maronie perfectă. Dar ea nu observase lucrurile acestea.

Crockett o privea pe Joanna peste masă. Ținând lingura cu vârful în jos, ea rostogolea cu un aer absent o boabă de pe marginea farfuriei la grămăjoara din mijloc, în același fel cum el ar fi tras un vițel rătăcit în ciurdă. Comparația îl ispitea să zâmbească, dar faptul că nu își putea aminti niciuna din micile creaturi din farfuria ei, rătăcite sau nu, ajungând de fapt în gura ei, îl împiedică să afișeze zâmbetul.

– Ei bine, nu suntem noi o grămadă de neisprăviți?

Silas hârșâi scaunul în spate, smulse șervetul de la gulerul cămășii, apoi îl aruncă pe masă.

– Gata cu jelitu'. Frank. Carl. Voi băieți aveți șei de uns și hamuri de reparat. Apucați-vă de treabă. Jasper, ne vedem la grajd. Trebuie să vorbim despre taurul lui Henderson și să-ncepem să facem planuri.

– Archer?

Crockett întâlni privirea șefului, în timp ce oamenii din jur se duceau cu pași grei să își împlinească sarcinile primite.

– Să nu-ntârzii la întâlnire.

Silas aruncă o privire scurtă Joannei, apoi iar lui Crockett, înainte să se întoarcă pe călcâie și să meargă cu pași lungi spre ușă.

– Întâlnire?

Joanna se opri în toiul strângerii vaselor murdare de pe masă.

– O, așa-i. Crockett nu crezuse posibil ca ochii ei să se întunece și mai mult. Se înșelase. Uitasem de Holly.

Și el își dorea să poată uita de ea. Tot ce dorea era să o strângă în brațe pe Jo și să o sărute de nenumărate ori pe creștet, până ce ea își regăsea zâmbetul. Crockett se duse la ea și luă teancul de vase din mâinile ei.

– Nu trebuie să merg încă, zise, punând vasele pe masă și ridicându-i fața spre el, cu un deget îndoit. Vii să stai cu mine în salon un minut?

Ea îi răspunse numai cu un semn din cap. Crockett își strecură palma pe talia ei îngustă și o conduse atent în camera de zi. Merseară amândoi la canapeaua mică și se așezară unul lângă altul.

– Va fi bine, Jo.

El îi cuprinse mâna într-a lui.

– Cine știe? Încercarea asta ar putea fi tocmai experiența de care tatăl tău are nevoie ca să îi întărească credința.

– Dar e atât de nouă pentru el!

Degetele ei se adânceau în carnea palmei lui cu o putere aproape dureroasă.

– Dacă el vede asta ca pe o dovadă că lui Dumnezeu nu-i pasă de el? L-a respins pe Dumnezeu atâta vreme. Dacă asta-i va da scuza să se depărteze iar?

– Dacă Dumnezeu îl salvează și în felul acesta îi descoperă îndurarea?

Crockett îi mângâie obrazul cu dosul mâinii, simțind nevoia să o atingă, să o aline.

– Sau dacă Silas are nevoie de necaz ca să crească? A pornit în viață ca orfan, sărac lipit pământului, iar acum e un fermier bogat care întreține patru bărbați și o fată frumoasă. Cine poate spune că maturitatea lui spirituală nu va fi făurită în același mod? Nu putem

ști ce-i mai bine pentru el. Doar Dumnezeu știe. Ce *putem* face e să fim alături de el, să îl sprijinim și să-l iubim pe tot parcursul.

Un nod se puse pe neașteptate în gâtul lui Crockett. Asta voia să facă pentru Joanna. Să fie alături de ea. Să o susțină. Să o iubească cu fiecare fibră a ființei lui. Totdeauna. Privi lung la chipul dulce al iubitei și știu.

Acela era momentul. Ea dădea din cap și spunea ceva despre nevoia de a-și pune nădejdea mai mult în Domnul dar, sincer, abia o auzea printre bătaile puternice ale inimii sale și peste cererea urgentă ce îi suna în minte.

– Jo, eu... ăăă...

Se bâlbâia. El nu se bâlbâia *niciodată* când rostea cuvintele. *Niciodată*. Cu toate acestea, parcă limba i se umflă de două ori mai tare decât era normal cât îi luă să ia o singură gură de aer. Ea îl privea nedumerită, cu buzele ușor întredeschise. Numai atunci el își dădu seama că o întrerupsese. O fierbințeală îi urcă pe ceafă.

Ea dădu din cap și îi zâmbi puțin.

– Da?

Crockett își dresă glasul și încercă din nou.

– Știu că ar putea părea un moment nepotrivit, dar totul în inima mea îmi spune că-i tocmai momentul *potrivit*. Pentru tine. Pentru mine. Pentru noi amândoi.

Liniile de pe fruntea ei se adânciră și Joanna își lăsă capul într-un unghi ciudat. Stătea cu ochii la el, de parcă omul îndruga verzi și uscate. Ceea ce, desigur, făcea. El izbucni în râs. Scutură din cap la propria-i neputință și își trecu degetele prin păr, sperând să i se limpezească gândurile.

– Norocul meu, bombăni el, singurul moment în care orice bărbat vrea să fie cel mai priceput la vorbă, iar eu mă foiesc de parcă n-am nicio idee în cap.

– Crockett? Ce-i cu tine?

– Tu. Gemu el. Nu, nu tu.

Făcea o întreagă daraveră din asta. Disperat să găsească un mod de a salva situația, el se ridică, făcu vreo câțiva pași și se întoarse cu

fața la ea. Trase aer în piept, căzu în genunchi la picioarele ei și îi luă iar mâna.

– Nu putem ști ce ne pregătește viitorul, dar ce *știu* e că vreau să-l împart cu tine.

Liniile de pe fruntea Joannei se neteziră și ochii ei se încețoșară. Își mușcă buza de jos și trupul îi înțepeni cu totul. Crockett duse mâna ei la gură și își apăsă buzele pe pielea fină, deasupra încheieturilor degetelor.

– Joanna Robbins, mi-ai răpit inima. M-am îndrăgostit de zâmbetul tău tăcut, de sufletul tău bun, de firea ta miloasă. Iubesc felul în care te grăbești să îi aperi pe cei de care-ți pasă și cum îți piept și lupți când amenință o primejdie.

El ridică mâna să dea la o parte un zuluful răzlețit ce îi cădea Joannei pe lângă obraz, minunându-se cum se înfășura acesta pe degetul lui, de parcă acela îi era locul.

– Îmi place felul cum părul tău se încrețește fără să îi faci nimic.

Îi cuprinse obrazul în palmă și ea se aplecă spre atingerea lui. Un val de dorință nestăvilită trecu prin el când ochii ei se încălziră sub privirea lui.

– Și ador pistruii aceia mici ce dansează pe obrajii tăi.

Joanna puse bărbia în piept și lăsă genele în jos, o roșeață ușoară care o înfrumuseța întinzându-se pe piele. Dar ea nu se înfrână mult timp față de el. Ridică genele, descoperind ochii în care se citea emoția și dragostea. Intensitatea lor aproape îl lăsă fără aer în piept.

– Te măriți cu mine, Jo?

Cuvintele acestea simple erau tot ce fu în stare să rostească. Ea cliddu din cap, tremurând la început, apoi tot mai hotărât.

Da, Crockett. O, da!

Cât ai clipi, el se ridică, prinzând-o când ea sări de pe canapea, în brațele sale. Gura lui îi găsi buzele dulci și cântecul victoriei îi curgea prin vene. Ea era a lui. Brațele lui Crockett se înlănțuiau pe trupul ei tot mai strâns când o lipi de el și își încurcă degetele prin cârlionții de la ceafă, savurând moliciunea lor, în timp ce se încolăceau în jurul lui. Buzele lui se depărtară de ale ei să o sărute

ușor pe obraji și pe puntea nasului, nedorind să rateze niciun singur pistrui.

– N-am visat vreodată c-aș putea fi atât de fericită, șopti Joanna, răsuflând cald pe bărbia lui.

El o săruta pe după ureche când o simți încordându-se. Ridică fruntea și își dezlipi cu greu privirea de la albiciunea gâtului ei, pe care tânjea să îl exploreze ca să se concentreze, în schimb, la chipul ei.

– Ce e?

– Crezi că tati ne va da binecuvântarea?

Îl prinse de cămașă cu degetele.

– Vreau să fiu soția ta mai mult ca orice, Crockett. Sincer vreau. Dar gândul de a-mi înfrunta tatăl ca să fac asta... e... păi, mă tem că mi-ar face inima fărâme.

– Șșșt.

El îi aduse capul pe pieptul lui și desenă cercuri ușoare pe spatelul ei.

– Nu te-aș obliga niciodată să alegi între tatăl tău și mine, draga mea. Știi cât de mult înseamnă el pentru tine și, sincer vorbind, a cam crescut în ochii mei.

Ea înălță fruntea și îl privi pătrunzător. El îi făcu semn cu ochiul și zâmbetul care se ivi pe chipul ei, deși timid, umplu de bucurie inima lui Crockett.

– Eu și Silas am ajuns la o înțelegere cu puțin timp în urmă. S-a învoit să-ți fac curte.

Ultima picătură de încordare se scurse din trupul Joannei și, când ea se ridică pe vârfuri, el o ajunse la mijlocul drumului, pecetluind legământul lor cu un sărut atât de pătimaș și de fericit încât, când într-un final îi puse capăt, respirația lui era întretăiată, iar mâinile îi tremurau, venindu-i greu să se dezlipească de femeia care, în curând, avea să îi devină soție.

Mai târziu, în timp ce mergea pe drumul plin de gropi ce ducea la casa familiei Brewster, Crockett rețraia în minte clipele acelea.

Felul în care chipul Joannei se lumina. Cum îi căuta sărutarea. Felul cum o simțea lipită la pieptul lui când brațele ei îi cuprindeau mijlocul. Astfel de aduceri-aminte pun un bărbat într-o stare de spirit euforică pe potrivă, chiar când are dinainte o misiune neplăcută.

Ce mai, de fapt el se trezi fluierând când trecu alene pe lângă țarcul familiei Brewster și se aplecă să mângâie pe cap copoiul bătrân, ce veni în fugă de sub casă, pentru a-i adulmeca cizmele.

– Dă-i pace pastorului, Clancy.

Un bărbat bine făcut porunci cu glas tare în timp ce cobora din pridvorul din față. Își trase cu degetele mari pe umeri bretelele lăsate, cu un gest pe care îl repetase de multe ori, în timp ce traversa curtea cu pași mari.

– Du-te acum. Șterge-o!

El se prefăcu a da cu piciorul în câine. Clancy se feri de picior, făcând un pas iute, dar nesigur, și fugi să adulmece noroiul de lângă adăpătoare.

– Domnule pastor.

Tatăl lui Holly întinse mâna în semn de salut, deși expresia de pe chipul lui rămase destul de rezervată. Crockett zâmbi oricum și strânse mâna bărbatului.

– Alan. Mă bucur să te văd, domnule.

Cei doi se îndreptară fără grabă către casă.

Vizita dumitale mi-a pus femeile pe jar, se lamentă Alan. M-au scos din propria bucătărie. I-au trimis pe băieți în hambar, de parcă asta-i o niscaiva ocazie deosebită. De parcă n-ai mai fost pe acolo, la toate întâlnirile acelea cu planurile și alte alea.

Îl se opri pe treptele pridvorului și îl măsoară pe Crockett cu o privire bănuitoare.

Asta dacă nu cumva vizita ce ne-o faci în astă-sară nu-i de alt fel oarecum.

Bărbatul îngustă ochii și mai tare.

Așa să fie, pastore? Altfel?

Un sentiment de groază îi dădu fiori pe ceafă lui Crockett, să stea față în față cu tatăl lui Holly, dar făcu efortul de a păstra un ton calm, fără urmă de scuze.

– Nu mă aflu aici ca să plănuiesc alt eveniment al bisericii, dar mă vedeți într-o calitate oficială.

– Ce fel de calitate oficială?

Bănuiala aruncă o umbră pe trăsăturile bărbatului. Crockett îi întâlnește privirea sfredelitoare fără a clipi.

– Mă tem că-i o problemă personală între Holly și mine, însă grija dumitale merită să o dezvălui, domnule. De fapt, m-aș bucura de prezența dumitale, în caz că dorești să vezi despre ce e vorba.

– Asta am de gând.

Crockett dădu aprobator din cap. Să îl aibă pe Alan Brewster de față, în timpul vizitei nu o fi un lucru nemaipomenit de reconfortant, cu privirea amenințătoare de urs grizzly pe care omul i-o arunca, dar prefera să rabde neplăcerea aceasta decât ocheadele trimise de Holly.

– Sarah!

Domnul Brewster strigă către casă.

– Veni pastoru'!

Mama lui Holly dădu buzna pe ușă ca o prepeliță înfoiată, ce tocmai fusese izgonită din cuib.

– Ia uite, pentru numele Domnului, Alan. Nu mai zbiera și vino cu omu' sus.

– Poate găsi drumul și singur, bombăni Alan. Eu mă duc pe la țarc. Să stau cu ochii pe... niște lucruri.

El aruncă o privire cu înțeles lui Crockett. Pastorul păși în lături să îl lase pe om să treacă, simțindu-i fierbințeala privirii între umeri, în timp ce urca pe treptele pridvorului. Ridicând pălăria, plecă fruntea dinaintea lui Sarah.

– Doamnă.

– Frate Archer, suntem încântați să te avem în vizită pe la noi în seara asta.

Femeia își agita mâinile făcându-le să semene cu o pereche de păsări ce nu se puteau hotărî unde să coboare.

– Numai despre asta a vorbit Holly toată ziua.

– Mamă, se auzi altă voce de femeie din spatele ușii, cu o urmă de mustrare, ai să ne pui și pe el și pe mine într-o situație stânjenitoare cu vorbele astea.

Crockett trecu pragul și o descoperi pe Holly stând chiar în fața ușii. O rază a soarelui pe cale să apună pătrundea prin fereastra ce clădea spre vest și dănuia pe părul ei blond, făcându-l să strălucească precum un halo auriu. Ea zâmbi cu drăgălășenie și întinse mâinile să îi ia pălăria, dar îl așteptă să meargă la ea, de parcă știa că lumina soarelui din locul acela anume îi pune frumusețea în valoare și nu dorea să plece de acolo.

– Ți-am oprit plăcintă, zise Holly, abandonându-și în cele din urmă raza de soare, ca să îl ia de braț și să îl conducă la un scaun. Te voi servi cu o porție.

– Numai dacă și voi, doamnelor, veți mânca alături de mine.

Crockett zâmbi lui Sarah, dar Holly fu cea care răspunse.

– O, mama are ceva de cusut în salon. Nu-i așa, mamă?

– A... da. Ai dreptate. Să repar ceva. O grămadă.

Crockett se simți încolțit. Era vremea pentru o evadare rapidă.

– Ei bine, în cazul ăsta, ce-ar fi să ne savurăm desertul pe terasă, domnișoară Brewster? El îi dăruie lui Holly zâmbetul lui cel mai fermecător. Două puteau juca renghiul. Leagănul ar putea fi un loc comod unde să stăm de vorbă, ferit și cuviincios în același timp.

– E o idee minunată, pastore, se repezi Sarah. Vă servesc eu cu plăcintă până vă faceți comozi.

Ea îi zori să iasă pe ușa din față și Crockett merse cu Holly la leagănul din lemn, care se dovedi a fi puțin mai strâmt decât se gândise la început. Nu îl ajută nici faptul că Holly se așeză la câțiva centimetri de brațul lui, lăsându-i loc abia cât să stea ca să nu ajungă să își lipească piciorul de al ei.

Amintindu-și motivul pentru care venise, el afișă un zâmbet cu aerul că regreta ceva.

– Îmi pare rău, domnișoară Brewster. Te superi dacă îți cer să te dai puțin mai încolo? N-am loc destul.

Ea strânse buzele cu o expresie nemulțumită, ca apoi să le îndulcească degrabă într-un zâmbet.

– Desigur. Ea se trase foarte puțin. E mai bine?

– Încă puțin, te rog.

Ceva neplăcut îi străfulgeră prin ochi, dar ea se supuse.

– Îți mulțumesc.

Plăcinta sosi, scutindu-l pe Crockett să fie nevoit a mai spune ceva, bucurându-se de un răgaz. Se puse pe mâncat desertul, dulceața murelor însiropate ajutându-l să aibă o dispoziție mai bună. Luă cu lingura și ultimul strop din siropul de un mov închis de pe fundul bolului, ca la urmă să pună vasul pe podea, lângă el. Pauza se terminase.

– Ești o bucătăreasă pricepută, domnișoară Brewster. Plăcinta a fost delicioasă.

La auzul complimentului, obrazii ei se făcură roșii și ea lăsă sfioasă genele în jos.

– Mulțumesc. Dar, te rog, Crockett—ea ridică genele când numele lui mic îi veni pe limbă, de parcă era desertul—spune-mi Holly.

– Nu, domnișoară. Nu cred că voi face asta.

Ea clipi.

– Cum?

– Despre asta am vrut să-ți vorbesc, domnișoară Brewster.

Rezemându-se cu spatele de brațul leagănului, Crockett se întoarse să stea cu fața mai bine la ea, în timp ce încerca disperat să nu ia seama la bătăile tot mai iuți ale inimii sale. Trebuia să se arate încrezător și puternic, nu o grămadă de nervi. Își dresе vocea și își impuse să o privească în ochi.

– Mă preocupă gândul că joci un joc care ți-ar putea face mult rău.

– Ce, eu-eu n-am idee ce vrei să spui.

Ea se prefăcu neatinsă, dar când degetele îi începură a strânge fusta, el știu că o tulburase.

– Domnișoară Brewster, nu-s indiferent la atenția deosebită pe care mi-ai dat-o în ultima vreme. E un lucru destul de măgulitor, dar mă temă că nu  ... potrivit.

Crockett vorbea rar, cântărind fiecare cuvânt, în timp ce se străduia să afle echilibrul convenit între amabilitate și dojană. „Îndreptați cu duhul bl ndeții” povățuia Scriptura.

– Nu doresc să-ți r nesc sentimentele; cu toate astea, trebuie să-ți spun cum văd eu lucrurile. Eu *nu*-ți voi face curte. Inima mea e deja d ruit  altcuiva.

Linii ad nci  ntunec r  perfecțiunea de sidef a frunții ei.

– Dar ești aici...  n clipa asta. N-ai venit să mă vezi?

Treptat, ridurile se șterseră, fiind înlocuite de buzele  guguiate pe care ea și le perfecționase.

– Am venit în calitate de pastor, nu ca pretendent. Crockett se aplecă în față, vr nd ca ea să primească în suflet cuvântul său de îndreptare. Ești t n r  și încântătoare, dar ceva din purtarea ta din ultima vreme a fost de o cutezanță neîngăduită. Drept să-ți spun, m-a făcut să mă simt destul de st njenit. Mă preocupă gândul că dacă vei continua să te porți în felul ăsta, alți bărbați și-ar putea face ideea greșită și ar încerca să profite de tine.

– Dar pe mine nu mă interesează niciun alt bărbat, Crockett. *Tu* mă interesezi.

Ea întinse m na și o puse pe genunchiul lui.  ncrunt ndu-se, el o prinse de încheietură și  i puse m na la loc, în poală.

–  nțelegi, domnișoară Brewster? Tocmai despre asta vorbeam.  i-am împărtășit că inima mea aparține altcuiva, dar continui să te apropii de mine, în ciuda celor spuse să te previn. Chiar trebuie să stărui ca să încetezi.

Crockett se ridică, făcând leagănul să se miște.

– Regret că trebuie să fiu atât de direct, dar trebuie să-nțelegi și să accepți că singura relație de care sunt  nterestat, în ce te privește, e aceea dintre un predicator și o credincioasă.

Holly opri mișcarea leagănului cu talpa papucului și sări în picioare. Ochii ei albaștri scoteau sc nteii precum cerul de amiază după șuieratul fulgerului.

– Cine-i femeia asta care ți-a cucerit inima? E una pe care ai cunoscut-o înainte?

Duse erau gurița simpatică și genele galeșe. Focul era tot ce rămăsese când ea își înfipse pumnii în șolduri și îl înfruntă față în față.

– Identitatea ei nu are importanță. Ce contează e să-ți îndrepti purtarea nepotrivită. Atrage felul nedorit de atenție, de la felul nepotrivit de bărbat, și n-are loc în viața unei femei creștine. Dorește-ți mai mult, domnișoară Brewster și acceptă adevărul că nu va exista niciodată nimic între noi.

– Știi ce cred? Ea îl împunse cu degetul în piept. Cred că nu *există* o altă femeie. Cred că ești pur și simplu înspăimântat de felul în care te fac să te simți. Te ispitesc, nu-i așa? Te fac să simți lucruri pe care crezi că un pastor nu s-ar cădea să le simtă.

– Domnișoară Brewster.

Crockett rosti avertismentul pe un ton apăsător, abia stăpânindu-și mânia. Dar Holly nu luă seama și continuă.

– Pasiunea nu e rea, Crockett. E un dar de la Dumnezeu. N-ai citit Cântarea lui Solomon? Sau ce zici de Pavel? N-a zis el că o căsătorie este legătura dumnezeiască pentru cei care ard unul pentru altul?

– Ajunge!

Ea tresări la strigătul lui, însă lui Crockett nu îi mai păsa de liniștea ei. Vremea purtatului cu mânuși trecuse. Își dorea să arunce numele Joannei în vârtejul argumentelor ei, ca pe un baton de dinamită și să i le arunce pe toate în aer. Holly avea să afle vestea destul de curând, oricum.

Totuși, o urmă de precauție îi înfrână limba. Nu i-ar face dragostei lui nicio favoare dacă ar târî-o în povestea aceasta urâtă. În schimb, el sili alte cuvinte să îi treacă printre dinți, spunându-le direct, unul câte unul.

– Nu sunt nici acum, nici vreodată interesat de o relație cu tine, domnișoară Brewster și ți-aș fi recunoscător dacă nu vei mai pomeni niciodată despre asta.

Spunând acestea, el traversă pridvorul și ajunse la ușă, o deschise și se aplecă înăuntru să își ia pălăria din cuiul de pe perete. O trânti pe cap și coborî treptele în curte, cu singurul gând de a se depărta de locul acela și de femeia necugetată, care refuza să accepte un refuz ca răspuns.

Nu îi scăpă urechilor vaietul ei ce străpunse aerul serii, nici ușa trântită ce făcu ecou dinapoia lui, dar nici nu se întoarse să se uite. Nu s-ar fi oprit deloc dacă o figură învăluită în umbră nu ar fi ieșit din șură.

— Nu știu ce joc faci, pastore, murmură Alan Brewster cu o voce rău-prevestitoare, la mai puțin de un metru distanță, dar, dacă-i faci rău fetei mele, singura predică pe care-o vei face e de la vreo doi metri sub pământ. Pricepi?

Crockett încuviință punând scurt bărbia în piept și, fără alt cuvânt, își continuă drumul spre casă.

Seara următoare îl găsi pe Crockett istovit în timp ce se îndrepta cu pași grei spre casă. Silas își pusese în minte să îi arate lui Crockett tot ce aparținea de fermă într-un mod groaznic de amănunțit. Totul, de la cutreieratul călare a hotarelor proprietății, până la parcurgerea registrelor contabile și la discuțiile despre planurile de reproducere a animalelor și de sporire pe viitor a șeptelului.

Silas nu se opriese nici măcar o dată întreaga zi, discutase despre afaceri chiar la prânz și la cină. Crockett se temea că îi va exploda capul dacă mai încerca să îndese o singură informație între urechi. Silas încercase din răspuțuri să își ascundă disperarea, însă Crockett simțea acest lucru cu fiecare instrucțiune pe care i-o dădea, cu fiecare plan pe care i-l făcea cunoscut. Era ca un om condamnat care vorbea peste sunetul făcut de nisipul care i se scurgea în clepsidră.

Atunci când Crockett îi aminti că șeful de post Coleson nu făcuse niciun gest să îl aresteze, după ce vorbise cu Jackson, Silas doar puse mâna pe umărul lui și îi spuse că, după ce el și Jo se căsătoreau, va fi partener la Lazy R oricum, așa că nu avea nimic de pierdut dacă îi arăta mersul lucrurilor din vreme.

Crockett zâmbea în timp ce mergea pe câmp, spre cimitir. Omul care detestase predicatorii timp de patruzeci de ani nu doar că primea cu brațele deschise unul în familie, ba chiar îi încredința și frâiele fermei sale. Dacă cineva se îndoia de existența lui Dumnezeu, nu avea decât să fie martor la transformarea lui

Silas Robbins, pentru a se convinge. Nicio altă explicație nu era de ajuns.

„Îți mulțumesc, Tată, pentru așteptarea ta răbdătoare, pentru că nu renunți niciodată la vreunul dintre noi. Continuă lucrarea cu Silas. Păzește credința lui abia descoperită, prin orice încercări s-ar putea ivi și ajută-l să te accepte din toată inima ca Domn. Dă-ne lui Jo și mie înțelepciune pe drumul alături de el și...”

Un zăngănit se auzi din încăperile sale întrerupându-i rugăciunea, când se apropia de partea din spate a bisericii. Să fi găsit vreun raton un loc prin care să pătrundă înăuntru? Spera ca micul bandit să nu se fi băgat printre cărțile lui. Cele mai multe erau depozitate în siguranță în cufăr, dar lăsase câteva pe masă, în scara de dinainte, inclusiv Biblia.

Se văzuse nevoit să citească toate cele trei epistole ale lui Ioan ca să se liniștească după înfruntarea cu Holly. Plecase la culcare meditănd la 1 Ioan 4:11—„Preaiubiților, dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să ne iubim și noi unii pe alții”—ca într-un final să recapete destulă pace ca să adoarmă. Unii oameni erau greu de iubit, dar, cu ajutorul lui Dumnezeu, va găsi o cale.

Odată ajuns la ușă, o deschise brusc și roti ochii prin cameră, după semne lăsate de un intrus blănos. Intrusul pe care îl descoperi, totuși, nu avea nici blană și nici nu părea grăbit să o zbughească la un picior apăsător al lui ori la agitatul pălăriei.

Crockett înlemni.

— Ce faci în casa mea?

Holly Brewster zâmbi dulceag și îi întinse o cană cu cafea și o farfurie pe care era un soi de desert în formă de triunghi. Crockett nu pierdu vremea să vadă dacă era plăcintă ori prăjitură. Toată atenția și furia lui se concentrau asupra femeii care se simțea ca acasă în sanctuarul lui personal.

— Am venit să-ți cer iertare pentru mica noastră neînțelegere pe care am avut-o aseară și să-ți aduc un dar de pace.

Ea ridică iar farfuria spre el, dar Crockett nu făcu decât să se încrunte, deloc dispus să accepte ceva oferit de ea.

– Haide, îl îndemnă ea. E prăjitura mea cu cremă de vanilie, garantată să aducă un zâmbet, chiar și pe fețele cele mai morocănoase.

– Trebuie să pleci. În clipa asta.

Crockett înaintă hotărât și luă farfuria din mâna ei. El aruncă farfuria, prăjitura și restul în coșul acoperit, împodobit cu panglici, care se afla pe masa lui. Găsi o eșarfă care nu putea fi decât a ei, ce fusese lăsată pe patul lui, o ridică dintr-un gest scurt și i-o aruncă, fără să îi pese dacă se vărsa cafeaua pe care ea o ținea pe materialul din lână aleasă.

– Nu-ți pasă câtuși de puțin de reputația ta?

El puse întrebarea pe un ton apăsător, stăpânindu-și cu greu răcnetul ce sta să-i scape din gâtlee.

– Ori de a mea? Nu poți veni în camerele mele.

Ea puse cafeaua deoparte și își aranjă șalul peste braț, de parcă reacția lui nu o tulbura câtuși de puțin.

– Întreci măsura, Crockett.

– Sunt fratele Archer, mârâi el printre dinții încleștați. Sunt pastorul, nu drăguțul tău.

El o prinse de cot, stăpânindu-se cât să o țină numai strâns, fără să îi provoace durere, în vreme ce o *îndemna* să meargă spre ușă. Ea încercă să își elibereze brațul din prinsoare, deschizând la urmă ochii și mai tare de spaimă, dar el nu voi să îi dea drumul.

– Cum de-ndrăznești să te porți cu mine în felu' ăsta, se răsti ea. N-ai niciun drept!

Ea se luptă să scape din strânsoare, dar nu se putea măsura cu puterea lui.

– Nu numai că am dreptul, răspunse el, luând coșul de pe masă în trecere, am obligația de bărbat creștin să-ți păzesc virtutea. El ajunsese la ușa rămasă întredeschisă de când intrase și o împinse cu vârful cizmei, deschizând-o larg. Ești ca un copil care se tot duce prea aproape de sobă. Nu vrei să ții seama de vorbele mele, așa că singura mea alegere e să te scot din bucătărie.

– Un copil? țipă Holly. Vai, barbarule bătăran și îngâmfat! Te crezi atât de nobil, dar nu ești altceva decât un bătauș. Un bătauș!

Cu un gest larg din braț, Crockett o scoase cu de-a sila din casă și îi puse coșul în brațe, apoi se întoarse și îi închise ușa în fața uluită. Ceva se izbi de perete. Poate o farfurie, după cum sună. Crockett se rezemă cu spatele de ușă, punându-și întrebarea în minte dacă prăjitura mai era pe farfurie când ea o aruncase.

– Ai să plătești pentru asta, Crockett Archer! M-auzi? Se mai auzi un obiect făcând un zgomot înăbușit când se izbi de peretele clădirii. Să fi fost coșul, poate? Ai să plătești pentru asta!

Alt țipăt. După aceea, se auzi ceva ce suna ca un material care se rupea, urmat de picioare care tropăiau iute. El nu mai văzuse o femeie în toată firea având o izbucnire nervoasă, dar Holly Brewster părea să aibă o adevărată înclinație spre asemenea năravuri. De la geam o zări din spate cum se depărta mânioasă. Ea se burzuluise într-un asemenea hal, încât jumătate din păr îi ieșise din ace.

Crockett clătină din cap, fiindu-i milă de bărbatul pe care ea va reuși până la urmă să îl prindă în mreje pentru căsătorie. Fie avea să-l calce în picioare, fie avea să-l facă bucățele cu ghearele ei, ori de câte ori avea să facă un lucru care ei nu-i va fi pe plac.

– „Mai bine să locuiești într-un colț pe acoperiș, decât cu o nevastă gâlcevitoare într-o casă mare.”

Crockett râse în barbă de unul singur și mânia i se domoli.

– Acum știu de ce Solomon a crezut nimerit să pomenească proverbul acesta anume de două ori.

Mulțumind Domnului că îi purta de grijă și că îi dăruise o femeie iubitoare de pace precum Joanna, alături de care să împartă o casă și o viață, Crockett se dezlipi de ușă și merse la masă. Aprinse lampa să alunge întunericul care îl învăluia tot mai tare, se așeză pe scaun și reciti pasajul din 1 Ioan înainte să își înceapă rugăciunile de seară.

În fiecare seară, el se ruga pentru altă casă din congregația sa. Totuși, în loc să se roage pentru familia Ward, așa cum avea de gând la început, hotărî să se întoarcă la familia Brewster. Numai Dumnezeu știa ce fel de probleme va avea de înfruntat, odată ce Holly ajungea acasă. Și Holly însăși avea nevoie de rugăciune.

Rugăciuni pentru înțelepciune, pentru o inimă iertătoare și pentru alinare.

Acum că el își recăpătase controlul propriilor emoții, vedea că izbucnirea ei nervoasă izvorâse dintr-o inimă rănită. O respinsese destul de brutal. Îi rănise probabil mândria, la fel ca inima. Vinovăția îi mustra conștiința. Să fi fost prea direct cu ea? Prea dur? Se purtase mai curând cu mânie decât cu mustrare?

Crockett plecă iar fruntea și puse cererea de a fi iertat pe lista lui de rugăminți. Un ceas mai târziu, Crockett avea o cu totul altă cerere pe buze când Alan Brewster lovi ușa cu piciorul și începu să care la pumni. Crockett abia avu vreme să ridice o mână ca să pareze pumnul greu al lui Alan, înainte ca omul plin de furie să îl apuce de pieptul cămășii și să îl trântască de perete. Crockett își suci corpul în ultima secundă să ia forța loviturii în umăr și nu în cap, făcând să îi treacă junghiuri dureroase prin braț.

– Îți zici omu' lu' Dumnezeu? Mizerabilule!

Pumnul lui Alan se înfipse cu toată puterea în plexul lui Crockett și cu mâna stângă el îl ținui de umăr la perete.

– Ești un demon care profită de încrederea femeilor necoapte!

Urmă altă lovitură, dar Crockett își întări mușchii ca să reziste la forța loviturii în timp ce scăpa din strânsoarea lui Alan, ridicând brusc brațul încordat. Se aplecă și fugi la ușă.

– Despre ce vorbești?

Alan urlă și se năpusti asupra lui precum un taur. Crockett se ținu bine pe picioare, numai că greutatea bărbatului și avântul lui erau prea puternice. Alan își încolăci brațele pe trunchiul lui Crockett și îl scoase pe ușa deschisă, punându-l la pământ. Aerul ieși cu putere din plămânii lui Crockett în cădere. Se lovi cu ceafa de pământul tare și rămase năucit.

Niște brațe din spatele lui îl ridicară și îl scoaseră de sub corpul lui Brewster. Crockett era gata să mulțumească oricui îi venise în ajutor, când aceleași brațe i se prinseră de bicepși ca niște cătușe. Crockett se încordă să scape din strânsoare, dar bărbații care îl țineau, câte unul de fiecare parte, nu îl slăbeau deloc.

– N-am făcut nimic!

Îl întorcea capul dintr-o parte în alta să se roage de cei care îl țineau, bărbați ce păreau ceva mai limpezi la minte decât tatăl lui Holly. Îi recunoscuseră a fi din neamul lui Alan și Sarah. Se întâlnise cu ei la picnic, dar nu îi văzuse niciodată la biserică. Brewster înainta clătînându-se, suflând din greu, însă tot plin de mânie ca să mai fie în stare de un atac.

– Zici că n-ai pus niciodată mâinile pe fata mea?

Crockett șovăi un crâmpeli de secundă, gândindu-se la felul cum o apucase pe Holly de braț și o scosese pe ușă afară. Secunda aceea fu tot ce îi trebui lui Alan să se aprindă iar de furie. Lovi cu pumnul în obrazul lui Crockett, dându-l cu capul de bărbia unuia dintre bărbații care îl țineau.

– Nu i-am făcut niciun rău, stăruie Crockett, disperat să facă apel la un dram de rațiune în situația aceea, înainte ca lucrurile să capete o turnură mai proastă. Era în casa mea când am ajuns de la fermă și am condus-o afară. M-a preocupat reputația ei și am făcut-o să plece. Asta-i tot.

– Asta-i tot? urlă Alan și îl pâlă în coaste. Crockett icni. Draga mea Holly vine acasă urlând de-i săreau ochii din cap, cu rochia ruptă de pe umăr, cu părul desprins pe la urechi, cu frunze și bețe peste tot, cu lut sub unghii, de parcă a trebuit să se târască să scape de tine și-ndrăznești să-mi spui că-i păzeai reputația?

Un rând de pumni în abdomenul lui Crockett întări acuzația. Lui Crockett i se muieră genunchii, dar bătașii îl țineau în picioare ca să capete loviturile. Simțea gustul sângelui în gură. Agonia îi zvâcnea în piept. Puterile îi erau pe sfârșite.

Din fericire, la fel era și Alan. Omul făcu un pas îndărăt, respirând greu de la efort. Crockett ridică încet capul și întâlni privirea amenințătoare a lui Alan Brewster, cu demnitatea tăioasă a omului acuzat pe nedrept.

– Dumnezeu mi-e martor, n-am făcut niciun rău fetei tale. Holly era supărată când a plecat de la mine, dar nevătămată. Poate a căzut în drum spre casă. Poate altcineva a atacat-o. Nu știu ce s-a-ntâmplat. Tot ce știu e că n-am fost eu.

Nimeni nu vorbi. Mărturisirea lui Crockett atârna pur și simplu în aer precum un far al dreptății. Și el începu să spere.

– A spus Holly cu adevărat că pastorul a atacat-o? cuteză să întrebe unul dintre bărbații din spatele lui Crockett.

„Te rog, Doamne, fă-i să vadă adevărul.”

– Crezi că am de gând să-ntreb toate amănuntele deocheate? se repezi Alan, cu ochii la fel de întunecați precum noaptea care îi învăluia. Dovada a fost grăitoare. Fetița mea s-a aruncat în brațele mele și a plâns de să-i sară inima din piept. „Fă-l să plece, tati,” se ruga ea. „Fă-l pe fratele Archer să se ducă de aici și să nu se mai întoarcă niciodată.” Am de gând să fac tocmai asta. Să mă asigur că omu’ ăsta nu mai face să sufere altă copilă, așa cum a făcut cu draga mea Holly. Sunteți de partea mea, băieți, ori ba?

Brațele care îl țineau pe Crockett se încordară, aproape ridicându-l de la pământ.

– Suntem cu tine, Alan.

– Bun, răspunse Brewster. Atunci, haideți să-l legăm.

Joanna stătea în fața pânzei la care lucrase în ultimele câteva luni și privea lung în ochii iubiți, de care îi era atât de dor.

– O, mamă. Mă voi căsători. Îți vine să crezi?

Un fior trecu prin trupul ei la gândul că va deveni soția lui Crockett. Portretul mamei îi zâmbea în răspuns, senin și iubitor, așa cum Joanna își aducea aminte. Spera că o immortalizase în felul în care și-o amintea și tatăl ei, deoarece portretul urma să fie cadoul lui de aniversare. Aceasta în caz că el mai era acasă, nu undeva într-o închisoare, când venea ziua lui de naștere, în luna ce urma.

„Nu te gândești la asta”. Era mult mai plăcut să se gândească la Crockett. La logodnicul ei. Joanna zâmbea când se duse la măsuța de lucru să își clătească pensula. Scutură firele în micul borcan cu terebentină, mirosul pătrunzător îi era cunoscut și foarte drag, unul care nu înceta niciodată să îi amintească de mama ei.

Dar, în clipa aceea, un bărbat frumos, cu ochi scânteietori și cu brațe vâjnoase îi acapară toate gândurile. Aceste gânduri o atraseră la geamul podului și o făcură să ridice privirea pe deasupra copacilor ca să cuprindă biserica. Să fie Crockett în camera lui, alcătuindu-și următorul cuvânt de învățătură ori punându-se în pat după o zi istovitoare de muncă la fermă? Inima îi tresălta la gândul că nu va mai avea de așteptat mult un răspuns.

În curând, ea va fi acolo, împreună cu el, poate cosând ceva liniștită într-un colț, în timp ce el își va scrie notițele sau poate îi va frământa umerii, ca să îi înlăture oboseala, pe când se vor pregăti

de culcare. Joanna se mușca de buză, cu fluturași în stomac ce o făceau să simtă emoții plăcute în pânțele.

Dar, apoi, ceva îi atrase atenția în direcția curții bisericii. Să fie niște lumini? Se sprijini cu o mână de pervazul ferestrei și se forță să vadă în noapte. Păreau două—nu, trei—lumini. Erau felinare. Crockett nu pomenise de vreo întâlnire. Să fie vreo situație grabnică? O boală ori careva fusese rănit? Se dusesse vorba despre cât de bine se pricepuse să îngrijească rana lui Jackson. Cu toate astea, ceva nu apărea bine.

Un îndemn să treacă la acțiune pe dată o îmboldea, transformând fluturașii aceia din stomac în înțepături de ace. Ducând mâna la spate, să își desfacă halatul pe care îl purta atunci când picta, Joanna se depărtă iute de fereastră și dădu fuga spre scara podului. Îndată ce picioarele-i atinseră pământul, Joanna fugi la baracă.

— Jasper!

Omul în care tatăl ei avea cea mai mare încredere avea deschisă ușa și ajunsese cu câțiva pași în curte, ținând pistolul în mână, pe când ea ajunse la el.

— Pune șaua pe Floarea Soarelui și pe Gamble. E tulburare la biserică.

El nu pierdu timpul cu vorbele, dădu numai din cap o dată și se îndreptă cu pași clătinători spre grajd.

— Jo?

Tatăl ei trebuie să îi fi auzit strigătul, fiindcă și el traversa cu pași mari curtea, prinzând din mers catarama de la cingătoarea pistolului. Ea fugi la el și îl prinse de braț.

— Tati, se-ntâmplă ceva la biserică. Sunt lumini în curte. Nu pot să-mi dau seama, știu doar că ceva nu-i bine. Vrei să iei calul și să vii cu mine să vedem ce face Crockett?

Silas o cuprinse cu brațul pe după umăr și o îndreptă spre grajd.

— Nu văd ce rău ar fi să-i facem lu' Archer o scurtă vizită.

— Mulțumesc, tati.

El o bătu prietenește, dar energic, pe umăr și o luă înainte grăbit să îl pregătească pe Gamble, să îl lase pe Jasper să se ocupe de Floarea Soarelui. În clipa când chinga fu strânsă pe calul ei, Joanna puse piciorul în scară și se sui în șa. Fără a-l aștepta pe tatăl

sau, dădu pinteni Florii Soarelui să o ia la galop ușor. Întunericul care se făcea tot mai adânc nu îi îngăduia să alerge în goana mare pe care i-o cerea inima.

Pe când ajunse la drumul mare, tatăl ei călărea alături de ea, indemnându-l pe Gamble să o ia înainte.

– Rămâi pe cal până ce aflăm ce se petrece, îi porunci tatăl.

Ea știa că nu era înțelept să fie de altă părere. Să o ia de-a dreptul prin câmp, era prea primejdios pentru cai pe timp de noapte, așa că Joanna și tatăl ei ținură drumul. Când se apropiară, ea reuși să deslușească o mână de oameni în lumina felinarelor, sub unul dintre stejarii impunători, cu ramuri generoase, care adăpostiseră la umbră oamenii în timpul picnicului.

Ea se aplecă în șa, încercând să deslușească mai bine ce se petrece. Doi cai stăteau în apropiere priponiți la pământ, dar unul părea să fie în mijlocul oamenilor. Fusesse rănit? Acesta să fie motivul pentru care se îngărădeau cu toții în jurul lui? Dar atenția lor nu părea a fi ațintită direct asupra calului. Nu, păreau a fi atenți la altceva. Ceva ce se zvârcolea dinaintea lor. Ceva ce loveau; vedea asta acum. Îl băteau și îl aruncau pe cal.

Atunci un șarpe căzu dintre crengile copacului. Un șarpe a cărui coadă avea un laț la capăt. Simți un bolovan în stomac. Nu era un șarpe. Era o funie.

Și forma de pe cal era...

– Crockett!

Ea strigă numele cât putu de tare și dădu pinteni Florii Soarelui să o ia la galop. Dar tatăl îi tăie calea înainte să se avânte în luptă.

– Stai dinapoia mea.

Vocea lui era aspră. Mai tăioasă decât o auzise vreodată. Apoi el scoase pușca din toc fără a se opri și trase un foc în aer. Odată ce luă oamenii în plin, trase de frâiele lui Gamble să îl facă să se oprească și îndreptă arma spre individul belicos din fruntea găștii—Alan Brewster.

– Ce se-ntâmplă aici?

Vocea tatălui ei sună liniștită în noapte, ca și cum întâlnirea cu un vecin la o spânzurare întâmplătoare nu era nimic ieșit din comun. Joanna o struni pe Floarea Soarelui să se oprească la câțiva

pași în urmă, după cum îi poruncise tatăl, dar destul de aproape să îl vadă pe Crockett. Iar priveliștea nu era una plăcută. Fața lui dragă era bătută și însângерată, părul plin de praf și răvășit, iar mâinile îi erau legate la spate.

„Oh, Crockett.” Ea gemu și trebui să se stăpânească să nu fugă la el. Totuși, teama pentru siguranța lui o țintuia pe loc. Aceasta din pricină că, în momentul când se apropiaseră, unul dintre bărbați trecuse lașul peste gâtul lui Crockett și strânsese nodul. De cumva calul pe care stătea se speria sau dacă unul dintre bărbați dădea o palmă animalului, Crockett rămânea atârnat.

– Asta nu-i treaba ta, Silas.

Domnul Brewster își înfipse mâinile în șolduri, unde avea prinsă o curea pentru arme, cu un revolver încărcat.

– Ești pe cale să-mi spânzuri unu’ din lucrătorii mei de la fermă și pe viitoru’ ginere. Asta-i treaba mea.

– Ginere?

Domnul Brewster întoarse capul să scuipe, apoi ridică dosul mâinii la gură să se șteargă. Numai atunci Joanna observă că se alesese și el cu câteva tăieturi și vânătăi.

– Se pare că-ți fac ție și fetii tale un favor, atunci. Când ai s-auzi ce-a făcut javra asta lu’ Holly a mea, ai să te rogi să dai o mână de ajutor, în loc să-mi ceri să mă opresc.

O greață frământa stomacul Joannei. „Holly.” Nu exista nicio îndoială că fata aceea măsluise adevărul în ceva urât și rău. Dar, cu siguranță, nici măcar Holly nu putea fi atât de crudă, încât să dorească atât de mult moartea unui bărbat.

– De ce-l învinuiește?

Tatăl Joannei își schimbă puțin poziția în șa, punând pușca în poală, de-a curmezișul, ca și cum nu mai credea că îi va mai trebui. Joannei îi venea să îi ia pușca și să ceară eliberarea lui Crockett... până ce observă degetul tatălui ei deasupra trăgaciului. Nu capitulase. Pur și simplu făcuse să dispară aerul amenințător ca să îi păcălească pe oamenii lui Brewster și să îi facă să lase garda jos.

– Fata mea a ajuns cu greu în sara asta acasă, cu rochia ruptă, cu păru’ răvășit, plângând în hohote că îl ura pe fratele Archer și că

voia să-l fac să se ducă de aici și să nu mai vie-napoi. Dacă draga ta
lo ajungea la fel, ce făceai?

– L-aș fi bătut pe bărbatul vinovat până la sânge.

– Întocmai.

Domnul Brewster dădu din cap satisfăcut, o indignare
îndreptătită lucind în ochii lui.

– Dar nu l-aș spânzura. Asta-i treaba legii.

Fața domnului Brewster se întunecă, maxilarul mișcându-i-se
de parcă era în primejdie să rămână înțepenit.

– Nu-i nicio lege prin părțile astea, Silas. Omu' tre' să-și facă
singur dreptate.

– Dar avem lege. Șefu' de post Coleson e acum acasă la Spivey.

Joanna aruncă o privire tatălui său. Chiar ar atrage el legea în
pricina aceasta, să se pună în drumul copoiului ca să îl salveze pe
Crockett?

– Îngăduie-mi să-l aduc.

Din câte se părea, el voia acest lucru. Lacrimi puseră un văl
peste ochii Joannei. Niciodată nu își iubise tatăl mai mult.

– Ești sigur că s-aduci legea aici e ideea cea mai bună, Alan?
întrebă bărbatul care ținea capul calului.

Domnul Brewster șovăi.

– Dacă îl spânzuri pe omu' ăsta, o faci din mânie și răzbunare,
nu pentru dreptate. Tatăl Joannei ridică încet arma și o îndreptă
spre pieptul lui Alan Brewster. De altfel, la cât de convins ești că
Archer e vinovat, sunt la fel de sigur că-i nevinovat. Îl cunosc pe
omu' ăsta. Am lucrat cu el cot la cot, zi de zi. Crezi că i-aș încredința
fata dacă n-aș fi pe deplin convins de caracterul lui?

– Orice om are secrete, Silas. Chiar și tu.

Amenințarea plutea în aer. Joanna se uită țintă la bărbat, cu
inima bătându-i nebunește. Știa oare domnul Brewster ceva despre
trecutul tatălui ei?

– Vin cu copoiu', Brewster. Vocea tatălui ei devenise dură ca
piatra. El va lămuri lucrurile. Dacă mă-nșel, Coleson se va ocupa
de Archer. Dar, dacă am dreptate și-l spânzuri până mă-ntorc, tu
ai să fii acela pe care copoiu' are să-l ducă la pușcărie. Pentru omor.

– Ne-am înțales, strigă domnul Brewster, speriiind calul lui Crockett.

Joanna rămase cu gura căscată, genunchii i se strânseseră pe cal și o făcu pe Floarea Soarelui să se dea în lături. Din fericire, omul care ținea calul pe care era Crockett ținu animalul pe loc.

– Adu copoiu', se învoi domnul Brewster. Până veniți, o să-l trimit pe Buck după Holly.

Bărbatul care stătuse în copac și ținuse funia coborî și se duse grăbit să își ia calul.

– O să vedem pe cine crede Coleson.

– Asta vom face.

Tatăl Joannei îl întoarse pe Gamble și veni lângă ea.

– Ia pușca mea, Jo.

El puse arma în mâinile ei tremurânde.

– N-ar trebui să-l aduc eu pe șeful de post?

Joanna măsură din ochi bărbații mânioși din jurul ei. Detesta gândul să îl lase pe Crockett, dar, dintre ei doi, tatăl se dovedea omul în stare să le țină piept. Alan Brewster nu ar vedea-o ca pe o amenințare reală, nici măcar înarmată cu o pușcă.

Tatăl scutură din cap.

– Nu, rămâi aici. Știu că Archer n-a pus mâna pe Holly, dar altcineva ar fi putut. Nu vreau să umbli singură pe-ntuneric.

El puse mâna pe umărul ei și o privi în acel fel anume care îi spunea limpede că discuția se terminase.

– Stai cu ochii pe omu' tău.

Joanna încordă spatele și aprobă din cap.

– Te iubesc, tati.

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet forțat.

– Și eu te iubesc, draga mea, și-ți jur c-am să-ndrept lucrurile.

Un semn din cap fu tot ce reuși ea ca răspuns. Tatăl strânse frâiele, întoarse capul lui Gamble și dădu pintoni calului. Gamble făcu un salt înainte, cal și călăreț luând-o în goana mare pe drumul ce ducea spre căsuța lui Jackson.

– Grăbește-te, șopti ea.

Inima lui Silas se auzea la fel de repede și de zgomotos precum Icopitele lui Gamble, în timp ce gonea pe drumul spre casa lui Jackson. Când zări calul șefului de post adăpostit sub latura clărăpănată dinspre vest a casei, o răsuflare din toți plămânii dădu drumul tensiunii ce i se adunase în piept.

De cumva Coleson se întorsese deja în Deanville, Archer ar fi copleșit de durere. Nu din pricină că era un filfizon în clipa aceea. Silas își petrecuse cei mai mulți ani ai tinereții făcând tot posibilul să se ferească de ștreang, dar când Joanna strigase numele lui Archer, de parcă inima îi era smulsă din piept, tot ce îi veni în minte era că el se cădea să aibă de gât cravata aceea din funie, nu predicatorul.

Silas mână calul înainte, sări din șa, fără a fi deloc surprins când șeful de poliție deschise brusc ușa și ieși în întâmpinarea lui, cu pistolul în mână.

– Suie-te pe cal, Coleson.

Silas nu dădu importanță armei, doar trase de hățuri și îl întoarse pe Gamble să stea cu fața la omul legii.

– E nevoie de dumneata la biserică.

– La biserică? întrebă zeflemitor Coleson. Țsta-i mare lucru' s' aud din gura ta, Robbins. Să nu mă crezi atât de nebun ca să mă iau după tine pe-ntuneric, pentru niște motive închipuite. Știu că mă vrei dus.

– Ce vreau e să te sui în șa.

Silas strânse mâinile și le făcu pumni, dar le țină pe lângă el în timp ce mergea spre casă, unde omul legii stătea rezemat în ușă.

– Un om nevinovat o să fie linșat dacă nu împiedici asta.

– Și cine-i bietu' suflet pe care trebuie să-l scap?

Coleman stătu puțin mai drept când Silas se apropie, dar nu dădu niciun semn că avea de gând să îl urmeze până în curtea bisericii.

– Pastoru'.

– Archer?

Copoiul izbucni în râs. Silas încordă mâna dreaptă. Îi ardea să îl facă pe om să tacă dintr-un pumn fulgerător în gură. Coleson își trase pălăria înapoi pe frunte.

– Bănuiesc că trebuie să cred c-a supărat pe cine nu trebuie la una din predici, așa să fie? Haide, Robbins. Așteptam mai mult de la tine. Hai măcar cu o poveste care-i cât de cât vrednică de crezare.

Silas stătea în cumpănă dacă merita să pună cu forța omul pe cal, când Jackson trecu pe lângă Coleson, cu fața mai albă ca laptele ori zăpada.

– Cine l-a prins pe Crock?

– Alan Brewster. Silas se concentrează asupra băiatului, lăsând copoiul să dispară din ochii lui cu totul. I-a intrat în cap că pastoru' a atacat-o pe Holly.

Culoarea reveni în obrajii lui Jackson.

– Crock n-ar face niciodată rău la o femeie. Niciodată! Băiatul se duse cu pași apăsăți lângă Silas, apoi stătu când pe un picior, când pe altul, de parcă abia își putea stăpâni indignarea.

– Holly Brewster umblă după el de săptămâni întregi, se pune mereu în calea lui și îi face ochi dulci la biserică. I-am tot spus că tre' s-o lămurească, da' îl cunoști pe Crock. E prea binevoitor. De fiecare dată când a încercat s-o descurajeze, ea s-a întăritat și mai tare. Tre' să-l fi încolțit, l-a împins prea departe că el nu s-a mai gândit la sentimentele ei și, la urmă, i-a spus drept în față să-l lase-n pace. Asta tre' s-o fi scos din minți.

– Ei bine, singurul lucru care stă acum între Archer și un gât sugrumat e Jo și promisiunea mea de a-l aduce pe omu' legii ca să

limpezească lucrurile. Silas aruncă o privire mânioasă lui Coleson. Așadar, vii?

Șeful de post îi răspunse privindu-l în același fel, dar întârzie puțin răspunsul.

– Vin.

Jackson puse piciorul în scara lui Gamble și întinse mâna să apuce cornul șei.

– Ai grijă la brațu' cela, băiete. Îngrijorat că Jackson și-ar putea leza rana ce încă se vindeca, Silas se grăbi să îi țină piciorul. Ești sigur că poți sta călare?

– Crock e prietenu' meu cel mai bun pe care-l am. Vin și eu.

Expresia încăpățânată de pe chipul lui Jackson, în timp ce se făcea comod în șa, îl scuti de pretextele lui Silas. Acesta din urmă se mulțumi să dea din cap și urcă pe cal, în spatele băiatului. Coleson veni lângă cei doi și puse o mână pe piciorul lui Jackson, ca pentru a-l îndemna să rămână.

– Crezi cu adevărat că Archer e în bucluc, fiule?

– Da, domnule șef de post. Jackson se uită peste umăr la Silas, apoi se întoarse cu fața la Coleson. Știu că crezi că el fura mai demult din poștalioane și poate făcea asta pe atunci. Dar asta nu contează pentru mine. Îl cunosc pe domnu' Robbins de aproape jumate din viața mea și am încredere-n el.

– Chiar și după ce el te-a-mpușcat?

– Din greșală, de câte ori tre' să-ți spun? îi aminti Jackson, apărarea lui fiind o binecuvântare pentru conștiința lui Silas. Și, da, am încredere-n el și acum.

Coleson îngustă privirea când întoarse ochii de la băiat la Silas.

– Poate și eu aș avea încredere-n el dacă nu și-ar mai ascunde trecutul.

– Hai cu mine acuma și ți-o spune tot ce vrei să știi.

Cuvintele îl surprinseră pe Silas, la fel de mult ca pe omul legii, numai că ceva înăuntrul lui se potrivea undeva, odată ce li se dăduse glas. Făgăduise să se lase în voia lui Dumnezeu, dar acest lucru nu se putea petrece dacă se agăța mai departe de păcatele din

trecutul lui, nu-i așa? Sosise vremea să facă pace cu trecutul și să înceapă o viață nouă.

Dar după ce se ocupau de Archer.

– Am de gând să-ți amintesc de asta, Robbins, zise șeful de post când o luă cu pași lungi spre cal.

Silas păstra o mască dâră, în ciuda bățăilor repezi din piept. Va înfrunta ce avea de înfruntat la vremea potrivită, dar, deocamdată, ce conta era să își respecte promisiunea față de copila lui. Lovi ușor cu călcâiele în coastele lui Gamble și porni spre biserică, rugându-se să îl afle pe Archer încă în viață pe când vor ajunge acolo.

Pe Joanna o dureau brațele care începeau a-i tremura, dar refuza să lase jos pușca, în pofida faptului că Alan Brewster nu mai era curios de ea. Era singurul lucru pe care îl putea face pentru Crockett și trebuia să treacă la acțiune. Nu îi putea îngriji rănille, nu îl putea ține în brațe, nu putea nici măcar să îi scoată funia aceea scârboasă din jurul gâtului.

Tot ce putea face era să privească, să se roage și să țină pușca pregătită să împuște bărbatul care amenința viața lui Crockett. Aruncă o privire fugară la drum. „Unde ești, tată?” Oare șeful de post se îndrepta spre ei? Ce se va întâmpla dacă nu era de găsit? Vor fi ei în stare să îl oprească pe domnul Brewster fără intervenția legii?

O broboană de sudoare se rostogoli pe spatele ei, încetinind pe fiecare nod al spinării. Joanna simțea fiecare urcuș și coborâș al picăturii ca și cum timpul încetinise. Și, când dâra se termină la șale, nu putu scăpa de senzația morbidă că și timpul lui Crockett se sfârșise.

– Povestea asta ține prea mult, bombăni Alan Brewster. Se opri din mersul agitat și se duse hotărât la Crockett. N-ar fi trebuit să-l trimit pe Buck după Holly. A trecut prin destule în seara asta și fără să mai fie nevoită să mai vadă lepădătura asta. Eu zic să ne punem pe treabă acum și s-o cruțăm de urâciune.

– Nu!

Joanna sări de pe spatele Florii Soarelui și fugi în direcția bărbaților. Ridică pușca de parcă mânua un ciomag, pregătită de-a binelea să o arunce în capul domnului Brewster, dar el se întoarse și, cu un elan puternic din braț, făcu să îi sară arma din mâini. Ea țipă de mirare și disperare, clătinându-se ușor în urma loviturii, în vreme ce un al doilea bărbat dădu fuga să ia pușca.

– Jo!

Crockett se smuci să rupă legăturile, luptând să se elibereze. Dar smuciturile lui nu făcură decât să îi sperie calul. Trupul lui se întinse în spate primejdios de mult, funia întinzându-se în timp ce calul făcu un salt înainte.

– Sunt bine, Crockett, se grăbi Joanna să îl liniștească. Ea încercă să îl ocolească pe tatăl lui Holly ca să ajungă la cal, el însă o prinse de mijloc și o dădu la o parte.

– Nu așa de repede, fetițo. N-ai să te apropii de prizonierul meu.

– Atunci fă-ți omu' să stăpânească animalul acela, îi ceru Joanna.

– Walt?

Domnul Brewster nu avea nici măcar bunăvoința să vadă chinul lui Crockett, atât de pornit era să o supună cu privirea-i amenințătoare.

– L-am prins, Alan.

Omul luă iar frâiele în mâini și îndemnă calul să dea un pas îndărăt, apoi doi. În cele din urmă, Crockett stătea într-o poziție normală și Joanna respiră mai ușor.

– Rogu-te, domnule Brewster. Joanna îl apucă de mânecă, implorând. Desfă sfoara. Șeful de post Coleson se va asigura că se face dreptate când va sosi. N-ai niciun motiv să riști un accident și să iei viața lui Crockett între timp.

Tatăl lui Holly se scutură să scape de mâna ei.

– Să știi că o femeie cinstită ar avea mai mult suflet pentru tinăra care a fost făcută să sufere, în loc să se roage pentru eliberarea atacatorului ei.

Joanna se îndreptă de spate. Stătu la toată înălțimea ei și îl privi pe om drept în ochi.

– O femeie cinstită stă lângă bărbatul pe care-l iubește, indiferent ce minciuni sfruntate sunt folosite pentru a-l condamna.

– Zici că Holly a mea-i o mincinoasă?

Joanna nu răspunse. Îi înfrunta privirea la rândul-i, lăsând stăpânirea de sine să vorbească în locul ei.

– Pe legea mea, tu...

El ridică mâna, intenția lui fiind clară. Joanna își adună forțele, dar nu își dezlipi ochii de ai lui nicio clipă.

– Pune mâna pe femeia cea și ai să fii omu' pe care l-oi duce la pușcărie în seara asta, dom'le. Fără alte întrebări.

„Șeful de post Coleson.” Joanna se întoarse iute, cu fața la omul legii, deloc surprinsă la vederea celor două arme ațintite asupra domnului Brewster, cea de a doua fiind a tatălui ei. Ce o surprinse cu adevărat era frumusețea blondă ce privea peste umărul copoiului, de pe spatele calului acestuia și expresia sincer oripilată ce șifona trăsăturile ei, de regulă încântătoare.

– Papa! Ce *faci*?

Alan Brewster puse capul în pământ și vuietul din sufletul lui Crockett, ce amenința să atingă culmea, se domoli.

– Holly?

Alan se depărtă de Joanna și făcu un pas către fiica lui. Joanna profită de distragere și fugi la Crockett. Îl prinse de un picior și puse obrazul pe genunchiul lui. Crockett închise ochii să îi simtă mai bine atingerea, dorind să aibă și el mâinile libere ca să îi mângâie fața și părul splendid.

– Ești bine? reuși el să întrebe cu vocea gătuită, funia împiedicându-l să își plece capul îndeajuns, pentru a vedea mai mult decât creștetul capului ei. Nu ți-a făcut vreun rău, nu-i așa?

Crockett detesta neputința poziției sale. Putea răbda legăturile și ștreangul și calul enervant de nărvaș când era singurul în primejdie, dar când Brewster se luase de Joanna, aproape că își ieșise din minți.

Ea înălță capul și se lăsă pe spate, cât să îl lase să îi vadă ochii scânteind în lumina felinarelor.

– Sunt bine câtă vreme ești în viață și nevătămat.

– Te iubesc, Joanna. Orice s-ar întâmpla, să știi asta.

O expresie aprigă se întipări pe chipul ei, foarte asemănătoare celei pe care o avea când îl înfruntase pe Alan Brewster, fără altceva decât credința în nevinovăția lui—credință ce îl făcuse să îi vină a striga victorios și o să sărute nebunește în același timp.

– Singurul lucru care se va întâmpla, Crockett Archer, e să scapi de funia cea groaznică și să te dai jos de pe cal ca să te poți însura cu mine, așa cum ai promis. Ai priceput?

Un zâmbet îi întinse buza ruptă lui Crockett, el însă fu bucuros de pișcătura dureroasă.

– Da, doamnă.

– Ea e fiica ta, domnule? strigă Coleson, atrăgând atenția lui Crockett, în timp ce șeful de post îi oferea brațul lui Holly să coboare de pe locul din spatele lui. Am găsit-o umblând pe drum cu un anume individ pe nume Buck. Părea mirată să audă ce se petrecea aici, la biserică. M-a-ntrebat dacă puteam să o iau pe cal cu mine, pentru cât drum mai avea.

Holly se lăsă jos și dădu fuga la tatăl ei. Își schimbase rochia și își aranjase părul, iar Crockett se ruga ca aspectul ei plăcut să joace în favoarea lui.

– Papa, asta nu e bine, murmură ea, cu o voce scăzută după tonalitățile tunătoare ale șefului de post, dar tot răzbătu prin aerul nopții. Ea aruncă o privire vinovată în direcția lui Crockett și apoi o văzu pe Joanna și ochii ei se făcură mari, înainte de a-i întoarce repede la fața pastorului. Se mușcă de buză și se îndreptă către tatăl ei.

– Dă-i drumu', papa.

– Da' ți-a făcut rău, dragostea mea. Nu-l pot lăsa să scape cu asta.

Felul duios de a vorbi nu reuși să domolească ostilitatea din atitudinea lui.

– Fie îl ia copoiu', fie îi fac eu legea cu mâna mea, da' nu mă dau dus de aici, în seara asta, fără să mă asigur că plătește pentru ce ți-a făcut.

– Chiar mi-a făcut rău, începu Holly și Joanna se țină mai dreaptă lângă Crockett.

– Ușurel, șopti acesta. Dă-i șansa de a îndrepta lucrurile.

El văzu cum o privi Holly pe Joanna. Știu și ea în clipa aceea că Joanna era femeia despre care îi vorbise, știa că îi spusese adevărul despre făgăduința făcută alteia.

– M-a rănit, continuă Holly, lăsând privirea în pământ, dar nu în felul în care crezi. Mi-a rănit numai mândria.

- Dar rochia ta, se stropși Alan, părul tău, lutul și frunzele. Știi ce am văzut când ai venit acasă și răul a fost mai mare decât mândria ta rănită, fato. Nu-l lăsa pe copoiu' ăsta să te-nfrice și să te împiedice să spui adevărul.

Holly ridică brusc capul.

- Când am îngăduit eu vreodată unui bărbat să mă înspăimânte? Crockett aproape se înăbuși venindu-i deodată a râde.

- Zici că m-ai mințit, copila mea? se zbârli Brewster, apucând-o pe Holly de braț.

- N-am mințit deloc, răspunse ea tăios. Te-am lăsat numai să tragi propriile concluzii.

Brewster își dădu fiica la o parte și își prinse mâinile la spate, de parcă se temea de ce puteau face dacă nu și le ținea strâns.

- Doamne sfinte, copilă! Aproape c-am omorât un om și-mi spui că totul a fost un fel de joacă?

El se duse la Crockett, bombănind în barbă. Holly se ținu după el.

- Nu ți-am cerut niciodată să-l spânzuri, papa. Am vrut numai să-l faci să plece.

- De ce? Brewster se suci cu fața la ea. Pentru c-a hotărât să o pețască pe Joanna Robbins și nu pe tine?

Holly se opri brusc, cu ochii tot mai mari.

- Ce?

- Să nu crezi că n-am auzit cum unelteai tu și mama ta. Știam c-ai pus ochii pe pastor, dar n-am crezut niciodată că un copil al meu ar putea fi atât de răzbunător încât să strice reputația unui om cumsecade numa' din pricină că ea n-a avut ce și-a dorit de la el. Iești o fată răsfățată și vicleană, Holly, și mi-e rușine cu tine.

Brewster îi întoarse spatele, scoase un cuțit de vânătoare din teaca de la brâu și se întinse dinapoia lui Crockett să taie funiile ce îi legau încheieturile mâinilor. Crockett dădu brațele în lături și sute de înțepături ascuțite, ca cele făcute de ace, i se înfipseră în mâini când sângele începu să îi curgă din nou prin palme și prin degete.

Fără a da cărnii timp să se refacă, el duse mâna la gât, apucă frânghia ce îl strângea sub bărbie și o trecu peste cap. În clipa

următoare sărea din șa și o strângea pe Joanna la piept, ștergându-i lacrimile de bucurie de pe obraji, în vreme ce încerca să și le țină pe ale sale.

Ea îl cuprinse de mijloc cu brațele și îi lipi trupul lui plin de răni de moliciunea corpului său.

– Îți mulțumesc, Doamne, șopti ea. Mulțumesc. Mulțumesc. Mulțumesc.

Inima lui răspunse la sentimentul Joannei în timp ce își îngropa fața în părul ei. Trase aer adânc în piept și savură parfumul ei plăcut și înviorător. Avea să trăiască. Avea zile să fie soț și tată. Să o iubească pe Joanna câte zile le va da Domnul împreună. Atât de fericit era să își țină femeia în brațe, încât atunci când o altă voce feminină strigă, el tresări.

– Papa! Cum poți zice lucruri atât de îngrozitoare?

Indignare și suferință sincere se auzeau în vocea lui Holly. Crockett ridică fruntea și făcu o grimasă, văzând că Brewster își trase brațul când fiica lui încercă să îl atingă.

– N-am spus nici măcar o dată un lucru neadevărat, stăruia ea. Tu ai tras concluziile greșite, mânia ta a pus capul fratelui Archer în ștreangul acela.

Brewster stătu cu umerii căzuți și mâna îi tremura când și-o trecu peste față.

– E adevărat c-am lăsat furia să mă facă să-mi ies din fire și, când mă gândesc la ce aproape s-a-ntâmplat, mi se face rău. Pot numa' să mă rog ca Dumnezeu și pastoru' să mă ierte.

Holly stătu mai dreaptă, cu un zâmbet ce îi lumina chipul. Dar când tatăl văzu zâmbetul acela, se încordă.

– Am tras o sperietură azi, Holly. Una care mă va împiedica să repet o greșală ca asta. *Tu* ce ai învățat?

Ea clipi din ochi și lăsă capul într-o parte, ca pentru a încerca să priceapă înțelesul cuvintelor tatălui său.

– Nu ești nevinovată în fața acestei fărădelegi, zise Alan, cu o voce grea, obosită. Tu ești cea care ai început povestea asta cu manevrele și vicleșugurile tale.

Ea încruntă fruntea și deschise gura, ca pentru a protesta, dar el nu îi îngădui să vorbească.

– Nu trebuie să minți cu limba ca să înșeli. Satana însuși a încercat să-l ispitească pe Cristos cu adevărul Scripturii întors după scopurile lui.

– Mă asemuiești cu... cu *Satana*?

Holly se trase îndărăt, de parcă ar fi lovit-o. Lui Crockett i se strânse inima de milă și se gândi să intervină, însă Joanna îl prinse de mână.

– Ușurel, șopti ea, repetând cuvântul spus de el mai devreme. Dă-i o șansă. O cunoaște mai bine decât noi.

Crockett zâmbi femeii încântătoare care îl privea cu ochi albaștri-gri, în care se citea înțelepciunea, și îi strânse și el mâna.

– Ai să fii o soție nemaipomenită pentru mine, domnișoară Robbins.

Ea îi dăruie o ocheadă pe care el i-ar fi dat-o dacă ochiul stâng nu i s-ar fi umflat, până aproape să fie închis de tot.

– Jur să fac tot ce-mi va sta în putință, domnule Archer.

El nu dorea altceva decât să o strângă iar la piept, numai că Alan Brewster se întorsese cu spatele la Holly ca să dea față cu ei.

– Îți datorez scuze, pastore.

Brewster înalță bărbia și îl privi drept în ochi pe Crockett. Acesta din urmă dădu repede din cap, fără șovăială. Apoi întinse mâna bărbatului în vârstă. Brewster șovăi un moment, apoi o strânse ferm.

– Îți făgăduiesc că o să țin bine mâna pe fata mea după asta. Și o să stau de vorbă și cu mama ei.

Bărbatul nu așteptă răspunsul, porunci numai lui Holly să urce pe calul lui și o luă înapoi spre biserică, unde îl lăsase. Walt strânse felinarele fără a scoate un cuvânt și Holly se grăbi să își ajungă din urmă tatăl, ținând privirea în pământul din fața picioarelor ei.

Odată ce se depărtară, Joanna se lăsă la pieptul lui Crockett.

– Lăudat să fie Domnul că s-a terminat, suspină ea. Strângându-l de mână, ea se întoarse ca să îl privească mai bine. Ochii ei îi

cercetau fața și buzele i se țuguieră a nemulțumire din pricina a ce vedea. Tăieturile acelea or să aibă nevoie de ceva îngrijire.

– Te oferi pentru treaba asta?

El se străduia să își joace sprâncenele într-un fel glumeț și se bucura din plin de zâmbetul ei fericit când Jackson veni în fugă din partea cealaltă a curții.

– Crock! Crock, vino degrabă. Băiatul își agita brațul sănătos, făcând mișcări nervoase deasupra capului. Copoiu' îl arestează pe Silas!

Cum?

Starea sufletească deja greu încercată a Joannei se șubrezi precum o bucată de dantelă veche, trecută peste un petic cu scaieți. „Asta nu se poate întâmpla.” Nu acum. Trebuia să fie o greșeală. Se uită peste umărul lui Jackson la tatăl ei. Avea mâinile întinse, puse cruce dinainte, în vreme ce șeful de poliție, Coleson, le lega cu un șnur din piele, de parcă tatăl ei era un cal de priponit.

– Stai! Ea se năpusti înainte, picioarele-i nefiind altceva decât niște bețe tremurânde când se împleticea pe distanța ce o separa de tatăl ei. Oprește-te!

Crockett ajunse lângă ea într-o clipă, mâna lui caldă prinzând-o de cot, sprijinind-o, întărind-o, în timp ce mersul lui sigur o ajută să parcurgă teafără distanța rămasă. Jackson o luă la pas dinapoia lor.

– Ce faci?

Joanna își trase brațul din prinsoarea lui Crockett când ajunseră la bărbați și se repezi la șeful de post. Îl lovi în umăr, cu putere, făcându-l să se dea un pas îndărăt.

– Nu-l poți aresta. Împușcarea lui Jackson a fost un accident.

Coleson își recăpătă dârz echilibrul și o înfruntă cu o privire rece.

– Nu-l arestez pentru împușcare.

– Atunci de ce-l tratezi ca pe un deținut? N-a făcut nimic!

– Dimpotrivă, doamnă, a mărturisit numeroase acte de tâlhărie. Poștalioane, trenuri, ba chiar a recunoscut că l-a răpit pe pastoru' care-i de față.

– Faptă pentru care tot n-am de gând să depun o plângere, vorbi Crockett din spatele ei.

Dar mărinimia lui nu conta, nu tocmai. Nu dacă tatăl ei recunoscuse restul.

– Tati?

Ea cerceta chipul tatălui său în căutarea unor răspunsuri, numai că trăsăturile lui greu de citit nu dezvăluiau nimic. De ce să mărturisească? De ce atunci, după atâția ani? Să fie o lăcomie din partea ei să vrea să țină lângă ea amândoi bărbații pe care îi iubea? Trebuia să își sacrifice tatăl, acum că Crockett era teafăr?

Tatăl ridică brațele legate și le trecu peste capul ei. Ea îi cuprinse mijlocul cu brațele și se agăță de el cu o putere disperată, închizând ochii să se ferească de adevărul lucrurilor care se petreceau. În mintea ei, era din nou o copiliță care fugea la tatăl ei să afle alinare. Și când buzele lui îi atinseră fruntea, la fel ca atunci când îi atingeau cotul julit ori mâna ciupită de o găină, lacrimile curgeau.

El o strânse mai tare în brațe și vocea lui răgușită se auzi încet în noapte.

– A sosit timpul, Jo. E vremea să nu mă mai ascund de trecut.

Ea scutură din cap neconsolată la pieptul lui, ținând ochii strânși atât de tare, încât părea că obrajii aproape i se uneau cu sprâncenele.

– Haide, Jo. E lucru' care trebuie făcut. În străfundul inimii tale știi și tu asta. Nu ne spune Cartea Sfântă că trebuie să ne mărturisim păcatele pentru a primi iertarea lui Dumnezeu?

– 1 Ioan 1:9, murmură Crockett încet.

– Vezi, continuă tatăl, aproape cu un râset în voce, pastoru' știe despre ce vorbesc.

Ridică iar brațele peste capul ei și se desprinse ușor din îmbrățișare. Hotărâtă să fie puternică pentru el, Joanna nu se împotrivi. Pași îndărăt și își șterse obrajii cu dosul mâinii. Când degetele mâinilor lui legate o apucară ușor de bărbie, ea se mușcă de buză să nu îi tremure și ridică privirea.

– Nu înțelegi, draga mea? Dacă o să merg în cer la Domnul, nu mai pot sta legat de tainele trecutului meu. Trebuie să recunosc ce

am făcut și să înfrunt ce are să fie. El nu-i felu' care să fie mulțumit cu jumătăți de măsură. Vrea totul.

Fiori trecură pe pielea ei, în același timp în care un șuvoi de căldură îi izvorî din inimă și curse prin fiecare venă a sa. Acela era momentul—cel pentru care ea și mama ei se rugaseră an de an. Îi veniră lacrimile, încețoșându-i vederea, dar ea clipi să și le alunge. Nu voia ca el să rămână cu gândul la lacrimile ei; îl dorea să își aducă aminte de bucuria ei.

Joanna îi arată un zâmbet radios, unul ce tremura puțin, dar care se potrivea cu sentimentele din inima ei.

– Sunt mândră de tine, tati. Mai mândră decât am fost vreodată în toată viața mea.

– Da... atunci...

El tuși și se întoarse, dar nu înainte ca ea să zărească felul în care ochii lui străluceau neobișnuit de luminoși sub clarul lunii. El tuși din nou, apoi se concentrează asupra unui punct aflat deasupra capului ei.

– O duci tu acasă, Archer?

– Da.

Crockett puse mâinile pe umerii ei, cu degetele mari făcându-i cercuri pe spate ca să o liniștească. Și, în vreme ce confirmarea lui era ceea ce orice gentilom ar oferi, gravitatea vocii avea o greutate ce întrecea cu mult datoria unui însoțitor. Tatăl fetei dădu din cap o dată, apoi se întoarse și se întinse să apuce cornul șei lui Gamble cu mâinile legate.

– N-are rost să tot lungim povestea asta, Coleson, zise el aspru, în timp ce urca pe cal într-un mod mai puțin elegant. Hai să ducem băiatu' la casa lui, să putem porni la drum când se crapă de ziuă.

Șeful de post luă frâiele lui Gamble și urcă pe cal.

– Haide, Jackson. Poți merge pe cal alături de mine.

Coleson își scoase cizma din scăriță și întinse o mână să ajute băiatul să urce dinapoia lui. Jackson aruncă o privire întrebătoare lui Crockett apoi, la semnul acestuia din cap, se sui în spatele șefului de post. În timp ce trioul se făcea nevăzut în noapte, Joanna

stătea neclintită, prea amorțită și sleită de puteri să facă altceva decât să stea cu ochii după ei.

Sufletul ei se bucura pentru capitularea spirituală a tatălui său, dar inima era în agonie din cauza prețului pe care el îl putea plăti. Crockett îi cuprinse umerii cu brațele și o strânse iar la piept. Căldura lui trecea prin pielea ei rece în timp ce o ținea lipită de el. Apoi el lăsă capul, își lipi obrazul de al ei și îi șopti cuvinte ce o făcură să își recapete speranța pierdută.

– Nu s-a isprăvit încă, Jo. Nu-i gata.

În după-amiaza următoare, Joanna făcu un drum până la pensiunea domnișoarei Bessie, pregătită să se încaiere cu Coleson. Crockett o adusesse cu căruța în Deanville la prima oră a dimineții, o lăsase la pensiune și apoi luase calul până în Caldwell ca să caute un avocat.

Jasper, Frank și Carl puseseră bani din economiile lor ca să acopere taxa avocățească, dar aleseseră să rămână acasă și să aibă grijă de fermă. Aceasta și ca să se țină departe de câmpul de bătaie al copoiului. Ea nu îi condamna. De fapt, se bucura că nu se amestecau. Inima ei era deja greu încercată. Nu mai putea răbda multe.

Din fericire, avea întăriri care mergeau alături de ea. Domnișoara Bessie, cu o expresie pe chip la fel de neînduplecată ca totdeauna, cu cocul ei strâns și cu gura făcută pungă, mergea în același pas hotărât cu Joanna. Amândouă aveau brațele pline de lucruri menite să ofere confort unui bărbat. Pături, materiale de citit, alimente.

Domnișoara Bessie chiar făcuse rost de un pachet de cărți de joc ce fusese uitat de unul dintre chiriași. Știind că tatăl ei nu dormea bine dacă nu avea picturile mamei sale în jur, Joanna îi adusesse două dintre preferatele lui de acasă, alături de Biblia ce aparținuse soției. Cu niciun chip nu avea să îl lase să zacă într-o celulă goală de închisoare, fără a fi înconjurat de altceva mai cald decât piatra și fierul.

Când se întâlnise întâmplător cu șeful de poliție care ieșea din bancă în dimineața aceea, el se învoise să o lase să ducă tatălui

câteva obiecte personale. Ei bine, definiția ei pentru *câteva* putea fi una puțin cam generoasă, dar Joanna avea de gând să se asigure că șeful de post își respecta cuvântul dat, chiar dacă era nevoită să îl bată la cap pentru a duce la îndeplinire acest lucru.

În momentul în care păși pe podul din scânduri ce era în fața închisorii, unul dintre tablourile pe care le ținea sub braț începu să lunece. Neavând o mână liberă să îl prindă mai bine, tot ce putu face a fost să strângă cotul pe lângă corp și să se îndoaie pentru ca șoldul să poată încetini lunecarea. Din fericire, ușa închisorii era întredeschisă și Joanna reuși să o deschidă dându-i un ghiont cu piciorul.

Grăbită să ajungă la o suprafață înaltă, până să piardă cu totul puterea strânsorii de pe tabloul *Răsărit pe Brazos* al mamei sale, se năpusti înainte și lăsă încărcătura pe prima masă la care ajunsese. O masă care întâmplător era biroul șefului de post. Un lucru putea spune despre copoi, avea reflexe bune. Bărbatul sări în picioare și, cu aceeași mișcare, își feri cana de cafea și un teanc de postere cu urmăriți de poliție din calea avalanșei, înainte ca *Brazos* să poată pricinui alte stricăciuni.

El ridică mândru dintr-o sprânceană.

– Ai de gând să mă mituiești, domnișoară Robbins? Tonul lui sec emana sarcasm. Mă tem că nu-s defel colecționar de artă.

– Nu fi ridicol, domnule șef de post.

Joanna împinse șoldul în față, să nu îi lunece tabloul de pe marginea biroului și puse repede tabloul *Pinii de la Lazy R* deasupra, eliberându-și mâinile ca să pună surpriza specială pe podea, rezemată de partea din față a biroului.

– Lucrurile astea-s pentru tata. Am adus numai câteva, continuă ea afișând un zâmbet. Întocmai după indicațiile dumitale.

Bessie veni în spatele Joannei, îl privi în față pe Coleson și lăsă intenționat coșul cu care făcea piața pe cele câteva telegrame care stăteau pe singura porțiune de pe birou ce nu fusese invadată de lucrări de artă.

– Pentru numele Domnului, femeie! Ești și tu amestecată în povestea asta?

Copoiul mârâi, căutând din ochi un loc unde să își pună cafeaua pe care o lăsa apoi pe partea din spate a sobiței din fontă, ce se afla dinapoia lui, și vorbea iar pe un ton apăsător.

– Ia ascultați, doamnelor. Locu' ăsta nu-i unu' de plăcere. E o pușcărie. Nu-i făcut să fie confortabil. Trebuie să fie dur. Rece. Atât de al naibii de neplăcut, de fapt, încât odată ce lumea trece pe aici, să se hotărăască să-și schimbe apucăturile ca să n-aibă iar de venit.

Joanna își încrucișă brațele pe piept și ridică bărbia, neavând nicio intenție să cedeze.

– Dar tata n-are nevoie să fie convins. Și-a schimbat viața acum șaisprezece ani. Așa că n-o să se-ntâmple niciun rău din pricina câtorva pături și nimicuri.

– Nimicuri? Un râset destul de acru i se auzi din gât. Doamnă, nimicurile tale sunt pe cale să-mi năpădească biroul.

– Doar n-ai de gând să-ți înfometezi deținutul, nu-i așa, Brett?

Domnișoara Bessie dădu la o parte prosopul ce acoperea coșul adus de ea, scoțând la iveală deliciile ce așteptau înăuntru.

Pâine proaspătă, dulceață, brânză, mere. Numai niște gustări să îi țină de foame între mâncărurile acelea sărăcăcioase pe care le aduce doamna Elliott.

Șeful de post se aplecă să inspecteze coșul cu capac și inspiră adânc.

– Acelea-s dulcelețurile tale de căpșuni, Bess?

– Mda. M-am gândit că ți-ar plăcea și ție să guști din mâncare. Ea împinse coșul mai mult sub nasul lui. Dacă ai să scotocești mai adânc, ai putea găsi chiar o bucată groasă din checul meu cu lămâie.

Omul ridică brusc capul și Joanna jură că îl auzea salivând.

– *Încerci* să mă mituiești.

El se încruntă scurt la Bessie, numai că privirea i se întoarse la coș, trădându-l.

– Nu-i mită. E o răsplată pentru că faci o faptă bună.

Bessie se întinse peste masă și, pentru o clipă, Joanna crezu că femeia avea să atingă mâna șefului de post. Apoi însă degetele

acesteia se întoarseră la prosopul pe care îl traseră la loc, peste mâncare.

– Las-o să pună sus tablourile, Brett. N-au să strice nimic.

– Mie îmi pare o pierdere de vreme, bombăni Coleson, dar luă tabloul de deasupra și începu a privi curios rama și partea din spate, ca pentru a verifica dacă era de contrabandă. Judecătorul itinerant va veni aici săptămâna următoare. Audierea e stabilită pentru marți.

Marți. Un geamăt veni pe gâtul Joannei. Încă șase zile în care să se frământa cu întrebări despre ce se va întâmpla. Alte șase zile de despărțire de tatăl ei. Joanna începu să se îndoiaie de spate, iar starea de spirit să i se înnegureze, dar se sili să se întărească atât trupește cât și sufletește. Mai erau șase zile de rugăciune pentru o soluție favorabilă.

– Ce-i asta? Coleson scoase un ciocan din coșul cu alimente și îl flutură pe sub nasul Joannei. Încerci să strecuri arme pentru tatăl tău?

Bessie protestă zgomotos, dezgustată.

– Nu fi zezec. E pentru agățat tablourile. Sunt și câteva cuie pe acolo. Doar că n-am avut destule mâini să le căram pe toate. A trebuit să le punem pe fundul coșului ca să nu zdrobească pâinea.

Coleson se întoarse cu fața la Bessie și ridică o sprânceană neîncrezător.

– Te aștepti să te las pur și simplu să valsezi în celula aceea, cu o armă pe care Silas Robbins o poate folosi împotriva mea?

– Nu. Bessie aruncă o privire la omul legii cu o expresie ce părea a pune la îndoială istețimea omului. La ce mă aștept e să iei lucrurile în primire, cum faci totdeauna, și să mergi acolo să agăți tablourile cu mâna ta. Sincer, Brett. E un lucru' pe care un gentilom l-ar face.

– Pentru numele lui Dumnezeu, bombăni bărbatul. Dă-mi cuiele. Îmi poți da afurisitele alea de tablouri printre bare.

Porni cu pași apăsați spre partea din spate a pușcăriei, mormăind în barbă ceva despre femei nebune și urzelile lor trăsnete. Bessie îi zâmbi cu satisfacție Joannei, apoi luă păturile, cărțile de joc și

Biblia, lăsând coșul cu mâncare pe biroul șefului de poliție. Ridică din umeri la privirea nedumerită a Joannei.

– Eu chiar am copt-o mai degrabă pentru el decât pentru taică-tu. Să-l mai îmblânzesc, înțelegi. E topit după mâncărurile mele.

Joanna își ascunse zâmbetul în timp ce aduna tablourile. Dacă nu știa mai bine cum stăteau lucrurile, putea jura că domnișoara Bessie avea o slăbiciune pentru șeful de poliție al orașului, dedesubtul aceluia înveliș plin de țepi. Și, judecând după reacțiile bărbatului, acesta era pesemne topit după mai multe decât după mâncarea ei.

Pe când femeile ajunseră înapoi la cele trei celule din spatele clădirii, șeful de post îl legase deja pe tatăl Joannei trecându-i brațele printre barele din ultima celulă și înfășurându-i o funie din piele în jurul încheieturilor mâinilor. Tatăl ei stătea rezemat supus de bare în timp ce Coleson băgă o cheie în încuietoarea ușii. Joanna lipi tablourile de perete și fugi la tatăl ei, acoperindu-i mâinile cu ale sale.

– Ești bine, tati?

El îi zâmbi și dădu din cap.

– Sunt bine, draga mea. Nu trebuie să-ți faci griji din pricina mea.

– Crockett e pe drum spre Caldwell să plătească un avocat. O să ne batem. Nu s-a terminat.

Privirea tatălui o întâlni pe a ei printre bare, cu o pace care o uimi.

– Dumnezeu stăpânește lucrurile, Jo. Orice s-ar întâmpla, va avea grijă de mine.

El ridică mâinile legate de-a lungul barelor până ce reuși să prindă cu degetele o șuviță din părul ei ce îi juca pe lângă tâmplă.

– Te va avea și pe tine în pază. Dacă nu credeam asta, nu eram acum aici.

Ochii ei se umeziră.

– Știu, răspunse ea, cu vocea tremurând ușor. Am nădejde în el, tati. Chiar am.

După atâția ani în care sperase și se rugase pentru ca tatăl ei să manifeste o asemenea credință, aproape că se pierdea cu firea să îl vadă făcând acest lucru. Dar o femeie plângăcioasă nu va servi la nimic bun. Astfel, ea clipi să înlăture lacrimile nedorite din ochi și înălță bărbia cât să îi arate un zâmbet.

– Ți-am adus câteva lucruri.

Coleson pufni.

– *Câteva?* Femeia încearcă să transforme închisoarea mea într-un salon pentru femei.

– Cum?

Tatăl îi aruncă o privire întrebătoare. Joanna ridică din umeri, apoi se întoarce și luă câte o ramă în fiecare mână.

– Știu cât de mult îți place să ai prin preajmă tablourile mamei, așa că, dimineată, când am plecat de acasă, am luat două cu mine.

Ochii lui se aprinseră de mirare și încântare.

– *Brazos-ul?*

Joanna surâse când ridică tabloul ca să îl vadă și tatăl ei.

– Desigur.

Întinse tabloul printre bare șefului de post care venise alături de ei. Tatăl urmări tabloul cu privirea, mângâind scena familiară cu ochi nesățioși.

– Am adus și pinii.

Ea îi întinse ultimul tablou pe care mama ei îl terminase înainte să moară, cel despre care spunea că era preferatul ei, fiindcă era scăldat în dragostea de casă.

El întinse reverențios degetul spre pânză.

– A, Martha.

Cuvintele fură rostite în șoaptă. Joanna plecă fruntea, cu inima strânsă. După două lovituri de ciocan, șeful de post se întoarce ca să ia tabloul celălalt. Primul atârna destul de strâmb pe perete, deasupra priciului ce servea drept pat, dar era sus.

Joanna dădu din cap, mulțumind omului legii care bombănea, și i-l dădu și pe al doilea. Stomacul i se răzvrăti când întinse mâna după ultimul obiect rezemat de perete, la stânga ei.

– Am adus și unul al meu. E nou.

Ea se îmbujoră deodată și îi veni greu să își privească tatăl în față. Măinile îi tremurau când ridică dinainte tabloul înrămat de curând.

– Unu' al tău? Curiozitatea îi încălzea glasul. E minunat, Jo. N-am mai văzut o lucrare nouă de-a ta de când... ei bine... de multă vreme.

Nu de când murise mama ei. Joanna se mușcă de buză și scoase portretul din fața de pernă în care îl învelise. Ținându-și respirația, lăsă pânza albă să cadă pe jos și întoarse tabloul pentru ca tatăl să îl poată privi.

– Aveam de gând să ți-l ofer de ziua ta, numai că...

Ea înălță capul și restul spuselor se făcu pulbere în gura ei când văzu ce nu putea fi decât pură venerație pe chipul tatălui. Nu îi făcu complimente. Nici nu îi aduse elogii înflorite. Nici măcar nu zâmbi. Se uită numai lung la portretul soției sale, de parcă nimic altceva nu exista. Desfăcu mâinile și Joanna puse marginea de jos a ramei pe palmele lui deschise. Buzele lui rostiră în șoaptă numele mamei fetei în timp ce o lacrimă i se rostogoli pe obrazul bătut de vreme.

Joanna se uită în altă parte, momentul fiind prea intim, chiar și pentru ea să îl tulbure. Numai atunci remarcă liniștea desăvârșită din jurul ei. Bessie stătea la ușa celulei, cu ochi mari de neîncredere și uimire. Până și șeful de post părea pus în încurcătură.

– Eu doar am să... o... bat un cui și-am să te las să-l agăți pe acela când ești pregătit.

Coleson se retrase și bătu repede un cui în perete, lângă căpătâiul priciului. Cele două lovituri scurte din ciocan pârură a-l scoate pe Silas din transă. El clipi din ochi și, într-un final, ridică fruntea.

– Ai readus-o la viață, Jo, zise el răgușit. Îți mulțumesc.

– Ar fi foarte mândră de tine, tati.

Joanna se apropie și îi cuprinse mâinile într-ale sale, în timp ce el ținea rama. Ușa celulei se închise cu zgomot, scuturând barele. Joanna păși îndărăt, luând tabloul cu ea când se apropie șeful de post. Dar, de îndată ce Coleson desfăcu legăturile tatălui, ea îi dădu tabloul printre bare.

– Am pus pătura, cărțile de joc și Biblia pe culcuș, Robbins.

Tatăl ei strânse tabloul la piept, dar își concentra atenția asupra fetei.

– Biblia lu' Martha?

Joanna dădu din cap afirmativ.

– Ai citit-o cu atâta credincioșie în ultima vreme, m-am gândit că ți-ar plăcea s-o ai. Nădăjduiam că vei afla tărie și alinare în paginile ei.

– Negreșit așa va fi. El puse jos tabloul, rezemându-l de bare și întinse o mână spre ea. Haide aici, Jo.

Ea se apropie repede și întinse brațele printre bare ca să îl cuprindă cât putea mai bine.

– Te iubesc, draga mea, zise el, cuvintele lui calde străpungând pieptul ei și ajungând drept în mijlocul inimii.

– Și eu te iubesc, tati, și o să mă rog pentru tine în fiecare zi.

El o bătu ușor pe umăr, în felul lui puțin stângaci ce îi aducea mereu zâmbetul pe buze.

– Să faci asta, copila mea, dar să nu uiți... dacă Dumnezeu nu-ți dă răspunsul pe care-l voiești, nu-ți face sânge rău. Te poți bizui pe el mai departe, chiar și când zice nu.

Joanna se căzni să înghită nodul din gât ce părea de dimensiunea unui pepene. Tatăl ei se împăcase cu adevărat cu Dumnezeu. Îl privi în ochi și ridică bărbia.

– N-am să uit.

Tot orașul Deanville se prezintă la audiere: telegrafistul băgăcios, frizerul, chiar și pastorul care predicase în trecut de la amvonul pe care îl ocupa Crockett la momentul acela.

Crockett recunoștea și câteva fețe din congregația lui. Joanna nu voise să plece de lângă tatăl său în zilele de dinaintea procesului, astfel că, după ce Crockett se întoarse în oraș împreună cu avocatul, o lăsă în grija domnișoarei Bessie și se întorsese acasă, nu doar pentru a conduce serviciile de închinare, dar și pentru a organiza o adunare specială pentru rugăciune, în seara de duminică.

Fusese impresionat de numărul familiilor care veniseră. Și, când făcu anunțul că se caută martori care să fie dispuși să depună mărturie în apărarea caracterului lui Silas, se oferiră câteva persoane care se aflau în sala de judecată în clipa aceea și așteptau. Jackson se rugase să fie pus pe lista martorilor, dar domnul Gillman, avocatul, se temuse că șeful de post va aminti de incidentul cu împușcarea dacă Jackson depunea mărturie și acest lucru nu ar fi făcut niciun favor lui Silas.

Ușa ce dădea spre camerele judecătorului se deschise scârțâind și Joanna îi strânse mâna lui Crockett. El îi mângâie încheieturile degetelor și se apropie mai mult de ea, pe rândul de bănci din lemn, cu nervii întinși la fel ca ai ei. Judecătorul, un bărbat surprinzător de scund și de firav, ce avea un rotocol de chelie, intră cu pași mari în sala de judecată. Totuși, el păru a deveni mai înalt când urcă la biroul judecătorului, iar când lovi cu ciocănelul de lemn, toată vorbăria încetă.

Fără a schița mai mult decât un gest din încheietura mâinii, bărbatul preluă controlul asupra sălii. Crockett și Joanna se ridicară, alături de restul oamenilor adunați, dar judecătorul le făcu repede semn să se așeze. Gillman îl asigurase că Judecătorul Wicker era un om corect, care nu ținea cont de formalisme. Se pare că cel puțin a doua jumătate a acestei aprecieri era adevărată.

Crockett se ruga ca și prima jumătate să se adevărească.

– Silas Robbins.

Vocea judecătorului răsună prin sala plină de lume făcând un ecou impresionant. Domnul Gillman se ridică în picioare și îl îndemnă pe Silas să îi urmeze exemplul. Judecătorul frunzări niște hârtii pe birou și continuă.

– Ești acuzat de un număr necunoscut de tâlhării. El ridică ochii și îl străpunse pe Coleson cu o privire grea, ce exprima nemulțumirea. Din câte se pare, bunul șef de post, aici de față, n-a fost clar în privința numărului de fărădelegi de care să te acuze de fapt.

– Asta-i din vina mea, domnule judecător, răspunse Silas, neluând seama la avocatul de alături, care îi șoptea furios să tacă. Când am făcut mărturisirile, nu mi-am putut aminti numărul exact de diligențe. Pesemne vreo douăzeci sau așa ceva. Am tâlhărit numa trei trenuri, totuși. Patru dacă puneți la socoteală pe acela când l-am răpit pe pastor.

El arată cu degetul peste umăr. Crockett ridică mâna și făcu semn judecătorului.

– Ce faci? șuieră Joanna.

Crockett se aplecă spre ea și șopti din colțul gurii.

– Încerc să arăt că nu-i port pică din pricina acelei întâmplări.

Judecătorul ridică o sprânceană la Crockett și se întoarse către Coleson.

– Nu văd răpirea enumerată printre delictе.

– Asta-i din pricină că pastoru' refuză să facă acuzații. Șeful de post își împreună brațele pe piept și Crockett nu avu nicio îndoială că privirea cruntă a omului legii l-ar fi ars dacă alegea să se uite anume în direcția lui. Bine-nțeles că mi-a ajuns la urechi

că se însoară cu fata acuzatului, așa că lucrul ăsta ar putea avea un amestec în poveste.

– Planurile de căsătorie ale predicatorului nu privesc curtea asta, domnule șef de post. O să-ți mulțumesc dacă-ți vei păstra bănuielile pentru dumneata, ca să putem continua într-un mod organizat. Am vorbit limpede?

Coleson râcăia podeaua de stejar cu talpa cizmei cu care avea încălțat piciorul stâng.

– Da, domnule.

Judecătorul își întoarse atenția la Silas.

– Acum, Robbins, din vreme ce ai fost atât de sincer privitor la incidentele de care ești acuzat și deoarece am o declarație de la domnul Coleson ce arată că ai recunoscut delictele în cauză, pot presupune că te declari vinovat?

Silas se îndreptă de spate și înălță bărbia într-un mod ce aminti lui Crockett de Joanna când era hotărâtă să meargă până la capăt cu ceva.

– Da, domnule Judecător.

Joanna gemu ușor, iar Crockett o cuprinse cu brațul său, dorind să poată face mai mult pentru a-i cruța inima de chinul acela sufletesc.

– Un infractor cinstit, remarcă judecătorul Wicker. Asta-i o raritate în domeniul meu de activitate. Un lucru care-ți dă speranță.

El însemnă ceva pe una din hârtiile aflate dinaintea lui, apoi făcu semn domnului Gillman.

– Înainte să pronunț sentința, aveți martori care doresc să depună mărturie în numele domnului Robbins?

– Da, domnule judecător, veni răspunsul avocatului.

– Foarte bine. Chemați primul martor.

– Îl chem pe Silas Robbins.

După ce depuse jurământul că va spune adevărul, Silas merse în boxă. Domnul Gillman se duse la Silas, apoi se întoarse ușor pentru a include publicul și judecătorul în timp ce punea întrebările.

– Domnule Robbins. Câți ani au trecut de la ultima dată când ai furat ceva? Un bun material de orice valoare?

Silas își dresă glasul.

– Șaisprezece ani.

Avocatul umbla încolo și încoace dinaintea biroului judecătorului, cu mâinile la spate.

– Și după șaisprezece ani de viață onestă, ce te-a îndemnat să mărturisești deodată greșelile astea din trecut?

– Am ostenit să duc în spate trecutul și să mă tot feresc de Dumnezeu și de propria-mi conștiință. În cele din urmă, am încetat să fug și mi-am dat seama că a venit vremea să spun totul. Altfel, nu puteam fi omul lui Dumnezeu.

Domnul Gillman zâmbi.

– Înțeleg. Așadar, n-ai fost numai un cetățean care a respectat legea în ultimii șaisprezece ani, ba chiar ai devenit de curând și un om cu convingere religioasă. Admirabil, într-adevăr. Nu am alte întrebări.

– Vă puteți relua locul, domnule Robbins. Judecătorul Wicker îi făcu semn lui Silas să se întoarcă la locul lui. Chemați martorul următor.

Gillman se întoarse cu fața la public.

– O chem pe doamna Idabelle Grimley.

Se auzi un foșnet dinapoia lui Crockett, în timp ce doamna Grimley înainta, ținându-și emoționată poșeta dinainte. Privirea ei o întâlni pe a pastorului, când trecu pe lângă rândul lui, și Crockett dădu din cap încurajând-o. La îndemnul domnului Gillman, ea vorbi curții despre vremea când Silas venise la ușa familiei sale, împreună cu doi dintre oamenii lui, oferindu-se să taie iarba după ce soțul ei căzuse la pat, având un picior rupt. Domnul Robbins nu voise să primească nicio răsplată, în afară de plăcinta cu cireșe pe care ea l-a obligat să o ia acasă, în semn de mulțumire.

Alți doi membri ai bisericii depuseră mărturie după doamna Grimley, fiecare făcând un portret al lui Silas, descriindu-l ca pe un fermier foarte muncitor care trăia mai mult retras, dar pe care se putea oricând conta ca să își ajute aproapele în vremuri grele. Totuși, atunci când avocatul se întoarse către public pentru a chema al patrulea martor, judecătorul Wicker îl întrerupse.

– Ai spus ce trebuia, Gillman. Robbins a fost un cetățean model și un vecin bun pentru oamenii aceștia.

El flutură din mână nerăbdător, ca pentru a încerca să șteargă nume de pe o tablă invizibilă.

– Cred că ne putem lipsi de ceilalți martori dacă toți au o mărturie asemănătoare.

– Da, domnule judecător.

Gillman își ocupă scaunul. Judecătorul Wicker se adresează lui Coleson.

– Ai martori care să respingă cele spuse?

Șeful de post își recăpătă treptat stăpânirea de sine.

– Îhî... nu, domnule judecător. Dar omul a recunoscut, se grăbi el să adauge, așa că asta ar trebui să vă spună tot ce tre' să știți.

Judecătorul se încruntă.

– N-ai telegrafiat oamenilor legii din zonă ca să vezi dacă erau martori dispuși să depună mărturie, cu privire la fărădelegile domnului Robbins?

– Ba da. Numai că dintre cei doi care au venit, niciunul nu l-a putut recunoaște. Robbins purta mereu o mască din pânză peste obraz, ca să-nțelegeți. Și după toți anii aceia care au trecut... ei bine... martorii n-au voit să jure pe Biblie că el era omu' care i-a tâlhărit.

Judecătorul Wicker îl ținut pe șeful de post cu o privire nemulțumită până ce omul își ocupă locul în cele din urmă.

– Asta-i foarte neobișnuit, vorbește judecătorul apăsător. Mărturisirea unor delict vechi de zeci de ani, făcută de un infractor fără acuzatori.

El puse deoparte hârtiile și scoase un oftat prelung. Joanna se încordă. Crockett o mângâie pe braț, simțind și el o strângere în piept.

– Domnule Robbins, vorbește judecătorul, privind încruntat la Silas în timp ce tatăl Joanei își împingea scaunul în spate și se ridica pentru a-și primi pedeapsa. Îmi pui dinainte o dilemă neobișnuită. Te-ai declarat vinovat de acuzația de tâlhărie. Prin

urmare, trebuie să dau o sentință potrivită delictelor pe care le-ai recunoscut. De obicei, un minim de cinci ani.

– Nu, șopti Joanna, chinul ei abia auzit sunând ca un țipăt în urechea lui Crockett.

– Cu toate astea, continuă judecătorul, mă aflu în situația de a-mi pune întrebarea ce anume acei cinci ani de închisoare ar fi de așteptat să împlinească. Detenția servește unui scop îndoit. În primul rând, e o pedeapsă pentru infracțiunile comise împotriva societății și o piedică împotriva viitorului comportament contrar legii. Dar, în al doilea rând, și cred că e lucrul cel mai important, detenția oferă șansa pentru îndreptarea caracterului certat cu legea. Acesta e motivul pentru care avem biblioteci și preoți militari în închisorile noastre, motivul pentru care îi învățăm pe deținuți o meserie care se cere. Vrem ca ei să reentre în societate schimbați și pregătiți să contribuie într-un mod pozitiv.

Judecătorul Wicker se opri să își tragă suflarea, apoi îndreptă un deget butucănos chiar spre Silas.

– Dumneata, domnule, se adresă el, cu o notă acuzatoare sunând în voce, te-ai îndreptat deja.

Joanna clipi din ochi. Auzise bine? Oare judecătorul tocmai îi acuzase tatăl că era prea reabilitat? Schimbă o privire fugară cu Crockett, dar el părea la fel de uluit. O mângâie iar pe braț, totuși, iar simpla atingere o învioră.

Ea nu știa cum ar fi supraviețuit acelei zile fără el alături, mereu pregătit cu un zâmbet ori cu o atingere ușoară, prin care să o liniștească. Tatăl ei stătea atât de drept și de înalt, cu umerii îndreptați în timp ce asculta pronunțarea judecătorului. Stătuse la fel la înmormântarea mamei sale, ca și cum era pregătit pentru o lovitură de care nu se putea apăra.

– Din vreme ce ai renunțat deja la o viață de fărădelegi și ai fost un cetățean exemplar în ultimii șaisprezece ani, nu am de gând să-ți dau pedeapsa cu închisoarea.

Joannei îi sări inima în piept. Puse mâna pe genunchiul lui Crockett. „Rogu-te, Doamne. Rogu-te.”

– Totuși, continuă judecătorul, cu o față gravă, există o pedeapsă care trebuie aplicată. În asemenea situații, aș insista de regulă să îndrepti lucrurile față de cei cărora le-ai greșit. Dar se pare că nu avem victime cărora să le acordăm asemenea compensații. De aici și dilema mea. Nu pot lăsa un om vinovat să plece despovărat de urmările faptelor sale. Nici conștiința nu mă va lăsa să condamn la închisoare un om care s-a dovedit deja unul îndreptat. Asta-mi lasă o singură măsură. Prin urmare, curtea aceasta hotărăște ca dumneata, Silas Robbins, să faci îndreptare față de întreaga comunitate, în loc de victime luate separat. În loc de o condamnare

la închisoare, cei cinci ani ai tăi vor fi în libertate, cu condiția ca în fiecare din cei cinci ani, zece la sută din tot câștigul, fie personal, fie produs la ferma Lazy R să fie donat unei organizații cetățenești sau caritabile din partea locului încuviințate de către instanță. Aceasta din urmă va numi un administrator care să-ți controleze venitul în perioada aceasta și care să țină socoteala tuturor câștigurilor și cheltuielilor. Te învoiești să respecti condițiile astea?

– Da, domnule. Tatăl ei dădu din cap tremurând. Mă învoiesc.

– Atunci hotărârea rămâne. Curtea se retrage.

Judecătorul Wicker lovi cu ciocănelul, se ridică de la birou și se îndreptă cu pași mari spre camerele sale. Aplauze răsunară prin sală, însoțite de câteva chiote entuziaste, dar erau numai un zumzet în urechile Joannei.

Toată atenția ei era concentrată asupra tatălui și nevoii de a ajunge la el. În clipa aceea. Încercă să se strecoare pe lângă Jackson și domnișoara Bessie ca să ajungă la culoar, dar erau prea ocupați cu celebrarea, Jackson cu strigăte puternice și Bessie cu bătaii din palme timide în timp ce se dădea înapoi ca să evite să fie împunsă de vreun cot rătăcit ori de un genunchi ridicat.

Crockett trebuie să fi simțit deznădejdea crescândă a Joannei fiindcă, atunci când ea se întoarse în direcția lui ca să caute o cale de scăpare, el o luă de mijloc și o ridică peste bariera ce despărțea curtea de public. Cu o otheadă el o zori spre tatăl ei. Iubindu-l că o cunoștea atât de bine, ea îi trimise o bezea, apoi se suci pe călcâie și se aruncă în brațele tatălui ei, fără a-i păsa că acesta era ocupat să strângă mâna întinsă de domnul Gillman în momentul acela.

– O, tati! Ești liber.

Eliberat de trecut. Scăpat de închisoare. Liber să fie așa cum intenționase Dumnezeu întotdeauna în ce îl privea. El o cuprinse strâns în brațe și îi dădu o sărutare pe creștet.

– Așa e, dragostea mea. Așa e.

Joanna se dezlipi ușor, sorbindu-i din privire chipul drag. El zâmbea, iar lumina din ochii lui strălucea mai puternic decât îi fusese dat vreodată să vadă. Joanna izbucni într-un râset de fericire adevărată și hohotul tatălui i se alătură, înălțându-se până în tavan.

– Hei, pastore’! Tatăl ei slăbi îmbrățișarea ca să îl cuprindă și pe Crockett în cercul lor. Vreau să-mi faci un hatâr.

– Care să fie, Si?

De data aceasta, fu rândul tatălui să arunce o otheadă.

– Adu-mi niște apă.

Joanna nu înțelese pe loc dar, când pastorul din Deanville veni și îl lovi prietenește pe tatăl ei pe spate, spunând că știa chiar locul unde să treacă la fapte, se luminează. Joanna fremăta pe dinăuntru de o bucurie plină de emoție, în timp ce fostul ei pastor o lua înaintea pe culoar, vocea lui de predicator răsunând într-un cântec.

„Ce-ar fi să ne adunăm la râu
Pe cărări străbătute de îngeri,
Pe veci cu-ale lui ape cristaline
Ce curg pe lângă tronul lui Dumnezeu?”

Pastorul făcu semn adunării să îi urmeze și, curând, o întreagă mulțime cânta și râdea pe drumul spre pârâul din oraș. Joanna zâmbea fericită printre lacrimile ce i se adunau în ochi și se alătură corului cu vocea-i tremurândă, lăsându-se purtată alături de ceilalți.

„Da, ne-om aduna la râu,
La frumosul, minunat râu,
Cu sfinții ne-om aduna la râul
Ce curge pe lângă tronul lui Dumnezeu.”

Cu cât intona mai mult, cu atât vocea ei devenea mai puternică. Crockett o luă de mână, vocea lui gravă de bariton împletindu-se cu alto-ul ei, în timp ce îl însoțeau pe tatăl ei spre un loc umbrat de copaci din spatele școlii.

Pastorul din Deanville se trase la o parte când ajunseră la baltă, lăsându-i pe cei trei singuri, în vreme ce conducea membrii congregației în cântarea altui imn.

„E puterea, ce minuni face
Sângele Mielului,
E puterea, ce minuni face,
În scump sânge al Mielului...”

Cântarea continuă, numai că vocea Joannei se stinse. Realitatea aceluia moment o emoționa prea mult.

– Archer? Tatăl ei își scoase haina de costum și apoi stătu privind la Crockett cu ochi pătrunzători. Fiule, vrei să faci onorurile?

– Nimic nu m-ar face mai fericit, domnule.

Crockett îl bătu ușor pe umăr, apoi își scoase grăbit cizmele, haina și cravata și intră în apă. Joanna adună hainele aruncate și le strânse la piept, ca și cum făcând acest gest se lega și mai tare de cei doi bărbați la care ținea mai mult decât la propria-i viață.

„Vezi asta, mamă? Rugăciunile tale au fost ascultate.”

Bărbații se depărtară de mal până ce apa pârâului le ajunse la mijloc. Din mulțime se auzeau îndemnuri la tăcere. Crockett ceru tatălui să mărturisească, iar când părintele îl numi pe Isus Domnul său, Joanna nu își mai putu stăpâni lacrimile. Hohote încete de plâns și de bucurie mult așteptate îi scuturau umerii când Crockett îl scufundă pe tatăl ei în apă și îl scoase afară un om nou în Cristos. În timp ce mulțimea strigă „amin!” și izbucni într-o intonare entuziastă a cântecului „Să se bucure fiecare inimă și să cânte,” Joanna putea jura că auzise glasul cristalin de soprană al mamei sale, alăturându-se în laude.

Epilog

La trei luni după ziua aceea glorioasă, Crockett se ridică dinaintea congregației, cu nervii întinși. Avea un nod în stomac și fiori mici, înțepători, îi veneau pe ceafă în timp ce privea peste capetele celor din mulțime, o stare care nu îl mai amenințase de când slujise prima oară la amvon.

Dar, în ziua aceea, el nu se afla la amvon. Mentorul său, Amos Ralston avea onoarea. La urma urmei, nu putea omul să își țină propria ceremonie de căsătorie. Jackson îi făcea semn cu mâna din partea din spate a bisericii, etalându-și hainele noi. Silas îi dăduse băiatului o slujbă oficială la ferma Lazy R, un rând de haine și un cal numai pentru el, pe care să îl călărească când se afla la muncă, iar de atunci Jackson umbla țașos pe la fermă, mândria aproape făcând să îi sară bumbii de la cămașa cumpărată de la magazin.

Continua să vină devreme la biserică, în fiecare duminică, pentru a trage clopotul și acela era locul unde stătea și atunci—mânuind funia pentru a face clopotul bisericii să sune în clipa în care fratele Ralston îi declara pe Crockett și pe Joanna soț și soție.

„Soț și soție.” Crockett înghiți cu greu în gol.

– Dacă mai tragi o singură dată de guler, Crock, are să se desfacă. Crockett se încruntă la fratele său mai mare.

– Să știi, Trav, vorbi el apăsător din colțul gurii, Jackson s-a oferit să stea alături de mine. Nu-i prea târziu să te-nlocuiesc.

– Ba da. Travis râse ușor și făcu semn către partea din spate a bisericii. Îți vine mireasa.

Inima lui Crockett tresăltă la scârțâitul balamalelor ce dădea vestea. Ușa se deschise larg. Silas, purtând costumul cel nou pe care Joanna i-l cumpărase pentru proces, cu luni în urmă, pași în ușă și îi oferi brațul fiicei sale care se afla undeva, în spate. Întinzându-se ca să vadă dincolo de viitorul său socru nu peste mult timp, Crockett lungi gâtul doar ca să rămână apoi cu respirația tăiată.

Joanna intră grațios pe ușă, strălucitoare, într-o rochie de un verde închis, presărată cu dantelă de culoarea fildeșului. Buclele ei roșii, splendide, îi cădeau mai jos de umeri, iar pe cap avea o coroană de flori galbene de câmp și panglici lungi, sidefii, ca podoabe. Își ținea bărbia în piept cu un aer reținut și se afla pe la jumătatea drumului ce ducea la altar când își ridică ochii și îi întâlnește privirea.

Când se uitară unul la altul, Crockett simți o emoție puternică în piept. În curând, femeia aceasta frumoasă va fi *a lui*. Jumătatea, partenera și soția lui. Dragostea ce strălucea în ochii ei de un gri-albăstrui îi alungă emoțiile și inima îi crescuse de mândrie.

Fără a-și dezlipi privirea de la chipul ei, pași în față și primi mâna ei din mâna lui Silas. Degetele ei înmănușate se împletiră cu ale sale și inima îi bătea năvalnic. Chipul ei de zână, delicat și înconjurat de bucle bogate și strălucitoare, se înroși sub privirea lui arzătoare. Amețit de dorință, el îi făcu un semn din ochi ca să scape de încordare, apoi zâmbi cu gura până la urechi, ca un netot, când ea îi surâse.

Când Crockett se întoarse cu fața la pastor, îl zări pe Travis care își dădea ochii peste cap la purtarea lui de îndrăgostit. Dar atunci, un gângurit ce venea din primul rând transformă expresia zeflemitoare a fratelui într-una de adorație îngăduitoare când fiul său de șase săptămâni, Joseph, își agita fericit mâinile în poala lui Meredith, unde stătea. Într-adevăr, bărbații din familia Archer erau moi ca terciul de mălai când venea vorba de femeile lor. Din câte se vedea și de copiii lor.

Chiar și Jim, cel mai dârz din trupă, schiță o urmă de zâmbet când draga lui Cassie se lipi de el în momentul în care pastorul începu să se adreseze congregației. Poate Neill va fi altfel când îi

va veni vremea dar, când Crockett lipi brațul Joannei de trupul lui, speră că nu va fi așa. Dragostea pentru o femeie putea muia inima unui bărbat, dar faptul că primea iubirea ei în schimb îl făcea infinit mai puternic decât putea fi vreodată de unul singur.

De două ori finalistă a concursului RITA și câștigătoare a râvnitului HOLT Medallion și ACFW Carol Award, autoarea cu cele mai bune vânzări CBA, **Karen Witemeyer**, scrie povești de dragoste diacronice fiindcă crede că lumea are nevoie de mai multe cărți cu final fericit. E o împătimită a cusăturilor în punct cruce și a cântatului sub duș și face o plăcintă de mere delicioasă. Karen locuiește în Abilene, Texas, împreună cu soțul și cei trei copii. Află mai multe despre Karen și cărțile ei la www.karenwitemeyer.com.